De la iad la rai (Robert Blum)
(Vol.2)

Drumul unui suflet (Robert Blum) după moartea trupului.

Capitolul 91

Explicația laturii întunecate a vieții. Contrastele sunt esențiale pentru ca omul să poată atinge libertatea spirituală.

1. Eu: „Ei bine, scumpa Mea Helena, îmi dau seama că nu poți înțelege deocamdată de ce trebuie să existe astfel de ființe. Totuşi, pentru a te linişti şi pentru a te ajuta să-ți formezi o imagine mai clară în legătură cu aceste aspecte, doresc să-ți ofer câteva exemple!

2. Gândeşte-te puțin la foc! Cât de mare este puterea distructivă pe care o conține acest element aprig şi pe care acesta o poate declanşa oricând, dacă nu este utilizat cu cea mai mare atenție! Cât de mare este distrugerea pe care o poate provoca el! Şi totuşi, nu există un alt element mai binefăcător pentru om, în măsura în care este folosit cu înțelepciune.

3. La fel, gândeşte-te la apă. Ce daune poate provoca acest element atunci când inundă văile şi câmpiile! Nimeni şi nimic nu îi poate sta în cale... Crezi cumva că ar trebui să anihilez elementul apă numai pentru că este capabil de asemenea distrugeri, provocând moartea oamenilor şi mari daune materiale? Spune-Mi sincer: crezi că pământul şi tot ceea ce există pe el ar putea exista dacă ar fi lipsit de apă?

4. Gândeşte-te acum şi la greutatea naturală a corpurilor materiale. Ce distrugeri poate provoca o avalanşă atunci când zăpada se prăbuşeşte la vale de pe versantul unui munte înalt! Sau un bolovan care cade de sus - cine i-ar putea opune rezistență? Oare nu ar fi fost mai bine dacă aş fi înzestrat pământul cu greutatea unei pene? În acest caz, oamenii s-ar fi putut juca cu bolovanii la fel cum se joacă copiii cu o minge. Te întreb însă: ce forță ar fi putut susține atunci pământul laolaltă? Şi cum ar fi rezistat oamenii, animalele şi plantele pe pământ, dacă nu ar fi fost înzestrate cu o greutate? Cred că îți dai seama cât de necesar este acest atribut aparent malefic pentru existența corpurilor materiale!

5. Aşa cum aceste elemente sunt absolut necesare pentru ca natura să poată exista, la fel, în lumea spirituală trebuie să existe contraste pentru ca spiritele să poată obține - prin înfruntarea şi rezolvarea acestor contradicții aparent ostile - acel atribut pentru care le-am predestinat Eu însumi, şi anume viața eternă desăvârşită şi libertatea absolută! Libertatea nu poate exista fără constrângere, la fel cum constrângerea nu poate exista fără libertate. Altfel spus, libertatea se naşte direct din constrângere (care nu este altceva decât ordinea eternă supusă judecății), la fel cum constrângerea se naşte din libertatea Mea primordială!

6. Aşa se explică manifestările pe care le-ai văzut mai devreme, care sunt absolut malefice în sine, dar care se dovedesc totuşi absolut necesare pentru o vreme, în vederea atingerii şi susținerii libertății spirituale a oamenilor, la fel cum fulgerele şi trăsnetele sunt absolut necesare pentru susținerea vieții elementelor aerului şi pentru distrugerea vaporilor otrăvitori ai acestuia, emanați din măruntaiele pământului din cauza supraîncălzirii solului (fenomen care se petrece periodic). Toate aceste forțe sunt esențiale pentru susținerea vieții pe pământ*, influențându-se reciproc.

7. Numai de noi depinde reorientarea elementelor către ordinea lor naturală, atunci când unul sau altul dintre ele începe să predomine excesiv, manifestându-şi în mod devastator caracteristicile. Dacă reuşim să facem acest lucru, operând cu cea mai mare atenție, atunci totul revine la normal, generând fructe cât se poate de utile.

8. De pildă, stingerea unui incendiu este o acțiune cât se poate de utilă. La fel, apele trebuie controlate prin stăvilare, diguri şi ecluze, iar versanții munților trebuie proptiți. După o furtună puternică, copacii rupți trebuie curățați şi în locul lor trebuie plantați alții; şi astfel, totul revine la normal. Rezolvarea tuturor acestor probleme printr-o singură lege ar însemna automat distrugerea întregii creații!

9. După aceste explicații, te rog să continui să priveşti cu cea mai mare atenție ce se va întâmpla în continuare. Haide, spune-ne ce vezi!"

(* - Vezi şi „Secretele Vieții" revelate prin Gottfried Mayerhofer, n.r.)

Capitolul 92

Cele şase animale aflate în conflict. Efectul provocat asupra oamenilor-lup şi asupra regelui.

1. După această pauză, Helena continuă: „Hm, ce ciudat! Aceste creaturi stranii se înmulțesc în jurul tronului mai ceva ca firele de nisip de pe fundul mării. Principalii slujitori ai regelui de-abia mai reuşesc să îşi facă drum printre aceste mase. Mai mult, constat că mulți dintre ei sunt corupți de oamenii-lup, care îi determină să îl influențeze pe rege în sensul dorit de ei. De altfel, în jurul tronului s-a lăsat un întuneric din ce în ce mai dens, astfel încât este dificil să mai faci ceva la vedere. După toate aparențele, acest întuneric provine direct de la aceste ființe pe jumătate oameni, pe jumătate lupi, ale căror ochi strălucesc puternic, iluminând inclusiv obiectele pe care le privesc.

2. Remarc acum în fundal o ființă ciudată, care seamănă cu un bou. Chiar lângă ea se află o alta, care seamănă cu un leu şi care încearcă să o înghită pe prima. O, dar lângă leu apare o altă creatură, care seamănă cu un rinocer, cu platoşa sa grea care îi acoperă trupul, şi care încearcă să ucidă deopotrivă leul şi boul. Între timp, leul - care înainte încercase să mănânce boul - s-a împrietenit cu acesta, încercând să scape împreună de cornul ascuțit al rinocerului. Priviți! A apărut şi o a patra creatură! O, dar este un şarpe uriaş, care se încolăceşte în jurul primelor trei animale, încercând să le strivească prin puterea sa! Boul, leul şi rinocerul se luptă din răsputeri, încercând să scape din strânsoarea şarpelui, dar nu par să aibă un câştig prea mare de cauză. Deşi toate trei sunt animale puternice, şarpele îi înlănțuie strâns între inelele sale, şi îmi pot da seama ce simt, căci le aud gemetele. Dar cel mai ciudat mi se pare cât de mare este plăcerea pe care le-o provoacă această luptă oamenilor-lup!

3. Iată, un al cincilea animal li s-a alăturat primelor patru - de data aceasta, este vorba de un vultur imens. Acesta zboară pe deasupra ghemului format din cele patru animale, încercând să le separe cu ghearele sale uriaşe. Aproape rupt în două de puternicele gheare, şarpele încearcă să se elibereze, dar inelele sale sunt mult prea contractate, fiind ținute strâns de puterea ghearelor vulturului, aşa că nu reuşeşte să facă nimic. Primele trei animale încearcă să ajute şarpele, dar atotputernicul vultur se ridică în aer, ducându-şi cu el prada. Undeva în spate apare acum un fel de deşert şi un râu, către care se îndreaptă vulturul. Iată, acesta coboară din nou la pământ, în plin deşert, şi se pregăteşte să îşi mănânce victimele.

4. O, iată, din râu iese un crocodil imens, care se îndreaptă către celelalte animale. Şarpele îl întâmpină cu fălcile căscate, dar crocodilul îl muşcă de falca de jos. Vulturul încearcă să îşi ia zborul, dar crocodilul îl împiedică. De aceea, vulturul renunță la prada sa şi coboară asupra crocodilului, încercând să-i smulgă ochii cu ciocul, dar fără nici un rezultat aparent. Intre timp, celelalte trei animale - rămase libere - o iau la goană, încercând să scape.

5. Văd acum un ihneumon[1] repezindu-se la crocodilul uriaş. În fața acestui duşman de moarte al său, crocodilul lasă să-i scape şarpele din gură, iar acesta se grăbeşte să dispară, şerpuind în convulsii dureroase. La rândul lui, crocodilul se scufundă în apă. Singurul care rămâne pe câmpul de luptă este vulturul, nemulțumit că nu şi-a putut consuma prada. Ihneumonul preferă însă să urmărească crocodilul în apă.

6. Vulturul urmăreşte la rândul lui ihneumonul de sus, încercând să-1 prindă, dar acesta dispare într-o crăpătură din sol, lăsând vulturul să zboare fără nici un fel de pradă. Şi astfel, toate animalele au scăpat practic neatinse, doar cu anumite răni şi vânătăi. Singurul care a fost rănit mai grav a fost şarpele, şi este greu de spus dacă nisipul fierbinte va reuşi să îl vindece. Cât despre ihneumon, numai Tu, Doamne, poți şti dacă îşi va primi răsplata pentru că a despărțit acest grup de animale ostile...

[1] Mamifer carnivor cu coada lungă, considerat sfânt de vechii egipteni.

7. O, dar constat că numeroşii oameni-lup fac nişte fețe lungi, deloc mulțumite. Scrâşnetul dinților lor îmi dă de înțeles că nu sunt deloc mulțumiți de rezultatul acestei bătălii între animale! Această imagine îmi face plăcere, căci aceşti oameni de o răutate extremă mi se par infinit mai respingători decât lupta animalelor, care până la un punct este de înțeles, datorită instinctelor lor. De fapt, singurii care mi se par cu adevărat bestiali sunt aceşti oameni-lup.

8. Constat de asemenea că regele, aflat încă pe tronul său, dă şi el semne de nervozitate. Nici el nu pare prea în largul lui, dar ce poate face? Îşi păstrează puțina putere care i-a mai rămas pentru a încerca să îşi salveze tronul. Dacă nu va reuşi să îşi păstreze această putere, mai degrabă va abdica la tron, decât să încerce să se unească cu poporul său prin iubire, bunătate şi răbdare! Dimpotrivă, oamenii nu îndrăznesc să crâcnească sub pumnul lui de fier, căci ar risca să aibă soarta vulturului de mai înainte, care a fost nevoit să îşi părăsească prada şi să fugă. Banii regelui sunt tocați de soldați, iar oamenii nu îşi mai pot plăti impozitele decât cel mult cu prețul vieții lor.

9. O, Doamne, manifestarea începe să pălească acum, dar trebuie să-Ți mărturisesc că tot nu m-am lămurit în privința hidrei cu şapte capete. Dacă voia Ta sfântă nu are nimic împotrivă, Te implor să îmi oferi câteva lămuriri!"

10. Eu: „Ascultă, mult iubita Mea, de vreme ce toți cei de față au văzut aceeaşi manifestare ca şi tine, îl voi ruga pe Robert să îți explice. De ce să monopolizăm numai noi doi discuția? Doar şi ceilalți au guri!

11. Aşadar, dragă Robert, oferă-i dragii noastre Helena lămuririle pe care le aşteaptă de la tine!"

Capitolul 93

Explicațiile lui Robert. Iubirea egoistă de sine şi aroganța reprezintă rădăcina tuturor relelor. Voința imuabilă a tui Dumnezeu.

1. Auzind îndemnul Meu, Robert se ridică în picioare şi spune: „O, Doamne, Iubire Supremă, Prieten al celor sărmani, Înțelepciune mai presus de orice! Lucrurile sunt cât se poate de limpezi, sensul lor fiind ilustrat chiar de cele văzute. Desigur, de vreme ce Helena nu a aprofundat încă subiectul corespondențelor, care i-ar fi permis să înțeleagă cu uşurință imaginile privite anterior, acestea trebuie să îi fie lămurite.

2. Aşadar, ascultă, preaiubita mea soră Helena! Tot ce ai văzut mai înainte reprezintă spiritul aroganței. În fața ferestrei ai văzut luptându-se între ele spiritele depravării, care nu au ezitat să se trădeze reciproc, atunci când interesele personale le-au cerut-o! Iată, aceasta este opera aroganței, a cărei sursă primordială este iubirea egoistă de sine. Aşa cum iubirea pură față de Dumnezeu şi față de aproapele tău reprezintă fundamentul bunăstării interioare, al fericirii, armoniei şi unității, la fel, iubirea egoistă de sine reprezintă fundamentul urii față de toate lucrurile care nu fac parte integrantă din ea (care îi apar ca fiind exterioare sieşi), inclusiv al disprețului şi persecutării tuturor celor care îndrăznesc să se opună acestui atribut malefic.

3. Iubirea pură împărtăşeşte tot ce are, dar nu sărăceşte niciodată; dimpotrivă, devine din ce în ce mai bogată şi mai puternică. Căci ori de câte ori dăruieşte ceva, ea primeşte înapoi de o mie de ori. în schimb, iubirea egoistă de sine încearcă tot timpul să fure şi să ia ceva de la alții, dar pierde de o mie de ori ceea ce a luat. Neavând o putere sau o autoritate în sine, ea este nevoită să fure această putere din altă parte. Numai aşa reuşeşte ea să se mențină o vreme în lumea exterioară, dând chiar impresia de măreție şi de strălucire. Prețul plătit este însă mult prea mare pentru ea, aşa că în final sărăceşte de tot, dovedindu-şi adevărata față, cea de vierme care se târăşte şi se contorsionează prin praf. Deşi se mai zbate o vreme, acest lucru nu îi mai serveşte la nimic, nefăcând altceva decât să îi accelereze pieirea definitivă.

4. Care este sursa care alimentează întotdeauna războiul? Ascultă, aceasta este iubirea egoistă de sine, mama aroganței, care nu îşi doreşte altceva decât să domine! Cine este în acest caz duşmanul ei de moarte, cel care i se opune în permanență, învingând-o de fiecare dată? Aceasta este iubirea pură, din care derivă judecata dreaptă şi justiția divină! Iubirea egoistă de sine face tot ce îi stă în puteri pentru a-şi menține puterea şi pentru a se răzbuna împotriva justiției divine, dar acest efort

continuu se dovedeşte de fiecare dată zadarnic, nefăcând altceva decât să îi secătuiască şi mai rău forțele, spre deosebire de iubirea pură, a cărei putere se înzeceşte în urma acestei lupte.

5. Tiara inversată care a apărut mai devreme din acea plantă crescută în noroi arată în mod clar în ce constă fundamentul splendorii lumeşti. Faptul că tiara era inversată pe acel trepied a reprezentat un simbol al orientării demoniace a puterilor lumeşti, cu toată gloria, strălucirea lor aparentă şi notorietatea de care se bucură, căci ele se opun purității celeste. Trepiedul simbolizează iubirea egoistă de sine, cele trei picioare ale sale fiind falsitatea, viclenia şi amăgirea, în interiorul tiarei ai putut vedea tot felul de creaturi dezgustătoare şi însetate de sânge, a căror semnificație ți-a explicat-o Domnul. Singura nelămurire care ți-a mai rămas se referă la hidra cu şapte capete. Dacă te vei raporta la ştiința corespondențelor, vei recunoaşte cu uşurință semnificația acestei imagini simbolice. Haide, încearcă, iar noi vom încerca să te ajutăm!

6. Multe depind de tine, căci Domnul va acționa în funcție de înțelegerea ta! Adevăr îți spun: totul depinde de felul în care vei şti să îmbrățişezi acea creatură cu iubirea ta arzătoare. Domnul va acționa apoi în strictă concordanță cu felul în care ai înțeles tu imaginea, precum şi cu înțelegerea noastră! De aceea, încearcă să faci o treabă cât mai bună, căci soarta întregii lumi depinde de discernământul tău!”

7. Auzind că destinul şi bunăstarea întregii lumi depind de înțelegerea ei referitoare la hidra cu şapte capete, Helena rămâne şocată. Ea se întoarce rapid către Mine şi Mă întreabă: „Doamne, iubirea vieții mele, este adevărat ce spune Robert?”

8. Eu: „Cât se poate de adevărat! Există o profeție indiană (indienii sunt unul din cele mai vechi popoare care au trăit pe pământ) care spune: «Ascultați, oameni păcătoşi! O femeie a fost cea care a dus la căderea acestei lumi, şi tot printr-o femeie va fi înălțată ea în grația lui Dumnezeu. La sfârşitul timpurilor, va exista o femeie prin intermediul căreia întreaga lume va fi judecată, dăruindu-i-se fie viața, fie moartea, în funcție de înțelegerea femeii!» Ascultă, tu eşti acea femeie de care vorbeşte străvechea revelație! De aceea, gândeşte-te bine ce spui, căci soarta pământului se află în mâinile tale!”

9. Helena: „O, nu, nu, este imposibil! Nu sunt deloc încântată să aflu aşa ceva; dimpotrivă, mă simt îngrozitor de împovărată. De aceea, o, Doamne, eliberează-mă de această povară, căci nu mă simt în stare să discern între bine şi rău!”

10. Eu: „Iubita Mea Helena! Îmi cunoşti deja imensa iubire față de tine, dar ştii de asemenea că în ceea ce Mă priveşte, îndeosebi în această împărăție a luminii, a vieții şi a adevărului imuabil, odată ce am pronunțat un cuvânt, nu Mi-l mai pot lua înapoi. De aceea, va trebui să faci ceea ce ți-am cerut. Ce crezi că s-ar întâmpla cu această creație şi cu ordinea divină dacă aş începe dintr-o dată să devin alunecos, acum spunând una, şi peste un minut făcând cu totul altceva?! Ar fi suficientă o singură clipă în care intenția Mea să devină neatentă pentru ca întreaga creație să înceapă să se dizolve şi toate formele ei să devină distorsionate, ca nişte caricaturi efemere. De vreme ce natura Mea este imuabilă, într-o manieră pe care nimeni nu o va putea înțelege vreodată pe deplin, toate lucrurile şi ființele create îşi păstrează de-a pururi esența şi forma, aşa cum au fost create de la bun început.

11. Eu sunt Cel care te-a ales pe tine pentru această sarcină, şi asta încă de la începuturile timpului. De aceea, va trebui să faci ceea ce îți cer, ascultând de iubirea ta pură față de Mine. Numai în acest fel îți vei putea dezvolta acea independență absolut necesară sferei tale vitale, rămânând de-a pururi cea care eşti, ca şi cum nu ai depinde decât de tine însăți, nefiind supusă vreunei influențe exterioare.

12. Ceea ce îți cer acum nu are legătură în primul rând cu lumea materială, care oricum este supusă judecății, cât cu esența sufletului tău. Aceasta este şansa ta supremă de a atinge adevărata libertate, care îți va permite să te bucuri de cea mai înaltă fericire şi de extazul cel mai deplin! - Acesta este nucleul şi rădăcina întregii manifestări şi a întregii deveniri. Noi nu lucrăm aici pentru lumea exterioară, ci pentru ceruri.

13. De aceea, haide, draga Mea Helena, fă ceea ce ți-a cerut fratele Robert”.

Capitolul 94

Interpretarea dată de Helena monstrului cu şapte capete, luptei dintre animate, oamenilor-lup şi regelui.

1. Helena îmi răspunde: „Ei bine, dacă aşa stau lucrurile în această lume şi în întreaga infinitate, este evident că nu mai am de ales, aşa că va trebui să mă descurc. Sper totuşi că bunăstarea sau anihilarea pământului nu depind cu adevărat de măsura prostiei mele. Sper, iubirea vieții mele, că vei menține creația infinită chiar şi după interpretarea pe care o voi da eu hidrei cu şapte capete...”.

2. Eu: „Iubita Mea Helena, în ceea ce Mă priveşte, totul este măsurat cu o precizie desăvârşită, dar sunt situații în care nici o amânare nu mai este posibilă, într-adevăr, Eu pot menține creația şi fără înțelegerea ta, dar aşa cum ți-am explicat deja, problema nu se pune să mențin universul aşa cum este, ci să creez un univers celest perfect, eliberat de toți cei care au sosit recent în această sferă din lumea de dincolo. Nu trebuie să uiți nici o clipă acest lucru, căci el te va ajuta în mare măsură să faci ceea ce ți-am cerut. Ai înțeles?”

3. Helena: „Da, Doamne, acum lucrurile îmi sunt mult mai clare! De aceea, voi încerca, cu ajutorul Tău, să explic semnificația monstrului cu şapte capete.

4. Aşa cum înțeleg eu lucrurile, acest monstru simbolizează actualul spirit al Anticristului şi domnia sa pe pământ, unde trăieşte în mijlocul propriilor sale excremente. Viermele reprezintă imensa neruşinare care emană din dorința sa de dominație, de acaparare, din ipocrizia şi minciunile sale. Cele şapte capete ale sale amintesc de cele şapte vicii principale ale omului, din care derivă cele şapte păcate capitale: aroganța, tirania, gelozia, invidia (dublată de meschinăria care ucide sufletul), ura ireconciliabilă, trădarea şi nu în cele din urmă crima! Din aceste vicii se nasc pasiunile desfrânate, urâțenia sufletească, lăcomia, lipsa de castitate, adulterul, absența iubirii fată de aproape şi persecutarea tuturor celor care îndrăznesc să respire liber, neruşinarea şi infamia, lipsa totală de scrupule, şi în sfârşit neascultarea şi lipsa de respect față de Dumnezeu! Aceste zece păcate care derivă din primele şapte (cele principale) sunt simbolizate de cele zece coarne de pe fruntea celor şapte capete ale bestiei. Fiecare din aceste coarne avea deasupra o coroană strălucitoare, prin care se evapora sângele ori de câte ori acesta amenința să umple vasul şi să se reverse. Aceste bijuterii false simbolizează tirania cea mai deplină, care reprezintă o oroare în fața Ta, o, Doamne, dar căreia i-au căzut pradă inimile celor mai mulți dintre oamenii de pe pământ. În viziunea mea, cea mai bună corespondență pentru aceste coroane este indicată de viața politică, un paravan al tuturor promisiunilor dincolo de care nu se ascunde decât ipocrizia şi moartea. Dacă cineva îndrăzneşte să se atingă de acest văl al minciunilor, el trezeşte furia tiranului, care se dezlănțuie pe loc împotriva lui şi a maselor oarbe.

5. De aceea, eu cred că singura cale pentru ca umanitatea terestră să poată cunoaşte starea de pace interioară, evitând pentru totdeauna vărsarea de sânge, constă în înlăturarea tuturor coroanelor, a spadelor, a celor şapte capete, adică a întregului monstru, şi implicit a ajutoarelor sale şi a tiarei. Numai după ce acestea vor fi eliminate de pe pământ vor înceta oamenii să se mai lupte între ei, precum animalele.

6. Am intuiția profundă că două lucruri ar trebui să se petreacă pe pământ pentru ca pacea să fie reinstaurată pe această planetă: fie va trebui ca nouă zecimi din umanitate să fie eliminată de Tine, o, Doamne, prin intermediul îngerilor morții, astfel încât zecimea rămasă să se poată bucura de conducători mai înțelepți; fie, alternativ, ar trebui ca pământul să crească de zece ori, iar în fiecare din țările sale să apară un munte de aur. Căci numai printr-o distribuire generalizată şi egală a acestui metal al iadului i-ar scădea acestuia valoarea, până la nivelul valorii calcarului obişnuit, iar umanitatea nu va mai fi preocupată de el. Aşa văd eu lucrurile: ori umanitatea va trebui să-şi reducă dramatic numărul populației, ori cantitatea de aur şi de argint va trebui să crească la fel de dramatic pe pământ, în caz contrar, lucrurile nu se vor schimba niciodată în bine pe această planetă. Dorința oamenilor de a acumula şi lăcomia lor trebuie să treacă dincolo de pragul de saturație, căci altfel ei nu vor renunța niciodată la iubirea egoistă de sine, sursa aroganței şi a tuturor tendințelor dictatoriale!

7. La ce foloseşte puterea boului (popoarelor) şi ghearele leului (puterea dinastică), sau greutatea imensă a crustaceului (coerciția impusă de tirania despotică a prinților pământului)? Ce efect benefic ar putea avea asupra umanității puterea şarpelui (politica inchizitorială, bazată pe serviciile secrete, care încearcă să sufoce popoarele, aflând chiar şi cele mai intime secrete ale oamenilor)? La ce serveşte rapacitatea vulturului liber (democrația socială)? Care sunt motivele reale

care stau la baza acțiunii aligatorilor reacționari, dornici de răzbunare? În ultimă instanță, sărmanul ihneumon, cel mai slab dintre animale (masele sărace) anihilează toate aceste puteri, alungând animalele corespondente fără ca acestea să-şi fi potolit foamea! În fond, la ce a folosit lupta lor? Dacă ihneumonul s-a dovedit cel mai bun dintre toate la sfârşitul luptei, de ce nu i-ai acorda lui puterea, de la bun început? Chiar trebuie să sufere pământul din cauza sărăciei?

8. O, Doamne, Creatorule preaînțelept şi preaplin de iubire! Din câte îmi dau seama, degeaba Te implorăm şi ne sfătuim noi, ființele create de Tine, căci indiferent ce dorim noi, Tu vei acționa oricum aşa cum vei dori, în conformitate cu înțelepciunea Ta supremă, din care derivă întreaga justiție şi întreaga bunătate. De altfel, chiar aşa şi trebuie să se petreacă lucrurile, căci dacă ai permite ca voința Ta să fie influențată de slăbiciunea noastră, întreaga creație s-ar duce de râpă! Din fericire, Tu, Doamne, reprezinți fundamentul întregii lumi, căci întreaga ordine agregată a acesteia reprezintă doar un gând în conştiința Ta, ce-i drept, un gând atotputernic din perspectiva noastră, a creaturilor Tale. De aceea, consider că ar fi inutil să continui să divaghez pe această temă.

9. Cât despre oamenii-lup care au apărut în viziunea finală, aceştia reprezintă o organizație dezgustătoare, pe care întreaga lume o condamnă la unison. Această organizație secretă şi filialele ei a fost dintotdeauna sursa întregului rău planetar, neurmărind altceva decât propria sa dominație asupra pământului. De aceea, nu cred că mai trebuie să fac alte comentarii în legătură cu ea.

10. În ceea ce îl priveşte pe rege şi disperarea cu care se agață el de tron, cred că acesta reprezintă un exemplu foarte ilustrativ al setei de putere care domneşte la ora actuală pe pământ. Toată lumea doreşte să conducă, dar nimeni nu acceptă să se supună, decât cel mult dacă obține în schimbul supunerii sale dividende cât mai grase. Dacă nu obține aceste dividende, chiar şi cel mai supus servitor se transformă pe loc într-un socialist care urăşte guvernul sau într-un aşa-zis republican roşu, care nu îşi doreşte altceva decât să le bage pe gât oamenilor fericirea cu forța, prin executarea conducătorilor lor, neuitând în decursul acestui proces să îşi umple cât mai mult propriile buzunare. Această înclinație tiranică pare să fie principala cauză care divide umanitatea, la fel ca o sabie cu dublu tăiş, conducând-o la ura cea mai aprinsă!

11. Iubirea adevărată a dispărut de mult de pe pământ. Nimeni nu îşi mai iubeşte aproapele ca pe un frate întru Tine, Doamne, ci cel mult din perspectiva unui eventual câştig de pe urma lui. Dacă A poate obține vreun profit de pe urma lui B, el îi zâmbeşte cu cea mai mare prietenie posibilă. Dacă B nu îi satisface însă cererea, A îşi pierde orice interes față de el, şi nu l-aş sfătui în nici un caz pe B să îi ceară vreodată ajutorul lui A, în cazul în care acesta din urmă s-ar îmbogăți fără ajutorul lui şi ar dispune de mijloacele necesare pentru a-l ajuta. Pentru A, B reprezintă un ne-prieten (dacă nu cumva chiar un duşman), întrucât nu l-a ajutat la vremea respectivă, chiar dacă se poate demonstra negru pe alb că B nu a avut posibilitatea să facă acest lucru. De altfel, chiar dacă B l-ar fi ajutat pe A să ajungă la actualul său statut social de putere şi bogăție, în cazul în care B ar avea necazuri şi ar căuta ajutor la cel pe care 1-a ajutat cândva (A), acesta s-ar scuza amabil, încercând să scape apoi de B, care nu-i mai foloseşte la nimic. Iată, Doamne, cum am ajuns să îi văd eu pe oameni, şi cred că le-am surprins destul de corect esența.

12. Ce se poate face însă pentru a le schimba caracterul şi destinul? La această întrebare, cred că singurul în măsură să dea un răspuns eşti numai Tu, căci nici un înger creat de Tine nu are cum să cunoască răspunsul. Oricât de mult ne-am consulta noi aici, chiar dacă toți sorii din univers s-ar stinge, nu cred că am putea ajuta vreodată în mod eficient umanitatea oarbă de pe pământ. În schimb, ar fi suficient un singur cuvințel plin de iubire, de forță şi de înțelepciune din partea Ta pentru ca întregul pământ să fie vindecat, la fel ca servitorul centurionului de acum 2000 de ani, din perioada când Te-ai întrupat pe pământ, atunci când stăpânul lui Te-a implorat să îl vindeci! O, mult adoratul meu Domn şi Dumnezeu Iisus, ai milă şi purifică pentru totdeauna pământul de tot ce este malefic şi demonic pe suprafața lui! Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi!”

Capitolul 95

Domnul explică procesul de dezvoltare a ființelor independente. Cheia înțelegerii vieții terestre.

1. Eu: „Trebuie să recunosc, iubita Mea Helena, că Mi-ai dat un sfat foarte bun, pe care îl voi pune imediat în practică. Adevăr îţi spun: partea feminină a umanităţii poate fi mândră de tine!

2. Ai exagerat totuşi puţin în două privinţe: atunci când Mi-ai cerut să anihilez nouă zecimi din umanitate sau să măresc pământul de zece ori, precum şi atunci când Mi-ai cerut să înlătur complet orice conducere politică de pe pământ. În aceste două cazuri Mi-ai părut puţin cam dură, cu atât mai mult cu cât o astfel de soluţie nu poate fi aplicată în mod natural, ci doar pe calea judecăţii, care reprezintă adevărata moarte spirituală pentru orice suflet asupra căruia se abate!

3. Ascultă, Eu sunt omnipotent, aşa că orice gândesc trebuie să se manifeste instantaneu, dacă aşa doresc Eu. De pildă, dacă Mi-aş dori ca în faţa Mea să apară un milion de oameni, aceştia ar apărea fără nici o întârziere. Mai mult, dacă aşa aş dori, aceştia ar vorbi şi ar acţiona la fel de înţelept, şi ar arăta la fel de perfect ca şi cel mai frumos dintre serafimi. Aceste spirite ar fi pline de iubire şi ar sluji creaţiei în o mie de feluri, dar ar fi în întregime moarte, căci tot ce ar spune sau ar face ar fi derivat din propria Mea voinţă. Altfel spus, ele nu ar fi înzestrate cu o viaţă în sine, excepţie făcând voinţa Mea, pe care le-am împrumutat-o pe o durată determinată şi limitată. De pildă, dacă va veni vreodată o vreme când nu voi mai dori existenţa acestor fiinţe aparente, ele ar dispărea pe loc, la fel cum au apărut!

4. Pe de altă parte, dacă aş dori să le dăruiesc acestor creaturi o viaţă reală şi liberă în sine, independent de atotputerea Mea, nu aş putea face acest lucru decât într-un singur fel: prin despărţirea lor de Spiritul Meu (de Voinţa Mea), lăsându-le să se descurce singure şi să înveţe lecţiile iubirii. Pentru a realiza acest lucru, ar trebui să ascund Spiritul Meu divin de vederea lor interioară, ţinându-l captiv în interiorul unui înveliş material (un trup exterior). Le-aş transforma astfel în nişte entităţi izolate (rupte de Mine) şi aş fi nevoit să le dau anumite legi pe care să le respecte. Mai mult decât atât, ar trebui să le dau diferite oportunităţi şi stimulente, silindu-le astfel să acţioneze în mod voluntar în acord cu propria lor cunoaştere şi cu propria lor voinţă, pentru a vedea în ce măsură sunt de acord să respecte poruncile Mele, sau preferă să le încalce. Chiar şi aceste porunci ar trebui alese cu grijă, astfel încât să fie pline de înţelepciune, dar şi de bunătate. În cazul în care nu ar dori să respecte aceste legi, spiritele ar trebui să suporte pedeapsa cuvenită, care nu poate fi decât una singură: aceea de a le fi prelungită captivitatea până când vor fi dispuse să respecte poruncile Mele din propria lor voinţă. Abia atunci aş putea elimina Eu restricţiile exterioare care limitează respectivul spirit uman, lăsându-i să se bucure de o libertate deplină şi de o viaţă perfectă, care nu mai este supusă judecăţii exterioare. După cum îţi poţi da cu uşurinţă seama, acest lucru nu este posibil decât după ce sufletul respectiv a atins starea necesară de maturizare interioară, prin folosirea liberului său arbitru în sensul respectării depline a poruncilor Mele pline de iubire şi de înţelepciune.

5. Din acest exemplu, îţi poţi da seama că sunt nevoit să respect - conform propriei Mele ordini divine - acţiunea liberă a oamenilor de pe pământ, acesta fiind testul suprem al libertăţii lor, cu consecinţele de rigoare, bune sau rele, pe care vor trebui să le suporte. Dacă i-aş sili să asculte de omnipotenţa Mea, ei ar muri instantaneu din punct de vedere spiritual, nemaifiind capabili să facă ceva din propria lor voinţă. Dacă aş dori ulterior să îi eliberez din nou, aş fi nevoit să repet acelaşi proces, respectiv să Mă separ pe Mine de ei, lăsându-i să se descurce în mod liber, dar ţinându-i în aceeaşi captivitate naturală; altfel spus, ar trebui să îi supun aceluiaşi test al libertăţii.

6. Dacă vor trece de acest test, în conformitate cu ordinea prestabilită, ei vor putea ajunge, aşa cum s-a întâmplat cu voi, în această lume a spiritelor, ducând aici o viaţă pe deplin liberă. Dacă acţiunile lor se împotrivesc însă ordinii divine, ei vor trebui în mod necesar să îşi continue captivitatea inclusiv în această lume a spiritelor, până când vor ajunge să îşi dezvolte într-o măsură suficient de mare viziunea interioară astfel încât să se poată apropia de Mine, Creatorul lor, fără ca acest lucru să le facă rău. Abia după ce vor începe să Mă iubească pe deplin, ca pe un Domn şi Frate al lor, vor deveni ei cu adevărat liberi, aşa cum sunt şi Eu, în sensul că îmi vor îngădui din proprie voinţă să acţionez, să gândesc, să simt şi să judec în interiorul lor ca un al doilea sine perfect!

7. Aflaţi în această stare de conştiinţă perfectă, ei pot primi de la Mine o cunoaştere încă şi mai desăvârşită şi o putere infinit mai mare, fără ca acest lucru să le afecteze în vreun fel libertatea individuală. Mai mult, pot deveni la fel de perfecţi ca şi Mine, aceasta fiind eliberarea finală şi starea supremă de extaz spiritual.

8. Ascultă, este uşor să spui: «Doamne, fă cutare sau cutare! Judecă naţiunile rele, condamnă-i pe regi şi pe tiranicul papă! Distruge-i pe toţi cei cu inima arogantă! Fă un miracol! Condamnă-i

definitiv pe toţi ticăloşii umani şi lasă-i să putrezească în iadul etern*, căci ei sunt răi până în măduva fiinţei lor!» - Drama este că dacă M-aş grăbi să-i judec şi să-i condamn pe toţi oamenii de pe pământ, datorită comportamentului lor aberant şi nelegiuit, toată munca Mea de până acum ar fi în zadar.

9. Deşi suntem nevoiţi să ne ocupăm de ceea ce se întâmplă pe pământ, având grijă ca ordinea divină să fie respectată, căci aceasta este calea cea mai uşoară care conduce către viaţa eliberată şi divină, trebuie să dăm totuşi dovadă de o răbdare infinită, privind cu egală detaşare chiar şi cele mai perverse dintre faptele oamenilor, la fel ca şi pe cele bune şi virtuoase. Căci principala condiţie a dezvoltării omului liber este ca el să devină conştient de sine într-o deplină separare de Mine însumi, acţionând în mod corect, dar din propria sa voinţă (fără să fie obligat de Mine)! Indiferent dacă acţionează corect sau incorect, dacă face bine sau rău, omul nu trebuie forţat niciodată, căci în caz contrar şi-ar pierde liberul arbitru, iar calea care duce către eliberarea sa spirituală ar fi blocată definitiv. De aceea, trebuie să respectăm întru totul aranjamentele şi descoperirile oamenilor de pe pământ, influenţându-i, desigur, în bine, dar cât mai discret cu putinţă. Dacă am apărea brusc în faţa lor, noi am distruge astfel această şcoală a noii umanităţi spiritualizate, iar ridicarea celor căzuţi şi conducerea lor către măreţul destin care le este predestinat ar deveni infinit mai dificilă. De aceea, singura soluţie care ne rămâne este să îi ajutăm pe oamenii de pe pământ în tăcere, supraveghindu-i discret şi sprijinindu-i să evolueze gradat către lumină. După această primă perioadă de dezvoltare, vom avea la dispoziţie alte nenumărate căi prin care îi vom putea conduce pe cei care nu s-au dezvoltat încă suficient către adevăratul lor destin.

10. Evident, ori de câte ori încălcările ordinii divine depăşesc orice imaginaţie, punând în pericol însăşi dezvoltarea umanităţii potrivit destinului ei prestabilit, către libertatea supremă, putem interveni în mod natural, provocând pe pământ diferite fenomene generatoare de teamă, precum epidemiile, foametea, războaiele, inflaţia, etc. Aceste pedepse sinonime cu judecata divină nu trebuie să afecteze însă niciodată mai mult de 10% din umanitate, pentru a nu afecta definitiv libertatea umană (condiţia supremă care poate conduce la libertatea spirituală), condamnând astfel întreaga umanitate la o judecată definitivă, adică la moartea spirituală!

11. Iată aşadar care este viziunea Mea. Ce părerea ei? Spune-Mi dacă ţi se pare bună şi perfect justă, sau consideri că ar putea exista o cale alternativă".

12. Helena: „O, iubire mai presus de oricare alta şi bunătate supremă! O, Doamne, o, Tată ceresc, o, Iisuse al meu! Cine ar putea aduce vreo obiecţie unui asemenea raţionament? Felul în care ne-ai prezentat acum crearea umanităţii şi evoluţia ei către destinul suprem care îi este predestinat, cel al libertăţii perfecte şi al vieţii trăite în lumină, depăşeşte tot ce şi-ar fi putut imagina vreodată ochii şi urechile noastre limitate!

13. Abia acum înţeleg pe deplin ce înseamnă omul, cum a fost creat el, ce trebuie să facă şi cum trebuie să fie ghidat pentru a fi condus fără greş către destinul măreţ care i-a fost prestabilit! Iar Tu îmi ceri să îţi ofer o opinie alternativă? Cu greu îmi pot imagina o prostie mai mare! - Nu, preaiubitul, preaînţeleptul, preabunul, infinit răbdătorul şi desăvârşitul meu Domn Iisus! Nu vei obţine o altă opinie de la mine nici dacă ai aplica asupra mea întreaga Ta omnipotenţă! Numai un om arogant şi lipsit de minte ar îndrăzni să mai adauge ceva la cele spuse de Tine! Chiar dacă Petru sau Pavel însuşi ar îndrăzni să mai scoată un cuvânt în plus faţă de ce ne-ai transmis Tu adineauri, m-aş vedea nevoită să revin la temperamentul meu aprins de până nu demult şi să le scot ochii din cap, ca răsplată pentru acest comportament nedemn! Din fericire, constat că toată lumea păstrează tăcerea, căci toţi îşi dau seama de adevărul celor spuse de Tine, şi asta într-o măsură mult mai mare decât mine!

14. Domnul şi Dumnezeul meu, mă simt atât de profund impregnată de adevărul cuvintelor Tale încât îndrăznesc să adaug că nici chiar Tu însuţi nu ai reuşi să găseşti o soluţie alternativă la cele deja spuse! Aceasta este opinia mea irevocabilă, pe care nu intenţionez să mi-o mai schimb vreodată, în eternitate, iubindu-Te simultan pe Tine mai presus de orice!"

(* - Vezi „O revelaţie Divină despre Iad", n.r.)

Capitolul 96

Domnul vorbeşte despre copiii lui Dumnezeu şi despre copiii lumii exterioare. Parabola livezii şi a copacului fără fructe.

1. Eu: „Mult iubita Mea Helena, sunt pe deplin satisfăcut de cuvintele tale. Iar lauda pe care Mi-ai adus-o Mă face să nu îmi mai doresc nimic în inima Mea. Căci numai adevărul poate recunoaşte şi slăvi adevărul, la fel cum nimeni nu Mă poate recunoaşte şi nu Mă poate iubi pe Mine în calitate de Dumnezeu dacă nu este deja una cu Mine!

2. Toţi aceşti oameni s-au născut direct din Mine, deşi există în creaţie şi fiinţe create doar indirect de Mine. Adevăraţii copii ai lui Dumnezeu sunt numai cei născuţi direct din Mine, în inimile cărora rezidă iubirea cea mai pură a lui Dumnezeu, singura care permite recunoaşterea negreşită a Acestuia. Fiinţele create indirect sunt copii ai lumii exterioare; părintele lor este Satan, iar lumea lor este iadul*. Chiar şi aceştia sunt chemaţi însă de Mine către adevărata recunoaştere şi către iubirea cea pură. De fapt, ei reprezintă principalul motiv pentru care am demarat marele Meu proiect al mântuirii, care se află în plină derulare în lumea exterioară şi în numele căruia am convocat acum acest consiliu celest. Mai mult, el Mă obligă să ţin cont de circumstanţele excepţionale care există pe pământ şi să aduc anumite schimbări esenţiale stilului general al creaţiei Mele.

3. Ca să înţelegi mai bine, îţi voi spune o parabolă. De aceea, ascultă-Mă:

4. Proprietarul unei livezi a plantat tot felul de copaci, mai mari şi mai mici, pomi fructiferi şi arbori altoiţi. Toţi copacii erau plantaţi pe acelaşi sol de calitate al livezii, iar cei mai comuni dintre ei au beneficiat inclusiv de îngrăşăminte. Proprietarul s-a ocupat de toţi pomii săi cu aceeaşi dăruire, dar unii dintre copacii comuni au crescut mai rapid şi s-au dezvoltat mai frumos decât cei atent selectaţi, în special unul dintre ei a crescut extraordinar de puternic, remarcându-se între toţi ceilalţi. El i-a atras astfel atenţia grădinarului, care şi-a revărsat întreaga iubire asupra lui, ocupându-se în mod special de el. Au trecut astfel anii, dar în timp ce ceilalţi copaci dădeau roade abundente, pomul preferat al grădinarului a continuat să rămână sterp, neproducând altceva decât frunze. În cele din urmă, proprietarul livezii s-a enervat şi le-a spus servitorilor săi: «Ştiţi cât de mult m-am îngrijit de acest copac de-a lungul anilor, şi totuşi refuză să dea fructe. De aceea, tăiaţi-l de la rădăcină şi faceţi din el lemne pentru foc, căci este sterp şi nu îmi mai produce nici o bucurie! Plantaţi în locul lui o salcie, ca semn că în acest loc a trăit cândva un copac care mi-a înşelat încrederea şi iubirea de-a lungul anilor!» - Servitorii i-au sugerat: «Stăpâne, haide să-l mai lăsăm un an. Îi vom tăia doar una din crengile principale şi o vom planta pe un sol nou. Dacă tot nu va produce fructe, vom face după voia ta». - Stăpânul livezii le-a lăudat răbdarea şi i-a lăsat să facă aşa cum doresc. Au mai trecut astfel doi-trei ani, dar copacul a continuat să nu facă fructe, în schimb, a început să înflorească, de parcă ar fi dorit să îi dea speranţe grădinarului că va produce în sfârşit fructele dorite de el, ca o răsplată finală a răbdării sale. Cât despre roadele propriu-zise, nici vorbă să producă vreunul.

5. Ei bine, ce crezi că ar trebui să se întâmple, scumpa Mea Helena, cu acest copac sterp? Crezi că ar trebui să fie tăiat, sau nu? Căci, trebuie să-ţi mărturisesc, grădinarul nostru a început să fie foarte iritat în privinţa lui.

6. Aşa cum ţi-ai dat seama, copacul cel sterp îi simbolizează pe toţi oamenii care sunt copiii acestei lumi exterioare. Ei beneficiază de toată atenţia şi iubirea Mea, dar nu produc altceva decât frunze şi florile lor amăgitoare, nu şi fructele iubirii, blândeţii şi obedienţei, întrucât minţile şi inimile lor sunt mult prea adânc îngropate în viaţa lumească a trupului lor. Spune-Mi, ce ar trebui să fac cu aceşti copaci umani care nu produc nici un fel de fructe, nici bune, nici stricate, nefiind altceva decât nişte paraziţi în livada Mea plină cu pomi fructiferi care produc roade (mai bune sau mai rele)? Ei nu doresc altceva decât să se bucure de viaţă, dar nu acceptă să facă vreodată ceva creator cu ceea ce li s-a dat. Chiar dacă par uneori să acţioneze, acest lucru reprezintă o simplă amăgire, căci mintea lor nu diferă cu nimic de iubirea lor, care este sinonimă cu hedonismul".

7. Helena: „O, Doamne Iisuse, Dumnezeul meu! Îmi pui din nou o întrebare la care îmi este greu să-Ţi răspund! Totul depinde probabil de legea creaţiei Tale, aşa cum mi-ai descris-o adineauri, care constă în evoluţia spirituală a creaturilor Tale către o ordine mai perfectă, care reprezintă destinaţia lor supremă. Aceşti oameni nu practică neascultarea din propria lor voinţă, ci doar din ignoranţă şi dintr-o lipsă de educaţie. Sunt alţii mai răi decât ei, în sensul că sunt profund nerecunoscători şi îţi încalcă în mod deliberat poruncile, insensibili la avertismentele Tale, pe care le iau în râs prin cuvintele şi acţiunile lor. Pentru aceştia, trupul unei femei este infinit mai dulce decât Cuvântul Tău Divin. Dacă îşi aruncă privirile pofticioase asupra unei prostituate tinere şi apetisante, ei sunt dispuşi mai degrabă să îi dăruiască acesteia o sută de inimi - dacă ar putea - decât să îţi

dăruiască Ție o singură inimă. Ei nu se tem de pedeapsa Ta pentru faptele lor, dar eu cred că aceşti desfrânați nu ar merita altceva decât o secure ascuțită care să taie de la rădăcină copacul sterp al vieții lor animalice!

8. O, dacă ai şti cât de bine i-am cunoscut pe aceşti oameni - de genul cârcotaşului de mai înainte - pe vremea când trăiam pe pământ! O, Doamne, astfel de oameni nu sunt capabili să producă nici măcar cele mai stricate fructe. Nimic nu-i poate transforma, căci putregaiul nu mai poate fi transformat în aur. De aceea, îngăduie să fie tăiați de la rădăcină şi aruncați în foc. Măcar aşa şi-ar putea dovedi utilitatea!"

9. Eu: „Ai perfectă dreptate, şi chiar aşa stau lucrurile! Dacă un om respinge educația primită de la Mine şi oferită lui cu toată răbdarea, bunătatea şi blândețea, după ce aproape că l-am purtat pe brațele Mele, preferând în schimb să se scufunde şi mai mult în mlaştina fetidă a simțurilor sale, în pofida tuturor avertismentelor Mele - el nu merită o soartă mai bună. Avem câteva astfel de suflete chiar aici, printre noi. Cârcotaşul de colo este unul dintre ele, iar în camera alăturată mai sunt câteva zeci. Printre ele se numără şi unele care au practicat incestul, sau unul care a violat două fetițe gemene în vârstă de zece ani de peste o sută de ori într-un singur an, până când cele două şi-au pierdut viața, ratându-şi astfel şansa unei vieți de educație spirituală trăită pe pământ. Şi totuşi, aceşti țapi bătrâni se află aici, printre noi, într-o stare liberă şi nesupusă judecății! Te întreb, ce ar trebui să se întâmple cu astfel de suflete în viitor?"

10. Helena: „De vreme ce tot au ajuns aici, ar trebui să încercăm să vedem dacă se mai poate face ceva pentru aceste suflete! Dacă există vreo cale de a fi transformate în bine, consider că nu ar trebui să precupețim nici un efort pentru a le ajuta în această direcție. Dacă însă toate eforturile noastre se vor dovedi în zadar, din cauza minții lor arogante, atunci sfatul meu este să procedezi cu ei la fel cum ai procedat cu smochinul de acum 2000 de ani, care a refuzat să producă fructe în prezența Ta divină, pe vremea când Te aflai pe pământ, obosit şi înfometat: lasă-i să se usuce de tot!"

(* - Vezi pe larg „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul", n.r.)

Capitolul 97

Despre senzualitate şi aroganță. Lui Robert i se cere să-l aducă pe cârcotaş. Filozofia hedonistului.

1. Eu: „Mi-ai dat un sfat cât se poate de bun! Exact aşa vom proceda. Dacă vom reuşi, aceste suflete îşi vor păstra viața, dar dacă nu vor fi dispuse să se transforme, atunci fie blestemate în veci! Vom trece imediat la treabă, căci până când aceste arhetipuri umane respingătoare nu vor fi transformate sau distruse, pe pământ nu vor putea creşte copaci care să producă fructe bune şi coapte.

2. Este mult mai uşor să te lupți cu aroganța decât cu această ciumă! Dacă oamenii au devenit aroganți, orgolioşi şi dominanți, ei pot fi domoliți cu ajutorul războaielor, al epidemiilor şi al sărăciei, care îi vor ajuta rapid să se întoarcă la calea cea dreaptă a smereniei. Un hedonist nu poate fi tulburat însă de nimic! Chiar dacă a luat toate bolile venerice din lume, astfel încât aproape că nu mai poate să meargă datorită slăbiciunii, în timp ce moartea îi rânjeşte şi îl bate pe umăr, el tot nu se simte tulburat. Singurul lucru pe care şi-l mai doreşte este să găsească o prostituată, oricât de hâdă, care să îl accepte aşa cum este! Atunci când adoarme, ultimul gând care îi trece prin minte este la plăcerile trupeşti, iar când se trezeşte din somn, primul gând care îi revine în minte este tot la aceste plăceri. Intre cele două momente, îşi petrece întreaga zi gândindu-se la pasiunile sale desfrânate, pe care încearcă să şi le satisfacă cu orice preț! Mintea acestui om nu cunoaşte altceva decât desfrâul, iar iubirea şi prietenia lui sunt sinonime cu satisfacerea simțurilor; pe scurt, întreaga sa viață se rezumă în întregime la plăcerile trupeşti!

3. Şi cât de mare este aroganța născută din această atitudine, care îşi arată colții ori de câte ori cineva încearcă să tulbure această inconştiență derivată din delirul simțurilor, dându-i un avertisment prietenesc! Sfatul bun al acestuia pare un veritabil ghimpe în ochiul celui lipsit de castitate! Aceasta este starea în care se complac aceste suflete în lumea exterioară, şi tot în această stare ajung ele aici!

4. Acum, că ați înțeles aceste lucruri, vă propun să facem cu toții o încercare cu cârcotaşul nostru, iar rezultatul pe care îl vom obține ne va arăta dacă merită să ne continuăm eforturile sau nu".

5. După aceste cuvinte, îl rog pe Robert să se ducă la cârcotaş şi să îl invite cu toată politețea să ni se alăture.

6. Robert îşi apleacă fruntea cu respect şi prietenie, după care îmi spune: „Doamne, acolo unde acționează mâna Ta, este imposibil ca rezultatul final să fie altfel decât unul fericit! Cred totuşi că în cazul de față sarcina noastră nu va fi deloc uşoară. Ce-ar fi să le trimitem pe cele 24 de dansatoare în altă parte, către răsărit, acolo unde se află scena lor? La ora actuală, se pare că întreaga atenție a cârcotaşului nostru şi a grupului din care face parte se îndreaptă către acestea! Priveşte-l pe cârcotaş: aproape că a început să saliveze, în speranța că se va putea bucura de favorurile fetelor, chit că acestea nu prea îl bagă în seamă! Ce spui, le trimitem pe dansatoare în locul de care vorbeam mai devreme?"

7. Eu: „Dragă frate, Eu susțin orice intenție corectă. Dacă cineva îşi dă seama că o acțiune este corectă, dar nu trece la fapte, el păcătuieşte împotriva inimii sale. De aceea, fă tot ceea ce consideri că poate fi de ajutor în cazul de față!"

8. Robert se îndreaptă grăbit către dansatoare şi le roagă să se ducă în altă parte. Fetele îl ascultă imediat.

9. Intervenția lui nu îi face însă nici o plăcere cârcotaşului, care îl apostrofează furios pe Robert: „Ce-ți veni?! Până acum, nimeni nu le-a spus nimic acestor fete, ce să facă şi unde să stea, dar tocmai când mă pregăteam să le cunosc mai bine, te-a trimis diavolul să le îndepărtezi de mine! Aş fi crezut că toți acei înțelepți din jurul mesei rotunde, care stau cuminți ca nişte mieluşei şi printre care se spune că s-ar număra Adam, Avraam, Moise şi mai ştiu eu cine, ar trebui să te satisfacă! Văd că printre ei se află şi Emma-Gundl a mea, ba chiar şi Mariandl, ca să nu mai vorbim de femeia primitivă, care s-a transformat între timp într-o zână! Ha, ha! Bănuiesc că nu prea eşti satisfăcut de situația actuală, căci pseudo-mântuitorul Iisus pare mult mai apropiat de fete decât tine. Oricum, e limpede că eşti îndrăgostit până peste cap de acea Aurora, aşa că nu-ți rămâne decât să accepți situația cu exasperare!

10. O, nătâng ridicol ce eşti! Cât timp ai trăit pe pământ ai fost un biet măgar, iar aici ai ajuns un bou! În această privință, nu te deosebeşti prea mult de vitele care se spune că au asistat la naşterea lui Hristos! Foarte bine, nu ai decât să te complaci în această situație! Evreu saxon, cu pretenții de mare intelectual, chiar crezi că nu am tras cu urechea şi nu am auzit că puneți țara la cale, ținând un sfat divin pe tema sorții infinității? Am văzut cu această ocazie şi ce păreri au contat cel mai mult în luarea deciziilor finale. Se pare că frumoasa Aurora a avut cuvântul cel mai greu de spus, iar voi, vite şi măgari ce sunteți, v-ați închinat cu toții în fața «înțelepciunii» ei nemăsurate, ca nişte cățeluşi care dau din coadă atunci când îi mângâie pe cap stăpânul! O, frumos spectacol ne-a mai oferit marea Divinitate!!

11. Iar acum doreşti să mă atragi şi pe mine în această capcană, conducându-mă la marea masă a conferinței pe care o prezidează femeia primitivă, care a rămas neschimbată, dincolo de fardurile strălucitoare ce i-au fost aplicate pe față, şi care îşi dă cu părerea în toate privințele, luând - nici mai mult nici mai puțin - decât decizii fundamentale în ceea ce ne priveşte pe noi, oamenii, de parcă ar dispune de inteligența necesară!? Ei bine, prietene, dacă eşti de părere că mă vei putea atrage în acest joc penibil, mă tem că vei mai avea de aşteptat o vreme! Frățioare, întoarce-te şi spune-le glorioşilor tăi tovarăşi că numai un netot ar putea cădea în capcana întinsă de o astfel de creatură, cu tot cu acel măgar care se consideră Iisus. Oricum, transmite-le tuturor salutările mele!"

12. Şocat de această reacție vehementă, Robert îl priveşte mânios pe cârcotaş, cumpănind ce trebuie să facă în continuare. După ce îşi recapătă calmul, el îi spune: „Prietene, te-ai grăbit să mă condamni fără milă, dar nici măcar nu ai ascultat ce am venit să îți spun! Îngăduie-mi mai întâi de toate să-ți spun ce am de spus şi abia apoi judecă dacă am venit să îți cer ceva sau nu!"

13. Dar cârcotaşul îi ia vorba din gură: „Prietene, chiar dacă nu am urechile la fel de lungi, căci nu sunt un măgar la fel ca şi tine, auzul meu este totuşi destul de fin, astfel încât am putut asculta tot ce ați discutat la aşa-zisa voastră conferință celestă, inclusiv tot ce ați decis acolo. Cu această ocazie, am auzit şi decizia voastră legată de nefericiții care şi-au permis în lumea exterioară să cedeze în fața simțurilor lor, în strictă conformitate cu legile naturii.

14. O, nebuni care vă pretindeți înțelepți ai cerului! Cine este cel care a creat natura, înzestrând-o cu legile sale imuabile, chiar cu propria sa mână omnipotentă? Îți spun eu: Divinitatea! Cum poate păcătui în acest caz un vierme, care nu face altceva decât să acționeze în conformitate cu

instinctele sale naturale? După părerea mea, singurii înțelepți sunt cei care se folosesc de legile naturii în avantajul lor, trăind la unison cu ele! Cine crede că se poate ridica deasupra acestor legi, aspirând către nu ştiu ce beatitudine supranaturală, care nu există nicăieri altundeva decât în creierul lui spălat, nu este decât un netot! Eu unul am trăit exclusiv în acord cu aceste legi, aşa că nu văd ce Dumnezeu m-ar putea judeca pentru faptele mele!"

15. Păstrându-şi tonul măsurat, Robert îi răspunde: „Ascultă, prietene, îmi dau seama că eşti încă supărat din cauza distanței cuvenite pe care am pus-o între tine şi cele 24 de dansatoare, absolut necesară însă, din cauza simțurilor tale încă impure. Îți cer însă să te calmezi şi să judeci situația cu discernământ, pentru a-ți da seama dacă acțiunea mea a avut la bază o motivație bună, rea sau stupidă!

16. Văd că insişti la nesfârşit pe tema legilor naturii, încercând să mă faci să cred că trebuie să fii nebun ca să nu te foloseşti de aceste legități pentru a-ți justifica pasiunile desfrânate. Dar eu te întreb, prietene: cum justifici faptul că după o viață trăită în astfel de plăceri, care nu durează niciodată prea mult, omul se scufundă într-o mare suferință fizică şi morală, absolut incurabilă, din care nici chiar Dumnezeu nu îl mai poate salva, ca să spun aşa? Natura sa devine amorțită, sufletul său se întunecă, iar spiritul său este ucis treptat.

17. Spune-mi, nu crezi că acest om ar fi putut duce o viață mai sănătoasă şi mai frumoasă din punct de vedere fizic şi spiritual dacă nu ar fi urmat cu atâta fidelitate aceste aşa-zise legi ale naturii (în realitate, ale instinctelor sale inferioare), atrăgându-şi astfel iadul asupra sa? Nu eşti de părere că, respectând o legitate inferioară, el încalcă o altă lege, la fel de naturală ca şi prima, dar superioară? Dacă ți-ai consacrat viața cu atâta credință respectării primei legi, de ce nu ai făcut nimic pentru a o respecta şi pe a doua?

18. Tu spui: ce Dumnezeu m-ar putea judeca pentru că am respectat legile naturii? - Dar eu te întreb: nu a stabilit Dumnezeu însuşi o altă lege, mai represivă decât prima, ca o consecință a respectării cu prea mare strictețe a primei legi?

19. Recunosc că Dumnezeu a fost cel care a creat toate legile naturii, dar tot El l-a înzestrat pe om cu rațiune şi bun simț, astfel încât să îşi poată controla instinctele trupeşti primordiale, aplicându-le doar moderat şi în condițiile respectării ordinii divine, adică în cadrul instituției sacre a căsătoriei. Tot El a stabilit însă pedepse severe pentru încălcarea legilor morale, veghind ca oamenii să nu cadă pradă exceselor.

20. Experiența ne învață că singura cale care conduce către fericire este calea de mijloc. Cum poți, în aceste condiții, să-i numeşti măgari pe cei care trăiesc la unison cu ordinea divină?

21. La urma urmei, ce plăcere reală ai experimentat tu în decursul vieții tale terestre, iar mai recent în timpul vieții spirituale care ți-a fost acordată? Cât timp ai trăit pe pământ, nu ai făcut decât să te cerți neîncetat cu soția ta. Prostituatele ți-au mâncat toți banii, băgându-te în datorii din care nu ai mai reuşit apoi să ieşi. Cu doi ani înainte să părăseşti planul fizic, o prostituată italiană ți-a transmis o boală venerică, înjunghiindu-te astfel pe la spate. Te-ai lăsat apoi pe mâna doctorilor, care şi-au bătut şi mai tare joc de trupul tău suferind, ciopârțindu-l în fel şi chip! În loc să te ajute, starea ta de sănătate s-a înrăutățit şi mai mult, lucru care nu te-a împiedicat să îi îngropi în aur, în speranța că îți vor alina suferințele. Ar fi continuat să te păcălească astfel ani la rând, dacă nu ar fi venit episodul cu bătălia de la Viena, care ți-a întrerupt viața mizerabilă! Spune-mi, ce părere ai în aceste condiții despre cea de-a doua lege, cea morală, şi cum ți se pare fericirea de care te bucuri în această lume?"

Capitolul 98

Cârcotaşul pune întrebări legate de Iisus. Zorii cunoaşterii de sine.

1. Cârcotaşul nostru începe să se simtă tulburat şi spune ezitând: „Mda, n-aş putea spune că nu ai deloc dreptate! Dacă privim astfel lucrurile, n-aş zice că mi-ai prezentat o poveste prea frumoasă! Se pare că aici e buba! Am respectat legea numărul l, dar nu şi legea numărul 2... Mda, cam aşa e! Cât despre fericirea mea în această lume a spiritelor, nu i-aş dori-o nici celui mai crunt duşman al meu! De când am venit aici, nu am avut parte decât de foame, de sete şi de mânie, ca să nu mai vorbim de ruşinea de a-mi fi expuse toate păcatele lumeşti, şi asta chiar în fața celor de care aş fi preferat să îmi ascund slăbiciunile! În această lume nimic nu poate fi ascuns, nici chiar lucrurile care

te stânjenesc cel mai mult! Ai zice că şi-a băgat dracu coada! Cât timp am trăit în lumea exterioară am dat impresia unui om corect, căci foarte puţine persoane (în care aveam o încredere absolută) îmi cunoşteau micile plăceri ascunse. În această lume toate au ieşit însă la iveală, revelându-mă aşa cum sunt, şi asta chiar în ochii celor care mă preţuiau cel mai mult pe pământ: Max Olaf, baronul şi scumpa mea soţie. Ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, m-am trezit simultan în compania tuturor cunoştinţelor feminine cu care mi-am făcut de cap pe pământ - femei de condiţie proastă, a căror plăcere supremă este să trâmbiţeze sus şi tare toate slăbiciunile mele, în faţa feţelor lungi ale foştilor mei prieteni. Să-ţi vină să intri în pământ de ruşine! Mda, trebuie să recunosc că întreaga poveste este teribilă!

2. Dacă tot purtăm această conversaţie tristă, haide, vorbeşte-mi puţin despre aşa-zisul mântuitor Iisus! Ce fel de om este? Este posibil să schimbi vreun cuvânt inteligent cu el? Chiar este capabil să îi conducă pe cei de teapa mea pe o pajişte ceva mai verde? Are el vreo legătură supranaturală cu Dumnezeu, aşa cum se spune? Cred că îţi dai seama că nu aş putea crede nici o clipă că este el însuşi... Nu, nici măcar nu pot pronunţa aceste cuvinte! Înţelegi, oricum, ce vreau să spun! Nu cu mult timp în urmă, Max Olaf susţinea sus şi tare divinitatea deplină a acestui Iisus, dar te întreb, ce spirit inteligent ar putea accepta vreodată acest lucru? Haide, oferă-mi câteva indicii, prietene!"

3. Robert îi răspunde: „Dragul meu prieten, demn de toată mila! Tot ce îţi pot spune deocamdată este: du-te la El şi convinge-te singur!"

4. Cârcotaşul, căruia îi vom spune deocamdată Patheticus: „Da, şi de această dată cred că ai dreptate! Dar gândeşte-te puţin la reputaţia mea şi la toată acea mulţime care mă priveşte cu antipatie, şi îţi vei da seama că nu mi-e deloc uşor! Neplăcută treabă! Să mă aflu în prezenţa acelei femei primitive, care între timp a căpătat aparenţa unui înger, a soţiei mele, a fostului meu lustragiu, Franz, şi a lui Max Olaf; ca să nu mai vorbim de teribila Mariandl! Mai sunt apoi Adam şi toţi ceilalţi înţelepţi, mergând până la Pavel, cea mai ciudată adunătură de spirite din întreaga istorie! Ei bine, nu cred că toţi aceştia ar privi cu ochi buni pe unul de teapa mea! - Nu am nimic împotrivă să vorbesc cu El, dar să mă confrunt cu toţi ceilalţi... Ăştia au nişte limbi suficient de ascuţite ca să transforme bunele mele intenţii într-o stare de ruşine şi de furie!"

5. Robert: „Ei bine, dragă prietene, mă tem că va trebui să te pregăteşti pentru o umilinţă dramatică, căci în caz contrar nu cred că te vei putea transforma vreodată în bine! Dimpotrivă! Adună-ţi tot curajul de care dispui şi dezvăluie-ţi slăbiciunile în faţa Domnului Iisus Hristos. Amplifică-ţi credinţa în El, dar mai ales iubirea faţă de El, iar El ţi-ar putea uşura mult calea, iertându-ţi numeroase păcate! Cu cât te vei crampona însă mai tare de aşa-zisa ta respectabilitate, cu atât mai umilit vei fi în faţa celorlalţi. Însuşi Domnul şi Dumnezeul nostru, Iisus Hristos, este pe cât de bun cu cei care se apropie de El cu inima smerită, pe atât de sever cu cei care îi testează la nesfârşit răbdarea şi bunătatea infinită!

6. Deocamdată, El încă te mai aşteaptă plin de iubire, dar te avertizez că răbdarea Lui s-ar putea termina, după care nu vei mai avea parte decât de avertismentul biblic: «Vai celor care cad în mâinile Dumnezeului cel viu!» Adevăr îţi spun: nu mai ai foarte mult timp la dispoziţie ca să te decizi! Desfrânaţii şi adulterii nu vor cunoaşte împărăţia lui Dumnezeu! - Infinită este bunătatea, graţia şi compasiunea Lui, dar nimeni nu poate scăpa de judecata Lui. În această privinţă, voinţa Lui este imuabilă! De aceea, gândeşte-te bine cum doreşti să te prezinţi în faţa Celui Atotputernic şi ce ai de făcut în continuare! Căci după mine nu îţi va mai fi trimis nici un alt mesager!"

7. Patheticus: „Ei bine, cred că va trebui să-mi înfrunt soarta. La urma urmei, nu cred că situaţia va fi chiar atât de groaznică, dacă mai există vreo urmă de umanitarism în voi! Dar dacă Dumnezeul tău, Iisus, împreună cu apostolii Săi şi cu voi ceilalţi, vă veţi dovedi mai inflexibili chiar decât judecătorii păgâni din lumile subterane, mă tem că gluma se va îngroşa şi nu voi mai avea de ales decât să mă supun voinţei voastre! Dar ce poate face un individ izolat împotriva unei puteri concertate împotriva lui? Deci, înţeleg că eşti cât se poate de serios atunci când spui că trebuie să mă prezint în faţa aşa-zisului Dumnezeu Iisus!"

8. Robert: „Cât se poate de serios! În caz contrar, vei fi pierdut pentru veşnicie!"

9. Cârcotaşul: „O, pentru numele diavolului! Prin comparaţie cu această distracţie, chiar şi purgatoriul catolic mi se pare un paradis!

10. Nu, prietene, nu pot să te însoțesc! Abia acum îmi dau seama cât de mari şi de neiertat îmi sunt păcatele. De aceea, nu mai contează, indiferent dacă Iisus este sau nu Dumnezeu! Eu nu sunt decât un animal prin comparație cu acele spirite alese, aşa că nu mă pot prezenta în fața lor! Nici nu-mi dau seama cum de am ajuns să îmi realizez atât de pregnant greşelile. Parcă dintr-o dată mi s-ar fi luminat mintea!

11. O, sărmana mea Emma, prin comparație cu mine, tu ai fost un înger pur, chiar şi atunci când erai cuprinsă de furie! Cât despre mine, eu am fost doar un diavol, lipsit de iubire, de recunoştință şi de respect! Nu, prietene, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai clar îmi dau seama că nu am fost niciodată altceva decât un ticălos de cea mai josnică speță! De aceea, nu mă pot apropia de acea companie selectă, căci este prea mare diferența între noi. Am avut parte de femeia cea mai bună din lume, dar nu mi-am găsit mulțumirea decât în compania celor mai sinistre prostituate! O, trup animalic, blestemat de Dumnezeu! Acum te mănâncă viermii! Ca să îți satisfac poftele neruşinate, m-am îndepărtat de acest înger şi m-am transformat într-un diavol! Acest gând mă omoară!

12. O, oameni de teapa mea, renunțați la demonii voştri carnali, căci în scurt timp va veni vremea să vă aflați în fața judecătorilor voştri, care vă vor deschide inimile! Nu Dumnezeu vă va judeca, ci propriile voastre inimi, care vă vor blestema de-a pururi, şi asta pe bună dreptate! Căci voi v-ați degradat singuri prin ticăloşiile voastre! De aceea, renunțați la imensa voastră orbire, căci aceasta vă va pierde! Frate, îndepărtează-te de mine, căci eu sunt cel mai mare dintre păcătoşi! Spune-mi mai bine să mă alătur porcilor!”

Capitolul 99

Robert îl încurajează pe cârcotaş. Temător, păcătosul ezită. Cârcotaşul Dismas prinde curaj şi îl urmează pe mesagerul lui Dumnezeu.

1. Robert îi răspunde cârcotaşului: „Hei, frate Dismas, mă bucur sincer că ai devenit mai conştient, făcând astfel primul pas către realizarea vieții perfecte a spiritului, trăită întru Dumnezeu! Nu trebuie să te limitezi însă la acest pas, lamentându-te din cauza condamnării propriei tale inimi. Mai bine ridică-te şi grăbeşte-te către Domnul!

2. Crede-mă, nici mie nu mi-a fost deloc uşor să îl recunosc şi să îl accept ca singurul Dumnezeu şi Domn al infinității. A fost nevoie de multă muncă de lămurire din partea Lui pentru a mă convinge să renunț la doctrina lui Hegel şi a lui Strauss, în care credeam mai presus de orice, ca să nu mai vorbesc de propriile mele tendințe către dominație şi către lipsa de castitate. După ce, prin grația Lui, ochii mei s-au deschis însă față de adevărata lumină a spiritului, mi-am putut percepe greşelile în toată plenitudinea lor, recunoscându-L pe unicul Dumnezeu al cerului şi al pământului în Mântuitorul nostru Iisus Hristos! Haide, fă şi tu acelaşi lucru!

3. Ție îți este mult mai uşor să avansezi pe cale, având un ghid experimentat ca mine. Mie mi-a fost infinit mai greu, căci nu am avut pe nimeni care să depună mărturie pentru Iisus. Am fost nevoit să cred pur şi simplu în cuvintele Lui şi am ajuns singur la concluzia, pornind de la înțelepciunea Lui, că El este Ființa Divină. La fel ca şi tine, am ajuns şi eu în această lume covârşit de dorințe trupeşti. După ce m-am convins însă de adevărul profund al Cuvântului Divin al lui Hristos, am descoperit în mine o mare forță interioară, cu ajutorul căreia am reuşit să îmi transcend simțurile, cucerindu-mi astfel - cu ajutorul grației Domnului - slăbiciunile carnale pe care le-am adus cu mine din lumea exterioară.

4. Cea care m-a judecat a fost propria mea inimă, care se simțea sufocată, negăsindu-şi pacea interioară; ea nu avea nici o speranță şi nu vedea nici o altă certitudine decât aceea a morții eterne. Din fericire, Domnul m-a ajutat să ies din această fundătură a spiritului, care amenința să mă ucidă de-a pururi. Mi-am cultivat o iubire arzătoare față de El, care m-a ajutat să îmi purific inima, creând astfel spațiul necesar pentru a primi grația Sa. În acest fel, am beneficiat de o mare beatitudine, care de atunci nu a încetat să se amplifice! Prin acelaşi proces poți trece şi tu. Dacă vei trece testele îndoielii, aşa cum am procedat şi eu la vremea mea, te vei regăsi şi tu într-o stare de beatitudine comparabilă cu a mea! De aceea, nu mai ezita! Ridică-te şi grăbeşte-te către El, căci nimeni altcineva nu te poate ajuta!”

5. Cârcotaşul Dismas: „Nu-mi doresc nimic altceva, dar îmi lipseşte curajul! Unde aş putea găsi acest curaj? Ascultă-mă, am început într-adevăr să cred că Iisus este Ființa Divină supremă, dar odată cu credința mea s-a amplificat în mine şi o stare de teamă proporțională cu aceasta! Cine m-ar putea elibera de această teamă?"

6. Robert: „Prietene, fii recunoscător Domnului pentru această teamă, căci ea nu demonstrează altceva decât că El şi-a pus mâna pe inima ta, focalizând astfel în ea viața ta spirituală, care până acum a fost risipită în toate cele patru vânturi. Acest impuls divin din inima ta, venit direct de la Domnul, îți stimulează spiritul, orientându-l către trezire, proces care intră în contradicție cu impulsurile tale egotice anterioare, generând această senzație obositoare de teamă. De aceea, înarmează-te cu tot curajul de care dispui şi însoțeşte-mă la El, iar în cel mai scurt timp vei scăpa definitiv de această teamă! De vreme ce acest sentiment vine (indirect) de la Domnul, tot El te va putea mântui de el. De aceea, haide, ridică-te şi urmează-mă la Cel care te poate elibera!"

7. Dismas: „Foarte bine, voi risca totul pe această carte, mizând pe cuvintele tale, bunul meu prieten Robert! Facă-se aşa cum spui! Îmi asum orice consecințe posibile, convins fiind că le merit pe deplin! Nu mai aştept nici un fel de respect din partea nimănui, căci ochiul lui Dumnezeu este atotvăzător, şi ştiu că în fața Lui sunt întru totul nedemn! De acum înainte, stindardul meu va fi ruşinea şi umilința! Dacă pe pământ nu am respectat spiritul divin din ființa mea, deşi acesta era cel care îmi dădea şi îmi susținea viața, ce respect mai pot cere acum din partea Celui pe care l-am neglijat atâta vreme, ignorându-L cu dispreț?

8. Dumnezeu mi-a dăruit din El însuşi viața Sfântului Său Duh, dar eu am refuzat să recunosc sfințenia acestei vieți, slăvind-o prin respectarea ordinii şi disciplinei divine. Am refuzat să caut şi să descopăr adevărata cunoaştere, cea spirituală, şi m-am transformat într-o ființă cu nimic mai presus decât un animal, comportându-mă ca un câine în călduri! Acum mă aflu în fața lui Dumnezeu şi a sfinților Lui, neavând cu ce să-mi acopăr goliciunea interioară, aşa că trebuie să suport ruşinea pe care o merit pe deplin! De aceea, nu voi înceta să repet: ruşine, ruşine ție, suflet nedemn!"

9. Dismas rosteşte aceste cuvinte cu voce tare, nedumerindu-şi prietenii, care îl întreabă şocați: „Prietene Dismas, ce se întâmplă cu tine? De ce te condamni singur? La urma urmei, nu suntem şi noi la fel ca tine? Condamnându-te singur pentru comportamentul tău, ne condamni implicit şi pe noi, şi nu putem trece atât de uşor acest lucru cu vederea. Lămureşte-ne ce se întâmplă, căci nu vei putea scăpa de noi cu una cu două!"

10. Dismas le răspunde: „Nu cumva căutați şi voi respectul de sine în această lume a spiritelor? O, nu vă mai pierdeți timpul, căci nu îl veți găsi niciodată! De fapt, ce am făcut noi în lumea exterioară care să justifice respectul lui Dumnezeu față de meritele noastre? Lumea în care ne aflăm acum este o lume a adevărului, şi toate măştile pe care le-am purtat în lumea materială au căzut de pe fețele noastre. Suntem percepuți aici în adevărata noastră lumină, şi nimeni nu ne mai poate salva de umilința publică! De aceea, renunțați la pretențiile voastre ridicole, căci măştile din aur şi argint cu care obişnuiesc oamenii de pe pământ să îşi acopere ruşinea interioară nu folosesc la nimic în această lume. Aici, doar adevărul gol-goluț poate conduce la lumina zilei eterne a lui Dumnezeu. De altfel, oricât de mult ați dori, nu veți putea ascunde niciodată acest adevăr. În aceste condiții, sfatul meu este să procedați întocmai ca şi mine, salvându-vă exact atâta onoare câtă meritați şi câtă vă poate mântui, revelându-vă calea către adevărul divin! Dacă nu veți proceda în acest fel, în scurt timp şansa de a mai ajunge vreodată la viața divină vă va fi luată definitiv, fapt care va echivala cu moartea eternă! Aşadar, vă repet: ruşine, ruşine nouă, căci numai prin această smerire de sine vom mai putea salva onoarea adevărului etern ce sălăşluieşte în inimile noastre, trezindu-ne astfel spiritele divine!"

11. Auzind aceste cuvinte neaşteptate din partea lui Dismas, amicii acestuia se dau un pas înapoi, scărpinându-se încurcați după ureche. Singur Robert pare încântat de discursul plin de forță al lui Dismas, căruia îi şi spune: „Ei bine, dragul meu frate, constat că te îndrepți deja cu paşi gigantici către mântuire! Trebuie să recunosc că eu însumi am avansat mult mai lent decât tine. Bucuria mea este însă cu atât mai mare! Din câte îmi dau seama, nu mai ai de gând să arunci cu nisip în ochii Domnului. De aceea, vino cu mine, căci de-abia aştept să ascult cuvintele pe care le vei rosti în fața Lui!"

Capitolul 100

Dismas își mărturisește vinovăția în fața Domnului, dar nu cere grația Acestuia, ci o pedeapsă justă. Consecințele acestei cereri greșite.

1. Dismas se îndreaptă așadar către Mine, Domnul vieții, însoțit de Robert. Ajuns în fața Mea, se închină până la pământ, după care îmi spune: „O, Doamne! Mă plec în fața Ta, nevrednic să îți privesc fața sfântă, târându-mă ca un vierme nedemn prin praful rușinii mele. Recunosc acum în fața Ta că sunt o ființă josnică, incapabilă să își stăpânească pornirile desfrânate și care a comis fapte de adulter demne de tot disprețul. Te rog un singur lucru: acordă-mi pedeapsa cuvenită pentru toate greșelile mele pământești. Facă-se voia Ta!”

2. Eu: „Dismas, cine ești tu și ce îmi ceri? Socotești că ar fi corect ca Eu să răspund cererii tale, după măsura cuvintelor tale? O, vai ție, dacă aș face acest lucru! Dacă dorești într-adevăr să devii încă și mai imperfect decât ești, atunci du-te la prințul întunericului, căci el este cel care judecă și pedepsește prin foc. Eu nu judec și nu pedepsesc niciodată pe nimeni, și nu am de gând să îmi schimb acest obicei odată cu venirea ta. Dacă dorești într-adevăr să trăiești, atunci cere-Mi viața, nu moartea eternă! Ce plăcere crezi că Mi-ar putea face moartea copiilor Mei? O, nerodule! Ce fel de Dumnezeu Mă consideri, al vieții, sau al morții? Ascultă-Mă: întreaga eternitate și infinitatea cerurilor Mele stau mărturie că Eu sunt un Dumnezeu al vieții, nu al morții. De ce dorești să Mă transformi într-un Dumnezeu al morții?

3. Mai bine spune-Mi cine ești, ca să îmi dau seama cât de mare este perversiunea care sălășluiește în tine. Oare nu au fost faptele tale terestre suficient de rele și demne de tot disprețul? Dorești să continui și aici, chiar în fața Mea, cu această viață de păcat? Dar Eu știu foarte bine cine ești și ce anume îți dorești! De aceea, te voi scuti de acest răspuns dificil pentru tine! Haide, ridică-te și schimbă-ți atitudinea, căci nu vei ajunge nicăieri cu ea. Adineauri Mi-ai cerut pedeapsa cuvenită, ca și cum ai fi fost sclavul Meu, iar Eu stăpânul tău absolut. În realitate, inima ta nu așteaptă altceva de la Mine decât grația Mea! Spune-Mi, pe cine trebuie să ascult: pe tine, sau dorința arzătoare a inimii tale?”

4. Dismas: „O, Doamne Iisuse, unicul Dumnezeu care există! Ai răbdare cu mine, suflet sărman care depinde încă de plăcerile demonice ale trupului! Știu foarte bine că sunt cel mai mare dintre păcătoși și nu reușesc încă să rostesc măcar un singur cuvânt înțelept în fața Ta. Nu mă judeca după cuvintele mele, ci după inima mea bolnavă. Lasă-Ți grația infinită să o vindece, iar limba mea nu va mai înceta vreodată să Te laude! O, Doamne, dacă și Tu mă vei părăsi, cine mă va mai accepta vreodată și cine mă va ajuta să mă înalț?”

5. Eu: „Bine, dar nu ai atât de mulți prieteni? De ce nu te ajută aceștia? Amintește-ți că ai trăit 60 de ani pe pământ fără să apelezi la ajutorul Meu, ci doar la cel al prietenilor tăi, care ți-au dat tot felul de sfaturi. Îmi amintesc că nu erai deloc nefericit în acea vreme, exceptând momentele în care soția ta te privea cu tristețe, iar tu sesizai acest lucru. Ori de câte ori încerca cineva să îți vorbească despre Mine și despre neplăcerea Mea în fața modului tău de viață, râdeai de el cu gura până la urechi. Acum te-ai prăbușit în fața Mea, cerându-Mi simultan viața și moartea! Ce anume ar trebui să aleg? Moartea nu ți-aș putea-o dărui chiar dacă Mi-aș propune acest lucru, iar viața nu ți-o dorești plenar, căci cuvintele tale nu se potrivesc cu dorința cea mai arzătoare a inimii. De altfel, acest lucru nu este de mirare, căci nici una din faptele vieții tale trăite pe pământ nu a purtat în ea sământa vieții! De aceea, îți cer să îți faci singur o introspecție amănunțită și să îmi spui exact ce anume aștepți de la Mine!”

6. Dismas: „Doamne, ce om cu capul pe umeri Te-ar putea contrazice? Cu atât mai puțin aș putea face eu acest lucru, căci eu sunt plin de păcate în fața Ta și a semenilor mei! Știu însă că mila și compasiunea Ta sunt nelimitate, și că Tu poți ierta chiar și greșelile celui mai mare dintre păcătoși, dacă dorești acest lucru! La fel de adevărat mi se pare însă și faptul că Tu ești justiția divină imuabilă, căci în fața Ta nici chiar îngerii nu par nepătați. De aceea, numai Tu poți ierta păcatele oamenilor, eliberându-i și dăruindu-le astfel viața divină, sau dimpotrivă, îi poți lăsa cu păcatele lor, condamnându-i astfel la moartea eternă, în strict acord cu justiția Ta absolută!

7. Căci justiția se află sub incidența ordinii puterii! Oricine se află în posesia ei are dreptul suveran de a decide așa cum dorește, fără ca cineva să-i poată contesta această decizie. De vreme ce puterea și justiția Ta sunt absolute și imuabile, cum ar putea un păcătos neputincios să creadă că are

vreun drept cât de mic în fața Ta? Orice face puterea este just, şi oricât de mult s-ar împotrivi neputința în fața puterii, acțiunile sale vor rămâne de-a pururi injuste.

8. Exact aceasta este conjunctura în care mă prezint acum în fața Ta, o, Doamne! Tu Te afli într-o situație de omnipotență, iar eu într-una de neputință absolută! Orice cuvinte aş rosti eu în fața Ta, numai de Tine depinde decizia pe care o vei lua în final în privința mea, căci numai Tu eşti cel atotputernic. De aceea, singurul lucru care îmi mai rămâne de făcut este să spun: «Facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi!» Mi-aş putea dori o mie de lucruri, dar nu o fac, ci mă abandonez în întregime în fața voinței Tale divine, indiferent care vor fi consecințele acestei atitudini. Dacă voi deveni infinit mai fericit decât sunt acum, foarte bine. Dacă mă vei condamna însă să merg în iad, asta este! Neputința nu poate crâcni şi nu se poate revolta vreodată în fața omnipotenței! De aceea, fă cu mine după cum ți-e voia, Doamne, iar eu voi accepta necondiționat decizia Ta! Sper că am reuşit să exprim cât mai clar ceea ce simt, recunoscându-mi neputința în fața omnipotenței Tale. Acesta este răspunsul meu sincer în fața cererii Tale, Doamne. De acum înainte, fă cu mine orice doreşti!"

9. Eu: „Foarte bine! Dacă eşti de acord să te supui de-a pururi voinței Mele, acceptând justiția Mea, te condamn să rămâi de-a pururi în acel colț, unde vei fi chinuit pentru eternitate de o insectă care te va înțepa cu acul ei otrăvit! Haide, du-te în colțul pe care ți l-am indicat, căci aşa doreşte omnipotența Mea!"

10. Îngrozit, Dismas îmi răspunde: „O, Doamne, deşi nu îmi doresc altceva decât să mă supun voinței Tale divine, Te implor totuşi să renunți la pedeapsa cu insecta, căci ar fi teribil să fiu chinuit de o asemenea insectă, stând în acelaşi loc, o veşnicie întreagă!"

11. Eu: „Ştiu foarte bine acest lucru, dar chiar tu spuneai că voința Mea este justificată de omnipotența Mea! Să înțeleg că nu mai doreşti să te supui voinței Mele atotputernice?"

12. Dismas: „O, Doamne, ştiu că eşti omnipotent, dar la fel de bine îți cunosc şi bunătatea infinită! De aceea, mă întorc acum către aceasta din urmă şi îți implor grația divină! Iartă-mă, Doamne, de pedeapsa cu insecta!"

13. Eu: „Aha, văd că de îndată ce apele morții au început să se adune spumegând în jurul tău, Mi-ai descoperit bunătatea şi grația! Aş dori totuşi să-Mi limpezesc acest aspect: cum se face că adineauri zăceai prăbuşit la picioarele omnipotenței Mele, declarând sus şi tare, cu propria ta gură: «Doamne, facă-se voia Ta!», iar de îndată ce Mi-am exprimat această voință, ți-ai schimbat subit decizia, ne mai părând să accepți voia Mea, care ți se pare cât se poate de neplăcută?! Cum trebuie să înțeleg această indecizie? Constat că îți menții acelaşi obicei prost: una îşi doreşte inima ta şi cu totul altceva afirmă buzele tale! Drept cine Mă iei? Crezi că sunt un fel de clovn al creației? O, te asigur că te înşeli foarte tare în această privință!

14. Ascultă, Eu nu Mă comport cu copiii Mei aşa cum procedează părinții lipsiți de minte de pe pământ! Aceştia încearcă de multe ori să îşi sperie progeniturile, amenințându-le în fel şi chip, deşi ştiu foarte bine că nu au de gând să se țină vreodată de cuvânt. Copiii observă în cel mai scurt timp acest tip de comportament, ajungând în final să se amuze copios de el, ne mai ținând seama de argumentele părinților lor, atunci când aceştia îi ceartă. Eu nu procedez niciodată în acest fel! Fiecare cuvânt al Meu este de o sinceritate absolută, căci Eu trebuie să veghez asupra întregului univers, iar pentru Mine viața unui fir de praf este la fel de importantă ca şi cea a unui înger! De aceea, voința mea nu diferă cu nimic de cea a unei pietre, în sensul că este de o soliditate absolută. Cine încearcă să o clintească din loc (simțindu-se ofensat de ea) nu va face decât să se rănească singur, iar dacă se prăbuşeşte asupra cuiva, poți fii sigur că această piatră îl va strivi, făcându-l fărâme!

15. De aceea, te avertizez că atât timp cât cuvintele tale nu vor ieşi direct din inima ta, vei avea mari probleme cu Mine! Căci Eu nu accept ca cineva să îmi vorbească cu două limbi diferite. Eu nu doresc să ascult decât vocea sinceră a inimii, şi răspund întotdeauna cu cea mai mare onestitate şi grație acestei voci. Omul trebuie să asculte necondiționat de sfințenia Mea, dar numai el poate decide ce anume i se pare mai sfânt în natura Mea. Dacă singurul lucru care te impresionează pe tine în privința naturii Mele divine este atotputerea voinței Mele (aşa cum afirmă gura ta), atunci va trebui să te supui acestei voințe, în caz contrar, vei deveni un rebel în fața justiției Mele supreme.

16. Află însă că nu doar Eu, în calitatea Mea de Dumnezeu, dispun de un liber arbitru (adică de o voință absolut liberă), ci şi fiecare spirit creat de Mine după chipul şi asemănarea Mea. De aceea, voi puteți face orice doriți. În aceste condiții, nu te pot obliga să asculți de puterea Mea absolută, făcând ceea ce ți-am poruncit să faci, în calitatea Mea de judecător sever. Tu ai libertatea de a te

opune acestei voințe, făcând aşa cum doreşti. Cât despre fructele pe care le vei atrage astfel în viața ta, acestea numai viitorul ți le va putea revela. Aşadar, procedează aşa cum doreşti!”

Capitolul 101

Cuvintele prosteşti rostite de Dismas în apărarea sa. Prietenii lui se dovedesc cei mai severi critici ai săi.

1. Auzind aceste cuvinte, Dismas se întoarce către Robert Blum şi îi spune: „Prietene drag şi extrem de nobil, lucrurile se petrec exact aşa cum am bănuit! Este imposibil să porți un dialog flexibil cu acest Iisus! Cu cât se închină şi se umileşte mai mult omul în fața Lui, cu atât mai dificil devine. Practic, nici nu ştii cum să îl mai abordezi! Concluzia mea este că unicul lucru care îmi mai rămâne de făcut este să mă îndepărtez de El, încercând să îmi rezolv singur problemele acestei vieți mizerabile, pe care - oricum - nu i-am cerut-o eu lui Dumnezeu! Supus unei coerciții atât de severe, personal nu mai dau doi bani pe o asemenea viață blestemată, trăită numai spre amuzamentul unei insecte divine! Îmi dau seama că neputința mea nu se va putea compara niciodată cu omnipotența divină, dar nici nu pot să-i mulțumesc tiraniei divine pentru o astfel de viață chinuită!

2. Am venit în fața Domnului şi am încercat să fiu cât mai supus posibil, sperând în sinea mea să fiu primit la fel ca femeia primitivă. Ce diferență există însă între tratamentul aplicat ei şi cel aplicat mie! Pe ea a tratat-o ca pe un înger, iar pe mine m-a condamnat la chinurile eterne, ca pe un blestemat! La urma urmei, cu ce am greşit eu mai mult decât ea? Am iubit viața alături de prostituate, este foarte adevărat, dar ea însăşi a fost una dintre ele!! Cine nu îşi dă seama cât de capricioasă este această Divinitate trebuie că nu are ochii deschişi! Cât timp trăieşte pe pământ, omul este sclavul simțurilor sale. Când ajunge însă în această lume, el este privit ca un fel de monstru demn de dispreț! Asta înseamnă viața pentru care ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu? Pentru numele diavolului, când i-am cerut eu lui Dumnezeu să îmi dăruiască o viață?! Şi care sunt condițiile contractuale prin care am acceptat să devin o ființă independentă?

3. Divinitatea m-a creat exact aşa cum sunt, dar mi-a dat apoi porunci imposibil de respectat, căci natura mea nu era constituită în acord cu ele! Iar acum sunt condamnat pe vecie, întru distracția acestui Creator capricios şi tiranic, pentru simplul motiv că - datorită naturii mele - nu am reuşit să acționez aşa cum şi-ar fi dorit El... Pe scurt, am ajuns să cred că între Dumnezeu şi diavol nu există nici cea mai mică diferență! Cei atotputernici se joacă cu cei neputincioşi precum pisica cu şoarecele pe care l-a prins! Exact aşa procedează şi Divinitatea cu umanitatea pe care a creat-o. Înălțător destin, n-am ce zice! Oricum, nu-mi mai pasă! Fie, accept pedeapsa divină! Unde este acel colț în care trebuie să mă retrag pe vecie, pentru a fi chinuit de insectă? Intenționez să mă retrag acolo, lăsându-mă torturat de o mie de țânțari, dacă va fi cazul, pe care mi-i va trimite «sfântul şi dreptul» vostru Iisus! Evident, recunoştința mea față de El va fi nelimitată! După toate aparențele, dreptatea lui Dumnezeu nu înseamnă altceva decât o tiranie capricioasă! Ei bine, cât timp voi mai fi înzestrat cu o gândire liberă, nimeni nu mă va putea împiedica să o critic, încercând să-i deschid astfel ochii! Cu cât mă va chinui mai tare, cu atât mai insistent o voi denunța! Gata, am plecat în colțul ruşinii mele, pregătit să încep o lungă viață trăită în blesteme!”

4. Robert: „Prietene, în fața acestui limbaj îmi este imposibil să continui să vorbesc cu tine! Singurul care îți mai poate răspunde acum este Domnul, Cel împotriva căruia ai declanşat un război atât de total! Noi, spiritele grației Sale, nu putem face altceva decât să încercăm să recâştigăm sufletele pierdute, încercând să le atragem din nou - prin iubirea şi înțelepciunea divină pe care le revarsă El asupra noastră - în împărăția vieții eterne, conducându-le astfel în fața Lui. Ajunse aici, aceste suflete sunt inundate de lumina Sa pură, care le trezeşte la această viață eternă, echivalentă inclusiv cu libertatea supremă. - Noi nu suntem însă decât nişte spirite slabe, iar dacă sufletele câştigate de noi se dovedesc în final nişte demoni imposibil de transformat, atunci nu mai putem face nimic pentru ele, şi nici nu ne mai dorim acest lucru. De aceea, te rog să nu mai aştepți vreodată ceva de la mine. Singurul care te va răsplăti în funcție de meritele tale va fi de acum înainte numai Domnul!”

5. După care Robert îi întoarce spatele lui Dismas, îndreptându-se către prietenii acestuia, extrem de mânioşi ei înşişi din cauza neruşinării lui Dismas. Rudele acestuia discută aprins, şocate

de încăpăţânarea sa inflexibilă. Apostolii Domnului sunt şi ei plini de amărăciune, în timp ce patriarhii pământului se cutremură de oroare văzând în ce hal a ajuns această progenitură îndepărtată a lor. Cât despre Helena, aceasta de-abia mai reuşeşte să îşi stăpânească furia şi să nu se repeadă asupra acestui «drac împeliţat», după cum îl numeşte ea.

6. Cu ochii în lacrimi, Max Olaf îşi frânge mâinile şi spune: „O, Doamne, o, Doamne! Cum se poate ca pasiunile trupeşti să transforme un om, altminteri rafinat şi bun cunoscător al Scripturii, într-un demon atât de întunecat? Cine ar fi putut crede vreodată acest lucru? Cât de orbit trebuie să fii ca să te prezinţi în faţa lui Dumnezeu şi să continui la infinit cu nimicnicia pe care ţi-o doreşti?! O, Iisuse, Părinte preasfânt, preabun şi preaplin de iubire! Inima mea geme de durere văzând cât de nedemn eşti judecat şi cât de grosolan eşti insultat de acest vierme mizerabil, şi asta chiar în faţa noastră, copiii Tăi pe care i-ai iertat de păcate prin graţia Ta infinită! O, Doamne, Părinte suprem, răzbună-Te pe acest nenorocit! Căci el îţi calcă graţia blândă în picioarele sale demoniace şi îndrăzneşte să Te sfideze în faţă!”

7. Mariandl, despre care am mai vorbit mai devreme, îşi face şapte cruci deasupra frunţii, gurii şi sânilor, adresându-se în acelaşi dialect vienez greu de desluşit (dar pe care noi îl vom traduce în germană) lui Franz (fostul lustragiu), înlemnit el însuşi de oroare: „Ai auzit ce a spus porcul acela venit din infern? (Urmează o expresie imposibil de reprodus, din motive de decenţă)... A mai auzit oare vreun suflet uman decent aşa ceva? Eu însămi sunt o mare păcătoasă şi sunt perfect conştientă că nu merit altceva mai bun decât iadul, dar simt că mă topesc de iubire în faţa Domnului nostru Iisus Hristos, dată fiind bunătatea Lui fără egal. De altfel, dacă aş fi beneficiat de o educaţie mai bună pe pământ, aşa cum a avut parte acest diavol, cu siguranţă nu aş fi devenit o păcătoasă atât de mare! Când de gândeşti însă că acest demon necurat a avut parte de cea mai bună educaţie posibilă, că a citit de nenumărate ori Scriptura şi alte cărţi sfinte, făcându-şi prietenii să creadă că va ajunge drept în rai! Abia acum şi-a revelat el adevărata faţă, renunţând definitiv la masca pe care a purtat-o atâta vreme! Aşteaptă puţin, neruşinatule, şi îţi vei cunoaşte adevărata valoare atunci când vei ajunge în iad! Auzi, ce tupeu! Să vorbeşti astfel în faţa preaiubitului nostru Domn Iisus! Nu cred că a mai îndrăznit vreodată cineva aşa ceva!”

8. Franz îi răspunde: „Aşa este! Nici chiar cel mai întunecat dintre diavoli nu ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel Domnului! Dacă acest nenorocit nu va sfârşi prin a ajunge în cazanul cu smoală, înseamnă că până şi cel mai josnic demon are dreptul la beatitudine! Mă cunoşti bine şi ştii că nu am dorit niciodată răul cuiva, dar, crede-mă, l-aş putea privi liniştit pe acest nemernic prăjindu-se în iad, fără să simt vreun pic de compasiune!”

9. Un alt prieten al lui Franz ia şi el cuvântul: „Ascultă, Franz, ce-ar fi să-i facem noi un serviciu Domnului, prinzându-l pe mitocan şi făcându-l fărâme, ca să nu se mai chinuiască singur, făcând de ruşine întreaga creaţie?”

10. Franz: „Dacă Domnul nu are nici o obiecţie în această privinţă, nu va trebui să-mi spui de două ori! Sunt suficient de furios ca să îl fac singur fărâme, cu propriile mele mâini! Dar haide să facem linişte! Se pare că mult iubitul nostru Domn Iisus se pregăteşte să ia cuvântul, probabil ca să îl trimită pe mitocan drept în iad!”

Capitolul 102

Dismas începe să se trezească, implorându-i cu sinceritate Domnului graţia şi compasiunea.

1. Auzind aceste comentarii, Dismas se simte şocat, dar spiritul lui începe să se trezească. De aceea, el se întoarce către Mine şi îmi spune: „Doamne, îmi dau seama că Tu eşti singurul Dumnezeu şi Creator al tuturor lucrurilor! Cunoaşterea, voinţa şi acţiunile creaturilor Tale au fost de la bun început perfecte, căci ele erau opera Ta. Un Spirit absolut perfect nu ar fi putut crea niciodată ceva imperfect, şi deci malefic. Din perspectiva Ta, păcatul nu poate exista, şi deci nici păcătosul. Pe de altă parte, Tu l-ai creat pe om astfel încât acesta să-şi dorească să se izoleze de Tine, pentru a-şi cuceri astfel adevărata independenţă, urmând calea cunoaşterii, dar numai în cadrul ordinii pe care ai creat-o Tu însuţi cu atâta înţelepciune, pentru a menţine astfel coerenţa creaţiei. De aceea, dincolo de nenumăratele cunoştinţe pe care le acumulează de-a lungul evoluţiei sale pe calea care duce înapoi

către Tine, omului îi este foarte uşor să greşească - din cauza izolării sale de sursa lui divină, adică de Tine - încălcând ordinea pe care i-ai revelat-o Tu şi devenind astfel un păcătos în fața Ta. Din fericire, în fața omniprezenței Tale infinite, astfel de încălcări a ordinii divine nu înseamnă nimic.

2. Fiind Creatorul plin de înțelepciune al tuturor oamenilor, Tu înțelegi, Doamne, de ce acționează oamenii aşa cum o fac, de cele mai multe ori împotriva voinței lor. Ei sunt mânați parcă de un impuls irezistibil, care îi forțează să nu îşi găsească nici o clipă odihna până când nu îşi satisfac aceste dorințe ale lor!

3. Fiind absolut conştient de tot ceea ce se petrece în creația Ta, încă de la începuturile eternității şi până în prezent, este evident că Tu nu doreşti, Doamne, să judeci faptele mele cu aceeaşi severitate cu care le-ai condamna dacă aş fi o ființă perfect liberă, adică un al doilea Dumnezeu ca şi Tine, deşi ele reprezintă incontestabil violări aberante ale ordinii Tale divine. În inima Ta părintească şi sfântă, Tu ştii foarte bine că păcătosul care ajunge în fața Ta, slab şi neputincios în fața puterii Tale nelimitate, a fost, este şi va rămâne de-a pururi doar o ființă umană care nu dispune de altă putere decât de cea primită de la Tine, căci Tu eşti totul în toate. De aceea, în sine, omul nu poate fi altceva decât ceea ce este: o umbră efemeră a suflului Tău preasfânt!

4. De aceea, Te implor, Doamne, revarsă asupra acestei umbre care stă acum în fața Ta grația şi compasiunea Ta! Mă declar sus şi tare un mare şi nefericit păcătos în fața Ta, dar sper simultan că, dată fiind imensa Ta înțelepciune, bunătate şi putere, nu vei considera că păcatele mele cad în întregime în responsabilitatea mea, o, Doamne, Creator şi Părinte al întregului univers! Îmi dau acum seama că dacă există într-adevăr un iad, acesta a jucat la rândul lui un anumit rol în influențarea mea!

5. Recunosc de asemenea că toate cuvintele mele anterioare au reprezentat blasfemii în fața Ta, trezind - pe bună dreptate - justa mânie a prietenilor Tăi aici de față. Simt că mă cuprinde însă acum o căință profundă, aşa că îți implor, în nimicnicia mea, iertarea şi grația!

6. Ştiu din Scriptură că le-ai spus odată ucenicilor Tăi că în fața lui Dumnezeu, totul este posibil! - De aceea, sper că mai este încă posibil să obțin acum iertarea Ta pentru păcatele mele, lăsându-mă apoi, în grația Ta infinită, să mă hrănesc cu fărâmiturile de la masa prietenilor Tăi!"

7. Eu: „Dragă Dismas, acest discurs îmi este mult mai mult pe plac, spre deosebire de cel anterior, când nu doreai decât să te cerți cu orice preț cu Mine. Mărturisirea şi căința ta au închis din nou poarta iadului care se deschisese larg în fața ta. Din partea Mea, toate păcatele îți sunt iertate. După cum vezi însă, la această masă sunt multe spirite la care ai mari datorii! Cum intenționezi să rezolvi această problemă? Căci stă scris: «Nu vei intra în împărăția lui Dumnezeu până când nu îți vei plăti datoriile pe care le ai față de frații tăi, până la ultima centimă». Ei bine, cum intenționezi să rezolvi această chestiune?"

8. Dismas: „O, Doamne, Tu ştii foarte bine că mă aflu aici sărac şi gol, aşa cum nimeni nu s-a prezentat probabil vreodată în fața Ta până acum. În cazul în care creditorii mei s-ar baza în exclusivitate pe solvabilitatea mea, mă tem că ar rămâne cu buzele umflate, căci nu le-aş putea plăti datoriile o întreagă eternitate. Nutresc totuşi în inima mea o speranță secretă: «Dacă ar fi voia Ta, o, Doamne, probabil că nu mi-ar fi prea greu să îmi plătesc şi aceste datorii, apelând din nou la compasiunea şi la grația Ta».

9. Tot ce pot face de unul singur este să le cer tuturor iertare, în fața Ta, mărturisind deschis că am păcătuit grosolan în fața lor, aşa cum am făcut de altfel şi în fața Ta! Dacă vei accepta însă să îmi acorzi această şansă, Te asigur că voi face toate eforturile pentru a mă recompensa în fața lor.

10. Cele mai mari datorii pe care le am rămân, desigur, cele față de scumpa mea soție şi față de bunul meu prieten Max Olaf! De aceea, imediat după cererea adresată Ție pentru iertare, doresc să le adresez şi lor cereri similare, asigurându-i cu toată sinceritatea că voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a îndeplini ceea ce îmi vor cere, în numele Tău sfânt. Te implor însă, Doamne, întăreşte inima mea şi dăruieşte-le lor înțelepciune, astfel încât să putem îndrepta împreună răul făcut, în conformitate cu voia Ta sfântă!"

11. Eu: „Foarte bine, voi pune un cuvânt pentru tine în fața creditorilor tăi, rugându-i să te ierte. Vom vedea însă ce alte lucruri aşteaptă aceştia de la tine. Până atunci, pacea fie cu tine!"

Capitolul 103

Emma şi Olaf îl iartă pe Dismas, debitorul lor. Despre spiritul paulian al lui Dismas. O poruncă divină.

1. Mă întorc aşadar către Emma, care acum arată mult mai surâzătoare, şi către Max Olaf, şi îi întreb: „Ei, aţi auzit cuvintele debitorului vostru?” - Cei doi îmi răspund la unison: „Da, Doamne, Părinte preasfânt, le-am auzit perfect, spre marea noastră bucurie!”

2. Eu: „Bun! Cum doriţi să procedaţi în acest caz? Doriţi să îl condamnaţi sau să îl iertaţi, primindu-l înapoi în inimile voastre?” - Cei doi: „O, Părinte preabun şi preaplin de iubire! L-am iertat amândoi încă cu mult timp în urmă şi suntem întru totul dispuşi să îl primim înapoi în inimile noastre, cu toată iubirea, păstrându-l în ele pentru totdeauna, dacă acest lucru nu se împotriveşte cumva voinţei Tale preasfinte!”

3. Eu: „Tot ceea ce este corect pentru voi, în numele Meu, este nu doar just în ochii Mei, dar îmi face şi o plăcere nemăsurat de mare! De aceea, adevăr vă spun: inima Mea este copleşită de bucurie că acest spirit a putut fi câştigat înapoi, cu atât mai mult cu cât în creaţie există foarte puţine spirite de talia lui. El are un puternic spirit paulian şi ar putea deveni o armă extrem de puternică împotriva duşmanilor Mei, luptându-se cu ei cu o fermitate comparabilă cu încăpăţânarea cu care s-a războit până acum cu Mine.

4. Nu vi-l pot însă înapoia imediat, căci am o sarcină extraordinară pe care doresc să i-o dau. Dacă o va îndeplini în mod satisfăcător, voi veţi fi răsplata lui, iar el vă va aparţine întru totul!”

5. Max Olaf: „O, Doamne, dar eu nu-Ţi pot fi de nici un folos? Te implor, acordă-mi şi mie şansa de a face ceva în numele Tău!”

6. Eu: „Dragul Meu frate! Mai întâi de toate, tu Mi-ai făcut deja un mare serviciu, în al doilea rând, te asigur că vei avea cât de curând ocazia să îmi mai faci un serviciu la fel de important. Cât despre fratele Dismas, aici de faţă, este absolut necesar pentru actuala lui evoluţie să realizeze un act de iubire sinceră faţă de Mine. De aceea, îl voi trimite acum să prindă o captură de peşte în numele Meu, care sper să fie cât mai bogată”.

7. Max Olaf se linişteşte, iar Eu Mă întorc către Dismas, spunându-i: „Dragul Meu Dismas! De vreme ce ţi-ai schimbat atât de profund inima, punând-o la unison cu ordinea Mea divină şi smerindu-te deopotrivă în faţa Mea şi a celor pe care, nu cu mult timp în urmă, îi mai considerai încă nişte ghimpi în coasta orgoliului tău arogant, consider că meriţi să fii recompensat cu o mare onoare. În viziunea Mea, orice onoare depinde însă de o faptă nobilă şi bună. De aceea, îţi cer acum să faci o astfel de faptă şi te asigur că foarte multe lucruri depind de succesul tău. Indiferent dacă vei avea sau nu succes, nimeni nu te va trage însă la răspundere, căci singurele merite care contează cu adevărat în faţa Mea sunt bunăvoinţa, bunele intenţii şi idealul motivat de iubire!

8. Succesul în sine nu trebuie să te preocupe, căci el depinde întotdeauna exclusiv de voinţa Mea! Chiar şi cele mai active şi mai curajoase spirite au uneori parte de eşecuri răsunătoare, inclusiv atunci când acţionează în numele Meu, lucru pe care îl îngădui cu scopul de a le învăţa că nici un spirit din întreaga creaţie nu poate face vreodată ceva fără ajutorul Meu, fiind nevoit să colaboreze cu Mine de-a pururi. Succesul nu poate fi absolut sigur decât prin această acţiune la unison cu voinţa Mea, ceea ce nu înseamnă că el nu îi este atribuit apoi spiritului respectiv, ca un merit personal.

9. Dincolo de această lege, trebuie să înţelegi că orice spirit perfect dispune de propria sa putere, extrem de mare şi cu ajutorul căreia poate realiza foarte multe lucruri. Pe de altă parte, tot ce realizează el exclusiv în numele său personal nu poate fi considerat drept un merit, căci el nu acţionează decât pentru a-şi consolida propria casă. Atunci când acţionează însă bazându-se pe puterea Mea, el devine un lucrător în casa Mea, iar acţiunea lui poate fi considerată, pe bună dreptate, drept un merit personal (câştigul cuvenit de drept lucrătorului). Cred că ai înţeles din această descriere cum trebuie să acţioneze spiritele în această împărăţie a vieţii eterne, dacă doresc să acumuleze merite personale!

10. Iar acum, îţi voi spune ce ai de făcut. Ascultă, deci! Atunci când ai venit la Mine, ai lăsat în spate grupul tău de prieteni. Este vorba de 30 de suflete, 10 femei şi 20 de bărbaţi. Tu le cunoşti cel mai bine modul de a gândi şi de a fi, căci el nu diferă prea mult de cel pe care îl aveai tu atunci când ai venit la Mine. De aceea, doresc să îţi încredinţez pe deplin aceste suflete, inclusiv puterea de a le influenţa aşa cum consideri potrivit. Du-te aşadar la ele, înarmat cu această putere a Mea, şi încearcă să le cucereşti în vederea vieţii eterne, apoi adu-le la Mine, iar Eu Mă voi ocupa de restul. Dacă te vei

întoarce încununat de succes, vei fi înveşmântat instantaneu cu o robă de onoare, care va sta mărturie a acestui succes al tău. Te sfătuiesc totuşi să procedezi cu atenţie şi să abordezi aceste suflete din unghiul corect, căci altfel vei fi nevoit să depui eforturi foarte mari!"

11. Dismas îmi răspunde: „O, Doamne! Veşmântul păcătosului este suficient de onorabil pentru mine, chiar dacă aş avea succes! Ce rost mai are să primesc o robă a succesului? Este evident că dacă voi avea succes, întregul merit îți va aparţine Ţie, iar dacă nu voi avea succes, acesta va fi un semn evident al incapacității mele de a mă pune la unison cu voința Ta, caz în care oricum nu aş merita nici un veşmânt de onoare! Doamne, voi face tot ce îmi va sta în puteri ca să fiu la înălțimea grației pe care ai revărsat-o asupra mea şi am convingerea fermă că voi reuşi, dar numai cu ajutorul Tău. Te implor însă, nu răsplăti în nici un fel acest efort mărunt al meu, ci permite-mi doar să Te slăvesc pe Tine cu toată puterea mea, căci Tu şi numai Tu vei fi adevăratul autor al potențialului meu succes. Un păcătos nu merită să primească în nici un context vreo distincție de onoare!"

12. Eu: „Hei, hei, dragul Meu Dismas, trebuie să recunosc că ai început deja cu dreptul! Oricine doreşte să fie primul în fața Mea trebuie mai întâi să rămână ultimul. Căci cel care îşi propune să rămână pe ultimul loc, onorându-şi mai întâi de toate frații, iubindu-i şi acordându-le întâietate, acela va fi întotdeauna primul alături de Mine. În schimb, cine doreşte să dobândească viața bazându-se numai pe propriile sale eforturi o va pierde. La fel, cel care îşi urăşte şi respinge propria sa viață individuală (bazată pe egoism), căutând în schimb viața Mea (adevărată şi eternă), va avea din plin parte de ea. De aceea, haide, du-te şi procedează aşa cum te-am sfătuit!"

13. După ce se înclină până la pământ în fața Mea şi a celorlalți prieteni ai Mei, Dismas se grăbeşte către grupul foştilor săi tovarăşi.

Capitolul l04

Dismas şi foştii săi prieteni. Încercarea acestora de a-l convinge să renunțe la noua sa cale. Vindecarea încăpățânaților necredincioşi prin intermediul foamei.

1. Câteva clipe mai târziu, el se alătură grupului, dar este primit cu răceală. Perfect conştient de acest lucru, Dismas se adresează astfel grupului: „Constat că nu v-ați schimbat deloc în această lume; ați rămas la fel cum erați pe pământ. Şi acolo obişnuiați să îi respingeți pe adevărații voştri prieteni; în schimb, nimic nu vă încânta mai tare decât să acceptați laudele duşmanilor voştri cei mai înverşunați, care vă tămâiau cu neruşinare, ştiindu-vă slăbiciunea. Dacă cineva îndrăznea să vă indice adevărul, îi arătați uşa; în schimb, pe cei care vă periau cu viclenie, la fel cum face vulpea cu puii pe care doreşte să îi atragă în capcană, îi primeați cu căldură, considerându-i prietenii voştri cei mai apropiați. Cât timp v-am cântat în strună, m-ați acceptat în rândul vostru, considerându-mă demn de prietenia voastră. Din fericire, m-am îndepărtat însă de voi, după ce mi-am dat seama - prin grația Domnului - cât de deşartă este natura voastră, orientându-mă în direcția adevărului etern şi a loialității, şi alegând implicit calea luminii şi a vieții eterne. Acum, când m-am întors înapoi la voi, încercând să vă aduc pe calea cea dreaptă, îmi oferiți o primire mai rece decât cea mai friguroasă noapte polară care întâmpină noua zi!

2. O, nebuni fără minte! Ce intenții aveți cu viața voastră? Unde v-a condus până acum această orbire? De ce avantaje vă bucurați în această lume? Priviți cum arătați voi, şi apoi comparați-vă cu prietenii lui Dumnezeu. Cât de fericiți par ei, şi cât de nefericiți arătați voi! Chiar vă doriți sincer acest statut mizerabil, numai de dragul orgoliului vostru prostesc? De ce vă condamnați singuri, atâta vreme cât Dumnezeu însuşi doreşte ca voi să fiți fericiți?! Deschideți-vă ochii şi faceți loc cuvintelor mele în inimile voastre, permițându-i astfel lui Dumnezeu să vă ajute. Cât de uşurat mă simt eu, acum că Dumnezeu m-a ajutat să scap de toată suferința care mă apăsa! Nu credeți că vă doresc acelaşi lucru, dovedindu-mă astfel prietenul vostru cel mai bun? Atunci de ce vă întoarceți cu dispreț şi mânie fețele de la mine? Citiți în ochii mei dacă vă doresc cu adevărat binele sau nu! Dacă vi se pare că încerc să vă înşel, atunci blestemați-mă în numele lui Dumnezeu! În schimb, dacă descoperiți în privirile mele că sunt un prieten onest, atunci întâmpinați-mă ca atare şi îngăduiți-mă să fiu ghidul vostru pe calea care conduce către fericirea cea mai perfectă!"

3. Unul din cei 30 îi răspunde: „Prietene, cândva erai un om inteligent, dar acum ți-au spălat complet creierul! Cine era cel mai bun om de ştiință pe pământ, dedicându-şi întregul timp calculelor

şi cercetărilor sale? Eu, iar uneori şi tu, atunci când mă însoțeai. Şi ce am realizat noi cu aceasta? Singura noastră concluzie a fost că, oricât de mari ar fi eforturile omului, el nu poate cunoaşte absolut nimic despre natura universului.

4. Prin comparație cu Dumnezeu, noi, oamenii, însemnăm infinit mai puțin decât reprezintă un păduche prin comparație cu puterea unui om. Iar tu doreşti ca noi, sărmane infuzoare provenite de pe planeta numită pământ, care nu înseamnă nimic mai mult decât un fir de praf la scara universului, să socializăm cu Dumnezeu, ca şi cum i-am putea înțelege natura şi am putea discuta cu El de pe picior de egalitate?

5. Sărmane frate, cât de mult ai decăzut! Cum poți să atribui - chiar şi în glumă - Divinitatea infinită acelui omuleț numit Iisus, altminteri un om cu totul deosebit, nu spune nimeni... Haide, încearcă să-ți revii şi redevine acel căpitan foarte inteligent pe nume Dismas!"

6. Dismas: „Prietene, corpul pe care îl avem aici nu este format din carne şi oase, ci dintr-o substanță spiritual-eterică, care ne permite să avem acces la o cu totul altă cunoaştere decât pe pământ. În acest fel, putem deveni conştienți de adevărul tuturor cuvintelor pe care le-a proclamat marele învățător Iisus pe vremea când a trăit pe pământ. Însăşi povestea cu viața trăită în lumea de apoi, pe care nu o credeam în fosta noastră viață terestră, s-a adeverit. Iată că ne amintim cu toții de viața pe care am trăit-o pe pământ; mai mult decât atât, constatăm că am ajuns în această lume neschimbați, fiind practic aceiaşi. În acest caz, de ce ne-am îndoi de celelalte învățături ale marelui învățător al vieții, primul maestru care a deschis ochii oamenilor muritori, la fel cum procedează soarele strălucitor atunci când alungă tenebrele nopții? El a fost primul care le-a vorbit oamenilor despre adevărata lor patrie nepieritoare şi despre adevăratul lor Tată ceresc, iar aceste cuvinte nu pot fi considerate altfel decât adevărul cel mai pur, mai presus de părerile oricui altcuiva! Mi se pare corect să pornim de la premisa că El a fost primul care i-a condus pe oameni către adevăratul lor destin, care ni se revelează acum - când am ajuns noi înşine spirite - ca fiind exact aşa cum ni s-a descris El! Dacă nu avem încredere în cuvintele Lui, atunci în cine să avem încredere?

7. Mai mult, priveşte faptele pe care le realizează El, prin propria Sa voință! Orice îşi doreşte El devine instantaneu realitate, şi totul se petrece exact aşa cum spune El! El nu are nevoie de sfatul nici unuia dintre noi, iar dacă totuşi ni-l cere din când în când, face acest lucru numai pentru a ne demonstra o dată în plus cât de puțin înseamnă înțelepciunea omului în fața înțelepciunii Lui infinite şi cât de bine ne-ar fi dacă ne-am baza de-a pururi exclusiv pe înțelepciunea Lui, renunțând definitiv la a noastră!

8. Dacă veți pune cap la cap toate aceste informații şi îl veți privi pe Iisus în această nouă lumină, încercând să vă raportați la El cu inimile, nu cu mințile voastre, vă veți da pe loc seama că El nu este doar un învățător foarte înțelept al umanității, aşa cum nu a mai existat altul, ci este chiar Cel care ni s-a revelat a fi! Nici o minte rațională nu poate crede, pe de o parte, că El deține această înțelepciune infinită şi incomparabilă, iar pe de altă parte, că a avut orgoliul prostesc de a se prezenta pe Sine în fața discipolilor Săi ca fiind Dumnezeu cel etern, considerându-se El însuşi ca atare şi acceptând venerația lor. Chiar Satan însuşi a fost nevoit să asculte de El, închinându-se în fața voinței Sale. După umila mea părere, toate acestea nu pot fi interpretate decât într-un singur fel: întreaga lume naturală creată este nevoită să se supună întru totul voinței Lui atotputernice, dacă nu doreşte să fie judecată de puterea Cuvântului Lui!

9. De vreme ce poate exista o Ființă care dispune de o înțelepciune atât de desăvârşită, de care nu ascultă doar oamenii, ci şi natura moartă, cum vă mai puteți îndoi de faptul că Ea reprezintă Ființa Divină, în pofida asemănării Ei cu forma noastră umană? La fel cum se manifestă plenar prin Iisus, Ea poate înlătura orice îndoială a voastră, trezind în voi adevărul cel mai strălucitor al Ființei Sale supreme. De aceea, lăsați-vă înălțați de această credință! Îngăduiți-mi să vă conduc la Iisus, iar El va şti să vă demonstreze că El este Acela în fața căruia toate puterile cerului şi pământului trebuie să se închine până la pământ, pline de devoțiune.

10. Mă cunoaşteți cu toții şi ştiți foarte bine că nu sunt eu omul care să accepte orice afirmație gratuită. Mi-am păstrat convingerile mele atât timp cât a fost necesar, dar după ce am primit lumina necesară, în urma unui test foarte dificil, am acceptat integral şi fără rezerve tot ce mi-a revelat noua mea viziune legată de Iisus, mai strălucitoare decât soarele. Dacă am ajuns eu însumi, cel mai încăpățânat dintre voi toți, să îl mărturisesc pe Iisus ca fiind una cu Dumnezeu, mi s-ar părea normal

ca acelaşi lucru să îl faceți şi voi, chiar mai uşor decât mi-a fost mie, căci credința voastră în El a fost mai puternică decât a mea, pe vremea când trăiam cu toții în lumea exterioară!”

11. Primul vorbitor: „Prietene, te asigur că cea care te-a forțat să îți schimbi convingerile a fost foamea! În ceea ce ne priveşte, noi nu suntem încă atât de înfometați! Probabil că atunci când foamea ne va solicita acest lucru, vom prefera şi noi să îl considerăm pe acel magician negru una cu Dumnezeu, numai ca să scăpăm de teribila senzație!”

12. Dismas: „Of, polip cretin crescut în noroiul cel mai jegos! Cum m-ar fi putut sili foamea să îl consider pe Iisus drept una cu Dumnezeu? Ați privit cu toții de departe ce s-a întâmplat la acea masă, şi nu cred că m-ați văzut băgând ceva în gură până acum. Cum poți afirma în aceste condiții că cea care m-a făcut să mă schimb a fost foamea? Abia acum îmi dau seama că voi aparțineți cu toții diavolului! Da, foamea m-a condus către El, dar nu cea a stomacului, ci cea care m-a făcut să tânjesc după Acela care mi-a dăruit viața pe care o iubeam atât de mult, dar care rămânea un mister de nerezolvat în absența Lui! - Acum, această foame şi această sete mi-a fost potolită pentru totdeauna, iar sfinxul a fost în sfârşit cucerit. Şi totuşi, stomacul meu a rămas la fel de gol ca mai înainte!

13. Văd că îți spui în sinea ta: «Noi nu cunoaştem această foame sfântă a inimii». Această afirmație pune capăt discuției noastre, căci atestă boala incurabilă de care suferiți şi care este cauza ei. Aşteaptă însă puțin şi vei cunoaşte o foame aşa cum nu ai mai trăit vreodată. Vom vedea atunci ce mai ai de spus”.

14. Purtătorul de cuvânt al grupului: „Da, da, prietene, foamea este totul! Pentru cel înfometat, Dumnezeu este întotdeauna cel care îi dă să mănânce. Cât despre cei cărora nu le este foame, sau - altfel spus - care nu mai au nevoi obiective sau subiective, aceştia sunt foarte puțin interesați de Dumnezeu şi de împărăția Lui. Spre exemplu, dacă cineva este cuprins de o letargie generală şi cade pradă somnului, pierzându-şi complet conştiința senzorială, poți să îi predici până mâine despre morală şi despre virtute, căci poți fi sigur că nu va auzi nici măcar un singur cuvânt, dat fiind că simțurile lui sunt prea leneşe, iar spiritul lui prea adormit!

15. Dacă doreşti cu adevărat să obții vreun rezultat în ceea ce priveşte această persoană, va trebui mai întâi să o vindeci de boala de care suferă (de letargie şi somnolență), să creezi în sufletul său nevoia vie față de ceea ce doreşti să-i oferi, după care poți fi sigur că va primi cu aviditate ceea ce îi dăruieşti. Fără această lucrare pregătitoare, nu vei ajunge nicăieri cu pacientul tău. Spune-mi, de pildă, crezi că rasa umană ar fi continuat să se propage dacă Cel care a creat-o nu i-ar fi înzestrat natura (altminteri, destul de amorțită) cu un impuls atât de puternic al procreației, care echivalează cu o senzație aproape insuportabilă de foame?! Ce crezi că ar mai însemna femeia pentru bărbat dacă acestuia i-a lipsi această tendință înnăscută?

16. Din acest exemplu, îți poți da seama cu uşurință că dacă nu dispune de o forță de motivație extrem de puternică, omul nu va arăta nici un interes activ față de un domeniu sau altul.

17. Cam aşa se petrec lucrurile şi în cazul nostru. Pur şi simplu, nu ne interesează ceea ce ai de spus pe tema acestui subiect. Suntem pe jumătate morți şi nimic nu ne mai poate bucura în această viață de câine pe care o ducem. De vreme ce viața însăşi nu ne atrage, cum crezi că ne-ai putea trezi interesul cu doctrina vieții pe care o predică maestrul tău, Iisus? Mai întâi trezeşte în noi senzația de foame, sau dacă nu, scuteşte-ne de prostiile tale! În ceea ce ne priveşte, Iisus al tău poate fi nu una, ci zece Ființe divine la un loc. De vreme ce nu avem nevoie de El, căci suntem complet lipsiți de sentimente, la fel ca nişte pietre, ce mai poate însemna El pentru noi? Dăruieşte-ne mai întâi viața, dorința de a aspira către El, şi abia apoi judecă-ne în funcție de comportamentul nostru în ceea ce-L priveşte. Cine ştie, s-ar putea chiar să ai o surpriză...”.

18. Acest discurs 1-a pus pe gânduri pe bietul Dismas, care a cam rămas fără inspirație. Din fericire, i-am transmis în inima lui să se folosească de puterea pe care i-am acordat-o pentru a trezi în aceste suflete amorțite şi pe jumătate moarte o senzație puternică de foame (pentru început, doar la nivelul stomacului), astfel încât să înceapă să se trezească la viață.

19. Într-adevăr, de îndată ce Dismas aplică această putere în numele Meu, grupul devine subit ceva mai animat. Câțiva dintre membrii săi încep chiar să îşi frece stomacurile, spunându-i purtătorului lor de cuvânt: „Prietene, întreabă-l dacă nu putem obține ceva de mâncare, în caz contrar, te vom consuma chiar pe tine, cu tot cu piele şi păr!”

20. Vorbitorul: „Proştilor, şi eu sunt la fel de flămând ca voi. Mă simt de parcă aş fi o vită silită să postească înainte de tăiere! Cum credeți că v-ați putea sătura cu mine? Mai bine vorbiți direct

cu Dismas, care tocmai a devenit bun prieten cu acel Iisus, despre care se spune că a hrănit cândva 5000 de persoane cu numai câteva pâini! Poate că i-o fi rămas ceva şi pentru noi! De aceea, adresaţi-vă direct lui!”

21. După aceste cuvinte, întregul grup începe să se roage de Dismas, cerându-i de mâncare.

22. Dar Dismas le răspunde: „Prieteni, îmi cereţi ceva ce nu am. La acea masă stă însă Acela care satură întreaga infinitate cu preaplinul Său! Duceţi-vă la El, mărturisiţi-vă greşelile, smeriţi-vă şi lăsaţi inimile voastre să se umple de iubire faţă de El. În acest fel, puteţi fi absolut siguri că veţi primi hrana de care aveţi nevoie!”

23. Din ce în ce mai înfometaţi şi mai înfuriaţi, foştii prieteni ai lui Dismas se reped la acesta: „O, tâlharule, dacă ai fost capabil să trezeşti în noi această foame insaţiabilă de îndată ce ne-ai dorit acest lucru, cum se face acum că nu eşti în stare să ne-o potoleşti? De vreme ce ai putut declanşa acest fenomen, cu siguranţă îl poţi şi inversa. Haide, alină-ne foamea şi stinge-ne setea! În caz contrar, vai de pielea ta!”

24. Dismas: „Dragii mei prieteni, vă sfătuiesc, pentru binele vostru, să nu o luaţi razna! Mi-a fost, într-adevăr, foarte uşor să vă dăruiesc această senzaţie de foame şi de sete, pentru simplul motiv că în această lume oricine le poate dărui fraţilor săi lucrurile de care dispune el însuşi. Eu însumi sunt foarte înfometat şi cred că aş putea mânca pe loc o sută de boi; de aceea, mi-a fost uşor să împărtăşesc acest surplus cu voi. Dacă aş fi sătul, v-aş putea împărtăşi şi această senzaţie; din păcate, în această privinţă sunt la fel de sărac ca şi voi. V-am explicat în schimb unde trebuie să mergeţi pentru a vă sătura pentru eternitate; de ce nu faceţi aşa cum v-am învăţat? Numai aşa vă veţi putea potoli foamea, apelând la Acela care hrăneşte prin voinţa Lui întreaga creaţie. Dacă nu se va întâmpla aşa cum vă spun, vă puteţi întoarce oricând doriţi aici şi puteţi face cu mine orice doriţi - dar nu înainte! Dacă nu doriţi să ascultaţi sfatul meu, nici o problemă, dar în acest caz nu mă puteţi învinovăţi pe mine pentru foamea voastră!”

25. Cei înfometaţi şi însetaţi i se adresează la fel de răstit lui Dismas: „De fapt, de ce ai venit? Te-am chemat noi? Nu de dorinţa noastră ai ascultat tu atunci când ai venit la noi, ci de porunca Dumnezeul tău, Iisus. Dacă acesta ţi-a dat puterea de a ne lovi cu această senzaţie de foame şi de sete, de ce nu-ţi acordă inclusiv puterea de a ne sătura?”

26. Dismas: „Dragii mei prieteni, cine credeţi că are puterea de a-i forţa mâna lui Dumnezeu? El este singura Fiinţă omnipotentă şi poate face orice doreşte. De multe ori, El le trimite oamenilor tot felul de amărăciuni, prin intermediul apostolilor Lui, dar numai cu scopul de a-i atrage că El, pentru a primi întreaga dulceaţă a vieţii direct din mâna Lui. În acest fel, oamenii îşi dau seama că nu se pot baza pe ajutorul semenilor lor, ci numai pe graţia lui Dumnezeu. De aceea, nu aşteptaţi nimic bun de la mine! De vreme ce eu însumi sunt la fel de rău ca şi voi, ce lucru bun v-aş putea oferi eu? - Binele nu poate fi oferit decât de Acela care reprezintă El însuşi Binele Suprem! De aceea, duceţi-vă la El!”

27. Cei înfometaţi şi însetaţi: „Dacă tot ce derivă de la El este bun, cum se face că noi suntem răi? Nu se spune că ne-a creat pe noi după chipul şi asemănarea Lui?”

28. Dismas: „Răutatea noastră nu derivă de la El. La baza ei stă liberul nostru arbitru, care ne face să ne îndepărtăm de El, în speranţa că vom deveni noi înşine zei, fără să mai depindem în vreun fel de adevăratul Dumnezeu. Acest lucru nu corespunde însă voinţei lui Dumnezeu. De aceea, el le permite acestor zei pretinşi să se izbească de tot felul de ziduri, până când încep să îşi dea seama că nu sunt cine credeau că sunt, ci doar nişte simpli oameni, neputincioşi şi stupizi, atât timp cât nu apelează la El. Nu mai uitaţi niciodată acest lucru şi puteţi fi absolut siguri că veţi beneficia de graţia Lui!”

29. Cei înfometaţi şi însetaţi: „Ce înţelegi prin «graţia Lui»? Prostule, oare nu te-ai dus şi tu la El, atunci când te-a mânat de la spate Blum? Şi, te-a ajutat în vreun fel? Vedem că îţi sticlesc ochii de foame, la fel ca şi nouă! În ce fel te-a săturat El? Asta numeşti tu «graţie»?

30. O, caricatură ridicolă a unui apostol, eşti demn de milă! Întoarce-te la noi numai când îţi vom citi în priviri că eşti sătul! Abia atunci vei deveni credibil în ochii noştri. Atât timp cât oricine îţi poate citi pe faţă insatisfacţia şi dorinţa neîmplinită, nu vei putea convinge pe nimeni că eşti un spirit beatific, care trăieşte în preaplin!

31. Haide, Dismas, dispari din ochii noştri. Atât timp cât te vei afla exact în aceeaşi stare ca şi noi, nu vei reuşi niciodată să ne convingi de beneficiile credinţei în Divinitatea ta. Dacă ne vei aduce însă ceva de mâncat şi de băut, vom veni cu tine până la capătul lumii. Simpla ta înţelepciune nu ne

este de ajuns, căci ea nu poate fi înfulecată. Gândeşte-te puţin cât eşti de nerod: tu le recomanzi altora ceva ce nu cunoşti tu însuţi! Probabil că lui taică-tău îi plăcea foarte mult carnea de porc, dacă a reuşit să aducă pe lume un fiu atât de tembel!!"

32. Dismas: „Prieteni, chiar dacă nu v-am putut demonstra într-o manieră convingătoare fericirea pe care am experimentat-o într-un timp atât de scurt, trebuie să recunoaşteţi totuşi că nu v-am dorit decât binele. Nu cred că există cineva printre voi care să creadă că am acţionat într-un mod nedemn sau ipocrit faţă de voi. De aceea, m-aş fi aşteptat la puţină curtoazie din partea voastră, nu la o impoliteţe atât de crasă! Am tras eu pe cineva de păr, ca să-l duc forţat către Domnul? V-am rugat să faceţi acest lucru, dar numai dacă doriţi şi dacă sunteţi de părere că puteţi beneficia în urma acestui demers. Altminteri, nimeni nu vă obligă la nimic. Aşadar, nu aveţi motive să fiţi nepoliticoşi şi mitocani. Dacă vă este atât de foame şi de sete, singurii vinovaţi sunteţi voi, nu eu. Voi sunteţi aceia care mi-aţi spus mai devreme că mai întâi trebuie să trezesc această senzaţie de foame în voi, pentru a începe să simţiţi ceva. De altfel, nu eu, ci Domnul a fost cel care v-a provocat intensa senzaţie de foame, prin intermediul cuvântului meu. Cât despre mine, v-am indicat imediat unde vă puteţi potoli foamea! Mă întreb de ce nu o faceţi? Îmi spuneţi mie că sunt un nerod pentru că l-am urmat pe Blum, sub pretext că această călătorie nu mi-a adus nimic bun! Dar eu vă răspund că lucrurile stau exact pe dos: totul s-a schimbat pentru mine în urma acestei călătorii! Deşi stomacul meu continuă să fie gol, inima mea este plină de iubire faţă de Dumnezeu, simţind o saţietate deplină. Este de o mie de ori mai preferabil să îţi saturi inima decât o sută de stomacuri (dacă ai avea atâtea!). Cine îşi satură stomacul în detrimentul inimii, plăteşte preţul cuvenit, care este foarte mare, căci inima sa moare. - De aceea, faceţi cum doriţi! Eu nu mai am de gând să joc rolul prostului în faţa voastră. Dacă doriţi să rămâneţi la stadiul de animale, foarte bine! Dacă alegeţi în schimb să vă duceţi la Domnul, Cărarea Vieţii vă stă la dispoziţie, aşteptându-vă!"

33. Aceste cuvinte îi lasă pe membrii grupului cam ezitanţi, neştiind ce să facă.

34. La îndemnul lor, purtătorul de cuvânt al grupului iese din nou în faţă, spunând: „M-am gândit mult la misiunea lui Dismas pe lângă noi şi la discursul pe care ni l-a adresat. Am ajuns la concluzia că are dreptate, într-o oarecare măsură. De aceea, cred că ar trebui să facem ceea ce ne-a povăţuit. La urma urmei, oricât de mult am dezbate aici problema, făcând glume pe seama lui, nu cred că vom ajunge vreodată la o concluzie mai bună decât cea pe care ne-a recomandat-o bunul nostru Dismas.

35. De fapt, ce ne împiedică să ne ducem la acel om care pretinde că este însăşi Divinitatea, intrând şi noi în rândul celorlalţi, care trebuie să recunoaştem că arată cu toţii foarte fericiţi? Nu există decât două posibilităţi: dacă acel Iisus este într-adevăr Dumnezeu, în pofida neîncrederii noastre, atunci atitudinea noastră de respingere faţă de El echivalează cu un act de nebunie curată. Pe de altă parte, dacă nu este Cel care pretinde că este, aşa cum consideră Dismas şi celelalte suflete beatifice din preajma Lui, cu siguranţă nu avem nimic de pierdut apropiindu-ne şi împrietenindu-ne cu El. De vreme ce celorlalţi le este atât de bine alături de El, de ce ne-am crampona noi de actuala stare mizerabilă în care ne aflăm, când nu depinde decât de noi să ne ducem la El şi să îi câştigăm prietenia? Chiar dacă nu vom reuşi, tot nu vom avea nimic de pierdut, căci ne vom întoarce de unde am plecat. Pe scurt, nu avem decât de câştigat, căci cine nu are nimic de pierdut, aşa cum este cazul nostru, nu are cum să piardă ceva, ci cel mult să câştige. De aceea, haideţi să mergem împreună la Domnul şi Stăpânul acestei case, şi vom vedea mai târziu ce va ieşi din această conversaţie cu Hristos. Ce ziceţi?"

36. Ceilalţi îi răspund la unison: „Ai perfectă dreptate. De fapt, este un simplu joc de copii, care nu ne solicită nici un fel de efort. Doar nu o să ne taie capetele pentru că ne-am dus la El! Pe de altă parte, ni se pare mult mai uşor să trecem acum la acţiune, după discursul tău, decât după cuvintele bombastice şi exagerate ale lui Dismas! Nu spunem că Dismas a bătut câmpii, dar un discurs stufos nu are niciodată acelaşi efect ca unul sensibil şi lucid!"

37. Unul dintre ei a continuat: „Totul ar fi în regulă dacă am avea nişte haine ceva mai prezentabile! Îndeosebi sărmanele femei care ne însoţesc arată lamentabil! Trupurile lor indiferente de-abia dacă sunt acoperite cu câteva zdrenţe murdare, care atârnă de pe ele! De altfel, nici noi, bărbaţii, nu arătăm cu mult mai bine. De aceea, cred că ar trebui mai întâi să ne îmbrăcăm cu nişte haine mai decente, şi abia apoi să mergem la masa festivă. Căci în prezenţa Domnului am face o impresie mai degrabă nefavorabilă!"

38. Primul vorbitor: „Prietene, acestea sunt hainele de care dispunem la ora actuală, iar altele nu avem! Dacă le este ruşine, doamnele pot merge în spatele nostru. În fată o pot lua cei mai prezentabili dintre noi. În acest fel, poate că vom avea o şansă în plus. Oricum, cel mai bine îmbrăcat dintre noi este Dismas, care ne va conduce oricum”.

39. Ceilalți: „Foarte bine, atunci să mergem!”

Capitolul 105

Calea intelectului şi cafea inimii. Dismas îi conduce pe sceptici către Domnul.

1. Dismas: „În sfârşit, ați ales calea vieții, şi bine ați făcut! Dacă vom face aşa cum doreşte Domnul, nu ne vom mai rătăci niciodată de pe această cale. Calea intelectului este îngustă şi abruptă. Intelectul este rece şi lipsit de căldură; de aceea, cine urmează exclusiv calea intelectului sfârşeşte într-o mare de gheață, fiindu-i aproape imposibil să rămână în picioare. În schimb, cel care ascultă sfaturile vii ale inimii sale ajunge rapid la pajiştea cea verde, respectiv la speranță şi viață. Aceasta este situația actuală în care ne aflăm noi. Am acceptat cu toții sfatul inimilor noastre, şi am convingerea fermă că într-un timp foarte scurt ne va fi infinit mai bine!

2. Gândiți-vă puțin la hăţişul de legi pe care l-a creat intelectul nostru cât timp am trăit pe pământ. La ce ne-au folosit toate aceste legi? Prin comparație, gândiți-vă la toate operele mărețe pe care le-au realizat oamenii pe pământ, respectiv la marile opere de artă ale pictorilor, muzicienilor şi poeților! Toți aceşti artişti au fost ucenicii inimilor lor, iar operele lor se înalță cu mult deasupra ochilor orbi ai intelectului, care încearcă apoi să explice marile lucrări artistice inventând o mie de reguli şi de legi la care artiştii nici măcar nu au visat!

3. Întrebați-vă dacă legiuitorii pământului au reuşit vreodată să creeze ceva atât de frumos, de strălucitor şi de viu ca o mare operă de artă. Operele lor sunt întotdeauna uscate şi rigide, căci lucrările intelectului ascund un blestem, în timp ce cele ale inimii - oricât de minore ar părea - sunt întotdeauna inestimabile în ochii oricărui om care trăieşte cu adevărat.

4. De aceea, vă propun să renunțăm pentru totdeauna la intelect şi la lucrările sale, urmând exclusiv calea inimii. În acest fel, putem fi siguri că vom avea parte de o viață infinit mai bună decât cea actuală.

5. După aceste considerente preliminarii, eu cred că ne putem îndrepta cu inima voioasă către Domnul, unde ne vom putea bucura - datorită atitudinii noastre mentale transformate - de întărirea binemeritată a stomacurilor şi a inimilor noastre. Aşadar, urmați-mă în ordinea pe care ați stabilit-o voi înşivă, sub pretextul lipsei voastre de prezentabilitate!”

6. Ascultând cuvintele adevărate şi corecte ale lui Dismas, întregul grup se îndreaptă cu timiditate către Mine. Când toată lumea a ajuns în fața Mea, Dismas se închină până la pământ şi spune: „O, Doamne! Eu nu sunt decât un păcătos, şi dacă am reuşit să duc la bun sfârşit această misiune sfântă, acest lucru s-a datorat exclusiv grației Tale şi ajutorului primit de la Tine. Toate cele 30 de suflete m-au urmat, în numele Tău. În continuare, facă-se voia Ta în ceea ce le priveşte, la fel cum s-a făcut şi în cazul Meu! Dar Te implor, nu-mi acorda nici o robă de onoare! Întreaga onoare îți aparține numai Ție, acum şi de-a pururi!”

7. Eu: „Dragul Meu Dismas, ți-ai îndeplinit foarte bine misiunea, înălțându-te astfel în numele Meu. De aceea, doresc să-ți acord acum ceea ce ți-am promis. La fel, toți cei pe care i-ai câştigat pentru împărăția Mea îşi vor primi cuvenita răsplată, fiecare după inima sa”. - Mă întorc apoi către Robert şi îi spun: „Robert, du-te şi mai adu pâine şi vin, precum şi o haină mai potrivită pentru fratele Dismas! Cât despre ceilalți 30, va trebui mai întâi să port o discuție cu ei. Aşa să fie!”

Capitolul 106

Discursul purtătorului de cuvânt al grupului, Bruno, şi răspunsul Domnului. Umilința lui Bruno îi atrage grația Domnului.

1. Purtătorul de cuvânt al grupului alcătuit din 30 de suflete face un pas înainte, se închină în fața Mea şi a tuturor celor aflați la masă, după care spune, plin de curaj: „Doamne, Creator, Susținător

şi Stăpân absolut al întregii Tale creaţii! Am venit cu toţii în faţa Ta, care reprezinţi totul în toate, complet goi şi lipsiţi de vreun conţinut sufletesc, în căutarea graţiei şi compasiunii Tale! Ştim că nu avem dreptul la această graţie, căci nu o merităm, întrucât suntem slabi şi păcătoşi. Ştim însă la fel de bine că Tu eşti un Dumnezeu preaplin de iubirea cea mai perfectă, care a acceptat chiar să fie bătut în cuie pe cruce numai de dragul mântuirii păcătoşilor la fel ca noi. Tu şi numai Tu eşti speranţa celor slabi, Mântuitorul celor suferinzi, susţinătorul celor căzuţi. A fost o vreme când ai rostit Tu însuţi următoarele cuvinte: «Veniţi la Mine, voi, cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar Eu vă voi lua această povară de pe umeri!»

2. Iată, am venit şi noi la Tine, cocoşaţi de povara insuportabilă a vieţii. Ia această povară de la noi, în acord cu compasiunea Ta infinită, o, Doamne! Din păcate, nu îţi putem oferi în schimbul acestui act de graţie decât 30 de suflete păcătoase, care nu îşi doresc nimic mai mult decât să Te iubească pe Tine mai presus de orice, dar nu îndrăznesc să facă acest lucru. Iubirea sinceră nu ţine însă cont de alte argumente, decât de vocea inimii.

3. De aceea, fă cu noi după cum îţi va fi voia, Doamne! Nu privi la faptele noastre, care sunt în întregime rele. Priveşte numai în inimile noastre, care, deşi impure, tânjesc totuşi după inima Ta părintească, la fel ca iarba uscată după o picătură de rouă!"

4. Eu: „Trebuie să recunosc, dragul Meu Bruno, că cele rostite de tine în numele fraţilor şi surorilor tale sună foarte frumos, adevărat şi sincer. Nu este însă mai puţin adevărat că desfrânaţii şi adulterii nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu, după cum susţin Scripturile! Cu toţii faceţi parte din această categorie, şi peste toate, aţi acţionat întotdeauna plini de egoism. Adevărata împărăţie a lui Dumnezeu este însă graţia Mea, după cum puteţi vedea. De aceea, cel mai bine este să vă întrebaţi cum puteţi obţine această graţie şi această compasiune a Mea!"

5. Bruno: „O, Doamne, îngăduie-i unui păcătos nedemn să deschidă gura în faţa Ta. Cu siguranţă, nu stă în natura Ta să împiedici un păcătos să se căiască şi să îţi implore iertarea păcatelor sale! Deşi Sfânta Scriptură este cât se poate de fermă în privinţa acestei judecăţi extrem de severe, nu am uitat totuşi că l-ai acceptat chiar şi pe criminalul de pe crucea alăturată în împărăţia Ta. Mai mult, nu ai judecat-o şi nu ai condamnat-o pe adultera din templu, nici pe Maria Magdalena, şi ai acceptat să intri în casa lui Zaharia. De altfel, mulţi dintre cei de faţă au avut acces la preafericire tot prin graţia Ta, căci nu erau cu nimic mai buni decât suntem noi acum. O, te implor, nu ne trata nici pe noi cu mai multă severitate!"

6. Eu: „Hm, ai dreptate, dar nici unul dintre cei de faţă nu a păcătuit atât de greu cum aţi făcut-o voi!"

7. Bruno: „O, Doamne, nici păcatul şi nici virtutea nu pot părea mari sau mici în faţa Ta, căci singura măreţie şi singurul bine real eşti Tu! Prin comparaţie cu Tine, nimic altceva nu are vreo valoare! O, Doamne, Tu le permiţi să trăiască, prin graţia Ta, chiar şi leilor, tigrilor, hienelor şi panterelor, deşi cu greu am putea găsi exemple de cruzime mai mari în întregul regat al animalelor! De aceea, Te implorăm, îngăduie-ne şi nouă acest lucru, măcar pe măsura acestor animale!"

8. Îi fac un semn lui Robert să aducă pâinea şi vinul. Bruno îl priveşte pe Robert cu uimire, neştiind exact la ce să se aştepte.

Capitolul 107

Marea masă celesta a graţiei. Testarea inimi duşmanului, în căutarea iubirii.

1. Robert pune pe masa din faţa Mea pâinea şi vinul, după care se înclină şi se aşează la locul lui. Iau bucata de pâine în mâna Mea şi îl întreb pe Bruno dacă ştie ce este aceasta.

2. Bruno: „Doamne! Aceasta este pâinea din ceruri, singurul aliment care conferă viaţa eternă şi iertarea păcatelor. Binecuvântat este cel care are parte de ea!"

3. Eu: „Ai răspuns foarte bine! De vreme ce crezi acest lucru, ia şi mănâncă din ea oricât de mult vei dori!"

4. Bruno: „O, Doamne! Lângă mine se află 29 de suflete, multe dintre ele chiar mai flămânde decât mine! Te implor, îngăduie-mi să le ofer mai întâi lor din această pâine, fiecăruia în funcţie de nevoile sale, şi abia la sfârşit să mă satur eu însumi, cu ceea ce va mai rămâne!"

5. Eu: „Fă aşa cum îţi cere inima!"

6. Mulțumindu-Mi cu lacrimi în ochi pentru pâine, Bruno o împarte celor 29 de suflete, până când nu mai rămâne nimic din ea. Profund mişcate, acestea o consumă pe loc. Unul dintre ele observă însă că Bruno a uitat complet de sine, neoprindu-şi nici o bucată de pâine. De aceea, se duce către el şi îi spune: „Bine, prietene, dar ai uitat complet de tine, împărțindu-ne nouă tot ce ți-a dat Domnul. Uite, eu nu am apucat încă să îmi mănânc bucata mea. De aceea, ia-o şi mănânc-o, căci ştiu că eşti la fel de flămând ca şi mine".

7. Bruno: „Dragul meu prieten, păstrează şi mănâncă bucata de pâine pe care ți-am dat-o, în numele Domnului! Fericirea pe care o simt văzând cum vă săturați cu pâinea divină îmi umple inima până la refuz, aşa că nu mai simt nevoia să mănânc altceva. De aceea, nu îți face probleme în ceea ce mă priveşte. Am convingerea fermă că alături de marele Dăruitor, nimeni nu trebuie să îşi mai facă vreodată probleme în privința senzației de sațietate".

8. Acest comportament exemplar al lui Bruno aduce lacrimi de fericire în ochii tuturor celor de față, inclusiv în ai Mei! Căci în întreaga creație nu există imagine mai nobilă şi mai emoționantă decât aceea a unui om mort de foame care îşi ia de la gură pentru a le dărui bucata sa de pâine fraților săi la fel de flămânzi ca şi el, uitând complet de sine. Astfel de suflete fac paşi uriaşi către centrul inimii Mele, acolo unde sălăşluieşte iubirea cea mai pură!

9. Voi, oameni de pe pământ, ar trebui să luați aminte la acest comportament, înscriindu-l cu litere de aur în inimile voastre!

10. Iau apoi vinul, i-l dau lui Bruno şi îl întreb dacă ştie ce reprezintă el.

11. Profund mişcat, Bruno îmi mulțumeşte şi îmi spune: „O, Doamne, acesta este vinul cel prețios obținut din presa cea sfântă a inimii Tale Părinteşti şi Dumnezeieşti! Îndrăznesc să îl iau din mâna Ta divină cu o mare smerenie şi recunoştință, iar dacă îmi vei îngădui acest lucru, îl voi împărți pe loc fraților mei însetați".

12. Eu: „Ti-am spus, fă aşa cum îți cere inima ta nobilă, iar Eu nu voi obiecta niciodată. Iată, acest vin îți aparține în întregime. Fă cu el orice doreşti".

13. Bruno îmi mulțumeşte cu vocea înecată în lacrimi, după care împarte pe loc vinul prietenilor lui. De data aceasta, frații săi refuză însă să bea din vin până când nu o va face el primul. Dar Bruno insistă şi îi convinge, aşa că toată lumea îşi bea cupa cu vin până la fund. La fel ca în cazul pâinii, el nu păstrează nici o picătură de vin pentru el, dar inima lui plezneşte de fericire văzându-şi frații sătui şi mulțumiți. Instantaneu, înfățişarea acestora se schimbă în mod miraculos în bine.

14. Eu: „Ei bine, dragul Meu Bruno, spune-Mi, cum ți-au plăcut pâinea şi vinul Meu? Te simți mai întărit acum?"

15. Bruno îmi răspunde cu entuziasm: „Doamne, eu nu am decât o singură gură, un singur stomac şi o singură inimă, în schimb, alături de mine am 29 de guri, 29 de stomacuri şi 29 de inimi. De vreme ce am reuşit să satur nu un singur om, ci 29, pe care îi port în inima mea ca şi cum ar fi 29 de *alter ego-uri* ale mele, mă simt cu siguranță mai întărit, ba chiar de 29 de ori mai mult decât dacă aş fi băut şi aş fi mâncat de unul singur, căci fericirea de a-mi fi săturat frații şi surorile îmi umple inima ca un balsam! De aceea, nu îți pot da decât un singur răspuns la întrebarea Ta: da, pâinea şi vinul Tău sacru m-au întărit nespus, făcându-mi un mare bine! Pentru toate acestea, îți mulțumesc, acum şi de-a pururi!"

16. Eu: „Dragul Meu prieten Bruno! Ascultă-Mă: pe pământ ai păcătuit mult şi grav, dar datorită iubirii tale sincere şi altruiste față de frații tăi, multe îți vor fi iertate! Căci în această lume orice suflet care le face bine fraților şi surorilor sale este iertat, întrucât a practicat el însuşi compasiunea. De aceea, vă iert toate păcatele, deopotrivă ție şi fraților şi surorilor tale, căci în această lume funcționează principiul: «Unul pentru toți şi toți pentru unul!»

17. În lumea terestră există binefăcători ipocriți care se dovedesc plini de compasiune față de fetele tinere şi sărace, dar dacă vreo văduvă sau un om bătrân le cere ceva de mâncare, ei scapă rapid de aceştia, ținându-le o predică scurtă şi aruncându-le câteva monede. Deşi se consideră foarte buni, astfel de binefăcători nu se vor bucura de prea multă compasiune din partea Mea! Căci cel care face fapte de compasiune numai cu scopul de a obține beneficii pentru sine, satisfăcându-şi astfel propria plăcere, dar care devine la fel de dur ca o piatră în cazul în care nu reuşeşte să îşi satisfacă plăcerea respectivă, nu face parte din familia Mea, ci din cea a diavolilor! Da, chiar şi diavolii fac fapte bune, dar numai acelora de la care speră să obțină anumite beneficii, în scopul satisfacerii propriei plăceri.

18. Cât despre tine, tu ai dat dovadă de compasiunea cea mai pură şi nu am reuşit să detectez în inima ta nici cel mai necurat motiv. De aceea, vei primi la rândul tău grația Mea supremă! Înainte de a revărsa însă această grație în mod plenar asupra ta, doresc să te supun unui test al inimii! Dacă vei trece cu bine acest test, grația Mea te va copleşi cu totul!

19. Iată, acolo, către asfințit, poți vedea o uşă pe jumătate deschisă. Pătrunde prin ea în încăperea alăturată şi îi vei găsi acolo pe duşmanii tăi cei mai înverşunați. Încearcă să-i câştigi de partea Mea şi adu-i apoi la Mine, iar în acest fel vei deveni perfect în fața Mea. Căci cel care le face bine doar prietenilor săi nu şi-a câştigat nici măcar dreptul de a-Mi spune: «Doamne, nu sunt decât umilul şi nedemnul Tău servitor». Iar cine nu poate rosti aceste cuvinte în fața Mea nu este demn de Mine! De aceea, du-te şi fă ce ți-am cerut!"

20. Bruno: „O, Doamne, facă-se voia Ta sfântă! Voința Ta este însăşi viața mea, mântuirea mea şi fericirea mea supremă! O, ce plăcere nemărginită îmi oferă gândul de a acționa în casa Tatălui meu etern şi atotputernic! O, duşmani ai mei, sărmanii mei frați care l-ați înțeles greşit pe fratele vostru care se ascundea în inima mea şi care vă iubea mai presus de orice, vin la voi în numele Dumnezeului, Domnului şi Părintelui meu ceresc, pentru a vă binecuvânta şi pentru a vă ajuta, uitând astfel pentru totdeauna orice nedreptate pe care mi-ați provocat-o!

21. O, ce fericire îmi umple inima, care se simte astfel suficient de puternică pentru a se umili în fața celor mai egoişti duşmani ai ei! Abia acum încep să înțeleg intuitiv ce trebuie să fi simțit inima Ta părintească şi divină atunci când ai strigat pe cruce, în fața duşmanilor Tăi cei mai crunți: «Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!» O, ce măreție infinită, de care numai o inimă cu adevărat divină poate fi capabilă!

22. Într-adevăr, este o acțiune înălțătoare şi drăguță atunci când un frate îşi ajută un alt frate, fără să aştepte nimic de la el! Dar nici chiar cerul nu îşi poate imagina o faptă mai sublimă decât să îi binecuvântezi pe cei care te-au blestemat şi să le faci bine celor care te urăsc, te disprețuiesc şi te persecută!

23. De aceea, mă voi îndrepta acum către duşmanii mei, căci numai ei mă pot ajuta să îmi transform inima, făcând-o perfectă în fața lui Dumnezeu!" - După aceste cuvinte înălțătoare, care nu pot fi auzite decât rarisim în gura oamenilor, Bruno se grăbeşte către uşa pe care i-am indicat-o.

Capitolul 108

Eroul iubirii este înconjurat de duşmanii săi. Iubirea lui Hristos poate învinge orice obstacol.

1. Deşi încearcă să intre în camera duşmanilor săi, nu reuşeşte, căci mai mulți dintre aceştia îi blochează calea, stând în pragul uşii şi strigându-i cu ură: „Du-te înapoi, ticălosule! Ce legătură avem noi cu tine? Nu te-ai purtat tu cu noi mai rău ca moartea, şi nu reprezinți tu principalul obiect al urii şi al disprețului nostru? De ce încerci acum să ni te alături în acest iad? Du-te înapoi la diavolii tăi, ființă dezgustătoare ce eşti, dacă nu doreşti să te călcăm în picioare!"

2. Bruno le răspunde împăciuitor: „Dragii mei prieteni, ce v-am făcut, de mă tratați cu atâta asprime? Am venit acum la voi cu intenția de a ne împăca, oricare ar fi prețul!"

3. Brutele din pragul uşii îi strigă însă: „Tu eşti o creatură mizerabilă, un animal cu față umană, aşa că nu vei putea face nimic pentru a ne schimba părerea pe care o avem despre tine! Nu dorim nimic altceva de la tine decât să pleci. Simpla ta apariție este suficientă pentru a ne înrăutăți şi mai mult starea în iadul în care trăim! De aceea, grăbeşte-te să pleci, dacă nu doreşti să te facem fărâme".

4. Bruno: „Prefer să mă las crucificat de voi, numai cu condiția să ne împăcăm. Unicul lucru pe care îl aştept de la voi este să nu îmi mai purtați ranchiună de acum înainte!"

5. Brutele: „Chiar crezi că acest lucru ne-ar face vreo plăcere? Dacă te-am crucifica, ruşinea noastră ar deveni insuportabilă! Unica răsplată decentă pe care ai merita-o pentru tot ce ne-ai făcut în lumea exterioară ar fi să te trântim la pământ şi să te lovim cu picioarele, ca pe un câine jigărit! În rest, nu merită să ne batem capul cu tine! De aceea, grăbeşte-te să dispari din ochii noştri şi nu ne mai tulbura cu prezența ta sinistră".

6. Bruno: „Mă uimiți, prieteni! Ştiu că m-ați urât întotdeauna, persecutându-mă în toate felurile care v-au stat în putință! Oricât de mult am încercat să ajung la o înțelegere cu voi, mi-a fost imposibil. Pe vremea când trăiam pe pământ, obişnuiați să mă persecutați pentru simplul motiv că nu mă suportați. În această lume ne-am schimbat însă cu toții foarte mult. Eu însumi nu mai gândesc la fel ca pe pământ şi am devenit o persoană cu totul diferită. Este imposibil ca acest miracol să nu se fi petrecut într-o oarecare măsură şi cu voi!

7. Mai bine spuneți-mi ce v-am făcut în lumea exterioară, de mă urâți atât de mult? Mă aflu acum într-o poziție care îmi permite să vă recompensez de o mie de ori pentru orice rău pe care vi l-am făcut pe pământ, chiar fără să-mi fi dat seama. Nu vă cer în schimb decât un singur lucru: să mă iertați şi să fiți mai prietenoşi față de mine. Eu însumi vă ofer prietenia mea! Nu vă cer chiar să mă iubiți, căci îmi dau seama că ar fi prea mult dintr-o dată, ştiut fiind că sunteți duşmanii mei declarați! Vă rog însă să încetați cu această ostilitate, de vreme ce mă considerați prea insignifiant pentru a mă crucifica!”

8. Brutele: „La ce foloseşte toată această vorbărie inutilă şi tot acest spectacol? Nu eşti decât un ticălos, şi aşa vei rămâne de-a pururi! Ca de obicei, încerci mai întâi să ne câştigi încrederea, dar numai pentru a ne trăda mai târziu, înjunghiindu-ne fără milă pe la spate! Pe vremea când lucrai la bursă, ne-ai prezis întotdeauna numai prăbuşiri ale acțiunilor, speriindu-ne de moarte şi făcându-ne să ne retragem investițiile, după care te grăbeai să ne cumperi acțiunile la prețuri mici, îmbogățindu-te astfel peste măsură pe spinarea noastră! De aceea, nu mai face acum pe inocentul, bestie, căci te cunoaştem prea bine! Nu cumva ți-au scăzut acțiunile în această lume, de vreme ce ne cauți prietenia cu atâta insistență?”

9. Bruno: „Aha, asta era! O, prieteni, dacă acesta este motivul dispretului vostru față de mine, sper că vom putea regla lucrurile, redevenind prieteni! Vă asigur că ura voastră față de mine este complet lipsită de temei. Gândiți-vă mai întâi de toate că puterea mea de a prezice urcarea sau căderea acțiunilor nu era cu nimic mai mare decât a voastră; în al doilea rând, nu puteți dovedi că eu am fost cel care a cumpărat acțiunile pe care le-ați vândut în pierdere, profitând astfel de pe urma lor. Vedeți cât de fragil este terenul urii voastre față de mine? V-am forțat eu vreodată să cumpărați sau să vindeți vreo acțiune? Cine a fost acela care v-a convins să vă vindeți acțiunile la cel mai mic preț şi să cumpărați întotdeauna la prețul cel mai mare, ieşind de fiecare dată în pierdere? Nici eu, şi nici altcineva, ci propria voastră lăcomie şi prostie, chiar dacă nu sunteți dispuşi să recunoaşteți acest lucru în sinea voastră, aruncând întreaga anatemă asupra mea! Orice speculație reprezintă un păcat, pentru care este infinit mai uşor să blamezi apoi pe altcineva, de pildă pe un speculator care a avut mai mult noroc decât voi! Prieteni, vă faceți de râs! De ce credeți că am râvnit întotdeauna numai acțiunile voastre? Am cumpărat şi am vândut şi eu acțiuni, la fel ca şi voi! Nu a fost nimic nelalocul lui în acest comportament al meu. Cum de ați ajuns atunci la această ură față de mine? Doar nu am răspândit niciodată zvonuri false şi nu am încercat în nici un caz să vă înşel în mod deliberat”.

10. „Bun, îi răspunde una din brute, să spunem că ai acționat aşa cum pretinzi. Acest lucru nu reduce cu nimic ura şi dispretul nostru față de tine, căci atât timp cât am trăit cu toții în lumea exterioară, ai acționat întotdeauna foarte diferit de ceea ce spuneai. De pildă, dacă spuneai că situația este albă, puteam fi siguri că în realitate era neagră, şi invers! Ori de câte ori aveai ceva de spus, situația reală se dovedea a fi exact pe dos. În prostia ta, nici măcar nu ți-ai dat seama că noi inversam întotdeauna predicțiile tale. Ce-i drept, nu ne ieşea întotdeauna pasiența, căci aşa funcționează jocul bursei, dar dacă ne-am fi luat după anunțurile tale, am fi ajuns demult în stare de faliment. Exact aşa au stat lucrurile, şi ele explică inclusiv ura noastră justificată față de tine! Haide, dovedeşte-ne că am greşit, şi ne vom cere chiar iertare, devenind pe loc cei mai buni prieteni ai tăi”.

11. Bruno: „Perfect! Nu voi uita aceste cuvinte. Răspundeți-mi mai întâi la câteva întrebări: mai întâi de toate, m-am dus eu la bursa de valori mai des decât voi? Am fost eu directorul ei, sau măcar un consultant, un broker, un secretar sau un contabil?” Grupul îi răspunde la unison: „Nu, ai fost un simplu speculator, la fel ca şi noi”.

12. Bruno: „Aha! A doua întrebare: cine sunt cei cu adevărat inițiați în secretele financiare ale bursei?” Răspuns: „Cei care lucrează în bănci şi în casele de schimb valutar”. -”Perfect! A treia întrebare: credeți că speculatorii obişnuiți, aşa cum am fost eu şi voi, primesc informații reale de la cei cu adevărat inițiați?” Răspuns: „Nu! Nimeni nu poate şti dinainte când se vor prăbuşi acțiunile”. - „Aşa este! Acum, a patra întrebare: de unde credeți că puteam cunoaşte eu adevărul în acest caz?” -

Răspuns: „Datorită corupției. Un om corupt până în măduva oaselor va afla întotdeauna informații care rămân secrete în fața oamenilor onești!" „Bun, pasărea se cunoaşte după ciripitul ei! Acum aduceți-i la mine pe toți funcționarii băncilor şi ai caselor de schimb valutar şi întrebați-i dacă mi-au furnizat vreodată informații secrete în schimbul unor sume de bani! Din câte ştiu eu, voi înşivă ați dat cu o anumită ocazie o mie de guldeni de aur unui astfel de inițiat pentru a vă dezvălui o informație, în urma căreia ați vândut tot ce aveați în mare pierdere, după care ați făcut o tranzacție secretă în străinătate, pierzând astfel încă şi mai mulți bani! Spuneți-mi, v-am convins eu să procedați în acest fel? Am fost eu ipocrit față de voi? - Ei, v-am convins?"

13. Mulțimea furibundă păstrează un moment de tăcere, nemaiştiind ce să zică. De aceea, Bruno îşi continuă pledoaria: „Prieteni, tot eu am fost cel care v-a sfătuit să vă zidiți banii (30.000 de guldeni din aur) în acea pivniță subterană? Când s-a dat legea marțială la Viena, soldații au năvălit în casa voastră şi au făcut o percheziție. Şi-au dat imediat seama după sunetele goale ale zidului pivniței că acesta ascunde ceva, aşa că l-au spart şi v-au confiscat averea până la ultima centimă. Tot ipocrizia mea a stat la baza acestei pierderi pe care ați suferit-o? Ce să mai lungim vorba: pierderile voastre financiare s-au datorat întotdeauna propriilor voastre greşeli, pe care le-ați proiectat apoi asupra mea, considerând că fac speculații secrete şi că vă trădez pe la spate. Cum aş fi putut face acest lucru, de vreme ce nu v-am deranjat niciodată cu prezența mea, exceptând momentele în care ne întâlneam la bursă? Nu am jucat nici cel mai mic rol în nenorocirea voastră, Dumnezeu mi-e martor! Dacă sunteți în continuare convinşi că nefericirea voastră mi s-a datorat mie, demonstrați-mi acest lucru în fața lui Dumnezeu, şi vă asigur că voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a vă recompensa de o sută de ori".

14. După îndelungi deliberări, unul din membrii grupului spune: „Până acum, lucrurile s-au dovedit aşa cum le-ai afirmat! Dar dacă nu ai jucat nici un rol în acea dramă a noastră, cum se face că ştii atât de bine ce s-a întâmplat atunci? Cum de cunoşti aceste lucruri de parcă le-ai fi organizat personal? Probabil că au mai existat şi alți ghinionişti în Viena, la fel ca noi. Să înțelegem că le cunoşti şi lor dramele?"

15. Bruno: „Nu pe toate, dar cunosc destule asemenea întâmplări. Nu erați şi voi la curent cu toți cei care erau târâți în fața tribunalului şi cu motivele pentru care erau acuzați, fără să fi fost neapărat informatori ai poliției? Cum puteți crede că nu eram la rândul meu informat de tot ceea ce se întâmpla în lumea Bursei, de vreme ce eram atât de interesat de aceasta? Multă lume află atunci când se întâmplă o tragedie, dar nimeni nu îi poate acuza pe aceşti oameni că au contribuit personal la drama respectivă. Spuneți-mi: de când a devenit informația o ofensă şi o crimă?"

16. Grupul recalcitrant păstrează tăcerea. Nimănui nu-i trece prin minte vreo replică. Furia oamenilor începe să se risipească treptat. Din inerție, ei şi-ar dori să îşi păstreze indignarea, dar nu mai au ce face. De aceea, încep să îl privească pe Bruno fără duşmănie, supărați pe ei înşişi că nu mai simt nici un fel de ură sau de dispreț față de acesta.

17. După o vreme, unul dintre ei păşeşte în față şi spune: „Sună stupid, dar nu mai avem ce critici să-ți aducem. Ne-ar fi plăcut să te strivim, dar nu am reuşit să găsim nici un argument sensibil pentru a te acuza de ceva! Ai fost întotdeauna mult mai inteligent decât noi, aşa că nu te putem prinde cu nimic! Peste toate, mai trebuie să-ți devenim şi prieteni! La urma urmei, ce altceva mai doreşti de la noi?"

18. Bruno: „Prieteni, vedeți acea mare masă de conferință din camera alăturată, şi pe cei adunați la ea, care pun la cale soarta creației infinite?"

19. Vorbitorul anterior: „Nu vedem nici o cameră alăturată, şi încă şi mai puțin o masă de conferință. Tot ce vedem este această cameră întunecată, în care ai apărut tu însuți, nu ştim nici noi de unde! Nici măcar nu ne dăm seama dacă există vreo ieşire din această cameră. De fapt, ce doreai să spui cu întrebarea anterioară, cam lipsită de sens, după părerea mea?"

20. Bruno: „Nu doream decât un singur lucru: să vă conduc pe toți către Domnul Iisus, pentru ca El să vă purifice şi să vă dăruiască fericirea eternă. Acesta este scopul pentru care am fost trimis la voi. Urmați-mă cu inima curată la Cel care m-a trimis, iar ochii voştri îşi vor recăpăta lumina naturală!"

21. Vorbitorul: „Acest lucru se va dovedi destul de dificil, căci mai întâi de toate nu te bucuri încă de încrederea noastră completă, astfel încât să te urmăm orbeşte, ca şi cum ai fi prietenul nostru dintotdeauna, iar în al doilea rând noi aparținem credinței Noului Catolicism, aşa că nu îl privim pe

evreul Iisus ca pe un zeu, aşa cum au procedat cândva grecii cu Hercule al lor şi cu ceilalţi eroi ai antichităţii. De aceea, va trebui să găseşti un argument mai inteligent, dacă doreşti într-adevăr să ne conduci într-un alt loc, ţinându-ne de mână ca pe nişte copii".

22. Bruno: „Prieteni, credinţa romano-catolică este stupidă şi superficială în multe privinţe, dar aşa-zisul vostru Nou Catolicism este încă şi mai aberant. Nu vi s-a spus pe vremea când trăiaţi pe pământ că nu există o viaţă a sufletului după moarte? Şi nu continuaţi voi să fiţi vii, deşi v-aţi pierdut de mult trupul fizic? Acest argument ar trebui să fie suficient pentru a vă da seama cât adevăr ascunde Noul Catolicism. Mai mult, acesta nu numai că neagă Divinitatea evidentă a lui Hristos, dar potrivit lui Hegel şi lui Strauss, contestă orice fel de Divinitate! Cine poate crede sincer în această doctrină, îndeosebi aici, în lumea eternă a spiritelor, de vreme ce a ajuns la concluzii atât de eronate în ceea ce priveşte continuitatea vieţii sufletului!? Cu siguranţă, nu puteţi crede mai degrabă în această doctrină stupidă decât în viaţa eternă a sufletului! Dacă principala axiomă a unei credinţe se dovedeşte greşită, este evident că şi celelalte aspecte care derivă din ea sunt la fel de eronate. De aceea, renunţaţi la doctrina Noului Catolicism ca la o prostie oarecare şi urmaţi-mă acolo unde doresc să vă conduc! Vă garantez că dacă veţi proceda aşa, vă veţi bucura în scurt timp de o viaţă infinit mai bună decât cea pe care o aveţi la ora actuală".

23. Vorbitorul: „Prietene, ai o inteligenţă diabolică! Este imposibil să nu fim de acord cu tine, indiferent dacă acest lucru ne convine sau nu! Deşi nu pot spune că regret sincer că te-am întâmpinat cu atâta asprime ceva mai devreme, te rog totuşi să ne ierţi! Adu-ţi aminte în acest sens că întreaga educaţie pe care am primit-o pe vremea când trăiam la Viena - din partea bisericii, a oficialilor publici, etc. - era special concepută pentru a adormi spiritul uman, scufundându-l în noaptea cea mai întunecată. În aceste condiţii, ar fi fost imposibil să avem acces la o cunoaştere mai elevată. Mai târziu, am ajuns în această lume exact aşa cum am părăsit-o pe cealaltă: orbi, surzi şi cu sufletele complet amorţite. De aceea, ai răbdare cu noi şi condu-ne în numele lui Dumnezeu acolo unde afirmi că putem beneficia de o lumină ceva mai puternică".

24. Bruno: „Foarte bine. Sper că nu mai trebuie să vă demonstrez că am venit la voi cu inima curată şi plină de răbdare. V-am iertat de mult toate greşelile voastre anterioare şi am devenit cel mai bun prieten al vostru, în modul cel mai sincer cu putinţă. De aceea, cred că nu mai există nici un obstacol care să ne împiedice să pornim la drum, de-a lungul singurei căi care poate conduce către libertatea supremă şi către viaţa eternă, deci inclusiv către fericirea cea mai deplină a sufletului! Aşadar, luaţi-vă inima în dinţi şi urmaţi-mă cu toată încrederea! Căci întreaga creaţie se bucură de prezenţa Celui către care doresc să vă conduc, singurul care vă poate ajuta cu adevărat. La urma urmei, nu m-a trimis degeaba la voi. Sper să mă urmeze cât mai mulţi dintre voi, căci toţi cei care mă vor urma vor fi ajutaţi!"

25. Cei din faţă: „Nu suntem decât vreo 20 care te cunoaştem de la bursă, dar în spatele nostru se află o întreagă mulţime de spirite comune, necunoscute ţie. Nu ştim dacă acestea vor fi dispuse să te urmeze. De fapt, ne cam îndoim de acest lucru, căci ele se află în bezna cea mai neagră. Dacă doreşti, poţi încerca să le convingi să vină cu tine. Pe noi nu ne deranjează în nici un fel".

26. Cei din spate: „Nu suntem nici pe departe atât de proşti precum cred distinşii domni din faţă! De aceea, ne simţim liberi să te urmăm cu încredere, şi te asigur că suntem cu miile! Dacă există într-adevăr Cineva care să vă ajute pe voi, cu siguranţă nu ne va arăta nici nouă uşa! De aceea, haideţi să pornim cu încredere la drum, în numele şi întru slava lui Dumnezeu!"

Capitolul 109

Capacitatea inimii de a simţi este sinonima cu vederea spirituala. Mulţimea spiritelor oarbe din cauza pasiunilor lor lumeşti ajunge în faţa Domnului. Povestea vieţii lui Bruno, prezentată pe scurt.

1. Câţiva dintre foştii duşmani ai lui Bruno le răspund: „O, nu vă mai formalizaţi din cauza noastră. În această lume, orice diferenţă legată de statutul social a dispărut. Există destul loc pentru toţi în spaţiul infinit al creaţiei. De aceea, ne puteţi însoţi fără probleme acolo unde doreşte să ne conducă Bruno!"

2. Unul din spate spune: „Iată în sfârşit o afirmaţie plăcută pentru urechile noastre! În faţa lui Dumnezeu, toţi suntem egali: prinţii şi cerşetorii, lupii şi mieii. Aici, prinţul nu mai are dreptul să se uite de sus la cerşetor, iar lupul nu mai poate pofti la carnea fragedă a mielului. Dacă toţi simţim această egalitate între noi, fără să ne considerăm unii mai presus decât ceilalţi, la fel vom apărea noi şi în faţa lui Dumnezeu. Dacă vom învăţa să ne ştergem reciproc datoriile pe care le-am notat în registrele noastre, ne vom şterge implicit şi datoriile pe care le avem şi care sunt înscrise în marea carte a vieţii. De aceea, dacă mai aveţi ceva împotriva noastră, puneţi cruce respectivelor datorii, aşa cum am făcut şi noi atunci când am ajuns aici".

3. Vorbitorul din faţă: „Aţi procedat foarte corect! La fel am făcut şi noi, astfel încât acum ne considerăm cu toţii prieteni, fraţi şi surori! - Dar văd că prietenul Bruno ne face semn cu mâna. De aceea, haide să păstrăm tăcerea şi să-l urmăm!"

4. După acest schimb de cuvinte, toată lumea îl urmează cu bucurie pe Bruno.

5. Câteva momente mai târziu, însoţit de marea caravană care îl urmează, Bruno îmi spune: „Doamne, i-am adus pe cei care erau captivi în camera alăturată. Mi-am îndeplinit astfel misiunea. În continuare, facă-se voia Ta sfântă! Deocamdată, toţi sunt orbi. De aceea, dăruieşte-le Tu, Doamne, lumina ochilor, ca să Te poată vedea aşa cum Te vedem noi, cei de faţă, în toată splendoarea iubirii şi bunătăţii Tale părinteşti şi divine!"

6. Unul din mulţime spune: „Bruno, prietene, am ajuns oare la capătul scurtei noastre călătorii? Cu cine vorbeai adineauri?" Bruno îi răspunde: „Într-adevăr, am ajuns la capătul călătoriei noastre! Cel căruia m-am adresat este însuşi Domnul, Iehova Savaot, Dumnezeul nostru, al tuturor, căruia noi îi spunem Iisus! Lui trebuie să îi cereţi lumina, aşa cum L-am rugat şi eu adineauri, în numele vostru, iar El v-o va dărui pe loc, astfel încât îl veţi putea vedea!"

7. Un altul spune: „Oare nu cumva ne aflăm în acel antreu imens din care am fost alungaţi în acea încăpere întunecată de către saxonul Robert Blum, care nu s-a purtat tocmai cu mănuşi faţă de noi, ce-i drept, din cauza nesimţirii noastre care a depăşit toate limitele?"

8. Bruno: „Ba da, ne aflăm exact în acel antreu, iar fratele Robert nu este nici el prea departe". Vorbitorul: „Dacă îmi amintesc bine, înţeleg că Domnul Iisus era şi El de faţă, deşi pe vremea aceea nu credeam nici unul în El. Se pare aşadar că L-am putut zări o dată. Ce putem face acum pentru a-L vedea din nou?"

9. Bruno: „Motivul pentru care nu-L puteţi vedea la ora actuală are legătură cu simţurile voastre dezlănţuite, cărora le-aţi căzut pradă. Această senzualitate exacerbată nu permite vederea şi înţelegerea spirituală, lucru pe care îl cunosc chiar din propria mea experienţă, ţinând cont de diferitele etape ale vieţii mele spirituale.

10. Pe vremea când eram încă un copil în creştere şi locuiam în casa părinţilor mei din Viena, îmi amintesc că am avut tot felul de viziuni, una mai glorioasă decât alta. De multe ori, după ce îmi rosteam rugăciunile de dimineaţă şi de seara, mi se părea că în jurul meu zboară fiinţe angelice, care trezeau în mine sentimente atât de extatice încât mă simţeam deja în Paradisul lui Dumnezeu. Tot în acea perioadă am avut nenumărate vise, unul mai sublim decât altul, care mi-au permis chiar să prezic anumite evenimente ce aveau să se petreacă în cercul rudelor noastre. După ce am mai crescut, am părăsit însă casa părinţilor mei (doi oameni extrem de pioşi), aruncându-mă în vârtejul simţurilor şi al atracţiilor lumii exterioare. Acesta a fost sfârşitul viziunilor mele celeste. M-am înconjurat de prieteni zănateci, care m-au atras în lumea distracţiilor fără sfârşit, făcându-mă să mă ruşinez de modul meu de viaţă anterior. Am devenit astfel din ce în ce mai hedonist, iar experienţele din copilărie au devenit o amintire tot mai îndepărtată. Abia spre sfârşitul vieţii am început să primesc din nou anumite mesaje şi avertismente, dar am preferat să nu ţin cont de ele decât atunci când a fost prea târziu. Acum înţeleg pe deplin de ce mi-a fost dat să trăiesc acele viziuni şi de ce au dispărut ele. În această lume spirituală, vederea interioară depinde exclusiv de capacitatea de a simţi a inimii sufletului. Dacă aceasta mai descoperă încă în străfundurile ei o oarecare cunoaştere pură şi o anumită voinţă superioară, ea va învăţa mult mai uşor să se descurce în această lume. Dacă se dovedeşte însă complet amorţită, totul i se va părea amorţit în jur, ca şi cum ar fi o inimă moartă într-un peisaj la fel de mort. Pornind de la acest mărunt exemplu, pe care l-am preluat chiar din propria mea viaţă mizerabilă, vă puteţi da cu uşurinţă seama de ce sunteţi cu toţii orbi din punct de vedere spiritual. De aceea, întoarceţi-vă cu sinceritate inimile către Domnul nostru Iisus Hristos şi rugaţi-L cu ardoare să vă dăruiască lumina spirituală. Numai în acest fel vă veţi putea recăpăta vederea!"

11. Întreaga mulțime începe să mediteze la cuvintele lui Bruno, şi nu sunt puțini cei care îşi plasează mâinile pe piept şi pe inimă.

Capitolul 110

Domnul vorbeşte despre captura de suflete. Pâinea, vinul şi tainele celeste.

1. Dar Eu îi spun lui Bruno: „Dragul Meu Bruno, trebuie să recunosc că eşti un pescar foarte bun. De la prima încercare, ai reuşit să prinzi o plasă plină cu suflete. Este un act de mare măiestrie, care merită o răsplată pe măsură! Desigur, rămâne încă de văzut în ce măsură ne vom putea folosi de toți aceşti peşti şi pe care dintre ei vom fi nevoiți să îi aruncăm înapoi în marea din care au provenit, din cauză că sunt prea mărunți. Indiferent de rezultatul final însă, meritul tău în fața Mea nu mai poate fi redus, căci sortarea peştilor nu te priveşte pe tine, ci pe Mine personal. Sarcina ta şi a oricărui pescar de suflete constă în a prinde o captură cât mai bogată. Această sarcină încetează numai atunci când plasa lui se umple, după care el nu mai trebuie să se preocupe de calitatea peştilor prinşi. Numai Eu, în calitatea Mea de Domn al universului, pot decide care peşti sunt potriviți şi care nu.

2. De aceea, du-te la Robert, iar el te va hrăni cu pâine şi vin. În plus, îți va dărui o robă de onoare".

3. Bruno: „O, Doamne, eu nu merit nici măcar cea mai măruntă dintre grațiile Tale! Cum aş putea-o accepta pe aceasta, care mă copleşeşte de tot? Doamne, dacă doreşti să îmi dăruieşti într-adevăr ceva, atunci dăruieşte-le acelor peştişori pe care îi consideri prea mărunți pentru a fi păstrați. Cât despre mine, lasă-mă aşa cum sunt. Atât timp cât mă aflu în preajma Ta, nu simt nici foamea, nici setea, iar cea mai prețioasă robă de onoare pe care o pot purta este Cuvântul Tău!"

4. Eu: „Bucuria Mea întrece orice măsură văzându-ți umilința şi sinceritatea. Chiar şi aşa însă, va trebui să asculți porunca Mea. Ascultă, nici Petru - aici de față - nu a acceptat cândva să îi spăl picioarele. Când i-am explicat însă motivul pentru care fac acest lucru, şi-ar fi dorit să îi spăl întregul corp, ceea ce era o altă exagerare! La fel stau lucrurile şi cu tine în cazul de față. Este absolut necesar să te fortifici cu ajutorul pâinii şi vinului celest, iar apoi să te purifici cu ajutorul veşmântului celest, tocmai pentru a-ți amplifica sfera spirituală, cu ajutorul căreia îi vei putea prelua în grijă pe aceşti peştişori, hrănindu-i la rândul tău şi dându-le viață. Dacă nu îți vei amplifica în mod corespunzător această sferă spirituală, nici aceşti peştişori pe care ți i-am dat în grijă nu vor putea progresa în vreun fel. Motivul îl vei înțelege abia mai târziu. De aceea, fă ce ți-am spus, pentru a putea începe sortarea acestor peşti".

5. Auzind această explicație, Bruno se luminează la față şi îmi răspunde cu bucurie: „O, Tată ceresc! Dacă aşa stau lucrurile, atunci voi mânca şi voi bea cât pentru o mie de spirite, şi mă voi lăsa înveşmântat cu o robă de onoare care străluceşte ca soarele!"

6. Eu: „Deocamdată mănâncă şi bea ceea ce ți se va da, şi pune-ți pe tine veşmântul care îți va fi înmânat, căci numai atunci vor putea primi aceşti peştişori - care depind întru totul de tine - lumina vederii, putându-ne vedea pe Mine şi pe toți cei de față!"

7. După aceste cuvinte, Bruno se închină până la pământ în fața Mea, iar apoi se grăbeşte către Robert, care îi dă o bucată zdravănă de pâine şi o cupă de cristal plină cu vin. Bruno înfulecă dintr-o singură înghițitură pâinea - ca să spunem aşa - fără ca foamea lui să pară că s-a diminuat cu ceva, după care soarbe imediat cupa cu vin. Robert nu dă însă semne că ar dori să repete gestul său, limitându-se să îi dea un veşmânt de onoare, pe care Bruno şi-l pune pe loc, sperând că se va simți ceva mai sătul, lucru care nu se întâmplă însă. Dimpotrivă, foamea şi setea lui se amplifică atât de tare, încât nu se mai sfieşte şi îi cere lui Robert o nouă bucată de pâine şi o altă cupă de vin.

8. Dar Robert îl trimite la Mine, spunându-i: „Numai Domnul ne poate dărui ceea ce ne lipseşte. Haide, pleacă! Eu nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului".

Capitolul 111

Foamea şi setea şui Bruno continuă. Câteva indicii legate de ordinea celestă.

1. Bruno se îndreaptă rapid către Mine, îmbrăcat cu o togă albă, decorată cu panglici roşii, şi îmi spune: „Doamne, ştiu că sunt un sărman păcătos, dar doresc să îți mulțumesc pentru grația nepreţuită pe care ai revărsat-o asupra mea, fără ca eu să o merit în vreun fel. Fericirea mea întrece orice limite, dar trebuie să îți mărturisesc că nu mi-a trecut deloc foamea şi setea. Oricum, nu contează prea mult, căci beatitudinea care țâşneşte din Tine, inundându-mi întreaga ființă, îmi ține simultan de foame şi de sete. Mă simt incredibil de fericit, iar inima mea simte pentru prima dată în viața ei o iubire cu adevărat celestă, de o puritate infinită, față de Tine, precum şi față de aceşti sărmani frați ai mei. O, Doamne, un muritor de pe Terra aproape că nu-şi poate imagina o iubire comparabilă cu aceasta, căci chiar şi cei mai buni oameni de pe pământ se iubesc mai mult pe sine decât pe prietenii lor cei mai buni. Ce să mai vorbim de duşmanii lor... Ceea ce numesc ei iubire pe pământ este o iubire blestemată!

2. Totuşi, trebuie să îți mărturisesc că deşi inima mea este plină cu această iubire celestă de o puritate nemaicunoscută de mine până acum, iar sufletul meu îşi doreşte sincer să le ierte tuturor păcătoşilor păcatele lor, nu simt totuşi nici cea mai mică compasiune pentru ticăloşii complet lipsiți de scrupule, ba chiar m-ar bucura să îi văd arzând în iad până când se vor căi pentru ticăloşenia lor, până la ultima picătură. Nu doresc răul nimănui, dar nu le doresc oamenilor nici binele, în măsura în care nu s-au căit încă pentru greşelile lor, devenind astfel vrednici de sfânta Ta prezență. Sunt convins că în această captură amestecată de suflete există destule vipere şi şerpi veninoşi, care au făcut cele mai grave abuzuri senzoriale pe vremea când au trăit pe pământ, dar Te implor totuşi să îți reverşi grația şi compasiunea asupra lor, căci cei mai mulți dintre ei nu au ştiut nici o clipă ce făceau. Pe de altă parte, există şi unii care sunt pe deplin conştienți chiar şi acum de ticăloşia lor. Acestor nemernici nu le doresc altceva decât să guste până la capăt din judecata Ta cea mai severă!”

3. Eu: „Dragul Meu Bruno, ştii de ce continuă să îți fie foame şi sete? Tocmai pentru că în inima ta mai există încă această judecată a semenilor tăi! Deşi este o judecată cât se poate de corectă, ea nu face parte integrantă din ordinea Mea!

4. Dacă doreşti să te integrezi plenar în ordinea Mea divină, va trebui să renunți complet la această judecată a inimii. Numai atunci va înceta complet în cazul tău senzația de foame şi de sete. Căci, crede-Mă, Eu sunt singurul judecător cu adevărat bun şi drept, înzestrat cu întreaga plenitudine a autorității şi puterii. Cu toate acestea, Eu nu judec pe nimeni, căci fiecare se judecă singur, în funcție de iubirea lui. Dacă aceasta este pură şi bună, judecata sa de sine va fi pe măsură. Dacă iubirea lui este însă impură şi rea, la fel va fi şi judecata sa de sine. Dacă Eu nu judec pe nimeni, deşi sunt înzestrat cu întreaga autoritate în acest sens, cu atât mai puțin ar trebui să îți judeci tu semenii!

5. Nimeni nu cunoaşte mai bine decât Mine natura acestor vienezi şi spiritul care îi animă. Ei şi-au aşternut patul fără să țină cont de Mine, iar acum se odihnesc aşa cum şi-au aşternut. Cât timp au trăit pe pământ, au practicat toate tipurile de incest posibile; de aceea, patul în care se odihnesc este pătat cu sânge. Într-adevăr, acest sânge strigă la cer după răzbunare, dar Eu nu sunt de acord să-l răzbun, ci mă limitez doar să asist la maniera în care aceste suflete decăzute se sfâşie reciproc precum tigrii, oferindu-şi unul altuia răsplata pe care o merită fiecare în parte. Această atmosferă de divizare şi de ură în care trăiesc este măsura cea mai plenară a iadului. Nu există nicăieri în creație un iad mai teribil decât cel care se naşte în inima omului, din cauza egoismului său.

6. Dacă există cineva care nu se auto-condamnă, nu îl vom condamna nici noi. Dar pe cei care se auto-condamnă din cauza răutății inimii lor, îi vom lăsa aşa cum sunt, în iadul în care s-au auto-exilat singuri! Pe scurt, fiecare va primi exact ceea ce îşi doreşte. De vreme ce acesta este destinul pe care şi l-au pregătit singuri, cu siguranță aceasta este şi justiția cea mai dreaptă pe care o pot merita ei. Desigur, asta nu înseamnă că vom rămâne de piatră; le vom explica tuturor care este calea cea dreaptă, fiecăruia în funcție de nivelul său de înțelegere, şi vom încerca astfel să îi conducem către un destin mai bun, oferindu-le o învățătură corectă. Dacă vor dori să o apuce pe noua cale, foarte bine. Dacă nu vor dori însă, noi nu le vom rezerva nici un fel de pedeapsă, ci îi vom lăsa să se «bucure» de ceea ce îşi doresc cu atâta ardoare. În acest fel, vor avea parte exact de judecata şi de pedeapsa pe care o merită! Totuşi, dacă în decursul timpului vor dori să o apuce pe calea cea dreaptă, nimeni nu îi va împiedica să facă acest lucru, ridicându-le în cale obstacole inutile; dimpotrivă, îi vom ajuta să avanseze pe noua cale.

7. Iată, aceasta este adevărata ordine celestă a iubirii pure izvorâte din inima Mea! Dacă te vei integra în această ordine, vei deveni la fel de perfect ca şi Mine şi nu vei mai cunoaşte nici un fel de

presiune interioară, sub forma senzației de foame sau a oricărei alte senzații de disconfort lăuntric. Trăind în această stare de preaplin, îți va fi uşor să îi ajuți cu adevărat pe toți cei pe care i-ai adus cu tine, din bogăția inimii tale, indiferent de nevoile pe care le-ar putea avea. Le vei putea potoli foamea şi le vei putea stinge setea. Îi vei putea îmbrăca pe cei goi şi îi vei putea elibera pe cei captivi. Le vei putea alina inimile celor suferinzi şi îi vei putea vindeca pe bolnavi. Le vei putea deschide ochii celor orbi şi îi vei putea ajuta pe cei surzi să audă cuvântul vieții. Aşadar, întoarce-te la peştişorii tăi şi deschide-le ochii, urechile şi inimile, acum şi de-a pururi!”

Capitolul 112

Bruno se întoarce la mulțimea pe care o are în grijă. Întrebări legate de renaştere şi de liberul arbitru. Explicațiile lui Bruno.

1. Auzind această doctrină, Bruno se simte profund transformat, aşa că se întoarce la peştişorii săi şi începe să le-o predice.

2. După ce termină de prezentat doctrina, unul din noii catolici îi spune: „Prietene, ți-ai ales cu grijă cuvintele, dar cum se împacă ele cu întreaga înțelepciune teologică? Iată, de pildă, ce spune Moise în Geneza: când Dumnezeu şi-a început marea operă a creației, pretutindeni era un întuneric desăvârşit. Dar Dumnezeu a spus: «Să fie lumină», iar lumina a inundat spațiile nesfârşite! Abia după ce spațiul a fost luminat s-a apucat Spiritul atotputernic al lui Dumnezeu să separe apele (haosul primordial, în care se aflau toate lucrurile, într-o stare nediferențiată), deasupra cărora colindase până atunci, scoțând la iveală tot ce conțineau acestea*. Această acțiune a fost cu adevărat înțeleaptă, demnă de un Dumnezeu. Pe de altă parte, tu ne-ai luat de departe. Ne-ai explicat foarte multe lucruri, într-o manieră cât se poate de logică, despre Hristos şi despre unitatea Lui cu Dumnezeu, despre iubirea, bunătatea şi compasiunea Lui, precum şi despre faptul că El se află în imediata noastră apropiere, dar la ce ne folosesc toate acestea dacă nu avem ochi să-L vedem, judecând singuri în ce măsură este El cu adevărat sau nu?

3. De aceea, spune-ne şi tu, dacă ai puterea Divinității: «Să fie lumină», şi totul va intra în normal, de îndată ce vom beneficia de o vedere purificată. Dacă nu faci decât să ne vorbeşti de ceea ce vezi tu, în timp ce noi nu vedem nimic din toate acestea, cum ți-am putea da crezare? Haide, porneşte cu începutul, cu lucrul de care avem cel mai mult nevoie, în speranța că nu vei acționa astfel împotriva ordinii divine, de vreme ce aceasta condiționează existența întregii creații!

4. Nu putem înțelege în ruptul capului de ce vedem acum mai puțin decât atunci când am ajuns pentru prima dată aici. La început am putut vedea acest antreu şi pe presupusul Mântuitor Iisus, precum şi pe Robert Blum, pe Messenhauser, Jellinek, Becher, Leanderl, pe cârcotaşul Dismas, pe prietenul acestuia Max Olaf, precum şi pe câteva din drăguțele dansatoare. Acum nu mai vedem însă nimic şi pe nimeni. Ce s-a întâmplat?

5. Până acum nu ne-ai explicat nimic în legătură cu aceste lucruri, limitându-te să ne promiți că Domnul Dumnezeu Iisus ne va deschide personal ochii. Dar nici acest lucru nu s-a întâmplat! Haide, rezolvă această problemă, şi toate celelalte se vor rezolva singure”.

6. Bruno: „Prieteni, aveți puțintică răbdare şi dorința voastră cea mai arzătoare se va îndeplini. Amice, ai descris foarte corect cum a procedat Dumnezeu atunci când a creat această lume şi ordinea Lui divină. Comparația este însă exagerată, căci eu nu trebuie să procedez la fel ca Dumnezeu atunci când Acesta a separat apele primordiale ale ideilor Lui eterne, ci doar ca o moaşă cu un copil nou-născut. Atunci când se naşte un copil, deschiderea ochilor lui este ultimul lucru care o preocupă pe doică. La fel stau lucrurile şi în cazul vostru. Mai întâi de toate trebuie să rupem cordonul ombilical care vă mai leagă încă de corpul matern al senzualității! Abia atunci vom vedea câtă lumină divină vor putea suporta ochii voştri! Aşa vom face, în numele Domnului!”

7. Un alt vorbitor, cu privirea mult mai şireată şi cu limba foarte ascuțită, spune: „Bravo, dragule, înțeleg că ai ajuns acum şi o moaşă celestă! Păcat că Sfinții Părinți Ligorieni de pe pământ nu au aflat încă acest lucru! Cu siguranță ți-ar fi ridicat o statuie din lemn, pe care ar fi intitulat-o Hebammius Coelestis, după care s-ar fi închinat ei şi ar fi ținut slujbe în cinstea ta pentru femeile care doresc să rămână gravide, desigur, în schimbul a o sută de monede de argint! Doamne, şmecher mai eşti! Te pricepi de minune să te fofilezi atunci când ți se cere ceva!

8. Mă întreb însă, de vreme ce ai ajuns sfântul patron al tuturor naşterilor, de câte ori trebuie să se nască un suflet înainte de a putea spune în sfârşit: «Slavă cerului, asta a fost ultima dată când a trebuit să ies afară dintr-un trup matern, iar acum pot vedea de-a pururi lumina zilei!» Aşa cum îți imaginezi tu cerul, cred că nici un suflet nu va putea spune vreodată acest lucru. Nu-i de mirare că Nicodim L-a întrebat odată pe Hristos, care îi vorbea de renaşterea spirituală, dacă aceasta presupune să revenim în corpul matern! - Haide, spune-ne cinstit, cât ai de gând să ne mai moşeşti înainte de a putea obține vederea celestă! Lumina, prietene Hebammius, asta ne interesează! Dacă vom obține această lumină, totul va intra în normal, fără să ne mai moşeşti atâta! În schimb, în absența luminii, toate discursurile tale savante rămân pentru noi vorbe goale! Ai înțeles?"

9. Bruno: „Prietene, în această împărăție a spiritelor nici un suflet nu poate progresa cu ajutorul grosolăniei. Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl afli. Asta nu înseamnă că am vreo intenție să te judec în vreun fel, ci doar că această atitudine te va îndepărta treptat de adevăratul țel al destinului tău. De ce mă întrebi de câte ori va trebui să renaşti dintr-un pântec matern înainte de a obține lumina eternă a adevărului? De altfel, la o asemenea întrebare, răspunsul nu poate fi decât unul singur: de sute de ori, dacă vei păstra această atitudine încăpățânată şi acest sarcasm nelalocul lui!

10. Chiar îți este atât de greu să renunți la propria ta voință, înlocuind-o cu cea care corespunde ordinii divine şi centrându-te ferm în ea? Dacă ai fi făcut acest lucru pe vremea când trăiai pe pământ, ai fi putut spune deja că te-ai născut pentru ultima dată dintr-un pântec matern, descoperind încă cu mult timp în urmă lumina spirituală cea mai pură şi mai strălucitoare! Constat însă că nu te tentează deloc să renunți la vechiul tău mod de viață. De aceea, va trebui să mai înduri o vreme starea de orbire, la fel ca toți cei la fel ca tine care refuză să se schimbe.

11. Caută mai întâi voința lui Dumnezeu şi vei găsi în final inclusiv lumina adevărului! Dacă nu doreşti însă decât ceea ce îți convine ție, fără să fii dispus să plăteşti prețul cuvenit, te asigur că îți va mai lua încă foarte mult timp pentru a te transforma în bine! Înțelegi cuvintele mele?"

12. Mitocanul: „Sigur, frățioare, cum să nu! Dar crede-mă, Sfinte Moşenius, spui vorbe fără noimă, care nu au nici cap, nici coadă, şi chiar dacă au un cap, acesta este un cap de peşte uscat!

13. Spune-mi, cine poate renunța la propria sa voință, adoptând în schimb în sufletul său o voință străină? Mi se pare ciudat că, deşi te pretinzi un spirit înzestrat cu ochi, nu îți dai seama că o voință străină nu poate fi adoptată decât de propria voință a sufletului! Dacă acesta nu ar avea o voință personală, mă întreb cum şi-ar mai putea dori el acea voință străină, pe care altcineva doreşte să i-o impună! Întotdeauna mi-ai părut puțin cam sărman cu duhul, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că poți fi atât de prost! - Auzi, ce idee! Să nu dispui de o voință personală, şi totuşi să-ți doreşti să respecți voința altcuiva! Această afirmație sună chiar mai ciudat decât dacă ai dori să îți donezi proprietatea unei alte persoane în condițiile în care tu nu deții nici măcar un capăt de ață! Spune-mi, ai obținut cumva această înțelepciune sfătuindu-te cu Sfântul Ignatius de Loyola, sau ți-ai stors singur creierii?

14. Dincolo de glumă, mă întreb sincer dacă eşti într-adevăr atât de prost, sau doar îți bați joc de noi, pentru propriul tău amuzament. Ascultă, un om lipsit de voință nu diferă cu nimic de un ceas mecanic organic, lipsit de pendul sau de arc. Înțeleg că pot exista oameni care sunt dispuşi să îşi abandoneze temporar voința personală de dragul altora, acceptând să facă ceea ce doresc aceştia, indiferent dacă acest lucru se dovedeşte în final înțelept sau nu; dar să renunți complet la propria ta voință, la fel ca o femeie gravidă la rodul pântecului ei, pentru a-ți insera apoi în suflet o altă voință străină, asta depăşeşte orice imaginație! Taie-ți mâinile şi picioarele, după cum spune Evanghelia, şi grefează-ți altele în loc, să vedem atunci cum te descurci! Prietene, dacă ai vreo putere reală, acționează în acord cu ea, dar scuteşte-ne pe viitor de cuvintele tale goale, Lord Brunissimus!"

15. Sărmanul Bruno încearcă din răsputeri să îşi păstreze calmul, dar nu reuşeşte să se detaşeze pe deplin de mitocanul cu gura spurcată. Abia după o vreme, când se mai linişteşte cât de cât, îi răspunde el mojicului: „Prietene, mi-am dat seama, ținând cont de observațiile tale foarte ofensive, că nu ai înțeles nimic din cuvintele mele. Tot ce v-am cerut eu este să aveți răbdare, căci fără această calitate nimeni nu poate obține vreun rezultat notabil. V-am explicat apoi că omul nu poate avansa către un țel stabilit dinainte decât dacă renunță la voința sa limitată şi încearcă să adopte voința altui om mai înțelept decât el; altfel spus, el trebuie să facă tot ce îi stă în puteri pentru a renunța să mai asculte de voința sa pervertită, urmărind să respecte criteriile unei voințe străine, mai bună ca a lui, şi încercând să o adopte pe aceasta ca putere ce acționează în interiorul lui.

16. Mi-am imaginat că lucrurile sunt cât se poate de clare, dar văd că tu interpretezi acest adevăr esențial ca pe o prostie, pornind de la premisa că omul trebuie să se golească mai întâi complet de propria sa voință pentru a adopta astfel o voință străină de a lui. Cine ți-a spus ție așa ceva? Știu și eu, la fel de bine ca și tine, dacă nu chiar mai bine, că omul nu poate adopta o voință străină decât cu ajutorul propriei sale voințe, căci dacă ar fi lipsit de aceasta, el nu ar fi decât o mașinărie mecanică sau o statuie. De aceea, credeam că se înțelege de la sine că nimeni nu își poate abandona voința personală în fața altcuiva decât atunci când propria sa voință dorește intens acest lucru, supunându-se de bunăvoie celeilalte voințe.

17. Voința nu este altceva decât brațul activ al nevoilor umane. De aceea, cel care dorește să își schimbe voința trebuie mai întâi să își modifice necesitățile interioare. Dacă un suflet își dezvoltă în timp indiferența, care devine pentru el o necesitate interioară, aceasta acționează apoi invers, asupra sufletului, impunându-i să nu mai facă nimic pentru a se transforma. Dacă sufletul își cultivă dorința de a-și satisface simțurile trupești, sufletul se vede nevoit să facă tot ce îi stă în puteri pentru a-și satisface aceste simțuri. Din fericire, omul dispune și de o cunoaștere superioară, care îl ajută să discearnă efectele negative pe care le au dorințele lui inferioare. Cu ajutorul ei, el se poate lupta cu aceste dorințe impure, respingându-le și eliminându-le treptat din ființa lui, și înlocuindu-le cu altele, mai bune și mai sublime, pe care le-am putea numi divine. În asta constă procesul de înlocuire a voinței materiale cu voința divină! Acesta este singurul lucru pe care îl aștept de la voi, în numele Domnului.

18. De vreme ce nu vă silesc să faceți nimic, ci doar vă doresc să vă transformați în bine, de ce mă tratezi în această manieră grosolană, insultându-mă în acest fel grotesc?"

19. Mitocanul: „Dacă ne-ai fi vorbit la fel de inteligent și mai înainte, nu ți-aș fi vorbit astfel. Tu ne-ai ținut însă un discurs atât de exaltat și de ortodox, încât nici unul dintre noi nu a înțeles ce dorești să spui cu adevărat, motiv pentru care m-am simțit obligat să te trezesc la realitate cu câteva remarci mai caustice, în numele fraților mei. Acum retrag însă tot ce am spus, căci am ajuns să-mi dau seama că nu ești atât de sărac cu duhul cum credeam. În sfârșit, acțiunile noastre la bursa celestă au început să crească, iar noi am început să înțelegem observațiile tale referitoare la răbdare și la transformarea voinței umane. Într-adevăr, acum simt că aș putea trece la treabă, deși un cal bătrân este mai greu de dresat decât unul tânăr; dar, așa cum spuneai, cu răbdarea treci marea!"

(* - Despre semnificația Genezei vezi Cap. 214 și următoarele Din „Marea Evanghelie a lui Ioan Vol. 2", n.r.)

Capitolul 113

Discursul mitocanului pe tema distorsionării religiei de către preoțime.

1. Mitocanul continuă: „Nici un Dumnezeu din lume nu are însă dreptul să ne reproșeze nouă, oamenilor, că suntem atât de proști și de ignoranți, îndeosebi în ceea ce privește înțelegerea religiei lui Hristos! Căci ierarhia bisericii - atât înalții prelați, cât și cei de rang mai mic - a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a transforma frumoasa doctrină a lui Hristos într-o învățătură personală, punând accentul exclusiv asupra sărăciei (mult iubită de Dumnezeu!), iubirii, răbdării și ascultării necondiționate, desigur, mai întâi de toate a bisericii și a slujitorilor ei «divini», iar mai apoi a statului, dar numai în măsura în care acesta favorizează această biserică - singura menită să îi asigure omului botezat starea de fericire celestă! Acest lucru este atât de evident încât chiar și o turmă de porci l-ar putea înțelege!

2. Pe vremea când trăiam pe pământ, obișnuiam să discut adeseori despre acest subiect cu oamenii simpli, constatând că aceștia privesc trucurile murdare ale bisericii în același fel ca și mine. Mulți dintre ei mi-au spus că religia nu este altceva decât un instrument convenabil de orbire a sărmanei umanități, pentru a-i menține pe oameni într-o amăgire diabolică, deși frumos poleită. Preoților nu le-a plăcut niciodată munca, așa că aveau nevoie de alții care să lucreze pentru ei, și cum ar fi putut realiza mai bine acest lucru decât făcându-i pe oameni să se teamă de iad și să își dorească din răsputeri raiul, ei fiind singurii mijlocitori care le puteau asigura «pașaportul» către una din cele două regiuni celeste! I-au menținut astfel pe oameni în lanțurile ignoranței, tratându-i mai rău ca pe câini, desigur, totul numai întru «gloria și slava lui Dumnezeu»! Singura concluzie pe care o putea

trage un om rațional din toată această poveste era fie că Iisus nu a existat niciodată, fie că El nu a fost Fiul lui Dumnezeu! Este de la sine înțeles că orice om de bun simț care contemplă înțelepciunea naturală a creației, după care o compară cu fundamentele «spirituale» ale bisericii romano-catolice, «singura» biserică autentică a lui Dumnezeu care poate conduce la preafericirea sufletului, dar care îți cere să crezi exclusiv ceea ce îți spune ea, indiferent cât de stupide sau de contradictorii sunt explicațiile sale, ba pretinzându-ți chiar să crezi că singura doctrină creştină pură este cea romano-catolică, - ei bine, este evident că un asemenea om nu poate trage altă concluzie decât că la baza acestei doctrine aberante nu poate sta acelaşi Dumnezeu care a creat cu atâta înțelepciune restul creației.

3. Numai oamenii simpli şi lipsiți de educație ar putea crede altceva, Bruno! Cum am fi putut crede noi, cei din clasa superioară, în doctrina creştină, în condițiile în care cunoşteam toate stupiditățile, minciunile şi amăgirile bisericii catolice? Şi cu ce ochi îl puteam privi pe omul care a inițiat această doctrină, acceptând apoi ca ea să fie transformată şi distorsionată în fel şi chip, fără ca Divinitatea să intervină în vreun fel?

4. Se spune că papalitatea şi doctrina cea pură a lui Hristos au tot atâtea lucruri în comun ca şi o cizmă murdară cu Venus din Medeea. Această afirmație nu îmi modifică însă în nici un fel convingerea mea în legătură cu creştinismul şi cu fondatorul acestuia, căci ceea ce derivă de la Dumnezeu nu ar trebui să poată fi transformat de egoismul uman. Chiar dacă o fi divină doctrina lui Hristos, ea trebuie să aibă totuşi ceva diabolic, de vreme ce oamenii au fost capabili să o transforme după bunul lor plac, adaptând-o în funcție de dorințele lor egoiste. Oare aceasta a fost intenția Divinității, să le îngăduie oamenilor să îi transforme doctrina într-o prostituată, numai de dragul liberului lor arbitru? Dacă aşa stau lucrurile, îngăduie-mi să-mi iau rămas bun de la această Divinitate, prietene! Căci chiar şi un orb îşi poate da seama că o astfel de doctrină modificată este mai rea chiar decât absența oricărei doctrine!

5. După părerea mea, toți oamenii ar trebui să respecte o doctrină pur divină mai presus de orice, aşa cum se închină soarelui care răsare dimineața, dăruindu-le căldura şi lumina fără de care nu ar putea trăi; cu atât mai mult ar trebui să îl respecte ei pe inițiatorul acestei doctrine. Ce se întâmplă însă cu ipocriții care calcă în picioare doctrina divină, transformând-o într-o viziune pur umană, născută din aspirațiile lor dictatoriale şi egoiste? Ei creează astfel o doctrină perfect opusă celei originale. Dacă nici chiar propria ei preoțime nu o poate respecta ca atare, promovând exclusiv sacramentele ei deşarte (ritualurile exterioare, lipsite de orice conținut spiritual autentic), ce altă concluzie ar putea trage omul de bun simț decât aceea că această doctrină nu este de origine divină?! Chiar şi vitele respectă ordinea lui Dumnezeu! Cu atât mai mult ar trebui să facă acest lucru omul!

6. Cine poate privi răsăritul soarelui fără să se cutremure în fața măreției Divinității? Cine nu se simte emoționat la vederea peisajului maiestuos al munților înalți? Cine poate privi întinsul nesfârşit al mării fără să se simtă mişcat în inima sa? Cine nu se simte cutremurat atunci când aude zgomotul asurzitor al unui tunet? Iată, acestea sunt aspecte naturale care i-l evocă omului pe Dumnezeu, făcându-l să se închine cu respect în fața Acestuia. Nu putem spune însă acelaşi lucru în ceea ce priveşte presupusul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ce măreție divină conține acesta? Dacă până şi slujitorii bisericii l-au transformat într-un fel de cremă de ghete, de ce ar trebui să ne simțim impresionați în fața lui noi, cei laici, care nu suntem experți în ştiința divinității?

7. De vreme ce omul inteligent nu mai simte nevoia, în aceste condiții, să asculte de această doctrină, te surprinde faptul că el îşi creează propriile sale reguli de viață, în funcție de necesitățile sale naturale, trăind şi bucurându-se astfel într-un mod echilibrat de viața pe care i-a dăruit-o Divinitatea?

8. Personal, nu am nimic împotriva afirmațiilor de bază din doctrina lui Hristos. Sunt întru totul de acord că acestea sunt utile şi corespund necesităților de bază ale umanității. Mă întreb însă la ce folosesc ele de vreme ce bunilor catolici nu li se permite să le practice? Se spune că Divinitatea susține întreaga fire; în aceste condiții, mă întreb de ce nu îşi protejează Ea propria doctrină în fața acestei grave distorsionări a ei. Cunoşti tu, prietene, vreun exemplu că şi-a protejat Ea vreodată doctrina? Eu nu cunosc nici unul!

9. Dacă aşa stau lucrurile, explică-ne de ce ar trebui să considerăm doctrina lui Hristos ca fiind divină, de vreme ce chiar cei care ar trebui să o cunoască cel mai bine o consideră o aberație,

schimbându-i sensul în toate direcţiile posibile, astfel încât a ajuns să fie privită cu dispreţ de către întreaga umanitate!

10. Dovedeşte-ne originea divină a doctrinei lui Hristos, iar noi vom crede la rândul nostru în responsabilităţile despre care afirmi că El le solicită oamenilor să le respecte. Dacă vom constata că am păcătuit împotriva lor, ne vom căi atunci cu dragă inimă şi vom încerca din răsputeri să ne schimbăm în bine!

11. Până atunci, va trebui însă să ne demonstrezi că omul poate păcătui în condiţiile în care nu dispune de nici o poruncă divină. Căci noi, oamenii inteligenţi, nu am beneficiat practic de nici o astfel de lege divină, din motivele explicate mai sus, şi cu atât mai puţin de vreo poruncă a lui Dumnezeu, cu excepţia celor inerente naturii noastre, pe care le-am respectat întotdeauna. Nedispunând de astfel de legi, nici nu le-am putut respecta! Haide, prietene, vorbeşte-ne pe înţeles despre aceste lucruri, iar dacă nu vei reuşi să ne convingi, îngăduie-ne să ne ducem încotro ne mână simţurile noastre!”

Capitolul 114

Răspunsul lui Bruno, inspirat de Domnul. Dovada originii divine a doctrinei lui Hristos: preaplinul şi diversitatea ei inepuizabilă.

1. După acest discurs al mitocanului, altminteri plin de luciditate, Bruno se întoarce către Mine, rugându-Mă să îl inspir, astfel încât să le poată da un răspuns eficient vorbitorului şi tovarăşilor acestuia.

2. Eu îi răspund: „Vorbeşte, şi nu te gândi la cuvintele care îţi ies din gură. Vei descoperi astfel că limba ta rosteşte exact cuvintele care trebuie!”

3. Liniştit de această asigurare divină, Bruno se întoarce din nou către vorbitor şi îi spune: „Prietene, dacă vei avea răbdare şi mă vei asculta cu atenţie, voi fi fericit să răspund provocării tale”. - Mitocanul: „Să auzim ce ai de spus! Te asigur că nici eu şi nici cei de faţă nu vom pierde nici măcar un singur cuvânt. Ai grijă totuşi să nu te lungeşti la infinit, ca pelteaua”.

4. Bruno: „Foarte bine, dragii mei prieteni! Discursul meu va fi scurt şi la obiect. De aceea, ascultaţi-mă:

5. Toate darurile temporale pe care le oferă Divinitatea omului cad sub incidenţa raţiunii naturale a acestuia. Fiind limitată prin însăşi natura ei, aceasta nu le poate aprecia ca atare, criticându-le constant. De pildă, sunt oameni cărora soarele li se pare prea fierbinte vara, preferând o primăvară eternă. Alţii consideră că iernile sunt prea friguroase, preferând o vară eternă. Unii sunt de părere că viaţa omului este prea scurtă, în timp ce alţii se plictisesc atât de tare încât ar dori ca ea să fie mai scurtă (unii chiar şi-o scurtează într-o manieră nenaturală, punându-şi capăt zilelor!). Mulţi oameni şi-ar dori ca pământul uscat şi fertil să acopere într-o mai mare măsură planeta, în timp ce un englez, de pildă, ar prefera ca marea să se întindă la nesfârşit. Unii preferă câmpurile, alţii pajiştile, sau grădinile, ori pur şi simplu nu sunt dispuşi să îşi părăsească vreodată oraşele lor. Şi aş putea continua astfel la infinit! Câţi oameni - atâtea păreri! Este aproape imposibil să găseşti doi oameni care să îşi dorească exact aceleaşi lucruri.

6. Această umanitate veşnic nesatisfăcută nu lasă darurile divine neschimbate, ci intervine constant asupra lor, după bunul său plac, astfel încât să le adapteze cerinţelor şi necesităţilor sale. Oamenii capturează animalele, le măcelăresc şi le consumă carnea. Altoiesc pomii şi modifică genetic plantele. Ordinea divină nu l-a satisfăcut niciodată pe om, care a preferat dintotdeauna să îşi confecţioneze propria sa ordine personală. Aşa cum a fost creat, omul ar fi trebuit să hoinărească gol pe planetă, bucurându-se de aerul curat în timpul verii şi adăpostindu-se în peşteri şi grote în timpul iernii. Nesatisfăcut de această ordine divină, el a preferat să îşi confecţioneze haine luxoase şi să îşi construiască tot felul de locuinţe.

7. De ce nu-şi găsesc oamenii liniştea în sublima creaţie a lui Dumnezeu, arătându-i astfel Divinităţii că nu sunt satisfăcuţi cu ordinea Ei? Noroc că stelele sunt prea departe pentru ei, căci altfel şi-ar fi schimbat demult locul pe cer! Există ceva în creaţie pe care omul să îl poată atinge cu mâinile şi cu simţurile sale, şi care să rămână neschimbat? Vă răspund eu: nu există! Ce ar fi trebuit să facă Dumnezeu în aceste condiţii, ştiind anticipat că omul nu va lăsa nimic din creaţia Lui neatins de

mâinile sale neîndemânatice: să nu mai creeze nimic? Prietene, răspunde-mi mai întâi de toate la această întrebare, după care vom continua să vorbim despre doctrina lui Dumnezeu!”

8. Vorbitorul: „Hm, trebuie să recunosc că ai început cu dreptul! Cam bănuiesc unde va conduce această discuție, ba chiar încep să cred că ai putea să ne explici în sfârşit pe înțeles învățătura lui Hristos. Haide, continuă, căci este foarte interesant ce spui”.

9. Bruno: „Foarte bine, dacă ai înțeles cum stau lucrurile până acum, voi continua să îți explic căile Domnului:

10. Lucrurile nu diferă cu nimic în ceea ce priveşte doctrina lui Dumnezeu față de restul creației Sale. În viziunea intelectului lumesc, această doctrină nu înseamnă altceva decât o aberație stupidă, care nu corespunde deloc acelei ordini fireşti pe care el o numeşte logica naturală. Lucrările miraculoase prezentate aici sunt amestecate cu doctrinele morale, la fel ca varza şi sfecla. Ba citeşti de o minune pe care a făcut-o Hristos, ba urmează o mustrare pe care a adresat-o el unuia sau altuia. Din această perspectivă, Scriptura conține un cod moral minunat, care pare însă complet lipsit de coeziune, fiind întrerupt în permanență de un şir interminabil de miracole şi de întâmplări, care par la fel de dezlânate ca şi florile amestecate de pe o pajişte. Acest lucru nu reprezintă însă o contradicție față de ordinea divină, ci dimpotrivă, o confirmare a acesteia. În acest fel, Divinitatea sileşte natura inerent indolentă a omului să caute în permanență adevărul, orientând-o către contemplarea continuă, astfel încât să descopere singură, în interiorul ei, adevărurile care par atât de dezordonate şi de lipsite de logică din doctrina exterioară.

11. Ce ați crede voi despre Dumnezeu dacă acesta ar fi împărțit pământul în zone stricte de demarcație, astfel încât în fiecare zonă să crească numai un singur tip de pom fructifer, după criterii matematice precise? Ce s-ar alege de gospodăriile oamenilor dacă aceştia ar semăna şi alte tipuri de pomi fructiferi în grădinile lor, dar nu ar putea culege roadele scontate, căci respectivii pomi nu ar putea creşte în aria desemnată?

12. În înțelepciunea Lui, Creatorul a avut grijă să le dăruiască oamenilor inclusiv o ordine foarte strictă, dar numai în acele cazuri în care aceasta este cu adevărat necesară şi absolut benefică pentru ei. În rest, El a creat o aparentă dezordine, care colorează manifestarea, oferind astfel spiritului liber al omului posibilitatea să îşi exerseze anumite atribute care condiționează în această împărăție a spiritelor pure întreaga existență şi activitatea iubirii.

13. În mod similar, doctrina divină le este astfel oferită oamenilor încât fiecare spirit să poată extrage din ea numai substanțele nutritive care îi sunt cu adevărat necesare pentru a-i susține creşterea spirituală, şi implicit calea către perfecțiune.

14. Aşa cum două plante diferite pot creşte fără probleme în acelaşi ghiveci, la fel, spiritele care au convingeri şi necesități spirituale diferite pot extrage substanțele de care au nevoie din aceeaşi doctrină spirituală, fiind conduse astfel către aceeaşi perfecțiune, fără a ține cont de calea aleasă de celelalte spirite.

15. Imensa diversitate a cultelor şi credințelor de pe pământ este cea mai bună dovadă a originii divine a doctrinei lui Hristos, inclusiv a Fondatorului şi Susținătorului ei! Dacă doctrina creştină ar fi o simplă lucrare umană, ea ar putea fi comparată cu o imitație de copac, care nu ar da niciodată rod şi din care dacă ai rupe o creangă, plantând-o apoi în pământ, ea nu va creşte niciodată, transformându-se într-un alt copac. Dimpotrivă, dacă ea se dovedeşte autentică şi vie, fiind rostită chiar de gura divină a Creatorului, copacul astfel plantat de Acesta îşi va păstra forța vitală chiar dacă va fi manipulat de mâna neîndemânatică a omului, dând naştere altor mlădițe care vor continua să crească inclusiv în alte soluri, producând rod bogat şi bun, la fel ca şi planta-mamă.

16. În schimb, gândeşte-te la doctrinele inventate de oameni, cum ar fi filozofia, matematica, şi celelalte. Acestea pot fi comparate cu o maşinărie care are întotdeauna aceeaşi formă şi care generează inevitabil aceleaşi efecte. În lumea matematicii nu pot apărea secte, căci doi ori doi fac întotdeauna patru. Logica lui Aristotel nu este diferită de cea a lui Wolff, Leibniz, Fichte, Kant sau Hegel, căci toți aceşti copaci sunt plantați de om, deci sunt din start morți!

17. Nu la fel stau însă lucrurile cu doctrina lui Hristos. Orice creangă desprinsă din aceasta şi plantată în pământ prinde rădăcini, după care continuă să înflorească, dând din nou rod bogat. Aceasta este marea distincție între opera lui Dumnezeu şi cea a omului, precum şi cea mai bună dovadă a originii divine a doctrinei creştine: oriunde ai transplanta-o, în orice sectă şi în orice cult, ea va produce de fiecare dată - dacă va fi îngrijită cu iubire şi cu dăruire - aceleaşi fructe ale vieții.

18. Dacă mai ai obiecţii şi după această explicaţie, nu ai decât să le exprimi. Poţi fi convins că nu te voi lăsa să aştepţi un răspuns, în numele Domnului”.

Capitolul 115

Critica adusă Romei. Explicaţiile lui Bruno. Beneficiul nopţii.

1. Vorbitorul: „Prietene, ne-ai prezentat dizertaţia ta respectând cele mai stricte criterii ale logicii, motiv pentru care mă văd nevoit să îţi mulţumesc în numele tuturor celor de faţă! Rămâne totuşi o chestiune fundamentală care mai trebuie lămurită. Dacă răspunsul tău va fi şi de această dată la fel de convingător, ne vei câştiga definitiv de partea ta, iar noi te vom alege liderul grupului nostru. Iată, aşadar, în ce constă această chestiune:

2. Dacă, aşa cum afirmi tu, Hristos este Domnul care guvernează cerul şi pământul, merită să ne punem întrebarea: care din numeroasele secte de pe pământ este cea mai apropiată de adevăr? Şi ce crede Hristos însuşi despre biserica romano-catolică? Căci cine nu cunoaşte numeroasele aberaţii şi dictatura instaurată de această pretinsă deţinătoare a unicului adevăr divin? Ea se foloseşte de Cuvântul lui Dumnezeu ca de un stindard, ceea ce nu a împiedicat-o să îl schilodească şi să îl minimizeze în fel şi chip, ascunzându-se în spatele lui ca un lup care îşi ascunde dincolo de blana de oaie pe care a îmbrăcat-o întreaga rapacitate. Nici o furtună care s-a abătut vreodată asupra pământului nu a reuşit să smulgă vreodată acest stindard din fălcile încleştate ale lupului romano-catolic! Acest Moloh, acest dragon cu şapte capete, această prostituată eternă continuă să vegeteze indestructibilă pe pământ, continuându-şi fără ruşine profesiunea, fără ca trăsnetele divine să o lovească vreodată!

3. Dacă Iisus Hristos, care a respins cu fiecare prilej pe care l-a prins ipocrizia clerului evreiesc, este într-adevăr una cu Dumnezeu, aşa cum pretinzi, atunci spune-ne: cum se face că permite El aceste orori de mai bine de 15 secole, privind imperturbabil cum aceşti magicieni negri care se cred slujitorii lui Dumnezeu abuzează de Acesta mai rău decât au făcut-o pe timpuri romanii care L-au bătut în cuie pe cruce? Mai mult de patru cincimi din creştinătate este conştientă de această aberaţie, spunând: «Catolicii sunt cea mai veche sectă de pe pământ, deci ar trebui să cunoască cel mai bine doctrina lui Hristos; dar prin comportamentul lor ipocrit, ei nu fac altceva decât să ateste că nu au crezut niciodată cu adevărat în această doctrină, şi deci nici în Hristos. Biserica romano-catolică nu face altceva decât să prospere pe spatele lui Hristos, dar nu ar ezita nici o clipă să îl condamne la chinurile iadului, dacă El ar îndrăzni vreodată să aibă vreo relaţie cu o altă sectă». Din această cauză, toţi susţinătorii doctrinei Sale sunt tulburaţi, preferând în cele din urmă să îşi întoarcă spatele acestei doctrine.

4. Spune-mi, dacă există într-adevăr un Hristos, oare nu vede El ce se întâmplă pe pământ, sau preferă să se uite în altă parte? Este oare voinţa Lui ca biserica romano-catolică să îşi vadă liniştită de treburile sale neruşinate? Este El sincer încântat de lucrările ei? Oare a uitat El orice altă limbă cu excepţia celei latine, iubind sacramentele deşarte ale bisericii mai presus de orice altceva? - El, care cât timp a trăit pe pământ nu a respins nimic altceva cu atâta asprime ca ipocrizia şi făţărnicia! - Haide, prietene, rezolvă pentru noi acest mister, şi ne vom închina cu toţii Dumnezeului tău”.

5. Bruno: „Prietene, obiecţiile tale referitoare la biserica romano-catolică sunt cât se poate de întemeiate, şi cu greu am putea găsi ceva autentic în această biserică. Şi totuşi, dacă preferă să o lase să îşi vadă liniştită de treburi, înseamnă că el este privit ca o curiozitate de către călătorii curioşi. Aşa cum bătrânul copac sicilian a încetat de mult timp să mai fie în viaţă, perioada dezintegrării lui totale apropiindu-se cu paşi repezi, la fel se petrec lucrurile şi cu străvechiul copac spiritual al bisericii romane. Ca să nu lungim vorba, pot să îţi spun că în cel mai scurt timp, aceasta nu va mai exista decât în cărţile de istorie!

8. Sunt foarte mulţi copaci tineri şi sănătoşi care îi pot lua locul, dar dacă Dumnezeu preferă totuşi să îi mai îngăduie bătrânului copac să vegeteze încă o vreme, El are cu siguranţă motivele Lui, care nu ar trebui să ne preocupe pe noi, căci, oricum, nu ne afectează în nici un fel!

9. }n treacăt fie vorba, mie unul mi se pare că biserica romano-catolică poate fi comparată cu o credință a nopții, căci întunericul din orice instituție de acest fel este atât de mare încât nici o slujbă nu poate fi ținută fără a aprinde lumânări, chiar dacă se ține în plin miez al zilei! Ce semn mai bun ar putea exista că noaptea domnește în sufletele acestor oameni? Şi totuşi, nu trebuie să uităm că până şi noaptea serveşte la ceva, întrucât le permite celor obosiți de activitățile de peste zi să se odihnească. Şi unde se pot odihni mai bine cei obosiți din punct de vedere spiritual, dacă nu în bisericile întunecate ale credinței romano-catolice? Aici, aceşti oameni nu mai simt nevoia să gândească, să caute sau să avanseze, ci doar să se împărtăşească din laptele matern al mamei lor (biserica), care le permite apoi să doarmă în pace! Ori de câte ori sunt treziți însă de vreo lovitură morală sau politică, aceştia sunt oamenii care caută cu cea mai mare aviditate lumina, tocmai pentru că se trezesc într-un întuneric deplin!

10. Cam aşa îmi explic eu motivele pentru care Domnul continuă să tolereze această «noapte» catolică, la fel cum tolerează noaptea ce alternează cu ziua naturală, tocmai pentru ca oamenii să îşi dezvolte într-o mai mare măsură dorința de a căuta apoi lumina! Eu unul am fost întotdeauna de părere că cei orbi se bucură mult mai mult atunci când descoperă lumina decât cei care văd. De aceea, nu este exclus ca dintre toate sectele creştine care există la ora actuală pe pământ, cei care vor căuta în final cu cea mai mare perseverență lumina, bucurându-se cu atât mai intens atunci când o vor găsi, să fie tocmai membrii acestei biserici a nopții. Sper că ai început să înțelegi acum de ce o tolerează Domnul pe bătrâna prostituată catolică şi care este menirea ei!”

Capitolul 116

Distorsionarea mesajului pur al Evangheliei de către liberul arbitru al omului. Sfârşitul îndelungatei suferințe a Domnului.

1. Vorbitorul: „Prietene, am ajuns cu toții la concluzia că doctrina lui Hristos nu poate fi altfel decât divină, în pofida folosirii ei abuzive de către biserica romano-catolică. Nu putem înțelege însă cum de a fost de acord Domnul ca biserica Lui apostolică să se scufunde în întuneric, ajungând astăzi în faza în care nu mai reprezintă deloc o biserică, după cum se exprimă chiar Evanghelia. Toate slujbele sale ținute în latină, aşa-zisele confesiuni şoptite la ureche, sacrificiile făcute în timpul miselor şi toate celelalte «taine sfinte», ca să nu mai vorbim de celibatul pe care îl impune preoților săi, care este complet împotriva naturii, sunt fenomene binecunoscute, de care chiar şi sectanții cei mai rigizi încep să îşi bată joc pe față, la fel ca şi cultele religioase cele mai idioate. Şi totuşi, această casă de nebuni cu pretenții de grandilocvență este tolerată de Domnul, a cărui doctrină ar trebui să fie însuşi soarele central al pământenilor! În realitate, ea a ajuns bătaia de joc a tuturor! Prietene, lămureşte-ne, te rog, asupra acestui aspect!”

2. Bruno: „Dragă prietene, problema ridicată de tine trebuie înțeleasă în contextul sacru al liberului arbitru al omului, fără de care acesta ar fi un simplu animal sau o maşinărie. De vreme ce trebuie să dispună de o voință perfect liberă pentru a deveni un om, datorită căreia poate face orice doreşte, este evident că el are posibilitatea de a accepta sau de a respinge după bunul lui plac orice doctrină, inclusiv una pur divină. Aşa se explică de ce, în timp, doctrina pură a lui Hristos s-a transformat într-un fel de magie neagră practicată de papalitatea întunecată.

3. Oare nu existau chiar pe vremea apostolilor negustori care făceau comerț cu doctrina miraculoasă a lui Hristos? Unul dintre ei L-a însoțit tot timpul, trădându-L în cele din urmă pentru câțiva arginți! De ce nu ar fi apărut astfel de negustori şi în timpurile ulterioare, de vreme ce doctrina lui Hristos s-a dovedit tot timpul o vacă bună de muls, care putea aduce profituri uluitoare?! Oamenii lacomi au fost întotdeauna conştienți de acest lucru, aşa că nu s-au sfiit niciodată să transforme sfânta doctrină într-o marfă pe care au comercializat-o în toată lumea şi de pe urma căreia au scos profituri bunicele! Dacă nu ar fi fost decât asta, tot era ceva! Din păcate, când negustorii (romano-catolici şi alții ca ei) au constatat că îşi pot vinde mai bine marfa dacă o poleiesc după modelul doctrinelor asiatice (mult mai pompoase), ei s-au grăbit să o modifice după bunul lor plac, astfel încât să o vândă mai bine în rândul popoarelor din Orient. Şi astfel, comerțul lor s-a relansat.

4. Aceasta este perioada în care s-a produs prima mare alterare a doctrinei pure a lui Hristos, urmată de descoperirea purgatoriului, a indulgențelor, frățiilor şi alte asemenea aberații. În această a

doua epocă s-au produs marile cruciade, extrem de profitabile pentru negustorii lacomi din Roma. Mai târziu, când oamenii au început să-şi dea seama cine sunt singurii beneficiari ai mult lăudatelor indulgențe, acestea au căzut în desuetudine. Tot atunci s-a aflat că negustorii din Roma avuseseră înțelegeri de afaceri cu caracenii, ca să justifice astfel noile cruciade împotriva acestora. Nu-i de mirare că bieții cruciați (sărmane marionete în mâinile profitorilor romano-catolici) erau întâmpinați aşa cum se cuvine de către caracenii bine informați dinainte!

5. După ce sărmanii oameni au trecut prin toate aceste decepții, biserica romano-catolică a inventat practicile aşa-zis mistice, de fapt simple acțiuni de magie neagră, creând tot felul de instituții de binefacere şi apelând la diverse imagini făcătoare de minuni. Ea nu a mai acceptat să predice decât în latineşte, a «descoperit» tot felul de relicve miraculoase şi a construit temple uriaşe, în care a introdus altare şi icoane făcătoare de minuni, pe care continuă să le comercializeze inclusiv la ora actuală. Din nefericire pentru ei, oamenii s-au săturat de invențiile lor şi nu mai arată respectul de altădată «slujitorilor lui Dumnezeu», aşa că aceşti farisei au cam început să dea faliment. Ei nu mai ştiu ce să inventeze pentru a-şi vinde marfa la fel de profitabil ca odinioară.

6. Dar, prieteni, de data aceasta nu le va mai merge ca pe timpuri! Biblia, şi numeroase alte lucrări de mare valoare spirituală, au început să circule pe scară largă, devenind din ce în ce mai bine cunoscute de oameni. Cât despre aceşti negustori, lăcomia lor a devenit prea evidentă. Nici chiar icoanele din lemn ale Mariei şi ale lui Hristos nu mai dau randamentul de altădată, semn foarte rău pentru aceşti profitori. Aproape că mi-aş pune pe pariu beatitudinea recent câştigată că, în cel mai scurt timp, adevărata față a acestor lupi îmbrăcați în blănuri de oi li se va revela oamenilor, la fel ca fata care îmbracă tot timpul rochia ei de fată pioasă şi cuminte, până când este prinsă că se prostituează. Este tot mai dificil să faci afaceri bune cu doctrina divină în timpurile moderne, şi orice nouă tentativă nu face decât să îți dea arama pe față.

7. Aşadar, la momentul potrivit, Domnul va avea grijă să îşi purifice doctrina, într-o manieră care se va răspândi cu viteza luminii printre popoare! Până atunci, El acceptă încă să fie haina de ploaie a prostituatei romano-catolice, nu de dragul ei, ci al mieluşeilor catolici, care îi sunt încă foarte credincioşi, încălzindu-i inima. În rest, marea revoluție este pe punctul de a se declanşa!

8. Slăvit fie de-a pururi Cel care îşi conduce turma la fel de protector cum face cloşca cu puii săi! Sper că acum v-ați lămurit pe deplin în ceea ce o priveşte pe prostituata din Roma. Întoarceți-vă acum fața exclusiv către Iisus Hristos, pentru ca adevărata lumină să se reverse asupra voastră, o dată pentru totdeauna”.

Capitolul 117

Foştii necredincioşi capătă încredere în Domnul, dar se sfiesc să se apropie de Acesta. Discuția dintre un fost cleric şi un fost ateu. Umorul în împărăția spiritelor.

1. Vorbitorul care a luat cuvântul înainte de cel pe care l-am numit până acum „mitocanul” spune: „Atât eu, cât şi colegul meu care a luat cuvântul după mine, suntem foarte impresionați de expunerea ta, concisă, dar extrem de lucidă. Este imposibil să nu fii convins de adevărurile pe care le-ai exprimat. Sunt de acord inclusiv cu profețiile pe care le-ai făcut. Se pare aşadar că evreul pe nume Iisus este cu adevărat Cel pe care îl indică tradiția şi pe care ni L-ai descris tu. Din păcate, acest lucru ne îngreunează şi mai mult situația, căci ne vine mult mai greu acum să ne întoarcem fața către El. Am fost cu toții mari păcătoşi pe pământ, şi nici unul dintre noi nu i-am respectat doctrina! În aceste condiții, mă întreb dacă nu ne va repezi pe toți: «Plecați de la Mine, făcători de rele, căci nu v-am cunoscut niciodată!»„

2. Cel de-al doilea vorbitor: „Alo, din ce cer ai mai picat şi tu? Tot mai crezi în iad şi în purgatoriu? Mie nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la asemenea prostii. Am convingerea că Iisus este mult mai înțelept şi mai bun decât noi doi la un loc. Spune-mi, ai fi tu însuți capabil, cu toată inima ta împietrită, să condamni pe cineva la chinurile iadului (dacă ar exista într-adevăr un iad), şi asta pentru totdeauna? Ca să faci aşa ceva, ar trebui să fii un diavol de cea mai joasă speță. De fapt, ce imagine ai tu în legătură cu Hristos, de vreme ce te poți aştepta la aşa ceva din partea Lui?”

3. Primul vorbitor: „Ai perfectă dreptate, dar să nu uităm că El însuşi a spus cândva că adulterii, desfrânații, hoții şi criminalii, sperjurii, mincinoşii, avarii şi cei cu inima împietrită nu vor

intra în împărăţia lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură spune clar: «Cel care crede şi este botezat va fi binecuvântat». - Noi am fost botezaţi, dar nici unul dintre noi nu am crezut cu adevărat decât în ceea ce puteam atinge cu mâinile noastre. De aceea, mă îndoiesc că am putea apărea în faţa lui Hristos făcându-i o impresie prea favorabilă. Ştiu că este de o bunătate infinită, dar sfinţenia Lui este pe măsură, la fel ca şi justiţia pe care o întrupează! În aceste condiţii, mă întreb sincer cum vom face faţă acestei justiţii divine!"

4. Al doilea vorbitor: „Bine, dar nu ai auzit ce ne-a spus bunul nostru prieten şi ghid Bruno în legătură cu situaţia în care ne aflăm? Cel care l-a trimis la noi a fost însuşi Domnul Hristos, care i-a dat misiunea de a ne recâştiga de partea luminii şi de a ne aduce înapoi la El! De ce mai trebuie să complicăm lucrurile, acum, că ne-a recâştigat? Ştim cu toţii că în faţa lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu valorează nici cât o ceapă degerată, dar dacă El doreşte să îşi manifeste graţia şi compasiunea faţă de noi, de ce trebuie neapărat să ne dăm ochii peste cap ca o fecioară la nunta unui ţăran? Dacă Domnul doreşte într-adevăr să ne dăruiască ceva, cea mai firească atitudine din partea noastră ar fi aceea de a primi darul oferit cu amândouă mâinile, nu de a face tot felul de fiţe iezuite!"

5. Primul vorbitor: „Of, dacă ţi-ai şlefui puţin cuvintele! Întotdeauna ai avut o limbă foarte ascuţită! Mă întreb dacă ai de gând să îi vorbeşti la fel şi Domnului, sau sfinţilor Lui prieteni? Bănuiesc că, odată ajuns în faţa lor, vei tremura ca o frunză în mijlocul unui uragan!"

6. Al doilea vorbitor: „Ha, ha! În spatele acestor cuvinte ipocrite recunosc o întreagă frăţie iezuită! Tot nu ai înţeles ce ne-a spus Bruno? Nu a fost el destul de clar atunci când n-a vorbit despre înşelăciunea romano-catolică? Văd că te comporţi ca un preot onctuos care mimează extazul! Să mori de râs, nu alta! Uite, amicul Bruno se strâmbă numai când îţi vede faţa bovină, care arată ca cea a unui birjar vienez atunci când preotul îi sfinţeşte caii în Sfânta Vineri! Ar trebui să-ţi fie ruşine de prostiile pe care le rosteşti în această împărăţie a spiritelor! Personal, am convingerea că Iisus însuşi ar muri de râs dacă ţi-ar vedea faţa comică!"

7. Primul vorbitor: „Prietene, te rog să-ţi controlezi limba ascuţită! În caz contrar, mă tem că vei sfârşi drept în iad! Poţi fi convins că există un iad, aşa cum există un rai. Chiar nu-ţi poţi controla puţin limba, înainte de a fi blestemat pe vecie?" - Al doilea vorbitor: „Prietene Bruno, fă-ne o favoare şi linişteşte-l pe acest individ, căci am impresia că îşi va uda în curând pantalonii, lucru destul de ruşinos chiar şi în lumea fizică, darămite în cea spirituală în care ne aflăm la ora actuală! Deja au apărut primele semne!"

8. Întregul grup izbucneşte într-un hohot de râs, dar primul vorbitor îi dă imediat replica: „Bruno, prietene, nu poţi face nimic pentru a-l opri pe acest nesimţit să îmi mai terfelească numele? Ce treabă are el cu faptul că, pe pământ, am fost un prieten apropiat al slujitorilor lui Dumnezeu? Nu-i mai permite să mă facă de râs în faţa celorlalţi!"

9. Bruno: „În acest caz, trezeşte-te, şi nimeni nu va mai râde de tine! Dacă vei continua însă să vii cu prostiile astea iezuite, încercând chiar să mă atragi şi pe mine de partea ta, mă tem că amicul Niklas va avea tot dreptul să te fiarbă puţin la foc mic! Cine crezi tu că este cu adevărat bun sau drept în faţa lui Dumnezeu, şi cine se poate lăuda cu vreun merit în faţa Celui Atotputernic? Oare nu a spus chiar El: «După ce aţi făcut tot ce era posibil, consideraţi-vă nişte servitori leneşi!»? De vreme ce acesta este mesajul Său pentru noi, ce rost are să ne lăudăm cu meritele noastre în faţa Lui? La fel, dacă El doreşte să reverse graţia Lui asupra noastră, de ce ne-am opune noi? Nu crezi că această atitudine este deşartă? Cu toţii suntem răi, şi singurul care este cu adevărat bun este Dumnezeu. Dacă, în virtutea acestei bunătăţi infinite, El doreşte totuşi să ne dăruiască ceva, eu cred că avem datoria să procedăm la fel ca păcătosul Zaheu, pe care Domnul l-a pus să se dea jos din copac şi să intre cu El în casă, pentru a servi masa împreună. Haide aşadar să ne comportăm cu demnitate, aşa cum a făcut Zaheu!"

Capitolul 118

Bardo nu se lasă. Mustrarea lui Niklas. Grupul celor o mie de păcătoşi, uniţi întru spirit, primeşte graţia Domnului

l. Primul vorbitor, pe nume Bardo, nu se lasă şi continuă să riposteze: „Bine, dacă aşa stau lucrurile, cedez. Dar Niklas ar trebui să recunoască la rândul lui că spiritul său nu este deloc rafinat şi

că nu are nici un motiv să se mândrească cu faptul că aparţine Noului Catolicism, cult despre care se ştie că nici măcar nu crede în Domnul Iisus Hristos. Aceşti oameni au încercat să transforme pământul într-un paradis terestru şi obişnuiau să ne numească pe noi, catolicii, nişte capete pătrate. Acum, în această lume a spiritelor, şi Niklas, împreună cu cei din credința lui, şi noi, cei care am aparţinut vechiului catolicism, ne aflăm practic în aceeaşi barcă. De aceea, nu cred că Niklas are motive să ne spurce pe noi aşa cum îi vine pe limbă".

2. Niklas îi răspunde zâmbind: „Stimatul meu prieten Bardo! Nu mi-o lua în nume de rău dacă m-am cam încins nițel! În esență, intenția mea a fost bună, lucru pe care nimeni nu îl poate contesta. Spune-mi: există vreun romano-catolic care se roagă lui Dumnezeu dacă nu doreşte să obțină ceva de la El? Toți se roagă pentru una sau alta, dar nimeni nu se închină în fața lui Dumnezeu cu venerație, pentru simplul motiv că El este Ființa perfectă. Prietene Bardo, mi-aş pune rămăşag beatitudinea pe care nu am dobândit-o că nu există catolic care să se roage altfel decât pentru un interes egoist. De aceea, scuteşte-ne pe viitor de blândețea ta onctuoasă şi de ipocrizia ta catolică! Apropo, cred că a sosit timpul să respectăm sfatul lui Bruno, căci ne-am scos destul ochii până acum, fără nici un motiv!"

3. Bardo: „Nu ai dreptul să spui că nu am avut nici un motiv să te critic, după toate jignirile pe care mi le-ai adus!"

4. Niklas: „Şi ce dacă? Dacă mitocănia mea te calcă pe nervi, răspunde-mi cu aceeaşi monedă, ca să fim chit. Tot nu ai înțeles până acum că Domnul Iisus Hristos ar trebui să ne preocupe la ora actuală mai mult decât onoarea noastră, pe care ne-am terfelit-o reciproc? În fond, la ce foloseşte onoarea personală dacă ființa este lipsită de Dumnezeu?! De aceea, prietene Bardo, termină cu prostiile astea, specifice doar pământenilor. Haide mai bine să facem cum ne-a învățat Bruno: să ne unim şi să ne rugăm Domnului Iisus să ne dăruiască lumina, grația şi compasiunea Sa! - Eu voi conduce rugăciunea, iar voi ceilalți repetați cu voce tare ceea ce voi spune eu, încercând însă să simțiți în inimile voastre aceste cuvinte!" - Bardo: „Hm, de ce m-aş lua eu după tine? Crezi că nu sunt capabil să îmi formulez singur o cerere?" - Niklas: „Foarte bine! Nu ai decât! La urma urmei, fiecare îşi cunoaşte cel mai bine propriile afaceri! Eu îmi voi rosti totuşi rugăciunea cu voce tare, iar cei care doresc să o repete după mine, nu au decât să facă acest lucru!"

5. Mulțimea celor o mie de suflete îi răspunde la unison, cu o voce de tunet: „Haide, începe, Niklas, iar noi te vom urma!"

6. Bardo: „Eu totuşi mă voi ruga singur. Ştiu eu mai bine de ce". - Niklas: „Fă cum doreşti, dar nu ne mai tulbura rugăciunea colectivă. De aceea, te rog, roagă-te în tăcere!"

7. Imediat după aceste cuvinte, toate spiritele, cu excepția lui Bardo, simt că de pe ochi li se ia o pânză şi încep să vadă. Eu însumi Mă aflu față în față cu Niklas, în imediata apropiere a mesei de conferință, în jurul căreia se află în continuare compania de care am vorbit mai sus. Spiritele care şi-au recăpătat vederea de-abia îndrăznesc să privească pe furiş în jur, şi nu încetează să se minuneze de măreția şi splendoarea încăperii în care ne aflăm, precum şi de frumusețea şi noblețea întipărite pe fețele distinşilor meseni.

8. Bruno, care se află şi el în fața Mea, se închină cu respect şi îmi spune: „O, Doamne! Slăvit şi adorat fie de-a pururi numele Tău! Servitorul Tău leneş îți înmânează acum această turmă de oițe, care îți aparțin deja, căci şi-au deschis inimile în fața Ta!"

9. Eu: „Ai procedat foarte corect! Imensa răbdare şi blândețea de care ai dat dovadă te-au ajutat să desăvârşeşti această primă lucrare pe care ți-am dat-o într-o manieră exemplară. De aceea, vei primi în curând noi sarcini, mult mai importante, iar prietenul tău Niklas îți va sta alături, căci a contribuit el însuşi în mod decisiv, către finalul conversației de dinainte, la mântuirea acestor suflete, cu excepția unuia singur, mai recalcitrant, mântuire pe care am realizat-o Eu, Dumnezeul, Domnul şi Părintele lor!

10. Adevăr îți spun, nici o întoarcere a unui spirit pe calea cea dreaptă nu este mai benefică precum aceea care se realizează prin cuvinte înțelepte şi în numele unei doctrine divine. Tu ai câştigat această turmă de oi prin cuvintele tale şi prin explicarea doctrinei Mele, la unison cu voința şi cu ordinea Mea. De aceea, aceste spirite sunt acum pe deplin libere, fără să fi fost influențate de diverse fapte miraculoase, care le-ar fi menținut încă sub incidența judecății. În aceste condiții, ele pot primi pe loc o grație chiar mai înaltă, fapt care îmi produce o mare plăcere. Desigur, răsplata ta va fi pe măsură!

11. Grupul anterior a venit la Mine abia după ce l-am silit Eu însumi să facă acest lucru, prin senzația de foame şi de sete pe care le-am indus-o membrilor săi (deci printr-o acțiune miraculoasă). Voi însă nu cunoaşteți această senzație, exceptându-l pe Bardo, care este extrem de însetat. Motivul este cât se poate de simplu: voi v-ați lăsat convinşi exclusiv prin puterea cuvântului, iar aceasta este maniera cea mai corectă, care corespunde perfect ordinii Mele!

12. Voi doi, Bruno şi Niklas, mergeți la Robert, iar el vă va da veşminte noi. Cât despre Bardo, de el Mă voi ocupa Eu însumi, dându-i exact ceea ce îşi doreşte: o hrană amară sau dulce, după inima lui!"

13. Plin de iubire şi de recunoştință, Niklas ar dori să mai spună ceva, dar Eu îi tai vorba din gură: „Prietene, te-am auzit deja, căci Eu cunosc perfect limbajul inimii. De aceea, du-te împreună cu Bruno, şi primeşte darul oferit de Mine. Te asigur că odată înveşmântat cu noua ta robă, vei mai avea foarte multe de spus şi de făcut. Aşa să fie!"

Capitolul 119

Vindecarea sufletului lui Bardo. Discursul lui Niklas referitor la ghidarea lui Dumnezeu. Jurământul celest de prietenie.

1. Cei doi se îndreaptă către Robert, care îi întâmpină cu o expresie cât se poate de amicală. Între timp, Mă adresez lui Bardo, care continuă să nu Mă poată vedea: „Trezeşte-te, Personaj tragic, şi spune-Mi care este motivul care stă la baza aroganței tale!"

2. Instantaneu, Bardo începe să vadă, dar se simte speriat, mai ales că Mă recunoaşte în fața lui. Încearcă să spună ceva, dar limba nu îl ajută, bâlbâindu-se la fel ca cineva copleşit de somn după ce şi-a făcut prea multe griji. Se simte îngrozit în inima lui, fiind convins că îl voi condamna pe loc la chinurile iadului.

3. Dar Eu îi spun: „Orbule! Cât de deşartă este frica ta! Când am condamnat Eu pe cineva, mai presus de propria sa auto-condamnare? Eu am venit să te ajut, nu să te judec şi să te condamn! Constat însă că suferi de o boală fatală, numită aroganță! Prin urmare, pentru a te vindeca de ea, te invit să îmi explici care sunt motivele care stau la baza ei. Nu fac acest lucru pentru a Mă lămuri pe Mine însumi, căci Eu cunosc tot ceea ce există încă de la începuturile eternității, ci doar pentru a te ajuta să te vindeci de ea, eliberându-te astfel de povara inutilă pe care o duci în spate.

4. Ascultă, atunci când prietenul tău Niklas şi-a propus să conducă el rugăciunea colectivă, în numele întregului grup de spirite, tu nu ai dorit să participi, propunându-ți să te rogi individual. Şi ce Mi-ai cerut? Nu Mi-ai cerut mare lucru pentru tine, ci doar să îi umilesc pe cei care te-au ofensat, dar mai ales pe Niklas, care ți-a contestat capacitatea de a-i reprezenta pe oameni, ba chiar a avut curajul să-ți arunce câteva adevăruri dureroase în față.

5. Gândeşte-te puțin: este corect să îi ceri lui Dumnezeu să îl umilească pe cel mai bun prieten al tău, pentru simplul motiv că a îndrăznit - în calitatea lui de prieten - să îți spună adevărul în față? Nu crezi că ar fi trebuit să soliciți mai degrabă grația divină pentru acela care a încercat să te salveze din această aroganță distructivă şi din acest egoism feroce?

6. Crezi că în această împărăție a adevărului nedisimulat lucrurile continuă să fie la fel ca pe pământ, unde orbii se înconjoară numai de cei care îi periază, considerându-i prietenii lor cei mai apropiați, în timp ce îi resping pe cei care le spun adevărul în față, considerându-i duşmani - aşa cum au procedat evreii cu Mine, când am avut îndrăzneala să le flutur adevărul gol-goluț în față?

7. O, dragul Meu Bardo, te asigur că în această lume lucrurile se petrec cu totul altfel. Aici numai adevărul contează, şi iubirea pură care îl însoțeşte! Orice altceva este o oroare în fața Mea şi nu poate avea acces în împărăția Mea. De aceea, haide, recunoaşte deschis că ai acționat nedrept față de Niklas şi împacă-te cu el! Apoi întoarce-te la Mine, iar Eu voi avea grijă să ți se întâmple ceea ce meriți!"

8. Auzind aceste cuvinte amenințătoare din gura Mea, Bardo începe să reflecteze în sinea sa: „Da, Atotputernicul Dumnezeu a vorbit! Cine are dreptul să nu țină cont de înțelepciunea şi de puterea Lui? Desigur, are perfectă dreptate! Omul este cel mai mare duşman al adevărului, mai ales dacă acesta se apropie prea mult de el. Greşeşte însă, căci viața lui se întinde cu mult dincolo de limitele mormântului, iar în această lume eternă singurele criterii sunt - după câte înțeleg - tocmai

adevărul şi iubirea! - Domnul însuşi mi-a explicat acest lucru, aşa că va trebui să procedez după cum m-a învăţat El, indiferent cât de greu mi-ar fi. Mă voi duce aşadar la prietenul Niklas şi îi voi mărturisi totul cu curaj, după care îl voi ruga cu umilinţă să îmi ofere prietenia lui!" - După aceste cuvinte, porneşte imediat la drum, dornic să ducă la bun sfârşit această sarcină.

9. Niklas nu mai aşteaptă însă ca el să se umilească în faţa lui. Îmbrăcat cu haina sa nouă, el îl întâmpină cu braţele deschise şi îl îmbrăţişează, spunându-i: „Prietene, cât timp trăieşte pe pământ, omul orb doreşte dovezi, căci nu înţelege puterea voinţei. În această lume lucrurile stau însă cu totul altfel: ochii deschişi văd imediat sinceritatea voinţei inimii, aşa că nu mai simt nevoia să primească alte dovezi. Dacă această voinţă este la unison cu ordinea divină, toate celelalte lucruri se aranjează de minune. În împărăţia spiritelor, singurul lucru care ne mai aparţine este voinţa (intenţia), întreaga acţiune îi aparţine exclusiv Domnului!

10. De aceea, de acum înainte vom fi cei mai buni prieteni din lume, căci am pus cruce pentru totdeauna tuturor diferendelor noastre pământeşti! Îl vom iubi de asemenea pe amicul Bruno din toată inima, considerându-l prietenul nostru cel mai apropiat, căci lui îi datorăm salvarea noastră; fără răbdarea lui infinită, dar mai ales fără bunătatea, blândeţea şi compasiunea fără egal a Domnului, am fi căzut cu siguranţă în iadul cel mai de jos! Domnul a fost şi va rămâne de-a pururi temelia primordială a oricărui act de mântuire! Mai sunt, desigur, câţiva prieteni cărora va trebui să le dovedim recunoştinţa noastră, căci ei au acţionat asupra noastră ca un magnet, încă de pe vremea când trăiam pe pământ, dovedindu-se inclusiv în această lume resortul care a permis mântuirea noastră în casa lor.

11. Mai presus de orice trebuie să îi mulţumim însă Părintelui nostru divin, Iisus Hristos, cu inimile pline de iubire şi adoraţie, pentru că ne-a condus paşii astfel încât să putem ajunge la destinaţia pe care ne-a rezervat-o dintotdeauna, potrivit ordinii divine, şi asta în pofida convingerilor noastre rigide şi orbirii noastre pline de încăpăţânare!

12. Cu adevărat, sfaturile Lui sunt impenetrabile, iar căile Lui insondabile! Omul rătăceşte ca o navă lipsită de cârmaci pe ocean, condusă încolo şi încoace de vânturi. Cine ar putea crede în aceste condiţii că acest vehicul este ghidat în permanenţă dintr-o lume invizibilă, urmând un plan ideal? Cel mai adesea, omul speriat uită că vânturile depind şi ele de Dumnezeu, primindu-şi direcţia şi puterea direct de la El. Şi uite-aşa, nava rătăcită ajunge la ţărm, ca şi cum ar fi fost condusă de cel mai experimentat dintre cârmaci. Aceasta este lucrarea Domnului, căruia îi datorăm întreaga noastră adoraţie şi slavă!

13. Aşa ne-a condus inclusiv pe noi Domnul, astfel încât, în pofida păcatelor noastre cumplite, să ne găsim calea către El. O, cât de mare trebuie să fie bunătatea şi înţelepciunea Lui, dar mai ales iubirea care îi umple inima! La ora actuală, suntem mântuiţi pentru totdeauna. De aceea, îţi propun să ne adunăm tot curajul şi să îl punem în slujba Lui, plini de cea mai arzătoare iubire pentru El, marele Mântuitor!"

14. După aceste cuvinte pline de simţire, cei doi se îmbrăţişează, după care se duc şi îi îmbrăţişează pe rând pe Bruno, pe Dismas şi pe Max Olaf, cel care l-a ajutat primul pe Dismas să se trezească; dar mai ales pe Robert, cel care a contribuit decisiv la marea transformare a lui Dismas.

15. După această scenă emoţionantă, Niklas se întoarce la Mine împreună cu Bardo şi îmi spune: „Doamne, noi doi avem acum o singură inimă. Iartă-ne şi Tu, aşa cum ne-am iertat noi unul pe celălalt, astfel încât să Te putem iubi mai presus de orice, din inima noastră comună!"

16. Eu: „Dacă v-aţi rezolvat reciproc conflictele, ajungând la reconciliere, vă puteţi considera împăcaţi inclusiv cu Mine! De aceea, orice datorie din cartea vieţii voastre este ştearsă! Mergeţi acum la Robert şi la prietenii săi, care vă vor da veşminte mai potrivite pentru aceste o mie de spirite sărmane. Luaţi-le şi distribuiţi-le oamenilor, căci bieţii de ei se simt aproape goi. Apoi întoarceţi-vă înapoi la Mine, astfel încât să vă pot binecuvânta, conducându-vă pe toţi în împărăţia luminii. Aşa să fie!"

Capitolul 120

Veşmintele, din lumea de dincolo. Domnul binecuvântează spiritele. Blum şi prietenii lui sunt trimişi să facă ordine în sufragerie. Uimitoarele lor experienţe

1. Cei doi se îndreaptă către Robert, care îi conduce la marele dulap din aur, pe care îl deschide, scoţând din el un mare număr de veşminte celeste. După ce toată lumea se schimbă, întreaga mulţime se transformă, toate spiritele arătând dintr-o dată mult mai armonioase şi mai strălucitoare.

2. În împărăţia spiritelor există o diferenţă fundamentală între cei care se orientează către Mine dintr-o pură intuiţie interioară, mânaţi exclusiv de iubirea lor faţă de Mine, şi cei care sunt trimişi la Mine de alţii, prin instrucţiunile lor pline de înţelepciune. Primii primesc veşminte noi de la sine, ca şi cum s-ar fi transformat singuri, în timp ce ceilalţi sunt nevoiţi să îşi scoată vechile haine lumeşti şi să-şi pună apoi noile veşminte celeste, primite - cum s-ar spune - din exterior. Am ţinut să fac această clarificare pentru ca nimeni să nu se simtă ofensat mai târziu văzând că anumite spirite se trezesc subit îmbrăcate în haine noi, la fel ca un copac care înfloreşte primăvara, în timp ce altele, precum cele din scena anterioară, sunt nevoite să primească veşminte noi şi să se îmbrace cu ele, la fel cum procedau pe pământ.

3. Revenim acum la scena noastră, în care toată lumea este îmbrăcată în haine noi, ca de sărbătoare. Toţi Mă slăvesc în inimile lor, deşi nu toată lumea este capabilă să înţeleagă plenar imensa graţie pe care am revărsat-o asupra lor, în compasiunea Mea nesfârşită. Alţii îi privesc pe patriarhi şi pe apostoli cu un fel de timiditate plină de devoţiune. Dar Petru le indică tuturor să vină mai întâi la Mine, pentru a primi binecuvântarea promisă, după care vor putea fi conduşi mult mai uşor către înţelepciune. Toţi reacţionează spontan, alergând către Mine pentru a-Mi mulţumi pentru frumoasele haine dăruite şi pentru a-Mi cere binecuvântarea.

4. De aceea, îmi ridic braţele deasupra tuturor şi le spun: „Primiţi binecuvântarea promisă şi întăriţi-vă astfel iubirea şi înţelepciunea încă slabe. Fără această binecuvântare, v-ar fi imposibil să intraţi în împărăţia Mea celestă! Abia acum, după ce aţi primit binecuvântarea Mea părintească, puteţi intra în ea. Pe vremea când trăiaţi pe pământ, priveaţi adeseori stelele, întrebându-vă: «Ce reprezintă acestea, şi ce se ascunde în spatele lunii şi al soarelui?» Şi fiecare dintre voi dădea un răspuns diferit la aceste întrebări. Acum nu mai contează însă, căci aţi transcens definitiv planul terestru, stând fericiţi în faţa Mea, Dumnezeul, Părintele şi Mântuitorul vostru. În noua voastră calitate, de copii perfecţi ai Mei, aveţi acum dreptul să cunoaşteţi măreţele şi nenumăratele lucrări ale Tatălui vostru ceresc. De aceea, pregătiţi-vă, căci abia de acum înainte începe adevărata voastră iniţiere în măreţul Meu plan, care a reprezentat o ghicitoare imposibil de rezolvat pe vremea când trăiaţi în dimensiunea fizică!

5. Această casă, în care aţi ajuns în urma căderii voastre, dar care v-a permis să vă înălţaţi din nou, vă va servi ca sediu general, în care Mă veţi putea găsi oricând, ori de câte ori vă veţi simţi obosiţi din cauza marii călătorii pe care vă pregătiţi acum să o întreprindeţi, şi în care vă veţi putea odihni.

6. Atunci când experienţa vă va permite să acumulaţi o iubire nemăsurată faţă de Mine, fiecare dintre voi îşi va putea construi înlăuntrul fiinţei sale o locuinţă personală, în care va putea sălăşlui pe vecie, în starea cea mai beatifică cu putinţă.

7. Pentru a vă putea începe marea călătorie prin împărăţia Mea pe deplin fortificaţi, vom împărtăşi mai întâi împreună o masă festivă a vieţii. Robert, du-te împreună cu principalii tăi fraţi şi deschideţi uşa din mijloc care dă către miazăzi şi care vă va conduce într-o nouă încăpere. Veţi găsi acolo numeroase scaune şi mese. Aranjaţi-le în ordine şi aşezaţi pe mese pâine şi vin! Îi voi conduce apoi personal pe aceşti oaspeţi ai noştri în marea încăpere a păcii şi a odihnei, pentru ca toţi să mănânce şi să se regenereze. Haideţi, faceţi aşa cum v-am învăţat!”

8. Robert şi prietenii săi se îndreaptă către camera indicată, care seamănă cu un salon uriaş de bal, având un număr foarte mare de mese, mai mari şi mai mici, distribuite într-o mare dezordine, care corespunde simbolic acelei stări sufleteşti a unui spirit în care, deşi acesta a luat tot felul de hotărâri înţelepte, el nu reuşeşte să şi le ordoneze, astfel încât să le poată folosi pentru scopurile sale sublime; altfel spus, acelei stări sufleteşti în care, datorită lipsei discernământului spiritual, el nu îşi dă încă seama ce are de făcut mai întâi, apoi în al doilea rând, în al treilea rând, şi aşa mai departe. De aceea, spiritele mai evoluate (în cazul de faţă Robert şi prietenii săi) trebuie să le-o ia înainte şi să aşeze mesele în ordine, căci acestea reprezintă fundamentele impulsurilor caritabile. Odată acestea aranjate în ordine, îmi fac Eu însumi apariţia, conducându-i pe oaspeţi în camera lucrărilor bune, unde aceştia pot primi o graţie încă şi mai înaltă, beneficiind de ordinea superioară în care au ajuns.

9. Văzând numeroasele mese distribuite în cea mai mare dezordine posibilă, Robert se adresează prietenilor săi: Messenhauser, Becher, Jellinek, Max Olaf, Dismas, Niklas, Bardo şi alţi câţiva voluntari care li s-au alăturat: „Prieteni, ne va lua ceva timp pentru a face ordine în acest dezastru. Principala problemă de care ar trebui să ne ocupăm este aranjarea meselor si scaunelor pe ordine de mărime, căci unele sunt înalte, iar altele joase, unele sunt înguste, iar altele foarte scurte. De aceea, munca noastră nu va fi deloc uşoară! Ce fel de proprietar mai sunt şi eu, de vreme ce nu ştiu nici măcar ceea ce există în propria mea casă, ca să nu mai vorbim de ordinea în care ar trebui aranjate aceste lucruri?! Mare dezastru! Oare ce putem face?”

10. Messenhauser: „Mda, ciudat! În camera din care tocmai am ieşit aveam cu toţii impresia să suntem oameni înţelepţi, iar acum ne dăm seama că nu cunoaştem nici măcar tabla înmulţirii! Tot ce trebuie să facem este să aranjăm sistematic aceste mese, bănci şi scaune, dar nu ştim de ce să ne apucăm mai întâi. Care este cel mai important lucru, ca să începem cu el, apoi care este al doilea ca importanţă, al treilea, etc.? Cum să potrivim mesele înalte cu cele scunde, sau pe cele înguste cu cele late?”

11. Becher: „Prieteni, nu îmi doresc nimic altceva mai mult decât să vă ajut, dar nu îmi cereţi un plan precis! Căci adevăr vă spun, în această sală imensă mă simt la fel de prost ca atunci când am ieşit pentru prima dată din pântecul mamei mele!” - Jellinek adaugă şi el: „Cred că ceea ce avem acum de făcut este mai important decât ne imaginăm noi! Chiar credeţi că Domnul ne-ar fi lăsat să facem lucrurile după capul nostru? Eu zic că cel mai bine este să ne întoarcem la El şi să îi cerem un plan de acţiune, în caz contrar, riscăm să ne frecăm frunţile o jumătate de eternitate, fără să ajungem la nici o concluzie! Ca să spun aşa, aranjarea a o mie de mese şi câteva mii de scaune şi de bănci reprezintă o problemă care ne depăşeşte. De aceea, haideţi să trimitem pe cineva la Domnul, ca să îl întrebe cum trebuie să procedăm!”

12. Robert: „Mă voi duce eu însumi. Tu rămâi şi admiră celelalte minuni din acest salon!”

13. După care, Robert se întoarce în camera alăturată, dar rămâne şocat să constate că aceasta este complet goală. Decorul a rămas neschimbat, dar nu se aude nici un sunet. Robert nu vede pe nimeni, şi deşi deschide alte câteva uşi, nu găseşte ceea ce caută. Iese chiar în curtea exterioară, dar nici aici nu se mişcă nimic. Dându-şi seama că cercetările sale nu îl conduc nicăieri, el se întoarce deprimat la prietenii săi, care nu sunt nici ei într-o dispoziţie mai bună.

14. Robert: „Slavă cerului că v-am găsit măcar pe voi! În rest, întreaga casă pare pustie, la fel ca cei doi poli ai pământului! Domnul a dispărut, la fel ca şi ceilalţi oaspeţi ai noştri. Nu i-am găsit nici în camerele alăturate, şi nici chiar în grădina exterioară. Un om mai slab de înger ar da probabil în apoplexie! Ei bine, mă întreb ce putem face în aceste condiţii?”

15. Jellinek îi răspunde, la fel de uimit: „Asta este! Facă-se voia Domnului! Haideţi să încercăm să punem în ordine aceste mese, aşa cum ne-om pricepe! După ce vom termina de aranjat mesele şi vom aşeza pe ele pâinea şi vinul, ne vom lămuri probabil dacă am făcut bine sau nu”.

16. Robert îl cheamă la el pe Max Olaf şi îi spune: „Frate, ştiu că pe pământ ai fost deopotrivă marinar, inginer şi matematician. De aceea, cred că eşti cel mai în măsură să ne indici un sistem după care am putea aranja aceste mese şi aceste bănci. Gândeşte-te bine, căci nu mai avem altceva de făcut decât să ascultăm de porunca Domnului, aşa cum ne-a sugerat şi fratele Jellinek!”

17. Max Olaf: „Cu siguranţă, Dumnezeu nu ne-ar cere niciodată mai mult decât suntem capabili să facem! De aceea, sunt convins că ne vom descurca cu mesele. Vom începe prin a le alătura pe cele mari, de aceeaşi înălţime, în centru, după care vom aşeza alături de ele mese din ce în ce mai mici şi mai înguste. Am putea crea astfel un mare dreptunghi din mese de diferite mărimi, sau chiar o cruce, dat fiind că această sarcină pe care am primit-o chiar seamănă cu o cruce pe care o avem de dus. Vom proceda apoi în mod similar şi cu băncile şi cu scaunele. După ce vom termina de aranjat totul, vom afla dacă Domnul va apărea, însoţit de ceilalţi oaspeţi, aşa cum ne-a promis. Dacă nu va apărea, nu vom avea de ales decât să ieşim afară din casă, căutându-L prin lumea largă. De aceea, haideţi să trecem la treabă, în numele lui Dumnezeu!”

18. Toată lumea este de acord, aşa că se apucă de lucru. După o bună bucată de timp, mesele, băncile şi scaunele încep să capete o structură ordonată, în formă de cruce. În final, Robert deschide mai multe dulapuri, din care scoate pâine şi vin. Ca de obicei, pâinea este rotundă, iar vinul este aşezat în cupe aurii. Cu ajutorul prietenilor săi, Robert aşează pâinea şi vinul pe mese.

19. După ce totul este gata, Robert spune: „Doamne, Tu, care eşti omniscient, cu siguranţă poţi vedea că am terminat cu credinţă sarcina pe care ne-ai desemnat-o. La plecare, ne-ai promis că de îndată ce vom termina, vei veni însoţit de ceilalţi oaspeţi, pentru ca aceştia să poată prinde puteri, fiind binecuvântaţi pentru noile lor misiuni celeste! De aceea, Te implor, vino la noi, căci inima noastră este grea şi ne lipseşte prezenţa Ta dătătoare de viaţă!”

20. Ceilalţi se roagă şi ei la fel ca Robert, dar nu se întâmplă nimic. Fără să-şi piardă răbdarea, întregul grup aşteaptă cu răbdare o lungă perioadă de timp.

21. Văzând însă că nimeni nu-şi face apariţia, Robert sfârşeşte prin a spune: „Foarte ciudat! Oare avem parte de o încercare din partea Domnului, sau ne facem vinovaţi de vreo greşeală? Să fi fost toată povestea asta un simplu vis? Într-adevăr, foarte ciudat! Oare ce trebuie să facem? Prieteni, haideţi să ne punem minţile la contribuţie, căci în caz contrar mă tem că întreaga poveste se va sfârşi prost!”

Capitolul 121

Opinii şi păreri. Dismas sugerează ca toată lumea să îşi pună inima în ordine. Recunoştinţa lui Robert. Binecuvântarea iubirii faţă de aproape.

1. Bardo se îndreaptă şi el către Robert, căruia îi spune: „Prietene, nu contest că dispariţia subită a Domnului împreună cu grupul larg de oaspeţi mi se pare un semn de rău augur, dar eu privesc astfel lucrurile: chiar dacă povestea pe care am trăit-o anterior ar fi fost un simplu vis, cert este că suntem cu toţii liberi şi putem face orice dorim. De aceea, avem libertatea să facem ce este mai bine pentru noi, căci nici o putere străină nu ne mai poate împiedica. Pe de altă parte, dacă ceea ce am experimentat în această lume a fost real şi autentic, mai ales revelarea Domnului nostru Iisus Hristos, pe care îl considerăm Dumnezeul nostru suprem, atunci este evident că actuala noastră stare de confuzie nu este altceva decât o încercare menită să ne facă să evoluăm şi mai mult. Graţia şi iubirea Domnului continuă să se reverse asupra noastră în această manieră particulară, cu scopul de a ne ajuta să devenim încă şi mai independenţi, punându-ne în ordine motivaţiile - altfel spus, de a deveni mai solari, mai masculini, ca să mă exprim astfel, mai pe picioarele noastre. De aceea, am convingerea că tot ce avem de făcut este să ne amplificăm şi mai mult iubirea noastră faţă de Domnul Iisus Hristos, aşa cum ne-a învăţat chiar El atunci când ne-a ridicat şi ne-a binecuvântat cu mâna Sa atotputernică de Creator, iar El va apărea în scurt timp în mijlocul nostru, împreună cu dragii noştri fraţi şi cu dragele noastre surori! Acesta este sfatul meu. Dacă altcineva are o idee mai bună, îl rog să iasă în faţă şi să ne-o comunice!”

2. Niklas: „Frate, trebuie să recunosc că ai pus punctul pe i! Lucrurile stau exact aşa cum le-ai prezentat tu, şi este imposibil să stea altfel! Chiar dacă eu am fost primul care am acceptat revelaţia lui Bruno, îţi recunosc acum superioritatea şi admit faptul că ai putea să ne fii lider. Aşa este! Iubirea noastră faţă de Domnul este încă deficitară, motiv pentru care El ne-a pus acum la încercare. Cu siguranţă, preafrumoasa Helena se află şi acum alături de El, şi asta pentru că îl iubeşte mai presus de orice, nu ca noi! De ce s-a ajuns în această situaţie? E simplu: pentru că ea a ştiut de la bun început să îl «lovească» în punctul Său «slab»: inima Lui! În ceea ce ne priveşte, noi ne-am imaginat, ca nişte veritabili negustori ai înţelepciunii, că întreaga împărăţie celestă ne aparţine deja, şi uite-aşa, ne-am trezit în actuala conjunctură, ca nişte vite lipsite de minte!

3. De aceea, aceasta este soluţia: mai multă iubire! Nu îl putem atrage pe Domnul, determinându-L să vină la noi, decât dacă ne vom sacrifica intelectul în favoarea iubirii! Abia atunci vom putea spera că nu ne va mai părăsi niciodată! Dacă vom continua însă să ne imaginăm că, pentru simplul motiv că am îndeplinit o misiune dată de El, noi suntem ambasadorii Lui divini, şi nu simplii beneficiari ai graţiei Sale, la fel ca şi ceilalţi, cu siguranţă vom mai avea parte şi de alte experienţe, la fel de bizare ca şi aceasta. Părerea mea este că experienţele noastre nu fac decât să reflecte propria noastră stare confuză de spirit. Ce ziceţi, nu am dreptate?”

4. Toţi îi răspund la unison: „Ai întru totul dreptate! Greşeala este a noastră! Din fericire, Domnul ne cunoaşte prostia şi se dovedeşte plin de răbdare cu noi!”

5. Dismas iese la rândul lui în faţă şi spune: „Dragii mei prieteni, îngăduiţi-mi să spun şi eu două cuvinte. În ceea ce priveşte răbdarea pentru greşelile noastre, mă tem că ne aflăm pe un teren

alunecos. Dacă este adevărat că totul depinde de dobândirea perfecțiunii de către spiritul uman, prin desfăşurarea propriei sale puteri, respectiv urmând calea către perfecțiune indicată de Domnul, prin recunoaşterea ordinii divine şi progresul pe cale, folosindu-se de propria sa putere vitală, - s-ar putea ca răbdarea ce ne este acordată să nu dureze la infinit.

6. La ora actuală, noi suntem înzestrați cu foarte multă putere şi avem la dispoziție doctrina divină. Nu depinde decât de noi să ne continuăm activ evoluția, în acord cu ordinea divină pe care am început să o recunoaştem! - Prima lege pe care trebuie să o respectăm este cea a iubirii libere, în acord cu capacitatea inimii noastre. Ar fi o nebunie să încercăm să Îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât poate suporta inima noastră, în schimb, ar fi o neglijență criminală să Îl iubim mai puțin decât îşi doreşte inima noastră, căci această lipsă de iubire conduce mai devreme sau mai târziu la statutul de moarte spirituală. Dacă vom reuşi să ajungem la măsura justă a iubirii noastre, vom dispune inclusiv de înțelepciunea şi de puterea care îi corespund acesteia, cu ajutorul cărora ne vom putea continua calea, acționând la unison cu voința lui Dumnezeu şi asumându-ne-o în mod conştient, în calitatea noastră de spirite libere. Indiscutabil, Dumnezeu reprezintă în sine ordinea cea mai înaltă. Dacă dorim să înțelegem însă această ordine, avem datoria mai întâi de toate să ne punem ordine în propria noastră ființă, căci în caz contrar nu vom putea spera niciodată să accedem la adevărata libertate spirituală, cea desăvârşită.

7. Faptul că Domnul ne-a pus să aranjăm în ordine aceste mese şi aceste scaune reprezintă o manieră simbolică în care El ne-a indicat ce avem de făcut în continuare în propriul nostru suflet, pentru a deveni cu adevărat demni să ne aflăm în prezența Lui sfântă. Mai departe, nu depinde decât de noi să trecem la fapte, făcând ceea ce aşteaptă Domnul de la noi.

8. Dacă ne vom rezolva problemele interioare, renunțând la orice aroganță reziduală, la amintirile noastre referitoare la fostele vicii pe care le-am avut, dar mai presus de orice, dacă vom începe să aplicăm practic principiile bunătății, pe care deocamdată le cunoaştem mai mult teoretic, cu siguranță vom putea avansa pe calea perfecțiunii, aşteptând cu răbdare întoarcerea Domnului, aşa cum trebuie să procedeze orice spirit perfect, aflat la unison cu ordinea divină. Dacă nu vom face însă decât să ne punem întrebări în legătură cu această întoarcere, considerând-o un fel de scamatorie divină, mă tem că vom rămâne încă foarte departe de țelul nostru!

9. Nu este suficient să facem ceea ce ne-a cerut Domnul, ca nişte maşinării vii, ci trebuie să descoperim înlăuntrul ființei noastre impulsurile care ne mână să procedăm astfel, căci numai aşa ne vom putea integra în mod conştient în ordinea divină. Aceasta nu are aproape nimic de-a face cu ordinea exterioară a lucrurilor. Adevăratul scop pentru care ne-a trimis Domnul aici nu a fost să aranjăm aceste mobile, ci o atenționare din partea Lui că trebuie să ne punem ordine în cea de-a doua cameră a inimii noastre, aceea a înțelepciunii divine. Dacă altcineva dintre voi are o idee mai bună, să iasă în față şi să o spună, în numele Domnului!”

10. Robert: „Sunt de-a dreptul copleşit de înțelepciunea ta. Parcă nu ar fi trecut atât de puțin timp de când respingeai cu vehemență divinitatea lui Hristos, silindu-ne să depunem mari eforturi pentru a te readuce pe calea cea dreaptă. Ne-ai dat multă bătaie de cap, iar acum ne-o iei înainte cu o jumătate de eternitate! Ne-ai revelat adevăruri atât de profunde încât îți mărturisesc că, personal, nu aş fi ajuns să le descopăr nici de acum într-o mie de ani fără ajutorul tău. Frate, ne-ai făcut în acest fel un mare serviciu!

11. Ascultă, această casă mi-a fost dăruită de Domnul pentru totdeauna, dar eu nu cunosc aproape nimic din comorile pe care le conține. Dacă îți doreşti însă acest lucru, sunt de acord să ți-o dăruiesc integral! Cuvintele pe care ni le-ai spus au fost atât de sacre încât parcă ar fi ieşit direct din gura lui Dumnezeu. O, un singur cuvânt de acest fel este mai valoros decât o sută de mii de astfel de case! De aceea, te rog, acceptă darul meu! Aceasta este cea mai mare posesiune de care dispun în această lume, excepție făcând iubirea mea față de Domnul şi față de voi toți. Frate mult iubit, cât de drag ne-ai devenit în scurt timp tuturor! Cât de îndepărtate par vremurile în care te priveam de sus, cu condescendență... Acum ne depăşeşti cu mult. De aceea, te implor să ne mai ridici nivelul spiritual cu câteva cuvinte!”

12. Dismas: „Dragii mei frați, oare nu ați auzit că o mână spală pe alta? Iubirea voastră frățească m-a purificat, ridicându-mă din prăpastia depravării mele; căci trebuie să vă spun că până nu demult am fost un cetățean al iadului cu drepturi depline. Din fericire, voi ați ştiut cum să scoateți la lumină partea cea mai bună din mine, şi în acest fel m-ați salvat. Vă asigur că voi nu ați suferit decât

în mică măsură imensa tulburare pe care am simțit-o eu în această cameră, ca urmare a testului pe care ni l-a dat Domnul, cu scopul de a ne ajuta să ne punem ordine în lumea noastră interioară. De aceea, am simțit nevoia să spun câteva cuvinte, pe care le-am extras din străfundurile ființei mele, iar acestea au avut efectul dorit, Domnul fie lăudat!

13. Acest gest neînsemnat nu mă face însă deloc demn să primesc casa ta, Robert dragă, căci Domnul a construit-o chiar în inima ta. De aceea, chiar dacă am dori amândoi acest lucru, mă tem că acest transfer nu s-ar putea produce în nici un caz. Ascultă-mă: această casă şi toate comorile pe care le conține ea corespund întru totul inimii tale. Folosind ca materiale de construcție iubirea ta față de Dumnezeu şi față de semenii tăi, Domnul a săvârşit această lucrare minunată. De aceea, dacă aş accepta această casă ca dar de la tine, te-aş deposeda chiar de inima ta, şi implicit de viața pe care o ai, căci ea nu reprezintă altceva decât iubirea inimii tale.

14. În schimb, îmi este cât se poate de uşor să trăiesc din punct de vedere spiritual în interiorul casei tale, căci orice om cu adevărat nobil are întotdeauna câțiva prieteni dragi pe care îi acceptă cu drepturi depline în inima sa, neprecupețind nimic de dragul lor şi dăruindu-le întotdeauna ce are mai bun. Acest lucru este cu atât mai uşor de realizat în această lume, căci Domnul are grijă să scoată la vedere toate acele lucruri care în lumea terestră rămâneau la stadiul de dorințe active, în împărăția spiritelor, acest univers interior tinde să se exteriorizeze, căpătând o realitate palpabilă, dar asta nu înseamnă că el reprezintă altceva decât în lumea exterioară: o inimă cu toate comorile ei născute din iubire.

15. Aşa cum, pe pământ, adevărații copii ai lui Dumnezeu nu îşi doresc nimic mai mult decât să îşi dăruiască inima fraților lor, la fel şi tu, frate preaiubit, doreşti acum să îmi dăruieşti mie inima ta, ca un dar neprețuit. Gestul tău este de o noblețe absolută, dar nu poate fi realizat efectiv în această lume spirituală. De altfel, ar fi şi inutil, căci atunci când iubirea frăţească şterge hotarele între «al meu» şi «al tău», orice dispute legate de frontiere şi linii de demarcație dispar pentru totdeauna. Nici o altă lege din lume nu ne poate dărui întregul univers aşa cum o face iubirea față de semeni, datorită căreia toată lumea le dăruieşte celorlalți tot ceea ce posedă. De aceea, în această lume este absolut imposibil ca cineva să trăiască în lipsuri, atât timp cât se bucură de iubirea fraților săi.

16. Noi locuim acum cu toții înlăuntrul tău, la fel cum tu locuieşti înlăuntrul nostru. Care dintre noi ar putea spune, în aceste condiții: «Fraților, nu am destul»? Necesitățile tuturor sunt astfel îndeplinite, şi cu cât le dăruim mai mult celor din jur, cu atât mai mult primim înapoi, în această lume, inimile noastre sunt precum mările - deşi se scurg constant unele în celelalte, nici una nu rămâne vreodată fără apă. De aceea, nu trebuie să îmi dăruieşti casa ta, căci mă bucur deja de ea de parcă ar fi a mea. În mod similar, îți pun la dispoziție tot ceea ce am, aşa că nu va trebui să îmi ceri vreodată ceva din ceea ce îmi aparține.

17. Dar, hei, ascultă! Aud voci în camera alăturată. Haide să mergem să vedem ce se întâmplă!"

18. Robert: „Îți mulțumesc, dragul meu frate, pentru această prelegere de o rară frumusețe, care mă face să nu-mi mai doresc nimic altceva! Da, aud şi eu voci, aşa că ar trebui să verificăm ce se petrece. Cât despre tine, iubitul meu frate, mergi alături de mine, căci mi-ai devenit de-a dreptul indispensabil".

Capitolul 122

Victimele războiului pătrund în casă cu forța. Discursul liderului lor. Apelul lui la rugăciune

1. Toată lumea se îndreaptă către uşa de la intrare, aruncând în treacăt o privire în marea anticameră, în speranța că îl vor vedea pe Domnul şi pe oaspeții Săi. Din păcate, nu zăresc pe nimeni! În schimb, un mare număr de spirite năvălesc cu forța în casă, întrebând agresiv cine este stăpânul acestui palat.

2. Robert îi spune lui Dismas: „Frate, iată o surpriză neaşteptată! În loc să dăm de Domnul, ne-am trezit pe cap cu această mulțime de barbari, care întreabă cu tupeu cine este stăpânul casei. Întâmplarea face ca acel stăpân să fiu chiar eu! Mă întreb oare ce vor? Or fi şi hoți, şi criminali printre ei? Mda, se pare că împărăția lui Dumnezeu a mai crescut nițel, îmbogățindu-se cu câteva specimene

pe cinste! Priveşte-le ochii însetaţi de sânge! Aş pune pariu pe orice că toată această gloată a venit direct din iad! Cum crezi că trebuie să procedăm? Aceşti indivizi ar fi în stare să ne dea afară din propria noastră casă, chiar şi în acest regat celest! Doamne, şi par să nu se mai sfârşească! Holul este deja plin, dar atât cât îmi dau seama, privind prin uşa întredeschisă, aceştia sunt doar avangarda! Întreaga grădină de afară este înţesată de lume. Dacă vor continua să năvălească aşa, în scurt timp ne vor strivi. Până şi nările mele simt mirosul stătut de transpiraţie al acestei gloate de animale. Aşa cum spuneam, iată o surpriză neaşteptată! Oare ce trebuie să facem?"

3. Dismas îi răspunde: „Deocamdată nimic! Ei nu ne pot vedea nici pe noi, nici această uşă, aşa că nu pot pătrunde în încăperea în care ne aflăm noi. Se pare că sunt nişte suflete care abia au pătruns în această lume, din care nu înţeleg nimic încă, venite probabil de pe câmpurile de luptă din Ungaria sau Italia, căci îi aud înjurând şi blestemând în ungureşte. Propunerea mea este să îi lăsăm să se instaleze confortabil. În acest fel, probabil că se vor mai potoli. Abia apoi ne vom face apariţia. În starea lor actuală de furie nu se poate face nimic, aşa că nu are rost să bravăm. Până una alta, îţi propun să ascultăm ce spun, ca să ne lămurim ce fel de suflete sunt!

4. După cum poţi vedea, cei trei lideri de care ascultă sunt cei din faţă. Orice vor decide aceştia, mulţimea din spate îi va asculta. De aceea, haide să păstrăm tăcerea, şi sunt convins că vom auzi lucruri uimitoare! Cel din mijloc se adresează deja mulţimii, cerându-i să facă linişte. Probabil că urmează să le ţină un discurs, care va fi de maxim interes inclusiv pentru noi. Să fim aşadar atenţi! Mulţimea se linişteşte deja. Văd că acum îşi drege glasul... Gata, a început să vorbească!"

5. Liderul noilor sosiţi se adresează astfel mulţimii: „Dragii mei tovarăşi de arme! Am murit cu toţii pe câmpul de luptă, unde am fost măcelăriţi ca vitele într-un abator! Şi ce am realizat în acest fel? Ne-am luptat cu toţii pentru libertate şi am căzut în acest infern! Am luptat ca nişte eroi, fără să ne temem de moarte, fără să credem în lumea de apoi şi luând în râs aşa-zisele Evanghelii, iar acum ne-am trezit în iadul cel mai deplin, care nu este în nici un caz un vis. În semn de recunoştinţă pentru faptele noastre eroice, cine ştie ce diavol ne-a permis să descoperim acest palat, conducându-ne către el. Acum suntem cu toţii înghesuiţi în interiorul lui, ca sardelele dintr-o conservă. Suntem înconjuraţi de întuneric din toate părţile, ca şi cum ne-am afla într-o peşteră, şi nu vedem nici o luminiţă la capătul tunelului. Casa pare complet părăsită, aşa că o putem considera răsplata binemeritată pentru eforturile noastre!

6. O, dacă am avea posibilitatea să le comunicăm sărmanilor noştri camarazi din lumea exterioară ce fel de răsplată îi aşteaptă în această lume! Cu siguranţă, nici unul dintre ei nu s-ar mai hazarda vreodată să păşească pe «câmpul de onoare», în această lume nu am găsit nimic bun până acum. În schimb, avem parte de toate relele imaginabile: foame, sete, frig şi căldură excesivă, toate la un loc. Durerea ne macină din interior, ca un vierme intestinal, iar ochii noştri nu percep nici un fel de lumină. O, frumoasă răsplată pentru toate suferinţele şi privaţiunile la care ne-am supus în lumea exterioară, îndeosebi pe «câmpul de onoare»!

7. Aşadar, aceasta este soarta care îl aşteaptă pe mândrul combatant al pământului: să fie mâncat de viu şi aruncat în bezna cea mai deplină, disperat şi doar pe jumătate conştient! O, viaţă blestemată! Ce mai înseamnă astăzi să fii erou? Dar ce putem face? Părerea mea este că am blestemat destul. Ce-ar fi să mai schimbăm placa şi să încercăm să ne rugăm? Poate că o rugăciune nu ne-ar strica. Ştie cineva pe de rost vreo rugăciune, oricare ar fi ea?"

8. Un individ din mulţime spune: „Domnule căpitan, ştiu eu una, pe care am învăţat-o de la Kossut!" - Comandatul: „Asta ne-ar mai lipsi, boule! Kossut şi-a pierdut viaţa, deşi s-a rugat, aşa că la ce ne-ar folosi nouă rugăciunea lui? Mai ştie cineva o altă rugăciune?"

9. Un italian îi răspunde: *„Signore Generale!* Eu ştiu o rugăciune foarte frumoasă *di santa Maria,* şi încă una *de lo santo Giuseppe!"*

10. Comandantul: „Tacă-ţi fleanca, italian prost! Numai de prostiile tale nu am avea nevoie în această lume! Să vină cineva cu o rugăciune mai sensibilă! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ştie nimeni dintre voi rugăciunea care începe cu: «Tatăl nostru carele eşti în ceruri»?" - Unul dintre soldaţi face un pas în faţă şi spune (într-un dialect puternic, pe care noi nu-l vom reproduce aici): „Domnule general, când eram copil, mama m-a învăţat Rugăciunea Domnului. Este absolut minunată, simplă, dar de o mare frumuseţe! Nu mi-o mai amintesc în întregime, dar o voi spune atât cât mi-o amintesc!" - Generalul: „Haide, dă-i drumul. Lăsaţi-l să se roage, oricât de mult doreşte!"

11. Soldatul începe să conducă grupul de rugăciune, spunând: „Repetați după mine: «Tatăl nostru carele eşti în ceruri!» - Stați aşa! Oare ce urmează? - A da! «Sfințească-se numele Tău! Facă-se voia ta, precum în cer, aşa şi pe pământ!» - Şi, mai departe? - îmi pare rău, domnule general, că mă descurc atât de prost! Dar aveți răbdare, sunt sigur că îmi voi aminti până la urmă. Aha! Mi-am amintit! «Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne nouă astăzi... Şi nu ne conduce pe noi în ispită!»„

12. Altul îl completează: „Hei, ai uitat ceva: «Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi le iertăm celor care au greşit față de noi!»„ - Primul soldat: „Te rog să continui! Eu nu mi-o amintesc prea bine". Al doilea soldat: „Urmează apoi: «Şi nu ne conduce pe noi în ispită, şi ne izbăveşte de ticăloşi, căci nimic nu este mai rău decât aceştia! Amin!»„ - Primul soldat: „Hei, nu era aşa! Finalul suna astfel: «Şi ne izbăveşte de cel rău şi viclean! Amin!» Oricum, înțeleg perfect ce-ai vrut să spui: ştiu că te-ai referit la mine, dar nici tu nu eşti cu ceva mai bun, deşi te crezi atât de deştept! Părerea mea este că adevăratul ticălos eşti tu! În sfârşit, ți-am spus ce cred despre tine!"

13. Generalul le taie vorba din gură: „Terminați cu sfada! Suntem şi-aşa suficient de nefericiți, din cauza unei puteri mai presus decât noi, pe care nu o putem învinge! Ce rost are să ne înrăutățim singuri situația, acuzându-ne reciproc? De altfel, la ce mai foloseşte o rugăciune, dacă nu ți-o aminteşti decât pe jumătate? Să iasă în față cineva care îşi aminteşte integral rugăciunea! Dacă nu o ştie nimeni perfect, mai bine să nu ne rugăm!"

14. O femeie iese în față şi spune: *„Mister general,* ştiu eu această rugăciune, dar nu cunosc prea bine germana. De aceea, aş prefera să o spun în engleză sau în franceză!"

15. Generalul: „Stimată doamnă, când o faci în particular, roagă-te şi în chineză, dacă doreşti, dar majoritatea celor de față nu cunosc decât germana, aşa că nu se pot ruga decât în această limbă! Întreb din nou: este cineva capabil să spună integral Rugăciunea Domnului într-o limbă germană corectă? Dacă da, să iasă în față şi să o facă!"

16. În sfârşit, un pastor iese în fața grupului şi spune: „Domnule general, dacă nimeni nu are nici o obiecție în fața faptului că sunt luteran, aş putea rosti eu rugăciunea!" - Generalul: „În ceea ce mă priveşte, nu-mi pasă dacă eşti luteran, catolic sau turc. Din păcate, marea majoritate a celor de față sunt catolici, aşa că s-ar putea simți ofensați dacă ar fi nevoiți să se roage repetând cuvintele unui luteran. De aceea, mă văd nevoit să declin oferta ta, la care nu voi apela decât în cazul în care nu voi găsi nici un romano-catolic capabil să rostească această rugăciune. Până atunci, nu te îndepărta prea mult de mine".

Capitolul 123

Un călugăr doreşte să țină o slujbă divină - dar pentru bani!

Generalul face spume, criticând cu asprime biserica romano-catolică. Robert simte dorința de a-i ajuta pe oameni.

Sosirea Domnului.

1. Generalul continuă astfel: „Chiar nu există nici un credincios din rândurile confesiunii romano-catolice în toată această companie mizerabilă, capabil să rostească de la un cap la altul Rugăciunea Domnului, într-o germană fluentă?"

2. Un călugăr înveşmântat în roba sa neagră iese în față şi spune: „Domnule general, eu cunosc foarte bine această rugăciune, dar mă tem că ea nu ne va fi de nici un folos, căci am murit cu toții nespovediți şi neîmpărtăşiți, şi nu ne-am confesat în fața preotului, aşa că la ora actuală ne aflăm în afara stării de grație! Ne-am putea ruga până mâine, dar acest lucru ar însemna vanitate pură, căci Dumnezeu ne-a condamnat deja pentru vecie! Va trebui să aşteptăm în această stare Judecata de Apoi, după care o trâmbiță teribilă ne va chema înapoi în trupurile noastre, pe care le vom îmbrăca din nou, apărând în ele în fața inexorabilului scaun al judecății lui Dumnezeu, pentru a primi astfel în mod oficial condamnarea eternă, fiind aruncați în focul teribil al iadului!

3. Nu cunosc decât o singură cale prin care am mai putea fi încă mântuiți, iar aceasta este Sfânta Misă, singura care este pe placul lui Dumnezeu. Deşi nu am Biblia şi celelalte instrumente necesare la mine, contra unei mici taxe din partea acestor credincioşi cred că aş putea să țin o slujbă aşa cum mi-o amintesc, fapt care ne-ar putea mântui pe toți. Căci numai sfânta Misă ne mai poate salva la ora actuală. Celelalte rugăciuni sunt complet inutile!"

4. Generalul: „Tacă-ți fleanca, tâlhar fără inimă! Dacă afirmi cu tupeu că singura cale de mântuire este Misa, dar nu ești de acord să ții această slujbă decât contra unei sume de bani - deşi ştii foarte bine că am ajuns cu toții în această lume fără nici o lețcaie -, înseamnă că ești mai rău decât toți criminalii, hoții, desfrânații şi adulterii de pe pământ, luați la un loc! Ai rămas şi în această lume ceea ce erai pe pământ: un fariseu care face comerț cu Dumnezeu! Piei din ochii mei şi citeşte-ți în altă parte prostiile latineşti, iar pe noi scuteşte-ne pe viitor de prezența ta funestă! Căci noi suntem în marea noastră majoritate germani şi slavi, aşa că nu ştim să ne rugăm decât în germană sau în slavonă. Hai, stânga-mprejur! Marş înainte!"

5. Călugărul bate în retragere, neîndrăznind să încalce porunca superiorului său. Cât despre general, aceste face acum apel la slavi, întrebându-i dacă printre ei există cineva care cunoaşte Rugăciunea Domnului.

6. Imediat, un polonez iese în fată şi spune: „Generale, eu o cunosc perfect, în cinci limbi!" - Generalul: „Foarte bine. Atunci, spune-o mai întâi în germană, iar apoi în slavonă, dar cu voce tare şi cât mai limpede".

7. Polonezul rosteşte rugăciunea aşa cum i s-a spus, iar grupul o repetă la unison. Numai călugărul şi alți câțiva ca el refuză să ia parte la rugăciunea colectivă, supărați că generalul i-a împiedicat să îşi țină slujba în limba latină. Cei din preajmă remarcă însă atitudinea lor plină de dispreț, precum şi faptul că atunci când grupul mare rosteşte cuvintele: „Vină împărăția Ta", călugărul completează: „Nu o să ajungeți în nici o împărăție! O să ajungeți cu toții în iad!" Şocați de atâta nesimțire, ei îi înşfacă pe „sfinții" slujitori ai lui Dumnezeu şi îi duc pe toți în fața generalului, ca să le facă raport.

8. Furios la rândul lui pe „slujitorii Domnului", generalul încearcă totuşi să calmeze spiritele, spunându-le celorlalți: ‚Hei, liniştiți-vă! Ştim cu toții ce făceau pe pământ aceşti clerici ipocriți, cu rare excepții: orice, numai ce spuneau nu! De aceea, nu trebuie să vă surprindă dacă până şi un porc s-ar dovedi în cocina sa un creştin mai bun decât un astfel de cleric! - La urma urmei, cine au fost cei care l-au crucificat pe Iisus? Preoții! Ca să nu-şi iasă din mână, au inventat Misa, care nu înseamnă altceva decât o repetiție rituală a adevăratei crucificări a lui Iisus. De aceea, este evident la ce ne putem aştepta din partea lor. Dacă cineva judecă un altul, înseamnă fie că este mai puternic decât cel pe care îl judecă, fie că şi-a arogat singur această putere, acționând ca un domn arogant asupra celui pe care îşi imaginează că îl judecă. Şi totuşi, clericii îl judecă zilnic pe Hristos, înviindu-L din morți numai pentru a-L ucide din nou, căci nu ar şti niciodată ce să facă cu un Hristos veşnic viu! În acest fel, ei îşi arogă dreptul de a fi mai presus decât Dumnezeu! Cine ar putea nega faptul că aşa stau lucrurile în «singura» biserică apostolică şi capabilă să conducă la beatificare, respectiv biserica romano-catolică? Dacă această gloată infernală de magicieni negri îşi arogă dreptul de a-L condamna la moarte pe însuşi Dumnezeu, de ce ne-ar mai mira faptul că ne-au condamnat şi pe noi la chinurile iadului?!

9. În timpul vieții mele terestre, am studiat istoria şi am descoperit faptul că în culisele tuturor marilor războaie şi revoluții ale umanității, care au provocat atâta vărsare de sânge, s-a aflat întotdeauna preoțimea, alături de politicieni! Cine i-a instigat pe oameni să iasă în stradă sau să meargă la luptă? Preoții!

10. Ultima revoluție a început în Elveția şi s-a răspândit apoi în toate direcțiile. De aceea, s-au făcut mari presiuni asupra papei să răzbune această «oroare» la modul global, în întreaga Europă, căci elvețienii au avut tupeul să devalizeze depozitele burduşite cu provizii şi pivnițele pline cu vinuri vechi ale preoților, pe care slujitorii lui Dumnezeu nu doreau cu nici un chip să le împartă cu prostimea, în numele iubirii creştine față de aproape! De aceea, această oroare i-a măcinat atât de tare încât au început să-i agite pe oameni, întărâtându-i unii împotriva celorlalți, astfel încât să aducă blestemul asupra întregului pământ. Trebuie să recunoaştem că au reuşit de minune, deşi în acest fel şi-au făcut singuri o rană pe care nici o plantă terestră nu o va mai putea vindeca vreodată! Cred că ați înțeles ce vreau să spun! De aceea, nu vă pierdeți cumpătul, chiar dacă aceşti satanişti vă vor condamna de o mie de ori la chinurile iadului!

11. Dacă doreşti să cunoşti pe cineva, tot ce trebuie să faci este să îi priveşti acțiunile, căci omul se cunoaşte după faptele sale. Se spune că nu este bine să legi prietenie cu măcelarii şi cu ucigaşii de oameni. Mă întreb în aceste condiții cât de bine poate fi să legi prietenie cu ucigaşii lui Dumnezeu?

12. Istoria, îndeosebi cea a Spaniei, atestă cât de barbar s-au comportat slujitorii lui Dumnezeu cu mieii pe care îi aveau în grijă. De aceea, lăsați-i pe aceşti oameni în negru, cu trupul, sufletul şi spiritul la fel de negre, să plece şi să blesteme oricât de mult vor dori! Cât despre noi, ceilalți, de acum înainte vom acționa ca nişte frați adevărați, ajutându-ne şi sfătuindu-ne reciproc atât cât vom putea!

13. Părerea mea este că dacă există într-adevăr un Dumnezeu, lucru pe care mi-ar fi greu să-l contest, văzând că există viață după moarte, şi dacă judecăm lucrurile ținând cont de înțeleaptă Lui creație, El trebuie să fie mai bun decât aşa-zişii Lui slujitori, aşa cum ne-a demonstrat El însuşi atunci când s-a întrupat pe pământ în persoana lui Iisus Hristos, cel care a expus adevărata față a preoțimii vremii Sale! De aceea, suntem îndrituiți să sperăm că judecarea noastră de către El va fi mai bună decât cea pe care a proferat-o această gloată sinistră de clerici!”

14. Întreaga mulțime răspunde cu ovații acestui discurs critic al generalului la adresa castei preoțeşti. Cât despre preoți, aceştia îşi strâmbă iritați fețele, în timp ce fostul călugăr, incapabil să îşi mai controleze furia dezlănțuită, începe să invoce deschis iadul, invitându-l să îi înghită pe aceşti profanatori odioşi. Dar mulțimea nu mai este dispusă să îi suporte aberațiile, aşa că îl prinde de ceafă şi îl aruncă afară din casa, unde rămâne o vreme la pământ, leşinat.

15. În acest timp, aflat în continuare în pragul uşii care duce în cea de-a doua încăpere, Robert îi spune lui Dismas: „Mi-a plăcut enorm discursul şi atitudinea generalului, mai puțin ieşirea lui foarte aspră împotriva clericilor! Mi-aş dori foarte mult să îi pot ajuta cu ceva pe aceşti oameni!”

16. Dismas îi răspunde: „Ai puțintică răbdare, prietene, căci lucrurile se vor rezolva de la sine. Avem cu toții nevoie de Domnul, dar intuiesc că venirea Lui este foarte aproape! Priveşte pe fereastră: a sosit deja, împreună cu ceilalți oaspeți, pe care îi cunoaştem deja! Haide să ne grăbim să le ieşim în întâmpinare! O, da, El este... El este!”

Capitolul 124

Exuberanța lui Robert. Domnul este îngrijorat de soarta călugărului. Stăpânul casei, Robert, obține ajutorul Helenei. Nunta celestă.

1. Toți cei opt bărbați se grăbesc aşadar să îi iasă în întâmpinare Domnului. Mă găsesc într-adevăr, preocupat de soarta călugărului leşinat, care îşi revine încet, fără să Mă recunoască, evident.

2. Cu lacrimi în ochi, Robert Mi se adresează astfel: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preaiubit! Unde ai fost în tot acest timp, de nu Te-am putut găsi, deşi Te-am căutat pretutindeni? O, cât de tristă şi de goală ni s-a părut această casă atunci când nu Te-am mai putut găsi nicăieri în ea! Şi cât de greu ne-a fost să aranjăm în ordine mesele! Pe scurt, situația ni s-a părut de-a dreptul insuportabilă fără Tine. Dar acum, că Te-ai întors la noi, pe proprietatea Ta, totul ni se pare din nou o desfătare! Simt că îmi ies din minți de fericire, deşi cea căreia îi vine să danseze este inima mea, nu picioarele mele! Cât de adevărate sunt cuvintele pe care le-ai rostit cândva: «Fără Mine nu puteți face nimic!» Eu aş merge chiar mai departe, spunând: «Fără Tine, Tată preaiubit, nu există nimic, nicăieri! Tot ce rămâne este un mare gol şi o tristețe imposibil de depăşit!» O, Tată, sper că nu mai intenționezi să ne părăseşti vreodată în viitor...".

3. Eu: „Nu te-am părăsit nici cu această ocazie, poți fi convins de acest lucru! Nu am făcut altceva decât să-i însoțesc pe oaspeții tăi, respectiv pe copiii Mei, într-o plimbare Prin grădină, în timpul căreia le-am arătat diferite plantații aşa cum nu au văzut vreodată pe pământ şi care le-au produs o mare desfătare. În tot acest timp, voi ați făcut o treabă foarte bună, aranjând de minune mesele din sufragerie, fapt care Mi-a făcut o mare plăcere. Ce contează dacă nu M-ați putut vedea cu ochii voştri timp de câteva momente scurte, câtă vreme Eu v-am însoțit în permanență prin iubirea Mea? Eu sunt Cel care a plasat acele cuvinte pe limba lui Dismas, astfel încât să continui instruirea voastră. Acum M-am întors la voi în forma Mea vizibilă şi am intenția să intru în casă, ca să îi vindec pe cei care suferă de dorul vieții!

4. Iată, avem un prim pacient chiar în fața noastră, sub forma acestui călugăr, care este complet orb, surd, mut şi lipsit de inteligență, toate în acelaşi timp! El are cea mai mare nevoie de ajutorul nostru, şi tot el ne va ajuta apoi să îi trezim pe ceilalți. Generalul l-a atacat cu prea multă asprime, acuzându-l de crime pe care sărmanul om nu le-a comis niciodată, fapt pe care îl cunoaşte

prea bine. Din acest punct de vedere, generalul s-a înşelat, deşi în general este un spirit însetat de adevăr şi lumină. Omul de faţă nu diferă cu nimic de ceilalţi de teapa sa, aşa că trebuie ajutat. În fond, orice om care se naşte în religia romano-catolică devine surd, orb, mult şi lipsit de inteligenţă spirituală, prin forţa lucrurilor, fapt pentru care nu poate fi condamnat. Pe de altă parte, tratamentul de care a avut parte i-a fost cât se poate de benefic, căci i-a mai domolit puţin aroganţa preoţească. Acum are deja mustrări de conştiinţă, căci îşi dă seama că a încercat să îi facă pe ceilalţi să creadă în nişte lucruri în care nu credea el însuşi, folosindu-se de sperietoarea iadului şi încercând să-i atragă cu promisiunea raiului, deşi el însuşi nu a crezut niciodată în aceste realităţi. Pentru el, religia nu a însemnat niciodată altceva decât un instrument mitologic cu ajutorul căruia oamenii de pe pământ pot fi ţinuţi mult mai bine în frâul legilor lumeşti. A ţinut o sumedenie de slujbe divine, dar numai cu scopul de a ameţi şi mai tare masele oarbe, pentru care nu a avut niciodată nici un respect. La fel ca acel papă pe care îl cunoaşteţi cu toţii, şi-a spus şi el în barbă de multe ori: «În fond, străvechea legendă a lui Hristos nu este deloc rea, căci poţi face cu ea orice doreşti! În plus, le aduce slujitorilor săi mulţi bani şi un mare prestigiu. În rest, nu foloseşte la nimic, vechile legende greceşti fiind infinit mai elocvente decât ea!»

5. Dar Eu vă spun: nimic din toate acestea nu contează, căci în marea lui orbire, acest călugăr a fost de trei ori sclavul Romei! Cine are însă dreptul să pedepsească un sclav pentru că i-a permis stăpânului său să îi scoată ochii şi să îi astupe urechile? De aceea, frate Robert, grăbeşte-te să intri din nou în casă şi adu-ne nişte pâine şi nişte vin! Căci acest spirit are nevoie de ele mai presus de orice altceva, pentru a-şi întări astfel spiritul, putând să primească apoi de la noi sfaturi înţelepte, întorcându-se astfel pe calea cea dreaptă. Haide, fă ce ţi-am spus!"

6. Câteva clipe mai târziu, Robert se întoarce cu o sticlă mare de vin şi cu o pâine întreagă. El îmi spune: „Doamne, am adus ce mi-ai cerut! Mă întreb însă cum i-am putea da călugărului aceste întăritoare câtă vreme zace la pământ ca mort. Oare nu ar trebui mai întâi să îl ajutăm să se trezească?"

7. Eu: „Dragul Meu Robert, ai puţintică răbdare! Simpla noastră prezenţă îl va ajuta să se trezească în cel mai scurt timp. Acest tip de pacienţi este mult mai periculos decât cei pe care i-am tratat până în prezent, aşa că va trebui să investim mai mult timp şi mai multă răbdare cu ei. Văd că şi cantităţile de pâine şi de vin pe care le-ai adus ţi se par cam grele. Iată, buna noastră Helena te priveşte cu simpatie! Nu ai dori să îţi dea o mână de ajutor? Nu crezi că gospodăria ta ar avea foarte mult de câştigat dacă ar avea o stăpână ca ea?"

8. Zâmbind sfios, Robert îmi răspunde: „Totul ar fi perfect, dacă nu ar fi atât de frumoasă! Oricum, nu mi-ar strica o mână de ajutor, asta-i sigur! O, Doamne, un astfel de cadou din partea Ta ar face din această casă un paradis echivalent cu zece mii de ceruri! Dar, aşa cum spuneam, frumuseţea ei mi se pare prea ieşită din comun, prea glorioasă şi prea orbitoare pentru mine".

9. Eu: „Bine, dar parcă nimic nu îţi plăcea mai mult pe pământ decât ceea ce era simultan frumos şi util! Îmi amintesc chiar că obişnuiai să îţi spui: «Frumosul trebuie să fie util, iar utilul frumos!» De altfel, se întâmplă să fiu întru totul de acord cu tine. Aceasta este fundamentul oricărei acţiuni a Mea, încă de la începuturile eternităţii. De aceea, lucrările Mele sunt întotdeauna simultan frumoase şi utile. Utilitatea corespunde înţelepciunii şi adevărului Meu, iar frumuseţea iubirii şi bunătăţii Mele eterne. Practic, în această împărăţie a spiritelor nu vei găsi niciodată ceva util care să nu fie simultan şi frumos, şi invers! Cu cât descoperi ceva mai frumos în această lume, cu atât mai util se va dovedi el!

10. Într-adevăr, Helena este de o frumuseţe extremă, ceea ce, în virtutea legii pe care ţi-am transmis-o adineauri, echivalează cu a spune că utilitatea ei este incredibil de mare. De aceea, nu te lăsa copleşit exclusiv de frumuseţea ei. Nu vei putea deveni o fiinţă umană perfectă şi un înger al Meu decât devenind una cu voinţa ei, caz în care va deveni ea însăşi chiar mai frumoasă, mai perfectă şi mai utilă decât este la ora actuală! De aceea, iată, ţi-o dăruiesc acum să îţi fie soţie celestă*, astfel încât să puteţi deveni amândoi mai înţelepţi, mai fericiţi şi mai binecuvântaţi. Haide, dă-i mâna şi strânge-o la piept! Împliniţi această dorinţă a Mea şi veţi fi amândoi binecuvântaţi de-a pururi!"

11. Strălucind de fericire, Robert îmi spune: „O, Doamne, iartă-mi imensa slăbiciune, dar nu pot să nu-Ţi mărturisesc că niciodată în viaţă nu mi-a făcut atâta plăcere să îţi spun: «Facă-se voia Ta!» Haide, vino la pieptul meu, preafrumoasă şi celestă Helena! Ceea ce mi-a dăruit acum Părintele Iisus şi Domnul nostru al tuturor, Iehova Savaot, ţi-a dăruit simultan şi ţie, prin mine! De aceea, haide

să fim amândoi una în toate, uniți întru fericirea noastră, întru iubirea, adevărul şi faptele noastre de caritate, căci numai astfel vom putea deveni una întru Dumnezeu, Părintele nostru preaiubit!”

12. Strălucind de frumusețe şi de iubire, Helena îi răspunde: „Numele Domnului fie lăudat de-a pururi! Facă-se voia Lui sfântă! De acum înainte, voința ta îmi va deveni de asemenea sacră, pentru eternitate, căci ştiu că nu mai ai în inima ta altă voință decât cea a Tatălui ceresc al tuturor oamenilor şi îngerilor! - Dacă vreodată inima ta va simți un moment de slăbiciune, în urma marelui efort depus în numele iubirii, ea îşi va putea găsi oricând un sprijin în iubirea mea abundentă. La fel, dacă inima mea va simți vreodată o slăbiciune, considerând că voința divină slăbeşte în ea, voi apela fără rezerve la inima ta pentru a mă întări din nou, în numele Tatălui nostru preasfânt. De aceea, accept acum, în numele aceluiaşi Părinte divin, să devin soția ta legiuită şi celestă, care va locui de acum înainte în casa şi în inima ta, cu care va fi una, acum şi de-a pururi! Fie ca înțelepciunea, iubirea, grația, ordinea şi voința Tatălui nostru ceresc să ne binecuvânteze pentru totdeauna!”

13. Mişcat până la lacrimi, Robert o strânge pe Helena la pieptul său şi o sărută pe frunte de trei ori. La rândul ei, Helena îl sărută pe gură tot de trei ori, după care îi ia din mâini pâinea şi vinul, spunându-i: „Acum, că sunt soția ta de-a pururi, îngăduie-mi să iau asupra mea o parte din povara pe care o porți! Este suficient că te ocupi de întreaga organizare a acestei case, în numele Tatălui nostru ceresc! De acum înainte, eu voi fi brațul tău drept!”

14. Eu: „Foarte bine, foarte bine, copiii Mei dragi! Acum sunteți una şi binecuvântați de Mine, şi aşa veți rămâne pentru totdeauna!

15. Asta nu ne rezolvă însă sarcina. Dimpotrivă, a sosit timpul să trecem la fapte! Din fericire, de acum înainte ne vom putea mişca mai rapid şi mai eficient, căci tu, dragul Meu Robert, eşti deja un cetățean cu drepturi depline al împărăției celeste, dispunând nu doar de puterea de a acționa în numele adevărului Meu divin, ci şi de aceea a iubirii aflată la unison cu voința Mea, pe care nu trebuie să o foloseşti însă decât atunci când înțelepciunea în sine nu va fi suficientă! De aceea, haideți să ne aplecăm asupra acestui bolnav şi să suflăm asupra lui, ca să se poată ridica din somnul său, iar noi să ne putem începe procesul de vindecare!”

(* - Vezi şi „Despre iubirea în cuplu” de Emanuel Swedenborg, «1688-1772», n.r.)

Capitolul 125

Trezirea spirituala a călugărului. Dialogul său cu sine - o oglinda a sufletului său. Hristos, ancora vieții pentru cei naufragiați.

1. Robert se apleacă şi suflă asupra călugărului leşinat. Instantaneu, acesta începe să dea semne de viață, la fel ca cineva care se trezeşte din somn.

2. După ce se ridică de la pământ, călugărul începe să poarte acest dialog cu sine însuşi, rostit cu voce tare: „Cine a fost cel care mi-a insuflat această viață în străfundurile ființei? Doar am fost ucis de duşmanii mei!” (Menționez că în lumea spiritelor, atunci când eşti aruncat afară dintr-o casă, rămâi o vreme ca mort, aceasta fiind senzația pe care o percepi.) -”Unde mă aflu acum? Oriunde aş privi, nu văd decât întuneric şi beznă! Urechile mele nu aud nici un zgomot. Nu simt absolut nimic. Nici măcar nu îmi dau seama dacă sub picioarele mele există vreun sol. O, dacă aş simți o vibrație cât de mică!

3. În lumea exterioară am fost preot şi mi-am îndeplinit atribuțiile cu mult zel, desigur, mai mult de dragul intereselor mele lumeşti, căci credința mea a fost întotdeauna mică. Totuşi, nimeni nu mă poate acuza că nu mi-am îndeplinit corect sarcinile preoțeşti. Şi ce răsplată am cules acum, în această împărăție a morții? O, Doamne, dacă exişti, iar dacă nu, o, soartă inexorabilă! De ce a trebuit să mă nasc ca ființă conştientă de sine? De ce a trebuit să trec prin toate acele experiențe nenaturale ale vieții, să fiu împovărat de toate blestemele posibile? Cine mi-a putut dori un destin atât de crud? Oare este vina copilului că se naşte orb şi nu găseşte nici un medic care să-l vindece? O, soartă crudă, unde te ascunzi, ca să te pot găsi şi blestema? Întreaga mea viață de până acum nu a fost altceva decât un blestem necontenit. De aceea, nu voi mai blestema pe nimeni de acum înainte, căci însăşi ființa mea reprezintă un blestem în sine”.

4. Îi spun lui Robert: „Acum suflă peste urechile sale!” - Robert face ce i-am spus.

5. Călugărul ascultă o vreme, după care spune: „Oare unde am ajuns? Acum aud nişte zgomote, ca un fel de vuiet al mării, dar şi ciripitul unor păsări! Ciudată asociere! Oare urmează să fiu luat de ape, iar păsările să cânte deasupra cadavrului meu? O, soartă nedreaptă, dacă îmi e dat să mă înec, de ce trebuie să aud mai întâi sunetele destinului care mă aşteaptă? Nu poţi veni pe furiş, ca un hoţ, răpindu-mi astfel sufletul neputincios? Dar de ce mă mai plâng? Oare nu fac acelaşi lucru pe pământ judecătorii care le citesc răufăcătorilor condamnarea lor la moarte, înainte de a-i ucide efectiv? Împietrirea şi cruzimea oamenilor nu sunt satisfăcute numai cu condamnarea la moarte a fraţilor lor lipsiţi de apărare; ei doresc mai întâi să îi chinuiască. Dacă oamenii procedează în acest fel, de ce s-ar purta soarta mai delicat cu noi?”

6. Îi spun lui Robert: „Acum suflă peste ochii lui”. Robert face ce i-am spus.

7. Călugărul începe să se frece la ochi, după care spune: „Ce-a fost asta? Am simţit că cineva suflă peste ochii mei, după care am început subit să văd ca prin ceaţă, iar pământul de sub tălpile mele a devenit solid. Iată, mă aflu în faţa casei din care am fost aruncat afară de către duşmanii mei! Este neschimbată, iar în locul vuietului cumplit de dinainte aud acum distinct vocile lor! Cât despre ciripitul păsărilor, acesta era real, căci în apropiere sunt o sumedenie de copaci. Curios totuşi că nu văd nici o pasăre cântătoare.

8. Am început din nou să cred în Dumnezeu! Generalul care a refuzat - nu tocmai pe nedrept - să asculte slujba mea, avea dreptate să îl slăvească pe Dumnezeu din toată inima, nu aşa cum am încercat să i-l prezint eu! La urma urmei, mi-am primit răsplata cuvenită! Au avut dreptate să mă arunce afară! Of, cine m-o fi pus să mai şi cer bani pentru a ţine acea slujbă? Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba (nici măcar în această lume a spiritelor!)”.

9. Îi spun lui Robert: „Acum suflă deasupra gurii şi pieptului său”. - Robert face ce i-am spus.

10. Călugărul: „O, ce briză delicată şi suavă mi-a trecut peste buze! Să mă fi sărutat oare un înger? Cu siguranţă, aşa trebuie să sărute îngerii! Am simţit inclusiv în piept o căldură care mi-a cuprins inima, iar asupra mea a coborât viaţa şi fericirea. Numai un înger ar putea face un asemenea miracol! Iar această lumină care mi-a invadat întregul corp devine din ce în ce mai strălucitoare! Chiar şi membrele mele au devenit mai viguroase, şi simt o vibraţie plăcută în ele, ca şi cum energia vieţii s-ar fi amplificat subit în mine!

11. Mai mult, întregul peisaj a devenit mai luminos! Chiar şi casa de dinainte pare mai bine structurată. Ah, dar este un adevărat palat! Şi câte etaje are! Şi toate acele arcade splendide, ca să nu mai vorbesc de balconaşele de sub ferestre! Ce măreţie! Cred că trăiesc într-un vis. Doar am văzut şi mai devreme aceeaşi casă, când am ajuns aici cu generalul, dar nu-mi amintesc să fi avut o splendoare atât de neasemuită.

12. Mă tentează ideea să mă întorc înăuntru, dar mă tem că voi fi aruncat din nou afară. De aceea, cred că ar fi mai bine să rămân deocamdată aici, în aer liber, şi să admir din exterior grandioasa clădire, care pare să devină din ce în ce mai mare pe măsură ce lumina dimineţii se amplifică. Doamne, ce bucurie mi-a inundat inima! Da, voi rămâne aici, unde mă simt atât de bine!

13. Ce nu reuşesc să înţeleg totuşi este de ce mă simt atât de în largul meu, de parcă aş fi ajuns acasă. Doar nu am văzut niciodată această regiune, care nu îmi este deloc familiară. Ah, ce splendoare fără margini! Ce armonie desăvârşită! Ce frumos se îmbină această grădină superbă cu munţii maiestuoşi din zare, care se ridică semeţi către răsărit, în timp ce spre miazănoapte peisajul devine din ce în ce mai nivelat, scăzând în înălţime. - O, este indescriptibil!

14. În apropiere zăresc un pavilion minunat! Ce-ar fi să mă urc pe el? În acest fel, m-aş putea bucura de o privelişte şi mai sublimă a acestei regiuni. Picioarele mele sunt cât se poate de viguroase acum. Urcuşul nu este uşor, dar cred că voi face faţă! - Dar mai bine nu, căci s-ar putea să îl supăr pe proprietar. Totul este atât de desăvârşit aici. Curios însă, cu toată lumina pe care o simt în interior, constat că foamea şi setea nu au dispărut nici chiar în această împărăţie a spiritelor! Ah, ce bine mi-ar prinde o bucată de pâine şi ceva de băut, care să îmi satisfacă şi mai mult spiritul!”

15. Îi spun lui Robert: „Dă-i nişte pâine şi o cupă de vin”. - Robert ia pâinea şi vinul de la Helena şi le plasează în mâna călugărului. Acesta rămâne uluit să vadă că dorinţa i s-a împlinit pe loc, dar nu-şi dă seama cine i le-a plasat în mână.

16. Privind o vreme pâinea şi vinul, el îşi spune: „Slavă Domnului! Acum nu îmi mai pot dori nimic în plus! Deci aşa se desfăşoară lucrurile în lumea spiritelor! Încântătoare perspectivă pentru un

stomac flămând! Asta-i viaţa care-mi place! Sper că s-a terminat pentru totdeauna cu noaptea şi cu întunericul, căci a fost înspăimântător!

17. Mi-aş dori să ştiu însă cine este cel care îmi satisface chiar şi cea mai mică dorinţă. Cu siguranţă, este un spirit bun sau un înger! Mă întreb însă de ce nu îl pot vedea? Probabil că sunt încă mult prea nedemn şi prea păcătos pentru a putea suporta strălucirea unui înger al lui Dumnezeu! Şi totuşi, văd perfect această pâine şi acest vin! Mă rog, fie ce-o fi, probabil că va veni o vreme când lucrurile se vor lămuri de la sine! Deocamdată, voi începe să mă înfrupt din această pâine, după care voi savura cupa cu vin! Sper ca Dumnezeu să le binecuvânteze, slăvit fie numele Lui!”

18. Călugărul rupe acum o bucată mare de pâine şi o mănâncă, uimit de gustul ei incredibil de savuros, încântat, termină întreaga pâine, după care spune satisfăcut:

19. „Slavă Domnului! Această pâine are o savoare minunată, care îmi aminteşte de ananasul brazilian! Iar acum să trecem la vin, în numele lui Dumnezeu! Este o cantitate cam mare, dar nu-mi fac probleme, doar obişnuiam deseori, şi când trăiam pe pământ, să întrec uneori măsura, atunci când eram invitat la botezuri sau la nunţi! O, ce culoare minunată are, în nuanţe de auriu!”

20. După care dă cupa peste gât, înghiţind vinul până la ultima picătură. La fel ca în cazul pâinii, rămâne uluit de buchetul şi savoarea sa ieşite din comun. Încântat la culme, călugărul continuă să repete la infinit, cu sinceritate şi devoţiune: „Domnul fie lăudat! Domnul fie lăudat!”

21. După ce rămâne o vreme visător, el îşi revine şi spune: „Doamne, ce putere mi-a dat această masă. Cu siguranţă, această pâine şi acest vin nu au nimic de-a face cu echivalentele lor terestre! Acestea trebuie să fie pâinea şi vinul celeste, căci pâinea mi-a hrănit sufletul, iar vinul mi s-a părut însăşi viaţa! Abia acum simt că trăiesc cu adevărat, de parcă moartea m-ar fi părăsit pentru totdeauna. Cine ştie, poate că străvechiul mit al cinei cea de taină pe care le-a oferit-o Hristos ucenicilor Săi, transmiţându-le astfel viaţa eternă, nu a fost o simplă prostie, aşa cum susţin clericii «atotcunoscători» de pe pământ!

22. Există, desigur, şi contradicţii în această doctrină a lui Hristos, pe care un spirit sănătos nu le poate digera la fel de uşor cum am digerat eu această masă delicioasă! La fel de adevărat este însă că ea conţine şi multe lucruri adevărate, care te duc cu gândul că cel care a lansat-o nu putea fi un simplu om obişnuit, ci un Dumnezeu pe pământ. Iar acum, această pâine şi acest vin mi-au oferit cea mai bună dovadă că Iisus Hristos chiar a existat cândva pe pământ, fiind cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, fapt pe care aproape nici un cleric terestru nu îl mai crede de mult timp.

23. Cine ştie, poate chiar voi avea vreodată prilejul fericit de a-L cunoaşte pe acest Spirit măreţ! O, dacă se va întâmpla acest lucru, îl voi ruga pe Hristos să îmi îngăduie să le fac o vizită inopinată papei şi cardinalilor săi, ca să le explic cine este cu adevărat Duhul Sfânt şi care va fi soarta celor de teapa lor! Evident, îmi dau seama de inutilitatea acestui demers, dar aş simţi o satisfacţie vie să le pot demonstra acestor anticrişti îmbrăcaţi în violet că Iisus Hristos nu a fost un simplu mit, aşa cum propovăduiesc ei, ci a existat în realitate, făcând tot ce descrie Sfânta Scriptură. Sunt convins că le-ar ieşi ochii din orbite ca la melci!

24. Dar mi se pare că aud nişte voci omeneşti în imediata apropiere, iar lumina dimineţii continuă să crească. - De aceea, ar fi mai bine să păstrez tăcerea, poate-poate voi distinge ce spun!”

Capitolul 126

Călugărul asculta doctrina sfântă a lui Iisus. Fostul orb Îl recunoaşte pe Domnul şi graţia Lui.

1. În continuare, călugărul aude aceste cuvinte, rostite şoptit la urechea lui: „Iisus, Cel crucificat, este singurul Dumnezeu care guvernează asupra tuturor cerurilor şi asupra întregului spaţiu infinit. El este unicul Creator al întregii creaţii, al tuturor lucrurilor, îngerilor, oamenilor, animalelor, plantelor, şi al întregii materii. **El este Tatăl ceresc, manifestat sub forma Iubirii primordiale şi necondiţionate; Fiul etern, manifestat ca înţelepciune absolută; şi Duhul Sfânt, manifestat ca putere şi forţă infinită.**

2. Întoarce-ţi inima către acest Iisus, cu credinţă mare şi cu sinceritate, iubeşte-L pe Cel care te-a iubit dintotdeauna, atât de mult încât - de dragul vostru, al tuturor oamenilor - a îmbrăcat trup de om şi a acceptat sacrificiul suprem, numai pentru ca voi să puteţi avea parte de viaţa eternă!

3. Oamenii nu pot cunoaşte viaţa beatifică, echivalentă cu cea a lui Dumnezeu, decât prin intermediul Lui, Cel care le-a dăruit-o ca pe o comoară infinită, tuturor creaturilor Sale. Tot ce trebuie să faci pentru a obţine această viaţă este să îţi deschizi inima în faţa acestui cadou suprem al Tatălui ceresc şi să-l accepţi plin de iubire şi de recunoştinţă, după care vei putea trăi de-a pururi în compania lui Dumnezeu, devenind tu însuţi un mic Dumnezeu la fel ca şi El.

4. Dumnezeu, care este totuna cu Iisus Hristos, Părintele nostru, al tuturor, reprezintă iubirea cea mai pură, care nu judecă pe nimeni şi care nu îşi doreşte altceva decât ca toată lumea să fie fericită. Singura condiţie pe care o pune în acest sens este ca omul să îl iubească şi să se pună la unison cu voinţa Lui. Căci Dumnezeu nu sileşte pe nimeni să facă ceea ce doreşte El, iar acest lucru este cu atât mai valabil în această lume a spiritelor, în care toată lumea primeşte exact ceea ce îşi doreşte, nici mai mult nici mai puţin. Acest lucru îl vei primi şi tu: exact ceea ce îţi doreşti!

5. Pe de altă parte, trebuie să înţelegi că în afara iubirii pure a lui Dumnezeu nu există altă viaţă şi altă fericire. Cine trăieşte la unison cu această iubire pură, nedorindu-şi nimic altceva decât îşi doreşte Ea, va trăi de-a pururi în fericirea cea mai deplină".

6. Auzind aceste şoapte, călugărul rămâne uimit, după care îşi spune: „Uimitor! Iată o doctrină complet nouă despre Dumnezeu! Până la urmă, se pare că n-ar fi vorba de trei Persoane diferite! Dacă ai rosti aceste cuvinte pe pământ, ai fi considerat cel mai mare eretic, iar romano-catolicii te-ar excomunica fără scrupule! - Dar ceea ce mă surprinde cel mai tare este că spiritul care mi-a şoptit din lumea sa invizibilă aceste cuvinte nu a făcut nici o referire la Sfânta Fecioară Maria sau la ceilalţi sfinţi, fără intervenţia cărora se spune că nu poţi ajunge în nici un caz la Dumnezeu. Probabil că cel care mi-a şoptit la ureche această doctrină este exact spiritul care mi-a dăruit mai devreme pâinea şi vinul.

7. Ca să fiu sincer, cred că până şi diavolul ar deveni beatific dacă ar auzi o asemenea doctrină. Cu siguranţă, pâinea pe care tocmai am mâncat-o nu a fost gătită în iad, şi nici vinul nu a fost îmbuteliat acolo! De vreme ce pâinea şi vinul mi s-au părut atât de celeste, nu pot decât să trag concluzia că şi doctrina este de acelaşi calibru, aşa că intenţionez să o accept! Dacă aşa stau lucrurile, am să le fac o bucurie papei şi cardinalilor săi! Am să le bântui puţin sufletele, ha, ha... Am să îl rog pe Iisus să îmi permită să fac acest lucru, după care am să aprind în curia lor romană o lumină care o să-i facă să tremure! Dar gata cu fanteziile astea! Deocamdată, a sosit timpul să mă întorc din toată inima către Domnul Iisus Hristos. Restul va veni de la sine".

8. Îi spun lui Robert: „Atinge-i acum ochii!" - Robert face ce i-am spus, iar călugărul rămâne uimit să se trezească în compania celor preafericiţi, în mijlocul cărora Mă aflu Eu, deşi el nu Mă recunoaşte încă. Ne priveşte pe rând, frecându-se la ochi ca un om care a dormit prea mult şi parcă ar mai rămâne niţel în pat.

9. După o vreme, călugărul devine mai conştient şi îl întreabă cu timiditate pe Robert, care stă cel mai aproape de el: „O, celestul meu prieten, fii atât de bun şi spune-mi unde mă aflu. De asemenea, dacă întrebările mele nu te plictisesc prea tare, spune-mi cu cine am onoarea şi graţia nemăsurată de a comunica?"

10. Robert îi răspunde: „Te afli pe un teritoriu celest, iar această casă glorioasă, splendidă şi maiestuoasă este locuinţa mea divină, acum şi de-a pururi. În ceea ce mă priveşte, eu sunt spiritul beatific al celui care a fost cândva nefericitul Robert Blum, de care sunt convins că ai auzit pe pământ. Această femeie de o mare frumuseţe, care se află lângă mine, este soţia pe care mi-a încredinţat-o pentru eternitate Domnul Dumnezeul nostru. Acum ştii cu cine vorbeşti. De aceea, spune-ne care este dorinţa ta cea mai arzătoare".

11. Clătinându-şi capul de uimire, călugărul spune: „Tu eşti Robert Blum? Marele eretic Robert Blum a ajuns în ceruri?! - Doamne, surprizele se ţin lanţ! Iar acestea sunt casa şi proprietatea ta celestă? Să înţeleg că până şi în cer există case şi proprietăţi? Eu credeam că cerul este alcătuit doar din norişori suavi pe care plutesc locuitorii celeşti ca nişte îngeri ai cerului, privindu-L pe Dumnezeu faţă în faţă şi cântând continuu: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot! Cerul şi pământul se închină în faţa gloriei Lui! Slăvit fie de-a pururi Dumnezeul nostru, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh! Amin!» - Nu văd însă nimic din toate acestea! Cum ar putea fi acesta cerul? O fi poate un cer al Noilor Catolici, pe care graţia lui Dumnezeu îl îngăduie până la Judecata de Apoi, pentru a te răsplăti astfel pentru faptele tale bune pe care le-ai făcut pe pământ. Cu siguranţă va veni o vreme când acest cer va

dispărea şi se va transforma într-un iad. Această casă trebuie să fie construită pe un nisip foarte fragil, nu pe o stâncă fermă, aşa că va veni probabil o vreme când se va prăbuşi şi se va face fărâme.

12. Nu mai înțeleg nimic. Dacă acesta este raiul, spune-mi: unde se află Dumnezeu, cu îngerii Săi şi cu ceilalți sfinți?”

13. Robert: „Dacă îl vei privi pe Cel de lângă mine, îl vei putea recunoaşte pe Domnul Iisus, Dumnezeul nostru, al tuturor! În spatele Lui se află patriarhii primordiali ai pământului, începând chiar cu Adam!”

14. Călugărul priveşte în jur cu timiditate şi îl recunoaşte instantaneu în Mine pe Iisus Cel Crucificat, după care îi recunoaşte treptat pe apostoli, după robele pe care sunt înscrise atributele lor. Se prăbuşeşte imediat la picioarele Mele, spunându-Mi: „Doamne Iisus Hristoase! Dacă Tu eşti într-adevăr Acela, ai milă de mine, sărmanul păcătos, căci sunt conştient că în întreaga Ta creație nu există un nevolnic mai mare ca mine”.

15. Eu: „Thomas, îți spun: ridică-te şi bucură-te de viața eternă! Căci Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel din urmă! De ce te îndoieşti de Mine şi de adevărul cerului Meu?”

16. Călugărul Thomas: „O, Doamne, îmi pui această întrebare de parcă ar exista ceva ce nu cunoşti dinainte! Priveşte în inima mea şi vei găsi în ea înscrisul Tău primordial, gravat în ea chiar de atotputernica Ta mână dreaptă. Numai în bătăile inimii mele vei putea regăsi nesfârşita Ta măreție şi slavă, singurele prin intermediul cărora Te-aş fi putut recunoaşte. Neavând inima trezită, mi-a fost însă imposibil să mi Te imaginez în alt fel. Conceptele egoiste şi triviale ale minții nu şi-au găsit niciodată loc în inima mea, motiv pentru care nu am putut accepta niciodată divinitatea lui Iisus Hristos, Cel uns de Dumnezeu, deşi nu am respins niciodată pe deplin această posibilitate. Ca să pot avea acces la adevărul înscris în inima mea, aş fi avut nevoie de o prezență mai directă a Ta în viața mea, aşa cum s-a întâmplat în cazul apostolilor. Numai în acest fel aş fi putut fi convins - cu forța - să accept dreapta credință. Din motive pline de înțelepciune, cunoscute numai de Tine, acest lucru nu s-a întâmplat însă niciodată. De aceea, curia romano-catolică au făcut din Tine orice au dorit, lucru pe care Tu l-ai îngăduit.

17. Ce spirit care nu cunoaşte decât teologia catolică ar putea bănui vreodată că această doctrină suspectă poate fi într-adevăr de origine divină? De-a lungul vieții, mi-am preparat cu mâna mea cel puțin o mie de Chrişti din aluat, pe care i-am mâncat apoi, conform ritualului creştin. Spune Tu: ce om cu bun simț ar putea crede vreodată într-o asemenea doctrină, de care orice chinez sau oriental ar râde cu gura până la urechi? De multe ori, după o slujbă de duminică, obişnuiam să mă gândesc adesea amuzat, privind soarele de pe cer sau miriadele de stele din timpul nopții, că toate aceste miracole ale naturii au fost create de Cel pe care tocmai L-am modelat din făină de porumb, transformându-L într-o pastilă de pâine, după care L-am mâncat în timpul aşa-zisului ritual al consacrării! O, Doamne, ce muritor ar fi putut rezolva acest mister, cu mintea sa slabă? Cine crede cu adevărat în asemenea prostii nu are motive să fie felicitat de nimeni, căci este evident că nu este în deplinătatea minților sale, sau mai bine zis a unei scântei cât de mici din spiritul care sălăşluieşte în el! De aceea, am continuat să țin slujbele mele, de ochii lumii, pe care o consideram oarbă, dar fără să cred o boabă din acea doctrină, căci Sfânta Scriptură înscrisă în inima mea şi în întreaga creație îmi spunea cu totul altceva!

18. Şi astfel, am ajuns în timp să îl discreditez de tot pe adevăratul Hristos, cel din inima mea, neputând să înțeleg de ce tolerează El aceste aberații. O, Doamne, sunt convins că Tu poți înțelege cu uşurință acest mecanism al gândirii! Acum am ajuns să cred din nou în Tine, din toată inima mea, căci Te afli în fața mea, la fel cum Te-ai aflat atunci când ai păşit pe pământ. Cât despre Christul din făină, nu voi mai crede în el cât timp voi mai avea de trăit!

19. Vezi Tu, Doamne, aceasta este povestea vieții mele, înscrisă în inima mea. Ea îmi este revelată acum în toată puritatea ei deplină. Îmi dau, desigur seama, că nu Ți-am spus nimic nou, căci Tu - Cel omniscient - cunoşti încă de la începuturile eternității povestea exactă a vieții mele, pe care aceste cuvinte neinspirate nu au reuşit să o redea decât parțial şi inexact. De aceea, facă-se voia Ta sfântă în ceea ce mă priveşte!”

20. Eu: „Bine, dragul Meu Thomas! Tot ce Mi-ai spus este absolut corect. Totuşi, cred că eşti nedrept atunci când îmi reproşezi că nu i-am dat bisericii romano-catolice destule semne care să ateste că ritualurile şi doctrina ei reprezintă o oroare în fața Mea. Oare diviziunea şi scindarea care există în sânul ei nu reprezintă un astfel de semn? Toate sectele şi cultele care s-au desprins din ea arată

putreziciunea ei. Dacă nu am dorit totuşi să judec încă marele balaur, acest lucru s-a datorat iubirii Mele pentru mieluşeii care încă mai credeau în Mine! Gândeşte-te apoi la răspândirea Cuvântului Meu odată cu apariția tiparului! Acesta a fost un nou semn, dar nici acesta nu a condus încă la prăbuşirea şi judecarea balaurului, datorită aceleiaşi iubiri despre care ți-am vorbit! Îți reamintesc de asemenea de recenții profeți, pe care i-am trezit în ultima vreme. Toate aceste semne au fost extrem de puternice, dar fructele lor încă nu se văd cu ochiul liber pe pământ, din motivul amintit ceva mai devreme (iubirea Mea nu a îngăduit încă judecarea bestiei!). Am umilit prostituata catolică în o mie de feluri, dar nu am permis până acum judecarea ei cu asprime, căci iubirea Mea a fost mult prea mare!

21. De acum înainte însă, te asigur că lucrurile se vor schimba radical în ceea ce o priveşte pe prostituata romană! Puterea ei globală va fi serios zdruncinată, iar un lanț o va înconjura de pretutindeni. Dacă nici aceste măsuri drastice nu o vor determina să se schimbe, atunci balaurul va fi judecat, căci a abuzat prea multă vreme de îndelungata Mea suferință.

22. Sper că am reuşit astfel să înlătur acuzația ta de neglijență. De aceea, alătură-te Mie din toată inima şi vino să iei parte la masa pe care am pregătit-o deja!"

23. Thomas: „O, Mântuitor etern al tuturor sufletelor şi spiritelor bolnave! Nu sunt demn să stau la masă cu Tine, la fel ca slujitorii Tăi virtuoşi şi nobili! Grația ar fi prea mare pentru mine, căci eu nu am făcut altceva cât timp am trăit pe pământ decât să păcătuiesc încontinuu. Sunt de acord să intru în casă alături de Tine, dar nu voi îndrăzni niciodată să iau parte la un asemenea festin celest, căci singura soartă pe care o merit este cea a lui Iuda Iscarioteanul, care trebuie să fi fost absolut teribilă!"

Capitolul 127

Thomas Îl slăveşte pe Dumnezeu. Instrucțiunile Domnului despre simplitatea iubirii.

1. Eu: „Dragul Meu Thomas, eşti încă foarte naiv! Eu nu i-am cerut lui Iuda să îşi bage bucata de pâine în mâncarea Mea, căci ştiam foarte bine că acest lucru nu va face decât să atragă judecata asupra lui, întrucât era nedemn să împărtăşească pâinea vieții cu Mine! În schimb, pe tine te-am invitat personal să faci acest lucru, căci te consider întru totul demn de această favoare. De aceea, nu trebuie să ai rezerve, de vreme ce Eu însumi sunt cel care ți-a cerut acest lucru. De altfel, în această lume nu putem vorbi de o judecată ulterioară, căci aici fiecare faptă îşi poartă cu sine consecințele, manifestându-se direct, ca realitate a spiritului care a comis-o. De vreme ce fiecare spirit este în această lume propriul său judecător, experimentând exact realitatea care corespunde faptelor sale, nu trebuie să te temi că vei putea fi vreodată influențat din afară. Aici, poți face orice doreşti, căci vei fi judecat în funcție de faptele tale, dar exclusiv de voința ta, care reprezintă forța de motivație ce se ascunde în spatele oricărei fapte.

2. De aceea, pe viitor renunță la aceste scrupule nelalocul lor! Dacă ți-e foame şi ți-e sete, cu siguranță îți doreşti să mănânci şi să bei. Pe de altă parte, dacă refuzi să mănânci şi să bei, nu ai decât să suporți consecințele foamei şi setei. Doreşti cumva să te auto-pedepseşti singur, pentru nu ştiu ce păcate imaginare? Sper că nu!

3. Ceea ce nu-ți doreşti ție, cu siguranță nu le vei dori nici fraților tăi, căci iubirea din inima ta nu te va lăsa să-i răneşti în vreun fel. Nu uita că aici, în împărăția spiritelor, legea este de aşa natură încât orice faptă care are consecințe asupra unui alt spirit se întoarce asupra celui care a comis-o, cu o intensitate egală.

4. Acum ştii cum stau lucrurile în această lume. De aceea, sper că vei face ceea ce ți-am cerut, pentru propriul tău bine, fără să mai eziți vreodată!

5. Ascultă, dacă Mi-aş propune aşa ceva, te-aş putea forța să faci instantaneu ceea ce doresc de la tine. De vreme ce nu te forțez însă, prin puterea Mea, să faci ceea ce este bine pentru tine, limitându-Mă doar să îți întăresc inima, intelectul şi voința prin instrucțiunile Mele blânde, cu atât mai puțin Mi-aş putea propune vreodată să te forțez să faci ceva rău. Mai presus de orice, Eu respect liberul arbitru al omului. De aceea, poți îndrăzni liniştit să îmi îndeplineşti voința, căci aceasta derivă din iubirea Mea supremă față de tine, în calitatea Mea de Dumnezeu, Creator şi Părinte al tău!"

6. Thomas: „O, Tată preaiubit! Orice ezitare a dispărut deja din inima mea! De acum înainte, toate dorințele Tale vor fi porunci sacre ale inimii mele! Mă întreb: ce inimă ți-ar putea rezista Ție? Cât de binecuvântat mă simt acum, când îmi este permis să Te urmez şi când ştiu că Tu eşti alături de Mine, conducându-mă personal în împărăția vieții eterne! O, sfântă este casa în care intră Dumnezeu! Ce cuvinte ar putea slăvi îndeajuns festinul sacru pe care Dumnezeu însuşi l-a pregătit pentru copiii aleşi de inima Sa părintească? O, frații mei binecuvântați, sesizați voi în toată profunzimea ei măreția învățătorului care ne conduce, şi care este Dumnezeu însuşi? - Gândiți-vă că ne aflăm alături de Dumnezeu, de marele Creator al infinității, de Tatăl nostru! O, spuneți-mi: vă dați voi seama de întreaga măreție a Celui care ne conduce acum în interiorul acestei case?"

7. În timp ce intrăm în casă, Eu îi răspund lui Thomas: „Ai dreptate, dragul Meu fiu Thomas! îmi face mare plăcere să constat că ai aprins în inima ta o flacără ce seamănă cu cea a heruvimilor şi a serafimilor, atunci când aceştia Mă slăvesc, ei - care sunt purtătorii voinței Mele în întreaga eternitate. Deşi aceste gânduri de slavă sunt extrem de elevate, puțini fiind cei care le pot pătrunde măreția, plăcerea Mea devine încă şi mai mare atunci când copilaşii inimii Mele îmi spun în față: «Tată». Acest apelativ simplu, venit din inimă, îmi provoacă o plăcere infinit mai mare decât orice imn de slavă al unui înger. Deşi sunt atât de strălucitoare, aceste imnuri de slavă nu reuşesc să ajungă nici măcar până la tivul veşmintelor Mele, în timp ce copilaşii Mei - chiar şi cei mai obişnuiți dintre ei - se joacă beatific cu inima Mea şi cu gândurile Mele, bucurându-se de-a pururi de pâinea adevăratei vieți, la masa Mea!

8. Ascultă, cei care îmi slăvesc atotputerea, lăudând măreția eternă a lui Dumnezeu, se situează automat în afara inimii Mele, ca şi cum Eu şi ei am fi două entități diferite, nu una singură. Ei Mă privesc din exterior, la fel cum făceai tu atunci când te adresai pe pământ cerului înstelat, minunându-te de măreția lui infinită, dar neştiind ce se ascunde în spatele lui. În schimb, toți cei care îmi spun: «Dragă Tată! Dragul meu Frate Divin!» - îmi sunt nu doar alături, ci sunt chiar una cu Mine! Ei Mă slăvesc la fel cum îşi adoră copilaşii adevăratul Părinte şi nu se raportează cu sfială la măreția Mea infinită, ca şi cum s-ar afla la o mare distanță față de Mine, ca şi cum ne-ar despărți de-a pururi o prăpastie imensă. Indiferent cât de sublimă ar fi lumea în care îi conduc, ei continuă să se bucure că sunt însoțiți de Tatăl lor, savurând astfel o realitate pe care marii cântăreți ai măreției Mele divine o ignoră complet.

9. Înțelegi importanța acestei distincții? Dacă simți acum această fericire fără precedent, acest lucru se datorează tocmai faptului că te raportezi la Mine ca la un Părinte, nu doar ca la Dumnezeul şi Creatorul tău. Aceasta este atitudinea corectă, cea care îmi face cea mai mare plăcere posibilă, căci corespunde întru totul ordinii Mele. În scurt timp te vei afla la dreapta Mea, ascultând cuvinte de o măreție incredibilă şi asistând la fapte atât de miraculoase, încât dacă ai continua să repeți la infinit ce spuneai mai devreme: «Cine poate sesiza întreaga măreție insondabilă a lui Dumnezeu?», ceilalți copilaşi ai Mei ți-ar râde în nas şi ți-ar spune: «Hei, frate Thomas, de ce te comporți ca un copil slab de înger? Ce o tot lungeşti la infinit cu măreția Domnului? La urma urmei, ce spirit ar putea spune vreodată că înțelege pe deplin esența lui Dumnezeu? Cum ar putea înțelege creatura limitată ceea ce este nelimitat? Dumnezeu este Părintele nostru, al tuturor, iar noi îl iubim mai presus de orice! El este Cel care ne ghidează, iar noi îl putem vedea alături de noi! Acest lucru ne este suficient, aşa că nu mai simțim nevoia să îi înțelegem întreaga profunzime! Ce este mai important: să fii scufundat în gânduri, dar să nu observi un frate care trece pe lângă tine, sau să îl laşi să gândească în locul tău pe Tatăl ceresc şi să îți întâmpini sărmanul frate cu prietenie, încercând să-l ajuți? De aceea, îți propunem să lăsăm măreția să-şi poarte singură de grijă şi să ne ancorăm micuțul nostru sine în marea iubire, căci în acest fel vom fi infinit mai fericiți decât dacă ne vom închina o întreagă eternitate măreției şi slavei divine!»

10. Cam aşa ți-ar vorbi frații tăi, Thomas. De aceea, îți propun să rămânem împreună, căci contemplarea întregului cer înstelat nu necesită ochi de aceeaşi mărime ca şi cerul! Înțelegi ce ți-am spus?

11. Da, văd că înțelegi! De aceea, îți propun să ne continuăm drumul către marele festin, căci marea sală de festivități este deja pregătită".

Capitolul 128

Intervenția tui Thomas în favoarea foştilor săi duşmani, aflați în continuare în anticamera sălii de festivități. Thomas primeşte un veşmânt de onoare şi o pălărie a înțelepciunii. Prima lui misiune.

1. Thomas este uimit să constate că am ajuns deja în marea salvă de festivități, împreună cu toți ceilalți oaspeți, în fața noastră aflându-se un număr mare de mese, aşezate în formă de cruce, conform dorinței inspirate a lui Max Olaf.

2. Complet uluit de ceea ce vede, Thomas îmi spune: „Doamne şi dragă Tată, cât de măreață este această sală de festivități şi cât de sublime sunt ornamentele care o împodobesc! O, Doamne, dimensiunile acestei săli sunt atât de mari încât ar încăpea în ea de o sută de ori populația pământului! Priveşte acest şir de coloane, care se îndreaptă în toate direcțiile, şi al cărui capăt nici măcar nu îl pot vedea, până într-atât sunt de numeroase. Ce să mai vorbim de înălțimea lor, care pare să atingă cerul! Tavanul în formă de dom este împodobit cu ornamente ce strălucesc mai tare decât soarele, iar galeriile triunghiulare sunt de o maiestuozitate infinită. Ferestrele au vitralii care strălucesc în toate culorile, iar podeaua de aur mă face să mă cutremur în fața acestei măreții. Mă întreb cine ar fi putut să construiască o clădire atât de miraculoasă? O, ce întrebare stupidă! Parcă aş fi orbit din nou! Numai Tu puteai construi ceva atât de măreț! Nici chiar spiritul strălucitor al unui heruvim, a cărui natură este creată din înțelepciunea Ta cea mai profundă, nu Te-ar putea iubi şi slăvi îndeajuns pentru întreaga Ta glorie! Ce să mai vorbim de mine, care nu sunt altceva decât un vierme care se târăşte prin praful de la picioarele Tale? O, ce privelişte sublimă! Strălucirea acestei săli depăşeşte de milioane de ori chiar şi ceea ce şi-ar fi putut imagina un arhanghel!

3. Avea dreptate înțeleptul din antichitate care, zguduit de bunătatea Ta, a exclamat: «Tată, să nu încetezi niciodată cu binecuvântările Tale! Ori de câte ori pedepseşti un copil al Tău, pedeapsa Ta este limitată, căci nu ea reprezintă scopul suprem al creației Tale. În schimb, atunci când începi să binecuvântezi copilul purificat în urma acelei pedepse, binecuvântarea Ta nu are limite! O, Tată, bunătatea, blândețea, grația, iubirea şi compasiunea Ta depăşesc cu mult ceea ce poate suporta un biet spirit sărman!»„

4. Eu: „Ai perfectă dreptate, dragul Meu Thomas, deşi nu ar fi cazul să te agiți atâta! Ce ți se pare atât de măreț în faptul că am permis manifestarea acestei case splendide, în acord cu inima proprietarului ei de drept? Tot ce vezi în fața ochilor corespunde perfect cu conținutul inimii lui Robert Blum, cel care pe pământ nu a avut parte decât de nefericire, şi te asigur că nu aceasta este sala cea mai strălucitoare din întreaga casă! Vei avea în curând parte de alte priveliști, infinit mai glorioase. Mă întreb ce vei spune atunci... Deocamdată, haideți să ne aşezăm cu toții la masă!"

5. Aruncând o privire timidă uşii care face legătura cu anticamera marii săli de festivități, Thomas îmi spune: „O, Doamne, Tată preasfânt, priveşte, te rog, dincolo de acea uşă! Acolo se află înghesuite toate acele suflete amărâte! Oare nu am putea face nimic pentru ele? Aproape toate acele spirite sunt mai bune decât am fost eu vreodată, ceea ce şi explică de ce m-au aruncat afară din casă, căci eu eram oaia cea neagră a grupului. De altfel, le-am iertat de mult acel gest, pe care l-am binemeritat. O, Tată de o bunătate supremă, nu vrei să îi ierți şi pe ei, astfel încât să poată lua şi ei parte la masa noastră festivă?"

6. Eu: „Mult iubitul Meu Thomas, dacă asta îți preocupă inima, Mă tem că în curând îmi vei spune şi tu: «Tată! încetează cu binecuvântările Tale, căci sunt prea mic pentru a le putea suporta!» - Ascultă, prin această dorință sinceră a inimii tale ai reuşit să îți ştergi în fața Mea toate păcatele anterioare. De aceea, ți-ai căpătat dreptul de a îmbrăca pe loc un veşmânt nou, din fir de aur curat, la care se va adăuga şi o pălărie ce va străluci mai puternic decât soarele! Robert, în dulapul de colo, dinspre miazăzi, vei găsi o robă țesută cu fir de aur şi o pălărie similară. Du-te şi adu-le! Căci acesta este veşmântul tuturor celor care combină în mod inspirat înțelepciunea cu iubirea, în părți egale!"

7. Robert se grăbeşte să facă ce i-am spus şi, spre uimirea tuturor celor de față, aduce un veşmânt ce străluceşte chiar mai puternic decât cel al Helenei, la care se adaugă o bonetă asemănătoare cu cea a unui cardinal, cu singura diferență că străluceşte mai puternic decât un soare.

8. Văzând uluitoarele veşminte, Thomas îmi spune, tremurând de emoție şi de fericire: „Vai, Tată! Tată! Cum poți să împodobeşti cu asemenea veşminte o ființă păcătoasă ca mine?! O, Doamne, o, Iisuse al meu! Este prea mult! Ce strălucire orbitoare! Chiar trebuie să-mi pun pe mine aceste haine?"

9. Eu: „Da, căci ele corespund perfect inimii tale, care îmi este întru totul pe plac! Haide, grăbeşte-te, căci avem multe de făcut”. - Thomas abia apucă să atingă roba şi boneta că acestea îl îmbracă instantaneu, dovedindu-se că i se potrivesc impecabil (un nou aspect care îl uimeşte la culme!).

10. Văzându-l astfel îmbrăcat în haine noi, îi spun: „Acum, dragul Meu frate, te poți considera un spirit perfect, asupra căruia s-a revărsat plenar grația, iubirea şi înțelepciunea Mea! Pe de altă parte, masa este pregătită, iar oaspeții invitați s-au prezentat la festin. Pe de altă parte, aşa cum bine ai precizat, în anticamera alăturată se află circa 3000 de suflete sărmane, conduse de un general pe care tu îl cunoşti foarte bine. Acest om are o inimă bună şi înțelegătoare, iar cuvintele sale impun respect celorlalți. De aceea, du-te în anticameră, împreună cu fratele Dismas, pe care generalul l-a cunoscut foarte bine în lumea exterioară, şi încearcă să câştigi acest spirit drept de partea Mea, dar numai în acord cu liberul arbitru al inimii sale. Procedează în mod similar şi cu celelalte suflete, care îl vor urma oricum. Dacă îți vei duce la bun sfârşit această primă misiune pe care ai primit-o în lumea spiritelor, vei primi după festin alte misiuni, infinit mai mărețe. Căci adevăr îți spun: în împărăția Mea există încă multe alte nivele ierarhice, pe care nici măcar nu le poți bănui. De aceea, grăbeşte-te, împreună cu Dismas, care te va asista cu înțelepciunea lui”.

11. Thomas: „O, Tată preabun şi preaplin de iubire! Cât de mare este grija Ta față de oițele pierdute, față de banul rătăcit şi față de fiul risipitor! Slăvit să fii de-a pururi, Tată, pentru iubirea şi grația Ta!”

Capitolul 129

Thomas şi Dismas ajung în fața generalului şi a celor 3000 de suflete. Clarificări legate de Iisus Hristos şi de calea mântuirii Sale. Discursul generalului. Domnul întâmpină mulțimea noilor suflete mântuite chiar la intrarea în marea sala de festivități.

1. Ca răspuns la aceste cuvinte, Thomas îl ia cu prietenie de mână pe Dismas şi cei doi se îndreaptă către anticameră.

2. Generalul şi cei care îl însoțesc rămân uimiți să îl vadă în spatele lui Dismas pe călugărul Thomas, îmbrăcat în haine strălucitoare şi cu o mină foarte prietenoasă. Fără nici un fel de ranchiună, el le strânge amândurora mâinile, spunându-le: „Vă salut, dragii mei prieteni! Vă salut cu o mare bucurie în inimă! Dar, prietene Thomas, cât de diferit arăți! Ceva mai devreme, când această mulțime te-a aruncat pe uşă afară, împotriva voinței mele, din cauza slujbei pe care doreai să o ții pe bani (dar să nu mai insistăm asupra acestui subiect penibil!), erai îmbrăcat în veşminte negre şi ponosite, în timp ce acum străluceşti mai ceva ca soarele! Cum a fost posibil să te înalți până la acest statut? Oare ai reuşit să ajungi aici numai prin citirea slujbei şi a rugăciunii Domnului în limba latină? Sau ai descoperit în alt fel Divinitatea? Haide, povesteşte-ne calea pe care ai mers ca să ajungi la o asemenea binecuvântare!”

3. Thomas: „Stimatul meu prieten, promite-mi că vei crede fără să te îndoieşti ceea ce îți voi spune, şi în acest fel te vei trezi în aceeaşi situație în care ne aflăm eu şi fratele Dismas, aici de față, pe care îl cunoşti foarte bine”.

4. Generalul: „Îmi dau foarte bine seama, după strălucirea voastră, că ați ajuns în lumea adevărului curat. Minciuna nu poate străluci ca soarele, căci este deşartă şi lipsită de conținut. De aceea, intenționez să cred orice ne veți spune. Sincer să fiu, ard deja de nerăbdare să ascult adevărul pe care îl vor rosti buzele voastre!”

5. Thomas: „Foarte bine! Ascultați-mă! Iisus, Cel crucificat, nu este doar Fiul viu al lui Dumnezeu, ci şi Dumnezeu cel Atotputernic, în toată plenitudinea omnipotenței Sale! Nici un spirit nu poate avea parte de mântuire şi nu poate descoperi adevărata viață eternă decât prin El. Întoarceți-vă cu toții inimile către El şi veți primi imediat ajutor! El este Cel care ne-a ajutat pe mine şi pe acest frate al meu, căci El este de o bunătate nesfârşită şi nu judecă pe nimeni. Dimpotrivă, le dăruieşte tuturor după dorințele inimilor lor. Orice om de bună credință primeşte o grație nemăsurată, în acord cu bunele sale intenții! Acum ştiți tot ce este de ştiut, aşa că puteți face după cum doriți! Singurul vostru judecător va fi voința inimilor voastre”.

6. Generalul: „Tu ce ai de spus în această privinţă, prietene Dismas?" - Dismas îi răspunde: „Nu pot decât să repet întocmai ce a spus fratele Thomas, căci cuvintele sale corespund întru totul adevărului cel mai desăvârşit!"

7. Generalul: „Două mărturii similare sunt mai mult decât suficiente pentru mine! De aceea, cred fiecare cuvânt pe care l-aţi rostit. Îngăduiţi-mi acum să adresez câteva cuvinte acestei mulţimi de suflete!"

8. Generalul se întoarce apoi către mulţime şi spune: «Ascultaţi cu cea mai mare atenţie ceea ce doresc să vă spun. De când am ajuns în această lume, am simţit cu toţii cât de jalnică este condiţia în care ne aflăm. Ne-am plâns şi ne-am lamentat, dar nimeni nu ne-a alinat suferinţa. Am căutat, dar nu am găsit. Am blestemat, dar nici un abis nu s-a deschis ca să ne înghită. Am încercat să ne rugăm, dar nu am găsit formula cea mai potrivită, aşa că nu am primit - în aparenţă - răspuns la rugăciunile noastre. Pe scurt, nu am avut parte decât de o disperare fără limite. Personal, am încercat să vă alin suferinţa aşa cum m-am priceput, dar rezultatele mele au fost slabe, căci mă simţeam eu însumi mai rău decât voi!

9. Exact atunci când speranţa m-a părăsit cu totul, Divinitatea - pe care am respins-o cu toţii atât de multă vreme şi în care am refuzat să credem - ne-a trimis doi mesageri ai mântuirii, cât se poate de familiari nouă! Aceştia afirmă că putem fi mântuiţi cu toţii dacă ne vom deschide inimile în faţa lui Iisus Hristos, Cel crucificat, despre care susţin că este unica Divinitate! Mă întreb, aşadar, ce ne-ar împiedica să îi credem pe aceşti doi prieteni ai noştri, atât de plini de lumină? Cu siguranţă, nimic rău nu ni s-ar putea întâmpla, căci ne aflăm deja într-un iad desăvârşit, aşa că nu avem unde să coborâm mai jos de atât! În schimb, există speranţa reală că ne-am putea îmbunătăţi cu adevărat soarta, ceea ce nu înseamnă puţin lucru, dată fiind starea în care ne aflăm.

10. De aceea, vă invit să meditaţi asupra celor spuse de mine şi să acţionaţi în consecinţă. Cu siguranţă, nu are cum să vi se întâmple ceva rău. Cea mai bună dovadă a acestui lucru este chiar unul din cei doi purtători ai mesajului divin, fostul părinte pe care l-aţi aruncat pe uşă afară şi care acum s-a întors înapoi, într-un gest de mare prietenie faţă de noi. După ceea ce i s-a întâmplat înainte, este puţin probabil că ar mai încerca să ne înşele, mai ales că a împărtăşit alături de noi crudul nostru destin, pe care îl cunoaşte foarte bine. - De aceea, vă invit, prieteni, să vă deschideţi inimile faţă de Iisus Hristos, indiferent care vor fi consecinţele! Dacă nici El nu ne va ajuta, atunci suntem cu siguranţă pierduţi!"

11. Întreaga mulţime strigă la unison: „Aşa este, dragul nostru general, suntem întru totul de acord cu tine! De aceea, vom face tot ceea ce ne vei spune. Fie ca Iisus Hristos să ne ajute, căci altfel suntem pierduţi pentru totdeauna!"

12. Generalul i se adresează în continuare lui Thomas: „Prietene, bănuiesc că titlurile pe care le-am purtat cu toţii în lumea exterioară nu mai contează în această împărăţie a spiritelor! De aceea, îţi voi spune de acum înainte prietenul şi fratele meu scump! Ai auzit cu urechile tale cum întreaga mulţime de suflete, până la ultimul, şi-a declarat credinţa în cele spuse de tine! Cât despre mine, afirm cu toată convingerea că Iisus a ajuns să reprezinte totul pentru mine, aşa cum reprezintă şi pentru tine! Ce trebuie să facem în continuare, pentru a deveni mai demni de Iisus Hristos, Domnul eternităţii?"

13. Thomas îi răspunde: „Stă scris: «Cel care crede în Fiul lui Dumnezeu va fi binecuvântat!» De vreme ce aţi ajuns să credeţi în El, veţi fi binecuvântaţi cu toţii, prin graţia Lui directă! Vă mai lipseşte totuşi un lucru, după câte mi-am dat seama, ţinând cont de afirmaţiile voastre, cam lipsite de entuziasm! Acest lucru se referă la iubirea faţă de Domnul Iisus! De aceea, deschideţi-vă inimile şi aprindeţi în ele flacăra iubirii faţă de Dumnezeu. Abia atunci se va manifesta El în faţa voastră, primindu-vă la pieptul Lui şi ghidându-vă mai departe! Căci bunătatea, iubirea şi compasiunea Lui nu cunosc limite!"

14. Generalul: „Prietene, chiar dacă declaraţia noastră ţi s-a părut lipsită de entuziasm, te asigur că ea a venit direct din inimile noastre! De aceea, te asigurăm că inimile noastre bat cu putere acum de dragul Domnului Iisus Hristos, într-o măsură mult mai mare decât inimile celor care gândesc profund şi rostesc cuvinte înălţătoare, dar nu simt nimic din ceea ce spun. Dispunem şi noi de un oarecare intelect, desigur, nu foarte erudit, dar limba noastră descrie doar ce simt inimile noastre, lucru care nu poate fi deloc neplăcut pentru Domnul slavei. Te asigurăm aşadar din nou de iubirea noastră faţă de Domnul Iisus Hristos, pe care îl considerăm cu toţii unicul Dumnezeu, iubire care nu este cu nimic mai mică decât credinţa noastră în El! Spune-ne, ce ne mai lipseşte în acest caz?"

15. Dismas ia la rândul lui cuvântul: „Nu vă mai lipseşte absolut nimic. Haide, spune-le oamenilor să îşi deschidă ochii şi să privească în direcția uşii deschise care face legătura între această anticameră şi marea Sală a Vieții. Iată, Domnul se află deja acolo, cu brațele deschise, gata să vă primească în marea împărăție a grației şi compasiunii Sale!”

16. Generalul îşi întoarce imediat privirile către uşa deschisă, în pragul căreia Mă aflu Eu. El Mă recunoaşte instantaneu. - Copleşit de o bucurie nestăvilită, el strigă cu o voce puternică, de comandant de armată: „O, Doamne, Creator al cerurilor şi al pământurilor! Câtă compasiune, să ne întâmpini chiar Tu, Cel Preaînalt! O, sfânt, sfânt, sfânt eşti Tu, Doamne! - Fraților, ridicați-vă ochii şi priviți! Domnul Dumnezeul Iisus, cel care şi-a sacrificat viața pe cruce, ca un veritabil Erou, dar s-a ridicat din morți a treia zi, prin propria Sa putere, ca un cuceritor şi învingător al morții, a venit să ne întâmpine personal! Haideți, cădeți în genunchi şi slăviți-L pe El din străfundurile inimilor voastre! Repetați după mine, cu toată ardoarea inimii: «O, Tată preasfânt, care ai coborât din cerurile Tale de dragul nostru, al celor mai nevrednici dintre păcătoşi, lăudat şi slăvit fie numele Tău! Iartă-ne nouă greşelile noastre şi nu ne pedepsi din cauza faptelor noastre rele, ci lasă-Ți grația sfântă să se reverse asupra noastră, după măsura compasiunii Tale, şi nu a judecății Tale severe! Căci Ție îți datorăm, o, Doamne, întreaga noastră iubire, acum şi de-a pururi, şi-n vecii vecilor, amin!»„

Capitolul 130

Mulțimea ajunge în fața Domnului. Călătoria de o viața a generalului Theowald către Dumnezeu. Secretul vieții pământeşti este revelat în lumea de dincolo. Cuvintele pline de iubire şi de lumină ale lui Iisus

1. Auzind cuvintele generalului, toată lumea îşi întoarce privirile către marea uşă, căzând în genunchi în fața Mea. Fiecare din aceste suflete sărmane a încercat astfel să Mă slăvească după puterile şi priceperea sa, căci toate erau suflete purtătoare ale unui spirit relativ curat, nepătat de fapte prea rele, întrucât au dus o viață mai degrabă emoțională decât intelectuală. De aceea, am preferat să le las o vreme în această stare înălțătoare de adorație, astfel încât sufletele lor să aibă posibilitatea să se coaguleze în jurul sinelui lor.

2. În schimb, i-am cerut generalului să vină la Mine. Deşi a încercat la început să se opună, spunându-Mi că nu este demn să se apropie mai mult de Mine, i-am răspuns cu o referire la Zaharia din Biblie, în casa căruia am intrat, deşi era un mare păcătos, pentru a sta la masă împreună cu el.

3. Prinzând ceva mai mult curaj, generalul s-a apropiat de Mine cu o atitudine de respect maxim, spunându-Mi: „O, Doamne, iartă-ne mie şi nouă tuturor îndrăzneala de a Te privi în fața Ta sfântă! Ce putem face noi, sărmane creaturi, dacă relația dintre noi şi marele nostru Creator este una atât de nefericită? Noi toți la un loc nu reprezentăm nimic în fața Ta, căci Tu singur eşti totul în toate! Ce fericire nesperată trebuie să cuprindă orice spirit, atunci când, după renunțarea la învelişul său pământesc, are posibilitatea să Te zărească! Ce altceva mi-aş mai putea dori în clipa de față? O, Doamne, Dumnezeule Preaînalt! Ce fericire îmi inundă întreaga ființă, acum, când ştiu că gura Ta sfântă îmi va vorbi! De când aştept acest lucru...

4. De câte ori nu mi-am spus pe pământ: «Oare există un Dumnezeu, sau nu? Iar dacă da, unde se află El, şi cum ar putea arăta? Ar putea fi oare învățătorul evreu Iisus ceea ce pretinde legenda că reprezintă? Ar putea fi un om la fel ca noi una cu Dumnezeu, cu acel Dumnezeu care a umplut spațiul infinit cu miriadele de ființe de toate felurile, create din El însuşi?» Cât timp am trăit în lumea exterioară, nu am reuşit niciodată să găsesc un răspuns satisfăcător la toate aceste întrebări, căci porțile cerului îmi erau închise, iar semenii mei muritori îmi ofereau tot felul de alte concepte legate de Dumnezeu. Cu toții îmi vorbeau de faptele miraculoase pe care le-ai făcut pe pământ, dar toate acestea sunau prea mult a poveşti de adormit copiii, aşa că spiritul meu cercetător nu s-a mulțumit niciodată cu ele! Pe scurt, am căutat întreaga mea viață, dar nu am găsit ce căutam! Am bătut la toate porțile, dar nu mi-a răspuns nimeni care să-mi spună: «Intră, prietene, căci aici vei găsi ceea ce cauți!»

5. De aceea, am ajuns în timp să îmi pierd complet credința în Dumnezeu! În imaginația mea, realitatea a devenit un loc în care acționează exclusiv forțele oarbe ale naturii, într-un mod cât se poate de haotic. M-am aruncat astfel din ce în ce mai puternic în vârtejul agitat al lumii exterioare,

care m-a condus inextricabil către acea moarte oribilă, în urma căreia m-am trezit în această lume. Şi iată, acum trăiesc o nouă viață şi Te pot vedea chiar pe Tine, cel care mi-a dăruit-o! Am părăsit astfel pentru totdeauna împărăția întrebărilor, căci am găsit în Tine, o, Doamne, răspunsul viu la tot ceea ce m-a preocupat vreodată! Da, viața pe pământ nu este altceva decât o mare întrebare, al cărei răspuns nu poate fi găsit însă decât în această lume a spiritelor! - O, slăvit fii de-a pururi pentru această răsplată minunată, aceea de a privi în față acest vierme care se zvârcoleşte în praful de la picioarele Tale!"

6. Eu: „Dragul Meu Theowald! Condițiile vieții pe pământ sunt diferite de cele care prevalează în împărăția eternă şi nepieritoare a spiritelor. Ele nu ar putea fi însă altfel, căci numai aşa se poate naşte din ele această viață mai adevărată şi mai perfectă. Atât timp cât trăieşte pe pământ, orice om întrupat este chemat să o apuce pe calea cea dreaptă, tocmai pentru a-şi asigura astfel această viață perfectă în lumea de dincolo, prin respectarea strictă a cuvintelor Mele, descrise în principal în cele patru Evanghelii care vă sunt bine cunoscute. Pentru a deveni un spirit cu adevărat liber, este însă imperios necesar ca el să dispună de un liber arbitru, ceea ce explică de ce se lasă oamenii cu atâta uşurință - îndeosebi în această epocă - atraşi de muzica sirenelor lumeşti, care le asurzesc urechile, şi de strălucirea orbitoare, dar mincinoasă, a plăcerilor terestre.

7. De aceea, aceşti oameni nu ajung aproape niciodată la destinația către care sunt chemați, ci dimpotrivă, sfârşesc exact în fundătura pe care ar fi trebuit să o evite cu orice preț: aceea a iubirii egoiste de sine, a dominării celor din jur, a lăcomiei, răutății, desfrâului, lipsei de castitate şi prostituției! Aceste stări de conştiință nu sunt capabile să amplifice viața, ci doar să o distrugă. De aceea, după ce îşi părăsesc trupul fizic, multe suflete pățesc ceea ce ați pățit voi atunci când ați ajuns în această lume. Ele sunt nevoite să rătăcească fără rost, prin întuneric, experimentând suferință după suferință, tocmai cu scopul de a se umili şi de a renunța la plăcerile desfrânate ale simțurilor lor, astfel încât în acest deşert spiritual să înceapă să se acumuleze din nou viața. Abia atunci, după ce încep să se regăsească pe sine, aşa cum v-ați regăsit voi, pot primi ele ajutorul necesar, care nu le este niciodată impus cu forța, ci pe care ajung să îl solicite ele însele.

8. Pe bună dreptate, mesagerul Meu, Thomas, v-a explicat că în această lume singurul vostru judecător este propria voastră voință, care vă poate dărui tot ce este mai bun pe lume, dar şi tot ce este mai rău. Din fericire, voi ați cerut tot ce este mai bun pe lume, respectiv M-ați solicitat pe Mine, iar acum, Cel după care tânjeau inimile voastre se află chiar în fața voastră, căpătând formă vizibilă. De acum înainte, veți putea auzi direct din gura Mea care este voința Mea în ceea ce vă priveşte. Dacă vă veți însuşi această voință, veți putea avea acces la o viață trăită în preafericire! Haide, du-te acum şi transmite-le acest mesaj celor pe care îi ai în grijă!"

9. Generalul Theowald face imediat ce i-am spus, convingându-şi semenii, pe un ton care nu admite replică, de adevărat comandant de oaste, de adevărul spuselor Mele. Într-adevăr, mulțimea le acceptă pe loc, fără să crâcnească. După ce Mi-a îndeplinit ordinul, fără vreun fel de problemă, generalul se întoarce la Mine şi îmi spune: „Doamne Iisuse, Părinte şi Dumnezeu al nostru, de la începuturile eternității! Am îndeplinit misiunea pe care mi-ai trasat-o. De acum înainte, voința Ta sfântă va fi de-a pururi porunca de care vom asculta cu toții. Spuneai însă mai devreme că abia de acum înainte ne vei comunica această voie a Ta în ceea ce ne priveşte! De aceea, Te implorăm, Tată preaiubit, să ne transmiți această voință divină! Îți promitem cu toții solemn că, de acum înainte, nu ne vom mai despărți niciodată de ea, nici prin voia, nici prin faptele noastre!"

10. Eu: „Foarte bine! Îmi face mare plăcere să aud această promisiune, rostită la unison, de parcă ați avea un singur glas. Va trebui totuşi să vă examinați inimile pentru a vedea în ce măsură sunteți dispuşi să acceptați cu adevărat voința Mea, şi dacă sunteți capabili să faceți acest lucru!"

11. Theowald: „O, Doamne, cine poate şti mai bine decât Tine de ce anume sunt capabile inimile noastre? De aceea, îți vom lăsa Ție această sarcină, de a le cerceta şi de a vedea cât de sincere sunt, acum şi de-a pururi! Cu siguranță, nu ne vei împovăra cu sarcini mai mari decât am putea duce vreodată, aşa că singurul lucru care ne va preocupa de acum înainte este în ce măsură suntem demni să acceptăm voința Ta sfântă în inimile noastre impure. În acest scop, mă tem că va trebui să ne facem cu toții o curățenie generală în inimile noastre".

12. Eu: „Dragii Mei copilaşi! Trebuie să recunosc că deşi sunteți cu toții copii ai lumii exterioare, voi sunteți în multe privințe mai înțelepți chiar decât copiii luminii. De aceea, puteți să vă considerați eliberați de multe poveri pe care ați fost nevoiți să le purtați până acum. Aveți cu toții

inimi inteligente, care manifestă o mare iubire şi multă credinţă în Mine. În mod proporţional, multe vă vor fi iertate! Bucuraţi-vă că nu aţi fost dictatori pe pământ, căci aceştia Mă vor vedea într-o lumină complet diferită! - Haideţi acum, ridicaţi-vă şi ascultaţi cu atenţie ce vă spun:

13. Cel mai mare dintre voi trebuie să fie slujitorul tuturor celorlalţi! Singura poruncă pe care v-o dau este iubirea, care trebuie să fie însă autentică! - Thomas şi Dismas vă vor fi învăţători şi ghizi, aşa că trebuie să consideraţi cuvintele lor ca fiind transmise de Mine. Dacă veţi respecta aceste porunci simple, veţi putea pătrunde pe deplin în împărăţia Mea! Iubiţi-i pe cei doi aşa cum v-aţi iubi cei mai buni prieteni şi cei mai dragi fraţi, căci lor le-am încredinţat sarcina de a vă conduce în împărăţia vieţii eterne. De asemenea, tot ei vă vor asigura ceea ce vă mai lipseşte încă!"

Capitolul 131

Marele festin. Generalul şi prietenul său Kernbeiss. Thomas le mulţumeşte pentru vindecarea anterioară. O privire aruncată iadului terestru.

1. După aceste cuvinte, Mă adresez lui Robert, căruia îi spun să aducă, cu ajutorul balerinelor, suficiente pâini şi suficient vin, pe care să le dea celor doi ghizi spirituali, Thomas şi Dismas, astfel încât aceştia să le ofere mai departe noilor oaspeţi, pentru regenerarea lor. Robert Mă ascultă, iar oaspeţii, astfel regeneraţi, trăiesc un moment de mare bucurie şi elevare interioară, slăvindu-Mi bunătatea şi graţia. Le sugerez apoi celor doi ghizi să îşi conducă învăţăceii în sala marelui festin spiritual.

2. Noii oaspeţi rămân uluiţi să constate cât de rapid sunt serviţi. Un prieten al generalului Theowald îi spune acestuia: „Dragă prietene, cum crezi că a fost posibil ca 3000 de suflete să fie servite într-un timp atât de scurt cu pâine şi vin de aceşti doi fraţi ai noştri, fostul călugăr Thomas şi cunoştinţa noastră anterioară, Dismas? Practic, lucrurile s-au petrecut instantaneu. Cu puţin timp înainte, onorabilul Robert Blum şi cele câteva dansatoare de o frumuseţe uimitoare au adus câteva pâini şi câteva sticle de vin. Îmi amintesc că văzându-i pe cei doi cum primesc acele alimente, m-am gândit în sinea mea: «Doamne, până când cei doi vor reuşi să distribuie tuturor celor de faţă pâinea şi vinul, primilor serviţi li se va face din nou foame şi sete!» Lucrurile nu s-au petrecut însă aşa: ca printr-o baghetă magică, întreaga mulţime şi-a primit porţia de pâine şi vin al vieţii. Cele circa 30 de sticle cu vin au fost golite, iar pâinea a fost împărţită până la ultima fărâmitură. Spune-mi, cum a fost posibil aşa ceva într-o lume a legilor naturale? Pentru mine, problema reprezintă o enigmă imposibil de elucidat!"

3. Generalul: „Dragul meu prieten Johann «Care-despică-firul-în-patru» Kernbeiss, după cum ţi se spunea pe pământ, iarăşi ai tendinţa să faci din ţânţar armăsar! Gândeşte-te la înţelepciunea şi la omnipotenţa divină, şi totul îţi va deveni limpede! Oare, cât timp ai trăit pe pământ, ai înţeles absolut tot ce ai văzut şi tot ce ai experimentat? Cine îţi umplea atunci plămânii cu aer şi cine îţi făcea inima să bată? Cine a aprins acel foc din stomacul tău, care ţi-a permis să digeri toate acele mese? Cine te-a ajutat să creşti atunci când erai copil? Cine ţi-a construit ochii şi urechile? Şi cum a reuşit acel Constructor-maestru să facă toate acele lucruri? Chiar nu îţi dai seama că pe pământ am asistat aproape în fiecare clipă la astfel de miracole, fără măcar să realizăm ce se întâmplă? Fiind obişnuiţi cu ele încă din copilărie, dar mai ales fiind obişnuiţi să nu gândim prea mult, noi ne-am trăit viaţa fără să ne dăm seama că ne aflăm în plin miracol, trecând cu indiferenţă pe lângă aceste fapte magice.

4. Odată ajunşi în această lume, capacitatea noastră de a gândi s-a luminat, căci aici există mai puţine obstacole care să impieteze asupra ei; de aceea, manifestările care există în această lume nu pot decât să ne uimească în permanenţă, căci dintr-o dată am devenit capabili să remarcăm cât sunt de miraculoase. Cât despre «felul» în care sunt produse aceste miracole, ar fi o prostie să ne batem capul... Cu siguranţă, dacă aceste răspunsuri ne-ar fi necesare pentru trezirea înţelepciunii noastre, cei doi ghizi pe care i-am primit ni le-ar fi elucidat de mult. De vreme însă ce ele nu ne sunt deocamdată necesare, este suficient să pornim de la premisa că pentru un Dumnezeu omnipotent nimic nu este imposibil! Personal, consider că tot ceea ce există este un mister de nepătruns!

5. În marea Sa compasiune, Domnul nostru ne-a dăruit pâinea şi vinul de care aveam cu toţii nevoie pentru a ne reface, iar acestea ne-au săturat cu asupra de măsură. De ce trebuie să ne batem capul cu mecanismul prin care a realizat El acest miracol? Sunt absolut convins că o simplă

mulțumire din partea noastră, adresată Marelui Dăruitor de o bunătate infinită, îl va satisface pe Acesta infinit mai mult decât dacă am încerca să îi disecăm faptele cu întreaga înțelepciune a îngerilor!”

6. Johann Kernbeiss: „Ai întru totul dreptate, şi nu pot decât să fiu de acord cu tine! Asta nu înseamnă însă că nu am asistat la un miracol”. - Generalul: „Aşa este! Nici chiar un înger nu te-ar putea contrazice în această privință. Pe de altă parte, îți reamintesc că nu ne aflăm aici pentru a judeca ce se întâmplă, ci doar pentru a admira şi a ne bucura cu recunoştință de tot ceea ce ni se oferă!”

7. Johann Kernbeiss: „Să înțeleg că ideea de progres spiritual nu îți spune nimic?” - Generalul: „O, prietene, dacă asta crezi în ceea ce mă priveşte, doar pornind de la premisa că nu sunt dispus să disec la infinit fiecare faptă miraculoasă la care asist, atunci greşeşti foarte tare! În realitate, nimic nu mă atrage mai mult decât ideea de perfecțiune spirituală! Dar mai bine aşteaptă întoarcerea celor doi ghizi ai noştri. Cu siguranță, aceştia îți vor putea spune mai multe despre acest concept, decât aş putea face eu însumi. Nu doresc să îmi arog o înțelepciune pe care nu o posed deocamdată.

8. Priveşte, cei doi se întorc deja. Primul (Dismas) nu pare să strălucească prea tare, dar Thomas străluceşte mai ceva ca soarele”.

9. Johann Kernbeiss: „Te rog, haide să păstrăm această discuție între noi. Ce rost are să informăm întreaga companie celestă în legătură cu ceea ce ne preocupă? Probabil că cei doi s-ar amuza nespus dacă i-am deranja cu astfel de întrebări! De aceea, te rog, păstrează tăcerea! Altminteri, nu uita că sunt întru totul de acord cu tine!”

10. Thomas şi Dismas se întorc în anticameră, unde se află încă marea mulțime de spirite. Generalul Theowald, împreună cu amicul său Kernbeiss, îi întâmpină cu bucurie, mulțumind în numele întregii mulțimi Domnului pentru minunata Sa ospitalitate, în timp ce Kernbeiss nu se poate abține să nu remarce în treacăt repeziciunea miraculoasă cu care s-au desfăşurat lucrurile.

11. Călugărul Thomas îi răspunde că propria sa trezire spirituală s-a produs cu o repeziciune de necrezut, datorându-se în mare parte mustrării primite de la general şi reacției mulțimii, care l-a dat afară din casă, făcându-i astfel un imens serviciu, căci l-a trezit din imensa lui orbire. Kernbeiss îi răspunde: „Dragă prietene, te implor, nu-mi mai aduce aminte de acel episod, căci eu am fost unul din cei care te-au împins pe uşă afară. Din păcate, la ora actuală nu mai pot schimba nimic din ceea ce am făcut atunci. Am regretat deja acest lucru de o mie de ori, dar sunt momente în care omul parcă îşi iese din minți, uitând complet de sine. În mod regretabil, acest lucru li se întâmplă chiar şi celor mai buni dintre oameni. Am însă convingerea că dacă oamenii şi-ar învăța lecțiile, cerându-şi iertare unii altora şi strângându-şi mâinile în semn de împăcare, Tatăl ceresc nu i-ar pedepsi prea tare pentru greşelile lor!”

12. Thomas: „Ai perfectă dreptate! Atunci când oamenii îşi reglează conturile între ei, în numele iubirii, Dumnezeu nu mai are nimic de obiectat! Căci Domnul nu le cere oamenilor decât ca nici unul dintre ei să nu încerce să se ridice deasupra fraților săi sau să îi judece. În ceea ce ne priveşte pe noi doi, din fericire nu am avut niciodată nimic de împărțit unul cu celălalt, aşa că nu avem ce să ne iertăm reciproc. Faptul că m-ai împins afară din casă, alături de ceilalți, nu impietează cu nimic asupra prieteniei pe care am nutrit-o unul față de celălalt pe pământ, ca să nu mai vorbim de faptul că mi-ai făcut astfel un mare serviciu, contribuind la trezirea mea spirituală. Dacă nu aş fi trăit atunci acel şoc, cu siguranță m-aş zbate şi acum în prejudecățile mele preoțeşti, în timp ce astfel, prin grația Domnului, am ajuns într-o stare care îmi permite să mă revanşez de o mie de ori față de tine.

13. Cel mai mare regret pe care îl am la ora actuală se referă la toate prostiile pe care vi le-am băgat în cap pe vremea când trăiam ca preot pe pământ, creând astfel în mințile voastre prejudecăți care nu s-au şters încă nici acum. Voi avea însă grijă să îndrept aici această stare de lucruri. Voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a corecta prejudecățile pe care vi le-am inoculat în mod aberant, înlocuindu-le cu instrucțiuni cât mai înțelepte. Nu îmi doresc decât ca Cel care mi-a dat această însărcinare celestă să mă întărească, astfel încât să îmi pot îndeplini cu succes această misiune!

14. Prin grația Domnului, ochiul meu spiritual s-a deschis şi mi s-a permis să văd ce se întâmplă chiar acum pe pământ, şi mai ales în patria noastră. Vă asigur că veți primi voi înşivă în scurt timp veşti de acolo, de la cei care urmează să sosească în această lume. Deocamdată, vă spun un singur lucru: mai-marii pământului, care au fost o vreme ținuți cu capul la fund, s-au hrănit din plin cu sângele fraților lor, astfel încât s-au îngrăşat din nou, redevenind puternici. În loc să îi mulțumească Domnului pentru victoria lor împotriva imaginarilor lor duşmani, ei nu-şi mai încap la

ora actuală în piele de atâta mândrie, orgoliu, aroganţă şi dorinţă de răzbunare. Satan le-a pus la dispoziţie întregul său arsenal al iadului, iar ei au preluat în întregime principiile acestuia, pe care le aplică cu succes în politica mondială.

15. «Nu judeca, dacă nu doreşti să fii judecat! Nu condamna, dacă nu doreşti să fii condamnat! Fii plin de compasiune şi vei avea parte de compasiune!» Aşa a sfătuit Domnul umanitatea acum 2000 de ani. Fără să ţină deloc cont de aceste porunci divine, noii puternici ai zilei îşi calcă fraţii în picioare aşa cum doresc. Ei îi judecă, îi condamnă şi îi omoară după bunul lor plac, mizând pe faptul că dispun de întreaga putere exterioară. În scurt timp, o bună parte din cei ucişi de ei vor ajunge în această lume, lamentându-se. Voi veţi avea misiunea să-i primiţi pe aceştia, să le alinaţi durerea şi să îi liniştiţi. Dacă veţi reuşi să duceţi la bun sfârşit această sarcină, veţi primi ulterior misiuni mult mai mărețe!"

Capitolul 132

Soseşte un grup de suflete ucise prin execuţie. Liderul lor spune povestea grupului. Filozofia care nu se bazează pe credinţa şi pe iubire.

1. De-abia şi-a terminat Thomas instrucţiunile că de afară se aud vaiete şi ţipete aproape imposibil de suportat. Thomas le cere oamenilor să fie atenţi, spunându-le: „După cum puteţi vedea, ceea ce v-am anunţat mai devreme, prin graţia Domnului, se întâmplă deja. O mulţime uriaşă de suflete extrem de tulburate se apropie de această casă. Cu siguranţă, noii sosiţi au fost chinuiţi şi ofensaţi în toate felurile posibile pe pământ. Sunt sufletele unor oameni care au fost executaţi fără milă şi care depind în mare măsură de noi. De aceea, tăcere, prieteni! Iată, se apropie deja de noi, mergând pe marea alee din grădină. Mulţimea este condusă de un individ cu o mină sinistră, îmbrăcat într-un costum de catifea neagră, care are pe cap o bonetă ţesută cu aur. Acesta se împleticeşte în faţa mulţimii de parcă ar fi beat, în timp ce alţi 30 îl urmează, ducând un fel de torţe în mâini. Imaginea este teribilă! De aceea, tăcere!"

2. Posomorâtul lider al mulţimii se întoarce către aceasta şi spune: „Iată unde am ajuns, sărmană adunătură de nenorociţi, gunoaie ale societăţii! O, sărmana mea soţie! Ai ajuns o simplă umbră! Degeaba arzi ca o torţă, din dorinţa de răzbunare pentru modul ruşinos în care a fost ucis mişeleşte soţul tău! Întregul iad a conspirat împotriva lui, punând stăpânire pe sufletul său, pentru eternitate! O, dragii mei prieteni, degeaba vă tânguiţi, căci am ajuns cu toţii într-o lume întunecată a tuturor chinurilor. A trecut multă vreme de când ne lamentăm în zadar, rătăcind fără rost prin această beznă fără sfârşit, fără ca cineva să ne ajute. Cu siguranţă, nu există nici un Dumnezeu şi nici o răsplată pentru faptele bune ale oamenilor! Degeaba imploraţi voi răzbunarea împotriva celor care ne-au ucis! Dacă ar exista cu adevărat un Dumnezeu, acesta nu ar permite unui grup mic de oameni mizerabili să comită asemenea orori pe acel pământ blestemat de Satan!

3. Ce am făcut noi ca să merităm această moarte? Nimic altceva decât să îi cerem împăratului ceea ce a promis că ne va da. Atunci când ne-am cerut drepturile, am fost declaraţi trădători şi rebeli. Am încercat să ne apărăm, mai întâi din punct de vedere moral, apoi chiar fizic. Atunci, ei ne-au zdrobit ridicând împotriva noastră întreaga putere a celor doi împăraţi. Chiar şi aşa, nu ne-ar fi învins dacă nu ar fi dispus de uriaşul lor aparat de represiune. În cele din urmă, am predat armele, dar numai după ce ne-au promis o amnistie generală. Şi iată-ne acum, bucurându-ne de rezultatele acestei amnistii: am ajuns cu toţii nişte stafii ale unor criminali politici măcelăriţi fără milă!

4. O, pământ blestemat! Teren de joacă al lui Satan, în care regulile sunt făcute doar de cei bogaţi, puternici şi cruzi! Aceştia pot ucide pe oricine doresc, etichetându-i drept criminali, îndeosebi pe cei care nu le recunosc drepturile pe care şi le-au arogat singuri, de a revărsa asupra popoarelor «graţia» socialismului. O, cât de bine ştiu ei să se bucure de tot ce poate fi mai bun pe pământ, în detrimentul milioanelor de vite pe care le păstoresc! Dacă am fi trecut şi noi de partea lor, ne-am fi bucurat la rândul nostru de aceste privilegii. Dar ei ne-au luat-o înainte, iar acum se bucură de toate drepturile.

5. Nici o cruzime nu li se pare prea mare, căci nu are cine să-i tragă la răspundere. Numai cei bogaţi şi puternici au dreptul de a se bucura de toate avuţiile pământului, pe care le iau în posesiune

prin puterea pe care şi-au arogat-o singuri. În aceste condiții, mai crede cineva dintre voi în Dumnezeu şi în justa răsplată a faptelor omului?”

6. Mulțimea strigă în cor: „Nu, nu mai credem de mult în asemenea prostii! Ai perfectă dreptate în tot ceea ce spui! Un singur lucru există cu toată certitudinea, şi anume iadul, iar acesta este totuna cu lumea exterioară! Cât despre un Dumnezeu bun şi drept, acesta nu există şi nu a existat vreodată! Căci dacă ar fi existat, ar fi trebuit de mult timp să judece pământul şi diavolii care colcăie pe el. De vreme ce nu există însă un Dumnezeu, pământul rămâne un avanpost al iadului! Aceasta este realitatea!”

7. Unul din noii sosiți ia cuvântul şi spune: „Domnule baron, ai perfectă dreptate! Nu pot decât să fiu de acord cu tine în tot ce ai spus, mai puțin în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu! Eu cred că există un Dumnezeu, dar acesta nu este cu nimic mai preocupat de soarta pământului decât suntem noi de o picătură de sudoare care ne curge pe frunte! În fața Divinității, un război pe pământ nu înseamnă nimic mai mult decât un război între infuzoarele dintr-o picătură de apă pentru împăratul Chinei. De aceea, criminalii noştri au avut dreptate să ne omoare, căci ei cunoşteau mult mai bine decât noi principiile cu care operează Satan!

8. Adevăr vă spun: hoții, criminalii şi tâlharii sunt cei mai deştepți oameni de pe pământ, căci ei ştiu cel mai bine cum să îşi aranjeze viața, trăind în huzur şi profitând de pe urma semenilor lor. Miliardele de oameni nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu! Nu au decât să se ucidă cât vor, căci nimic nu poate clinti indiferența acestuia. De aceea, consider că ar trebui să ne schimbăm atitudinea față de viață, să formăm o alianță şi să dăm de pământ cu toți cei care vor veni după noi!”

9. Un altul ia la rândul lui cuvântul: „Da, dar ar trebui totuşi să dăm dovadă de un oarecare discernământ, făcând o triere prealabilă a noilor suflete, pentru a-i feri de mânia noastră justă pe foştii noştri prieteni, pe părinții, frații, surorile, soțiile şi copiii noştri”.

10. Celălalt: „Ce?! Ce triere? Asta echivalează cu un act de laşitate, dovedind că ne temem încă de ceilalți! Părinții? Ce rost are să-i cruțăm pe aceştia? Doar ei au fost primii tirani care ne-au terorizat copilăria! Soțiile? Poate, dar numai pe cele tinere şi încă frumoase! Cât despre cele urâte şi bătrâne, acestea nu ne mai pot folosi la nimic! în ceea ce îi priveşte pe copii, aceştia sunt foarte drăgălaşi atunci când sunt mici şi te poți juca cu ei ca şi cu nişte păpuşi, dar mai înțelepți mi se par barbarii care îşi măcelăresc de mici copiii, mâncându-i pe cei mai graşi dintre ei, căci carnea lor este mai fragedă decât a celor slabi! Ce considerație mai au copiii pentru părinții lor după ce cresc? - Ar mai fi frații şi surorile, precum şi prietenii! Chiar şi pe pământ, aceştia ne-au plictisit de moarte, aşa că vă puteți imagina ce am simți față de ei în această lume! De aceea, propun să nu facem nici o triere! Dacă oamenii de pe pământ ar dispune de înțelepciunea la care am ajuns eu în această lume, primul născut s-ar debarasa rapid de frații săi mai mici, care nu reprezintă altceva decât nişte paraziți. Toți cei pe care îi numeam oameni pe pământ reprezintă în realitate nişte animale de cea mai josnică speță, idioți şi creduli, care nu merită altceva decât să fie transformați în sclavi. Ei sunt o povară pentru semenii lor, până când, mai devreme sau mai târziu, sunt ucişi de ceilalți sau mor din cauza poluării! De aceea, eu zic să nu cruțăm pe nimeni!”

Capitolul 133

Contele şi spiritul nemilos. Povestea vieții celor doi. Negarea la unison a fui Dumnezeu. Sfârşitul mizerabil al celui orgolios.

1. Contele: „Prietene, trebuie să recunosc că împingi cruzimea pe o culme pe care nu mi-aş fi imaginat-o vreodată. Mă tem însă că nu faci altceva decât să te condamni singur. Ție ți-ar conveni ca altcineva să te trateze în acest fel?” - Cel nemilos: „Păi, depinde numai de el! Dacă cineva m-ar trata altfel decât în propriul lui avantaj, l-aş considera un dobitoc!”

2. Contele: „Să înțeleg că nu m-ai cruța nici pe mine?” - Cel nemilos: „Absolut deloc, dacă acest lucru mi-ar sluji interesele! Domnul conte a spus cu gura lui că ucigaşii noştri de pe pământ ne-au sacrificat pe bună dreptate, neconsiderându-ne utili pentru cauza lor. Ce drept are atunci înălțimea voastră să mă judece pe mine dacă gândesc în acelaşi fel?”

3. Contele: „Ah, deci aşa stau lucrurile? Încerci aşadar să mă atragi în capcană? Ei bine, te asigur că nu vei reuşi, căci ştiu foarte bine ce trebuie să fac cu tine!”

4. Cel nemilos: „Ha, mă întreb ce poți face? Eu afirm sus şi tare că nu poți face nimic mai mult decât pe pământ, când ai înfundat puşcăria, la fel ca noi ceilalți! Am blestemat cu toții până ne-a venit rău, dar nu s-a întâmplat nimic, am invocat toți demonii din lume, dar nici unul nu ne-a sărit în ajutor. L-am blestemat pe Dumnezeu, moartea, cerul şi iadul, pământul, soarele şi luna, dar nimănui nu a părut să îi pese vreo clipă de noi. Ei bine, mă întreb ce mai poți face acum? Doar nu o să începi să te rogi...”.

5. Contele: „Ba exact acest lucru intenționez să îl fac, dacă nu pentru altceva, cel puțin ca să te enervez pe tine, până oi crăpa!” - Cel lipsit de scrupule: „O, foarte bine, dă-i înainte, domnule conte! Sunt pregătit deja să râd până m-or durea maxilarele! Şi spune-mi, te rog: cui ai de gând să te rogi? Acelui Dumnezeu al spațiului infinit, care îți va asculta vocea la fel cum auzim noi vocile ființelor microscopice care sălăşluiesc într-o picătură de apă? Sau poate unui Dumnezeu al spațiului infinitezimal, ale cărui urechi sunt prea mici pentru a-ți putea auzi vocea puternică? Sau poate ai de gând să le adresezi o rugăciune pioasă lui Iisus şi Mariei, ca să nu-l mai punem la socoteală pe bunul de Iosif?”

6. Contele (din ce în ce mai furios): „Tacă-ți fleanca, blestematule, sau voi avea eu grijă să ți-o închid! Uite la el! Acest nemernic din popor îndrăzneşte să mă ridiculizeze pe mine, cel mai nobil reprezentant al aristocrației din Ungaria! Îți doresc să te înghită iadul, nemernicule! Mă voi ruga cui voi avea eu chef, şi nu trebuie să-ți dau socoteală ție pentru acest lucru! Te sfătuiesc să dispari din fața ochilor mei! În caz contrar, s-ar putea să ai de-a face cu puterea brațelor mele nobile!”

7. Cel nemilos: „Domnule conte, văd că nu te-ai schimbat deloc! Exact la fel te purtai şi pe pământ. La urma urmei, nu am făcut altceva decât să repet ce spuneai tu mai devreme. De fapt, se pare că exact acest lucru te enervează cel mai tare! În fond, când ai crezut tu în Dumnezeu, stimate domnule conte? Singurul Dumnezeu în care ai crezut vreodată au fost spațiul şi timpul nesfârşite. Ori de câte ori vedeai un crucifix sau o icoană a Mariei, spuneai că îți vine să vomiți! Nu ai devenit tu cel mai mare duşman al nobilului Kossut tocmai pentru că ți se părea un fanatic religios, invocându-l tot timpul în ajutor pe Iisus Hristos? Ai rostit tu vreodată rugăciunea Domnului cât timp ai trăit pe pământ? Iar acum, pretinzi că doreşti să te rogi? Îți repet întrebarea de dinainte: cum, cui şi în ce fel?”

8. Contele, încă furios: „Asta nu-i treaba ta! Nu crezi că, în sinea mea, aş fi putut fi un cu totul alt om decât ceea ce păream în exterior?”

9. Omul lipsit de scrupule: „Mi se pare foarte puțin probabil, domnule conte! Haide să punem astfel problema: în interior erai cel mai mare adorator neostenit al templului lui Venus, iar în exterior un nobil distins, care îşi dorea sceptrul Ungariei. În viziunea ta, Hristos nu era altceva decât un mit stupid, inventat de evrei şi cultivat de şvabi. Cât despre celelalte aspecte ale Divinității, acestea nu reprezentau decât filozofii ale diavolului! Iar acum pretinzi că în sinea ta ai fost un altfel de om, mai bun decât ceea ce păreai a fi în exterior?! Te rog! Domnule baron, nu te mai minți singur! Tu şi rugăciunea! Mă tem că avem de-a face cu doi poli diametral opuşi, care nu se vor putea atinge niciodată! Înțelegi ce vreau să-ți spun?”

10. Contele: „Mă întreb cine îți dă dreptul să îmi vorbeşti în acest fel, ca şi cum am fi păstorit împreună turmele de porci! Cât crezi că va mai tolera contele Bathianyi nesimțirea ta fără margini? Consideri că dacă s-a întâmplat să luptăm împreună în aceeaşi unitate de husari, în acele ultime zile înainte de moartea noastră, ai vreun drept să mi te adresezi astfel? O, în această privință greşeşti foarte tare! Te asigur că în cel mai scurt timp vei simți pe pielea ta diferența dintre tine şi mine! De aceea, gata cu pălăvrăgeala! Mai bine ia-i ca exemplu pe ceilalți 32 de tovarăşi de suferință ai noştri! Aceştia ştiu să îşi păstreze calmul, considerându-mă - pe bună dreptate - liderul lor actual şi regele lor în devenire. Tu eşti singurul impertinent aici de față, profitând de neputința mea actuală pentru a mă sâcâi la cap! Ascultă: renunță la această atitudine, înainte să îți dau lecția pe care o meriți!”

11. Cel lipsit de scrupule: „Domnule conte! Singurele arme de care dispunem în această lume nebuloasă sunt limba ascuțită şi eventual mâinile şi picioarele. De aceea, mă tem că va trebui să ne duelăm în limbi şi să ne batem cu mâinile, scop în care îți reamintesc că am învățat arta boxului în Anglia. Nu contest că în ceea ce priveşte picioarele, s-ar putea să ai o oarecare superioritate, căci eu nu m-am priceput niciodată să mă întorc pe călcâie şi să o iau la sănătoasa, ori de câte ori lucrurile nu păreau să evolueze în direcția dorită de mine”.

12. Contele se întoarce către un alt membru al grupului, spunându-i: „Prietene, ce crezi tu despre acest husar impertinent? L-ai cunoscut cumva în lumea exterioară? Eu unul nu-mi amintesc

prea multe despre el, decât că l-am văzut de câteva ori alături de cei mai comuni dintre soldați. De aceea, nu ştiu ce fel de om era şi care îi sunt slăbiciunile”.

13. Cel căruia i s-a adresat îi răspunde: „Din câte îmi amintesc, a fost cândva un călugăr franciscan destul de vestit pentru clarviziunea sa. Făcea adeseori observații disprețuitoare la adresa Ordinului şi nu admitea niciodată să fie contrazis. Când au încercat să îl închidă într-o celulă, a fugit, împreună cu adepții săi, devalizând mănăstirea. După o vreme, s-a săturat de rătăcirile sale, aşa că şi-a ascuns comoara furată şi s-a înrolat în armată. Furia lui era atât de mare, încât a luptat ca un leu oriunde a fost trimis, sfârşind astfel prin a fi ucis, împreună cu noi”.

14. Contele: „Hm, începe să-mi pară rău că m-am purtat atât de aspru cu el. Dacă a fost atât de înțelept încât să-i jefuiască pe călugări, înseamnă că face parte dintr-o categorie superioară de oameni. Hm, cred că cel mai bine ar fi să renunț la această luptă sterilă şi să mă împrietenesc din nou cu el!” După care, contele se întoarce la personajul nostru lipsit de scrupule şi i se adresează mieros: „Dragul meu prieten! Iartă-mă dacă am fost oarecum lipsit de politețe față de tine, căci nu am ştiut cine ai fost şi ce ai făcut pe pământ. Acum, că am aflat, văd lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă! Aşadar tu ai fost acel Goliat care şi-a întors spatele Ordinului său, luând sabia în mână şi luptând pentru binele patriei sale?”

15. Omul lipsit de scrupule: „Da, dragul meu domn conte, eu sunt acela! Mi-am dat viața pentru binele umanității, ale cărei lanțuri mi-au devenit insuportabile. Noi am semănat şi alții vor culege roadele! Aşa s-au petrecut dintotdeauna lucrurile în acea lume de proşti! Noi am curățat via, dar nu am cules decât sânge şi moarte! Iar cei care vor veni după noi se vor bucura de sucul dulce al strugurilor! Frumoasă soartă pentru nişte oameni măreți ca noi! Toți marii eroi ai lumii sunt condamnați să pregătească terenul pentru epigonii care vor urma după ei. Când vine vremea recoltei, mulțimea oarbă năvăleşte peste ei, îi ucide şi le recoltează roadele în locul lor. Cum îți place această lume creată după principiile înțelepciunii şi justiției divine?”

16. Contele: „Nici nu are rost să mai discutăm. Sistemul este greşit conceput din start, indiferent dacă la baza lui a stat soarta oarbă sau o Ființă Supremă super-înțeleaptă! Dacă există într-adevăr o Divinitate, este evident că acesteia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de destinul ființelor pe care le-a creat. După ce le trimite în această lume crudă, Ea are grijă să le ucidă prin execuție cât mai curând posibil. Pentru a uşura acest proces, a implantat în această umanitate, altminteri inocentă, impulsul către egoismul cel mai neruşinat şi tendința de a-i domina pe ceilalți. Conduşi de acest impuls diabolic, oamenii devin hiene pentru frații lor, ca şi cum ar fi însetați de sânge. O, ce joc hidos a putut crea această Divinitate crudă, în care principalii eroi sunt aceste păpuşi umane pe jumătate conştiente de sine! Ce compensație le-ar putea oferi Ea celor ca mine, care au murit într-o manieră atât de ruşinoasă încât nici nu cred să existe vreun precedent?

17. Imaginează-ți viața unuia din cei mai vechi conți ai Ungariei, condamnat la moarte de doi judecători militari imperiali şi târât apoi la locul execuției fără nici un drept de apel! Din disperare, contele încearcă să se sinucidă, dar dă greş. Copleşiți de simpatie, spectatorii solicită amânarea execuției. Datorită rănii pe care şi-a făcut-o singur la gât, călăii sunt de acord, iar contele este dus la spital. Pe parcursul procesului de vindecare, contele îşi imaginează că va beneficia de clemența împăratului, dar când se aşteaptă mai puțin, este trezit din somn şi i se citeşte o a doua ordonanță, prin care i se anunță din nou sentința de condamnare la moarte, ce trebuie îndeplinită pe loc. Zguduit de această nouă veste, care cade asupra lui ca un trăsnet, contele leşină, trebuind să fie resuscitat. Imediat după ce îşi recapătă cunoştința, este dus la locul execuției şi împuşcat ca un câine, după care este înmormântat pe ascuns, ca un cerşetor. Aşa cum probabil îți imaginezi, eu am fost acel conte! Iar ei numesc asta justiție!

18. Cu toate acestea, nu sunt supărat pe biata umanitate, căci este evident că oamenii nu sunt altceva decât simple instrumente oarbe în mâinile unei puteri invizibile, incapabile de o voință cu adevărat liberă. Îmi amintesc chiar de învățătorul din Nazaret, atât de înțelept în multe privințe, care în momentul execuției s-a rugat imaginarului Său Tată Divin să îi ierte pe ucigaşii săi, fiind probabil convins că natura umană nu este nici pe departe atât de rea cum pare. În această privință, sunt de acord cu El.

19. Adevărata Divinitate, Ființa atotputernică, rămâne însă Satan, care tronează arogant în centrul său inaccesibil şi otrăveşte cu respirația sa toate corpurile cosmice, după care se bucură de nenumăratele crime pe care le-a pregătit în acest fel, fără să-i pese de chinurile îngrozitoare ale celor

care joacă rolurile principale în acest spectacol dement! Mi-aş dori să pot cunoaşte personal această Divinitate odioasă, dar numai dacă aş avea puterea să o şi distrug cu propriile mele mâini!”

20. Cel nemilos: „Ai perfectă dreptate. La urma urmei, se pare că ne înțelegem de minune! Hei, dar ce se aude? Mi s-a părut că aud nişte voci în apropiere! De aceea, tăcere! Poate că se va întâmpla în sfârşit ceva interesant în această lume sinistră, care să ne uşureze povara!”

Capitolul 134

Singura alinare pe care şi-o doresc cei executați este răzbunarea.
Efectul ciudatei voci, care le cere spiritelor să se roage.
Vocea vindecătoare.

1. Contele: „Ce uşurare?! Cine ne-ar putea alina vreodată sufletele rănite? Singura alinare reală pe care am putea-o simți cu toții ar fi posibilitatea de a ne răzbuna pe cei care ne-au ucis fără să fim vinovați! Orice altă formă de alinare mi se pare o oroare! Crezi că Dumnezeu m-ar putea recompensa vreodată pentru tot ce am pierdut, pentru soția mea, pentru onoarea mea şi pentru imensa mea avere, - chiar dacă mi-ar oferi pe tavă o mie de raiuri? Sunt conştient că mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să mă despart în mod natural de toate acestea, dar numele meu ar fi rămas înscris în cărțile de istorie ale umanității încă multe secole la rând, strălucind la fel de intens ca şi soarele! Aşa cum am fost ucis însă, numele meu va fi şters pentru totdeauna din istorie, nefiind trecut decât cel mult în analele închisorilor şi ale marilor criminali. De aceea, nu îmi doresc nimic altceva decât răzbunare, cea mai deplină răzbunare posibilă! În aceste condiții, nici nu vreau să aud de vreo intervenție angelică a unei Divinități, oricare ar fi ea! Mai presus de orice, doresc ca onoarea mea să fie restaurată pe pământ, iar criminalii noştri să fie ucişi în aceeaşi manieră diabolică în care am fost ucişi noi! Abia atunci vom putea începe să vorbim despre reconciliere în fața tribunalului diavolului!”

2. Cel lipsit de scrupule: „Dragul meu conte, mă tem că ai o reacție excesiv de emoțională, aşa că nu mai reuşeşti să percepi situația cu calmul care se impune. De pildă eu, care nu am nici un fel de scrupule, judec cu totul altfel situația onoarei noastre călcate în picioare. La urma urmei, ce mare scofală să îți păstrezi onoarea în fața acelei lumi penibile din toate punctele de vedere? Eu îți spun un lucru: acele vite umane nu ne-ar fi putut face o onoare mai mare decât tratându-ne aşa cum ne-au tratat! Ce plăcere găseşti în a fi onorat de nişte animale atât de stupide? O, vai, în ceea ce mă priveşte, departe de mine orice gând de acest fel!

3. Te întreb, cine ar mai cunoaşte astăzi numele nobilului Robert Blum dacă acea brută odioasă care a fost contele Windischgräz nu i-ar fi pavat calea către nemurire cu ajutorul gloanțelor plutonului de execuție? Cu siguranță, nimeni nu şi-ar mai aminti astăzi de el, dacă nu ar fi avut acel destin eroic. Aşa, numele lui va fi păstrat încă multă vreme de istorie, care îl va considera întotdeauna un om de onoare. Eu cred că acelaşi destin îl vor avea şi numele noastre. N-am dreptate?”

4. Contele îi răspunde, ceva mai calm: „Trebuie să recunosc că îți merge mintea! Ei bine, nu mai aştept nici eu să fiu onorat de acea lume de fiare. Ai dreptate, o astfel de onoare ar fi în realitate ruşinea supremă pentru noi!”

5. Se aud din nou voci de undeva de departe. Contele îi spune celui lipsit de scrupule: „Ei bine, de această dată şi eu am auzit nişte voci, ca şi cum ar exista un grup mare de oameni prin apropiere. Cine ştie? Poate că am fost spionați de nişte spirite ostile, care ne vor lua ostatici şi ne vor duce într-un alt iad. Cred că sunt din ce în ce mai aproape. Ce-ar fi să ne găsim un refugiu? Se pare că adversarii noştri se află chiar în față”.

6. Cel lipsit de scrupule: „Nu mi se pare o idee prea bună. La urma urmei, unde am putea fugi în această noapte eternă, în care aproape că nu reuşim să ne vedem între noi? Care dintre noi cunoaşte suficient de bine această regiune a disperării? Poate că la următorul pas ne aşteaptă un abis fără fund. În această lume, totul pare nesfârşit şi etern. La fel de bine, am putea cădea drept în ghearele duşmanilor noştri. Cine ştie? Poate că detaşamentul lor principal nu se află în direcția din care se aud vocile, aşa că am putea cădea cu uşurință în capcană, fiind luați prizonieri. De aceea, cred că cel mai bine ar fi să păstrăm tăcerea! Dacă vom sesiza vreun detaşament militar sau vreo iscoadă, îi vom prinde şi vom avea grijă să-i băgăm în pământ”.

7. Un alt soldat spune: „Ha! De parcă un spirit ar putea fi ucis! Noi înşine am fost ucişi în lumea exterioară, dar continuăm să trăim, dacă putem numi viaţă această existenţă mizerabilă, aşa cum nu ne-am fi imaginat vreodată. Cum-necum, cert este că nu am murit de tot.

8. Mai bine ne-am lăsa luaţi prizonieri... Poate că am putea găsi ceva în comun cu duşmanii noştri imaginari! De altfel, mă întreb ce duşmani am putea avea noi în această lume, în care nu ne-am întâlnit niciodată cu nimeni, decât cu noi înşine?”

9. Contele: „Prietene, nu înţelegi! Nu crezi că în această lume blestemată, guvernată de diavol, au ajuns şi destule spirite ale armatei imperiale austriece - acei demoni cu faţă umană? Orice om care a purtat însemnele imperiale (negru cu galben) în viaţa terestră trebuie să le fi păstrat inclusiv în această lume, deci este automat duşmanul nostru!”

10. Celălalt: „Nu prea cred, domnule conte! Însemnele negru cu galben nu erau purtate decât de cei bogaţi. Dacă statul îi sărăcea, ei deveneau imediat comunişti şi radicali! Dacă şi-au mai pierdut şi corpul fizic, rămânând într-o stare de sărăcie sufletească lucie, aşa cum suntem şi noi, nu cred că le mai pasă în vreun fel de însemnele negru cu galben!”

11. Un al treilea: „Nici eu nu prea cred că vom întâlni vreo urmă de însemne negre şi galbene în această lume a spiritelor! Să ne aducem aminte cine le purta pe pământ: mai întâi de toate, cei care se temeau de dictatura autorităţilor, de baionetele, puştile şi închisorile puterii; în al doilea rând, cei foarte bogaţi, care aveau interese în cercurile înalte, la care se adăugau funcţionarii guvernamentali; şi în sfârşit, mai exista o categorie, de oameni proşti care purtau aceste însemne dintr-o religiozitate greşit înţeleasă, căci se spunea că ar fi existat cândva un împărat sfânt, pe nume Leopold, şi un Ferdinand foarte pios, care i-a persecutat îndelung pe protestanţi. Spiritele din ultima categorie s-ar putea să îşi fi păstrat însemnele inclusiv în această lume, căci au fost dintotdeauna fanatice, dar celelalte puteţi fi siguri că au renunţat de mult timp la ele!”

12. Contele: „Bine spus! Ai perfectă dreptate! Dar mă gândesc la altceva: dacă cei care ne urmăresc doresc să se răzbune pe noi din pură răutate dictatorială? Ei, ce zici?” Celălalt: „Acolo unde nu există nimic de care să te bucuri, nu pot exista nici ambiţii, deci nici o putere dictatorială, cu toate drepturile reale sau imaginare care derivă din ea!” Contele: „Prietene, te asigur că răutatea satanică pură reprezintă un vierme teribil, care nu moare niciodată şi care continuă să îşi facă de cap oriunde s-ar afla. Desigur, în această lume nu mai dispunem de nimic altceva decât de această existenţă mizerabilă, dar uneori chiar şi aceasta poate să însemne prea mult pentru o fiinţă cu adevărat malefică. De aceea, nu putem exclude cu totul ipoteza că cineva doreşte să ne facă să ne simţim încă şi mai mizerabil decât ne simţim deja. Iată cum zic eu să procedăm: dacă ne întâlnim cu cineva, îi strigăm: «Cine e acolo?» Dacă nu se dovedeşte ostil, îl luăm prizonier. Dacă se dovedeşte prea ameninţător pentru noi, îl lăsăm să plece!

13. Cred totuşi că cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să ne rugăm. Ce-i drept, când trăiam pe pământ nimic nu mi se părea mai stupid decât rozariul şi rugăciunile latineşti. În această lume stranie mi se pare totuşi normal să ne rugăm unei Fiinţe divine supreme. Sunt convins că prietenul meu aici de faţă, care pe pământ a fost călugăr franciscan, cunoaşte câteva rugăciuni, cum ar fi *Pater Noster,* indiferent dacă le va rosti în latină, germană sau în ungureşte. Nu ştiu dacă ne vor ajuta în vreun fel, dar cu siguranţă nu vor avea ce rău să ne facă. Haide, prietene, fii atât de bun şi spune o rugăciune, dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru amuzament!”

14. Franciscanul lipsit de scrupule: „Nici nu mă gândesc! Un asemenea gest în aceste condiţii mi s-ar părea o crimă la adresa raţiunii şi a bunului simţ! Dacă vrei cu adevărat să te rogi, trebuie să ai o motivaţie şi să crezi cu adevărat în cel căruia i te rogi! Să te rogi numai pentru a-ţi omorî timpul mi se pare o prostie monumentală şi un păcat! Dacă există într-adevăr un Dumnezeu înţelept, El ar fi primul care să se revolte în faţa unei asemenea mormăieli fără rost. Pe de altă parte, dacă nu există un Dumnezeu, stupiditatea gestului ar fi încă şi mai monumentală, căci rugăciunea nu ar avea nici un obiect! De aceea, cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face pe moment este să aşteptăm în linişte. În acest fel, vom putea fi pregătiţi pentru orice eventualitate.

15. Mi se pare că aud voci în imediata apropiere. Cel mai bine ar fi să ascultăm ce spun, şi astfel ne vom lămuri în scurt timp cu ce fel de spirite avem de-a face. Aha! Aţi auzit? Eu unul, am auzit distinct cuvintele: «Întoarceţi-vă către Iisus cel crucificat în inimile voastre şi veţi fi ajutaţi!»„

16. Contele, care a auzit şi el aceleaşi cuvinte, spune: „Prietene, nu cred că în acest fel vom ajunge prea departe! Mă îndoiesc că un astfel de ajutor romano-catolic ne poate ajuta în vreun fel!

Singurul lucru care mă uimeşte este că ni s-a spus să ne raportăm doar la Iisus Hristos, nu şi la întreaga litanie de sfinți care îl însoțeşte de regulă! După toate aparențele, nu avem de-a face cu un fanatic al «unicii biserici autentice», ci cu un luteran sau un calvinist!”

17. Franciscanul: „Aş băga mâna-n foc că aşa stau lucrurile! Oricum, nu contează prea mult! Merită să acceptăm orice mână de ajutor care ne este întinsă. După cât am rătăcit prin această lume, mi-ar plăcea să mă bucur din nou de căldura unei case, indiferent dacă este construită din chirpici, din lemn, din cărămizi sau din fructe de ananas! De vreme ce ne-a fost întinsă o mână de ajutor în numele lui Iisus, nu văd ce ne-ar împiedica să o acceptăm!”

18. Contele: „Aşa o fi, prietene, dar ce te face să crezi că vom primi într-adevăr această mână de ajutor? Poate că în imediata apropiere se află doar un grup de spirite rătăcite, la fel de nefericite ca şi noi. Allah e mare şi Mahomed este profetul lui! Cam la fel putem spune şi noi: «Dumnezeu e mare şi Iisus este Profetul lui!» Cine ştie cine sunt în realitate cei care ne cer să ne închinăm lui Iisus!”

Capitolul 135

Câteva indicii referitoare la cei nefericiți. Franciscanul lipsit de scrupule trezeşte mânia contelui. Politica ungară la vremea respectivă.

1. După acest intermezzo, toată lumea aude distinct cuvintele: „Nimeni nu vă impune să vă închinați lui Iisus! Acest gest este menit să vă vindece, necredincioşi din naştere ce sunteți!”

2. Auzind aceste cuvinte, contele se sperie, dar franciscanul îi spune: „Ei bine, cel puțin ne-am lămurit: cuvintele ne sunt într-adevăr adresate nouă! Ei, ce are de gând domnul conte? Mai eziți să te închini în fața lui Iisus cel crucificat?”

3. Contele: „Pentru numele lui Dumnezeu, voi face şi eu ce vor face ceilalți. Mai bine întreabă-i pe ei! Singurul lucru pe care aş dori să îl precizez este că nu ar trebui să renunțăm la rigorile rangului de dragul aşa-zisei unității creştineşti. Dacă în lumea lui Hristos există conți şi prinți, mă rog, nu am nimic împotrivă, dar dacă nu există, eu îi spun din start adio acestei lumi! Ar fi culmea să fiu pus în această lume celestă să perii nu ştiu ce sfânt, ba chiar să îi fac şi cizmele, dacă îmi va cere acest lucru!”

4. Vocea cea stranie se aude din nou: „În această lume nu există conți şi prinți! Există un singur Domn suprem; toți ceilalți sunt frați şi surori între ei!”

5. Franciscanul i se adresează contelui: „Cred, stimate domnule conte, că ai primit un răspuns cât se poate de clar la nedumerirea ta anterioară! După toate aparențele, acest răspuns sublim ți-a fost adresat în exclusivitate, căci tu eşti singurul care încă se mai consideră un aristocrat în această lume a spiritelor! Personal, mă întreb la ce îți foloseşte să te cramponezi cu atâta disperare de această haină de lux, în care ai fost executat fără nici o onoare? Nu, chiar nu-mi dau seama cum poți să gândeşti! La ce-ți mai foloseşte acum să ştii că pe pământ ai fost unul din marii nobili ai Ungariei? La urma urmei, dacă ai fi fost un simplu porcar, te-ai fi delectat şi acum în sânul familiei, cu un gulaş şi o sticlă de vin în față! În această lume a spiritelor, singura avuție care ți-a mai rămas este această față lungă, la fel ca a noastră, şi aceeaşi îngâmfare de odinioară, care te face să nu renunți nici măcar o clipă la impozantul titlu de conte cu care te mândreşti atât de mult! Oare nu ai auzit că primele obiecte pe care le loveşte trăsnetul - în impertinența lui - sunt cele înalte, în timp ce cele joase sunt ferite tocmai pentru că se ascund sub celelalte, aşa cum este cazul ierbii de sub un copac falnic?”

6. Contele: „Mi se pare că mă iei peste picior! Te avertizez că nu voi tolera această atitudine, nici chiar în această lume a «egalității»! Un Bathianyi rămâne un Bathianyi, chiar şi aici!”

7. Franciscanul: „Poate doar în imaginația ta! Oricum, îți doresc succes, domnule conte! Nu ai decât să te agăți până nu mai poți de acest titlu stupid, care pe pământ ți-a atras nenorocirea şi moartea! Cine ştie ce destinație încântătoare te aşteaptă aici, dacă vei continua să te cramponezi de această fațadă poleită, dar goală în interior. Probabil o pereche de coarne!”

8. Furibund, contele începe să urle: „Închideți-i gura, până nu îl iau la palme! Dacă vrea să îmi spună ceva, să o facă cu reverența cuvenită! Termină odată cu nesimțirea asta, dacă nu vrei să descoperi că baronul şi contele Bathianyi nu a încetat nici o clipă să fie un aristocrat! Înțelegi ce îți spun, măgarule?”

9. Franciscanul: „Nu ai decât să încerci să-mi dai lecția cuvenită, şi vei vedea ce poate face în această lume «marele» conte Bathianyi! Ce putere poate poseda aici un asemenea spirit? Când a fost înzestrată cu putere prostia? Îți răspund eu: niciodată, de la începuturile istoriei şi până în prezent! Tu nu eşti doar prost, ci foarte prost, ceea ce te face slab în toate privințele, căci te-ai lăsat ofensat de cele spuse de mine! Chiar şi pe pământ ai fost o ființă de o stupiditate extremă. Dacă te-ar fi dus mintea, ai fi făcut şi tu la fel ca şi Kossut şi tovarăşii săi, care au ştiut să iasă la liman atunci când au fost prinşi la înghesuială. Tu singur te-ai lăsat prins în cursă ca un şobolan, fapt care ți-a şi atras moartea lipsită de glorie! Spune-mi: crezi că există cineva care poate considera acest comportament inteligent?"

10. Contele: „Cine vorbeşte! Dacă eşti atât de deştept cum te lauzi, cum se face că ai fost spânzurat la rândul tău? De vreme ce puterea merge mână în mână cu inteligența, aşa cum susții, se pare că nici tu nu eşti atât de puternic cum te pretinzi!"

11. Franciscanul: „Mie unul nu-mi mai pasă demult de asemenea remarci prosteşti! Am fost şi eu un mic nobil de țară, aşa că nu mi-a lipsit nici mie vanitatea stupidă specifică aristocrației maghiare! Singura diferență între noi doi este că eu m-am trezit mai devreme decât tine; din păcate, era deja prea târziu! Eram înconjurat de pretutindeni de puşti şi de gloanțe, aşa că noua mea luciditate nu mi-a mai putut indica o cale de ieşire din impas. Nu la fel s-au petrecut lucrurile în cazul tău; tu ai avut de ales, dar «înțelepciunea» ta specific aristocratică ți-a şoptit la ureche: «Victorie sau moarte!» La ce îți mai foloseşte acum această moarte eroică, în fața plutonului de execuție? În cel mai bun caz, prietenii tăi din America îți vor construi o statuie, dar în ceea ce priveşte revoluția de la 1848, istoria îți va consemna un loc mărunt! Cam la atât de reduce întreaga glorie a morții tale eroice".

12. Contele: „Milioane de oameni mă vor plânge! Văzând injustiția care mi s-a făcut, ei vor blestema Austria. Ți se pare puțin?" Franciscanul: „Da, da, sună frumos şi romantic! Cine ştie, poate se va găsi chiar un autor francez care să scrie un roman pe această temă! Dar noi, adevărații eroi, ne aflăm în această lume mizerabilă, din care nimic nu pare să ne poată scoate, aşa că te întreb: la ce ți-a folosit toată povestea asta, din perspectiva eternității?

13. Haide, renunță la vechea ta aroganță stupida şi acceptă cu recunoştință ceea ce ni se oferă la ora actuală. În acest fel, vom uita în scurt timp motivele care ne-au atras atâta nenorocire pe pământ!"

14. Contele: „Mda, «Şi nu ne duce pe noi în ispită», aşa mi se pare că sună rugăciunea... Mă întreb cum continuă? Hm, mi-e imposibil să îmi amintesc! Ştiu însă sigur că aceste cuvinte sunt scrise undeva. De aceea, la fel spun şi eu: «Şi nu ne duce pe noi în ispită»!"

15. Franciscanul: „Ce tot bâigui acolo? Ce vrei să spui cu: «Şi nu ne duce pe noi în ispită»? Nu înțeleg la ce te referi, căci nu are nici o legătură cu ce am discutat până acum! De aceea, te rog să fii mai clar, dacă este posibil aşa ceva!"

16. Contele: „Of, moară stricată! De ce nu mă laşi să termin? Eu te-am întrerupt când mi-ai împuiat urechile cu prostiile tale?" - Franciscanul: „Haide, nu te sfii, continuă aşa cum poți; altfel, povestea asta nu o să se termine niciodată".

17. Contele: „Iată la ce se referea metafora la care am apelat: practic, tu vrei să mă privezi de titlul meu de conte, care reprezintă dreptul meu prin naştere. Mă tentezi astfel cu tot felul de argumente, încercând să mă vinzi pe la spate! Dar nu contează! Nimeni nu va reuşi vreodată să îl prostească în față pe contele Bathianyi!" - (Franciscanul îşi spune în sinea lui: „Doamne, ce bou!") - Contele: „M-ai înțeles?"

18. Franciscanul: „O, prea bine! Ca să fiu sincer până la capăt, stimate domnule conte, părerea mea este că cea care ți-a atras moartea pe pământ a fost tocmai această aroganță aristocratică stupidă, care în cazul tău este în mod evident supradimensionată. Dacă ai fi fost o idee mai înțelept, această ruşine nu ar fi căzut niciodată asupra distinsei tale case. Dincolo de acest adevăr, ar fi timpul să te trezeşti însă şi să înțelegi o dată pentru totdeauna că acea lume exterioară, cu drepturile şi onorurile ei prefabricate, a dispărut pe vecie! În aceste condiții, de ce te cramponezi cu atâta disperare de ea, refuzând - spre disperarea şi enervarea întregii companii aici de față - să accepți mâna de ajutor promisă nouă tuturor de Iisus Hristos, sub pretextul că Acesta refuză să îți recunoască titlul de conte Bathianyi în această lume a spiritelor? Meditează asupra acestor cuvinte şi ia o decizie coerentă, dar nu în calitate de aristocrat maghiar, ci de ființă umană aflată în suferință, aşa cum suntem cu toții!"

Capitolul 136

Grupul discută despre Iisus. Experiența religioasă a franciscanului. Contele se dovedeşte versat în Sfânta Scriptură. Sfatul final al franciscanului.

1. Contele: „În fond, cine este acest Domn Iisus? Doar nu vrei să-mi spui că el este Fiul lui Dumnezeu, aşa cum pretinde mitologia romano-catolică? Tu însuți spuneai mai devreme că nu au crezut niciodată în această poveste şi în legendele asociate cu ea".

2. Franciscanul: „Aşa este! Tradiția evanghelică afirmă că El este şi va rămâne de-a pururi Fiul lui Dumnezeu - Domnul etern al cerului şi al pământului! Cât timp am trăit pe pământ nu am crezut în această tradiție, din cauza marilor abuzuri ale bisericii catolice, care m-au făcut să gândesc astfel: «Dacă toată povestea asta nu ar fi o fabricație a ierarhiei bisericeşti şi politice din vechime, o astfel de doctrină divină nu ar putea fi tratată cu atâta neruşinare în zilele noastre. În ultimele 12 secole s-au petrecut nişte lucruri atât de odioase în sânul bisericii catolice încât chiar şi iadul se înclină astăzi cu respect în fața ierarhiei religioase. În aceste condiții, cum ar putea fi inițiatorul acestei doctrine Fiul Celui Preaînalt?» Aşa este, domnule conte, mi-a fost imposibil în timpul vieții să cred în acest raționament.

3. Îți mărturisesc însă că mai târziu, când am reuşit să obțin în sfârşit o Biblie tradusă integral de la un protestant, asupra mea a pogorât o altfel de lumină. Am făcut atunci tot ce mi-a stat în puteri pentru a ieşi cu orice preț din cloaca murdară a catolicismului, preferând să devin un simplu soldat decât să mai fiu vreodată un instrument al criminalei biserici catolice. Decât să fiu un ucigaş al spiritului, am preferat să devin unul al trupurilor.

4. De aceea, eu nu exclud cu totul posibilitatea ca acest Iisus să fie într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, capabil să ne ajute în această lume, dincolo de toate afirmațiile neruşinate legate de El pe care le face prostituata catolică. Să nu uităm că după trădarea lui Iuda Iscariotul, El s-a ridicat totuşi din morți prin propria Sa putere, călcând - cum s-ar spune - pre moarte! Şi iată, acum ni s-a oferit un ajutor în numele acestui Iisus, de către o gură invizibilă! Am auzit cu toții prețioasele cuvinte, dar continuăm să ezităm, neştiind dacă să le acceptăm sau nu! Îndeosebi tu, stimate domnule conte, te dovedeşti cel mai încăpățânat dintre noi, nedorind să îl accepți în inima ta, de parcă te-ai afla în poziția de a-i impune condiții! De aceea, te sfătuiesc pentru ultima oară să accepți ajutorul oferit, în caz contrar, poți să pleci, încetând astfel să ne mai tulburi cu prostiile tale!"

5. Contele: „Păi, dacă vouă nu o să vi se întâmple nimic rău, nu cred că mă va ucide nici pe mine! Realitatea este că şi eu mi-aş dori puțin ajutor! Am putea pune totuşi câteva condiții, ca să nu pățim ce ni s-a întâmplat pe pământ, când ne-am predat cerând milă şi am primit în schimb câteva gloanțe în inimă! Prima condiție pe care aş pune-o eu ar fi răzbunarea crâncenă împotriva duşmanilor noştri de pe pământ, la care aş adăuga şi o compensație deplină pentru pierderile suferite în lumea exterioară!"

6. Franciscanul: „Doamne, nu ai de gând să termini odată cu prostiile?! Dacă te-ai mai afla încă pe pământ şi te-ai trezi atacat de tâlhari, iar un alt om foarte puternic ți-ar oferi o mână de ajutor, ce-ai face: ai începe să-i pui condiții?! Nu crezi că te-ar râde şi curcile? Cine a mai auzit de un cerşetor care să îi pună condiții binefăcătorului său? Ah, domnule conte, termină odată cu aberațiile astea! Cât despre predarea noastră pe pământ, atunci condițiile au fost cu totul altele. Nimeni nu ne-a oferit acolo ajutorul, ceea ce însemna că ni se va acorda clemență sau nu exclusiv în funcție de recomandările noastre! - Aici însă, ni s-a oferit în mod explicit un ajutor concret. Cum poți să faci o comparație cât de mică cu ceea ce s-a petrecut pe pământ? Domnule conte, mă întreb dacă nu cumva eşti bolnav cu capul!"

7. Contele: „Da, da, ai din nou dreptate! S-ar putea să fiu cam sărac cu duhul, dar când un copil se arde de două ori, suflă şi în iaurt! Viața în această lume diferă fundamental de cea de pe pământ, dar experiențele dureroase urmăresc nefericitele suflete care ajung aici şi care nu reuşesc cu una cu două să se debaraseze de ele. Chiar dacă am ezitat puțin înainte de a accepta ajutorul oferit, cred că merit puțină indulgență din partea voastră.

8. La urma urmei, şi pe pământ ni s-a promis o amnistie generală, dar când ne-am predat austriecilor, aceştia au uitat complet de promisiunile anterioare! După o experiență atât de tragică, orice spirit ar deveni subit mult mai precaut atunci când i se promite ceva.

9. Îmi dau şi eu seama că trebuie să existe un Dumnezeu, căci în caz contrar nu am fi supravieţuit după moarte. Dar acest Dumnezeu este atotputernic, iar judecata Lui este imuabilă. De aceea, eu cred că avem toate motivele să ezităm şi să cântărim îndelung lucrurile înainte de a accepta ajutorul oferit. Îmi amintesc că în tinereţe am citit în Evanghelie despre un mare festin. Când oaspeţii invitaţi la petrecere s-au scuzat că nu pot veni, stăpânul atotputernic şi-a trimis servitorii pe străzi ca să-i invite cu forţa pe săraci, indiferent dacă aceştia doreau sau nu să ia parte la festin. Când marea sală a festinului s-a umplut, stăpânul locului a intrat, şi-a privit oaspeţii şi, constatând că unul dintre ei nu era îmbrăcat în haine de nuntă, a dispus aruncarea lui la închisoare! - Ce vreau să spun cu asta? Păi, simplu: la urma urmei, în ce a constat ofensa sărmanului om? Servitorii l-au adus de pe stradă, la fel ca şi pe ceilalţi, care s-a întâmplat să fie mai bine îmbrăcaţi, aşa că nu şi-au atras mânia stăpânului casei. Singurul pe care l-a condamnat acesta a fost sărmanul om, care nici măcar nu se afla acolo din propria lui voinţă!

10. Dacă veţi cumpăni mai profund asupra acestui exemplu, care ne prezintă cât de capricioasă este această Divinitate, veţi înţelege de ce doresc să procedăm cu o anumită precauţie, chiar dacă ajutorul ne este oferit de sus. Să nu uităm ce a păţit Iuda după ce a luat acea decizie greşită! Spune-mi: încă mă mai consideri un netot din cauză că ezit pe bună dreptate să accept acest ajutor?”

11. Franciscanul: „Asta-i culmea! Se pare că domnul conte mai este şi versat în Sfânta Scriptură! Foarte bine! Trebuie să recunosc că şi mie mi s-a părut întotdeauna foarte nedrept acest pasaj! De altfel, mai există şi altele în care Domnul Iisus, altminteri considerat unanim drept foarte bun, îşi dovedeşte natura incredibil de nedreaptă, cel puţin dacă privim lucrurile din perspectiva exterioară. Pe de altă parte, există destule alte pasaje care afirmă exact contrariul. Din acest punct de vedere, temerile tale sunt de înţeles, dar nu cred că sunt întemeiate. Să nu uităm că puterea a avut întotdeauna atributul de a face numai ce îi este pe plac. În cazul de faţă, partea bună a lucrurilor este că autoritatea supremă nu poate fi imaginată fără o înţelepciune perfectă. Este întotdeauna infinit mai uşor să te înţelegi cu o fiinţă înţeleaptă decât cu una lipsită de minte. De aceea, eu cred că ne putem asuma riscul de a accepta ajutorul oferit.

12. În aceste condiţii, haideţi să ne întoarcem în inimile noastre către Iisus cel crucificat, aşteptând apoi cu răbdare să vedem ce se va întâmpla! Dacă se va întâmpla ceva bun, înseamnă că am luat decizia corectă. Dacă se va întâmpla ceva rău, ne vom întoarce la condiţia noastră anterioară”.

13. Contele: „Toate bune, dar nu cred că o înţelepciune supremă va accepta vreodată acest tip de târg! Deciziile luate de Ea rămân întotdeauna pentru eternitate! Iisus însuşi a afirmat acest lucru atunci când a spus: «Cerul şi pământul vor trece, dar Cuvântul Meu va rămâne de-a pururi!» Ce se va întâmpla în acest caz, prieteni, dacă, după ce ne vom întoarce inimile către El, vom auzi cuvintele: «Plecaţi de la Mine, făcători de rele ce sunteţi»? Eu zic că atât timp cât nu îi vom cere nimic, nici El nu ne va dărui nimic, nici bun, nici rău. În schimb, dacă îi cerem ceva, îi vom permite astfel să facă ceea ce va voi înţelepciunea Lui imuabilă.

14. În această direcţie, îmi amintesc un alt pasaj din Biblie, în care se vorbeşte de cele zece fecioare, cinci înţelepte şi cinci proaste. Toate îşi aşteaptă mirele. Cele înţelepte au grijă să îşi umple lămpile cu ulei, în timp ce cele lipsite de înţelepciune uită să facă acest lucru. În toiul nopţii, când află că mirele se află deja foarte aproape şi urmează să vină, cele uituce le roagă pe cele înţelepte să le dea şi lor din uleiul cu care şi-au umplut lămpile, dar cele înţelepte le refuză - probabil din prea multă iubire creştinească! De aceea, fecioarele nepregătite sunt silite să meargă la un negustor, pentru a-şi umple lămpile în schimbul unei sume de bani. Fericite, se întorc acasă ca să-şi aştepte mirele, dar constată că acesta a ajuns deja şi a încuiat poarta casei! Când îl roagă cu inocenţă să le deschidă uşa şi să le lase să intre în casă, mirele le spune cu o voce tunătoare: «Plecaţi de la Mine! Nu vă cunosc şi nu v-am cunoscut niciodată!»

15. Din punct de vedere strict uman, această atitudine mi se pare deopotrivă grosolană, nedreaptă, şi chiar mincinoasă, dacă mirele se referă simbolic la Divinitate. Cum ar fi posibil ca Divinitatea să îi spună cuiva: «Nu te cunosc», în condiţiile în care tot Biblia precizează că Ea cunoaşte toate firele de păr de pe capul omului? Dar cine se poate pune cu Divinitatea? Vedeţi ce putere are Aceasta asupra naturii! Când dă câte un îngheţ, milioane de oameni riscă să-şi piardă viaţa, dar oricât de mult s-ar ruga ei pentru puţină căldură, îngheţul nu încetează decât atunci când înţelepciunea Ei consideră acest lucru necesar. În mod similar, Ea permite distrugerea minunatelor plantaţii din cauza grindinei, fără nici un pic de milă, conştientă că nimeni nu îi poate schimba

vreodată hotărârea fermă! Ascultați-mă pe mine: cine acceptă să depindă sută la sută de această Divinitate capricioasă se joacă cu focul, semănând singur semințele nefericirii sale viitoare. La urma urmei, ce-ar fi fost dacă cele cinci fecioare nu s-ar mai fi întors niciodată în casa mirelui? Eu nu cred că li s-ar fi întâmplat ceva, cu excepția faptului că ar fi fost cruțate de gestul crud prin care acesta le-a respins. Altfel spus, nu i-ar fi dat acestuia prilejul de a le trânti uşa în nas, gest a cărui cruzime ieşită din comun nu încetează să mă uluiască. De aceea, eu zic să nu ascultăm vocea lui Dumnezeu decât după ce ne vom convinge de bunăvoința Acestuia față de noi. Până atunci, putem rămâne în starea în care ne aflăm, căci eu unul nu am încredere în această Divinitate atotputernică!"

16. Franciscanul: „Domnule conte, înclin să cred că eşti exagerat de prudent atunci când vine vorba de Divinitate! Eu nu cred că trebuie să luăm aceste metafore la un mod atât de literal, căci întreaga Scriptură nu este altceva decât o colecție de povestioare morale, menite să ajute omul să evolueze către perfecțiune. În mod evident, prin uleiul din lampă se înțelege iubirea sinceră față de Dumnezeu, iar prin lumina lămpii înțelepciunea care derivă din această iubire. În aceste condiții, fecioarele care au uitat să îşi umple lămpile nu numai că erau lipsite de iubire, dar mai doreau să le fure şi din iubirea celor care îşi cultivaseră deja acest sentiment. Acestea din urmă erau însă mai înțelepte decât ele, aşa că nu s-au lăsat tentate. Ele le-au trimis pe cele lipsite de iubire în lumea exterioară, pentru a lua de acolo uleiul necesar umplerii lămpii. Exact aşa au procedat cele proaste, care şi-au umplut inimile cu iubirea lumească, după care au mai şi avut tupeul să se întoarcă în casa mirelui (în care îndrăznesc să afirm că ne aflăm şi noi de o bună bucată de timp deja)! În aceste condiții, mă întreb ce altceva le-ar fi putut spune Divinitatea (mirele), văzându-le că apar la poarta Ei, cerându-i să fie admise în împărăția cerurilor, dacă nu: «Nu vă recunosc după această iubire a voastră, căci ea nu a fost îndreptată niciodată către Mine»? - Aşa înțeleg eu acest text, domnule conte, la fel ca multe alte pasaje similare din Scriptură. Nu am nici o îndoială că aceasta este semnificația corectă. De aceea, cred că îi atribui Divinității o duritate excesivă, pe care nu o merită! Haideți aşadar să ne ridicăm cu toții şi să acceptăm ajutorul promis! Din câte îmi spune inima, nu avem a ne teme de nimic!"

17. Un personaj din mulțime îi spune franciscanului, cu un puternic accent austriac (pe care noi îl vom traduce într-un limbaj obişnuit): „La fel cred şi eu! Evanghelia este plină de metafore!" - Contele: „Eu n-aş fi atât de sigur! Mai bine ține-ți gura! Oare execuția noastră pe pământ a fost o simplă metaforă, ca să nu mai vorbim chiar de crucificarea lui Iisus?" - Cel mustrat: „Nu, nu a fost o metaforă! A fost cât se poate de reală! În caz contrar, noi am putea fi mântuiți la ora actuală!" - Contele: „Frumoasă mântuire, n-am ce zice! Până acum, nu prea m-ai convins: ne aflăm într-un întuneric deplin, de parcă am fi într-o criptă egipteană, iar stomacurile ne ghiorăiesc de foame... Asta mi se pare dovada cea mai tangibilă a mântuirii noastre! Ce şi-ar putea dori omul mai mult? După ce a fost executat pe pământ, se trezeşte în lumea de dincolo, într-un întuneric deplin. Până una alta, acestea sunt singurele dovezi ale mântuirii noastre! Cum vi se pare ele, prieteni?"

18. Un alt membru al grupului: „Până acum, nu am primit prea multe semne că am fi mântuiți, dar nici noi nu am făcut ceva care să arate că ne-am dorit această mântuire. Dacă gloanțele cu care am fost executați nu ne-ar fi şters o bună parte din păcatele pe care le-am acumulat pe pământ, mă tem că şansele noastre de a fi vreodată mântuiți ar fi ridicol de mici, dacă este să credem ce spune Evanghelia. Să nu uităm că nici unul dintre noi nu a prea fost un exemplu de virtute creştinească. De aceea, eu unul sunt de părere că ar trebui să acceptăm pe loc ajutorul oferit, dacă nu dorim să avem parte de o soartă cu adevărat mizerabilă! Nu văd de ce vă temeți atât! Ce am putea pierde dacă am accepta grația şi compasiunea Domnului Iisus Hristos, altceva decât prostia noastră nelimitată?!"

19. Franciscanul: „Ai pus punctul pe i! Chiar aşa stau lucrurile! Haideți să acceptăm odată grația şi compasiunea Domnului Iisus Hristos, dacă nu dorim să avem parte de tratamentul iadului! Cât timp am trăit pe pământ, nu prea am făcut dovada vreunei virtuți! Dimpotrivă! I-am atras pe sărmanii oameni în capcana idealurilor noastre şi i-am trimis pe câmpul de luptă, ca pe vite. Cât despre duşmanii care cădeau în mâinile noastre, ce să mai vorbim! Eram renumiți în lung şi-n lat pentru bestialitatea de care dădeam dovadă! Dacă noi suntem animați de dorința de răzbunare față de cei care ne-au luat viețile, mă întreb ce or fi simțind miile de suflete care au căzut în mâinile noastre şi pe care le-am ucis fără milă, deşi erau, probabil, de o mie de ori mai bune decât noi!

20. De aceea, eu zic să îi iertăm cu toată sinceritatea inimilor noastre pe cei care au greşit față de noi, torturându-ne, iar în cele din urmă crucificându-ne! Căci şi noi am făcut acelaşi lucru cu cei

care au căzut în mâna noastră, şi i-am fi crucificat la rândul nostru pe ei dacă am fi avut câştig de cauză! Ce zici, domnule conte, nu am dreptate?”

21. Contele: „Din păcate, ai întru totul dreptate! Tocmai de aceea mă tem eu că vom păţi exact ca cele cinci fecioare lipsite de minte! Temerea mea ascunsă este să nu batem la uşă numai pentru a auzi condamnarea noastră definitivă, caz în care ne putem spune de pe acum: «Noapte bună, pentru totdeauna!»”

Capitolul 137

Orgoliul contelui izbucneşte din nou. Politica terestră se reflectă şi în lumea de dincolo. Generalul comentează împreună cu Robert argumentele acestor spirite. Răbdarea infinită a Domnului.

1. Franciscanul: „Domnule conte, nu prea avem ce face în această direcţie. La urma urmei, noi suntem cei care am greşit, aşa că totul depinde numai de graţia Domnului. Dacă El ne va primi la sânul Lui, atunci vom fi salvaţi. Dacă nu ne va primi, atunci vom rămâne pentru totdeauna oile negre ale acestei împărăţii”.

2. Contele se înfurie din nou: „Ce vrei să spui atunci când afirmi că noi suntem cei care am greşit?! Ce Dumnezeu mi-ar putea demonstra vreodată acest lucru? Nu suntem noi urmaşii demni ai lui Attila? Nu au cucerit strămoşii noştri frumoasa Ungarie de dragul nostru, al urmaşilor lor? Nu am ocupat noi acest teritoriu timp de o mie de ani? În tot acest timp, am avut privilegiul de a ne alege singuri regii, fără să depindem de casa de Habsburg. La urma urmei, noi singuri am acceptat la început suzeranitatea împăratului austriac. În ce fel ne-am făcut vinovaţi atunci când i-am refuzat acestuia dreptul la tronul ungar, pe care şi l-a arogat singur, sub pretext că acesta i-ar fi fost acordat de unchiul său, regele de drept al Ungariei? Să nu uităm că acesta nu avea în nici un caz dreptul de a numi un succesor fără aprobarea noastră, - şi tu îmi spui mie că am greşit cu ceva?”

3. Franciscanul: „Pentru numele lui Dumnezeu, renunţă odată la acest extremism maghiar, căci acum ne aflăm în împărăţia spiritelor, în care ar trebui să fim cu toţii egali! Spune-mi: i-a dat Dumnezeu teritoriul Ungariei lui Attila, aşa cum a procedat cu Pământul Făgăduinţei în cazul izraeliţilor? Sau l-a cucerit Attila prin forţa armelor, furându-l practic de la ocupanţii săi de drept? Ţi se pare cumva că acest mod de a acţiona apare ca fiind just în faţa lui Dumnezeu? Adevărul este că Austria a avut dintotdeauna drepturi mai mari asupra teritoriului ungar decât am fost noi dispuşi să acceptăm vreodată. Ea a fost cea care a recucerit Ungaria de la turci, după care ne-a retrocedat-o cu condiţia ca Habsburgii să aibă dreptul de preempţiune asupra coroanei ungare. Cum s-a ajuns apoi la revolta noastră? Simplu: din cauza orgoliului nostru prostesc! Sub suzeranitatea austriacă ţara a prosperat, iar noi ne-am luat-o în cap şi ne-am propus să ne guvernăm singuri ţara, dându-ne astfel singuri foc la valiză.

4. Se pare însă că Domnul Dumnezeu nu a fost prea mulţumit de decizia noastră, punând cruce calculelor pe care ni le-am făcut! Iar acum vii tu, domnule conte, un fiu adevărat al lui Attila, şi îl judeci pe Cel Atotputernic, ca şi cum ai avea dreptul să o faci! Nu pot decât să îţi urez succes!

5. Ştii cumva ce se spune în Sfânta Scriptură - că tot ce este mare în ochii lumii exterioare apare ca o oroare în faţa lui Dumnezeu? Noi am vrut să fim cei mai tari pe pământ, iar acum ne-am trezit în această gaură de şobolan! Dacă vom continua să ne cramponăm de prostia şi de aroganţa noastră, s-ar putea să ne bucurăm de un ospăţ infernal, mâncând de-a pururi numai salată cu sulf! De altfel, pot spune că am servit deja aperitivele iadului! Dar felurile principale abia ni se pregătesc! Ştii cum se spune: cine îşi doreşte iadul, de iad are parte! Eu unul am spus ce aveam de spus!”

6. Contele: „Frumos, domnule «Negru cu Galben»! Păcat că nu ai venit cu astfel de argumente pe vremea când trăiam pe pământ, cu un an înainte de moarte. Mare mirare dacă nu te-ai fi ales cu un binemeritat scaun în Parlamentul de la Viena. Cu asemenea abilităţi oratorice, nici chiar prinţului Metternich nu i-ar fi fost ruşine.

7. Dacă te întâlneşti cumva cu Domnul Iisus Hristos şi reuşeşti să legi o prietenie cu El, nu uita să îi ceri câteva «medalii de merit» pentru pământeni, pe care să le distribuie în semn de bunăvoinţă celor care au făcut o treabă atât de bună spânzurându-ne! Sunt convins că uciderea prin spânzurare a semenilor lor este foarte apreciată de Iisus, doar şi El a murit de o moarte similară! Nu

m-aş fi gândit niciodată că poţi simpatiza cu duşmanii! Se pare că spânzurătoarea ţi-a schimbat radical părerile, umplându-te de recunoştinţă faţă de austrieci".

8. Franciscanul: „Dragă domnule conte, văd că îţi face o plăcere neţărmurită să îmi freci ridichea, dar pe mine nu mă deranjează deloc acest lucru, căci ştiu foarte bine de ce am vorbit astfel. Cât despre tine, se pare că nu ai înţeles nimic din ce am spus, aşa că te consider scuzat. Ţi s-a părut cumva că laud guvernul austriac? Nu crezi că ştiu mai bine ca oricine altcineva câte abuzuri a făcut acesta? După părerea mea, împăratul Austriei este în sine un Munte Vezuviu care riscă să înece în lava sa întregul teritoriu austriac, lucru pe care Domnul Iisus îl cunoaşte foarte bine. Cert este că şi noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri să îl imităm pe acest diavol, iar pentru asta am plătit preţul cuvenit. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, acţiunea noastră nu poate fi privită decât ca o injustiţie!

9. De aceea, cred că a sosit timpul să recunoaştem răul comis şi să îl mărturisim în faţa lui Dumnezeu în inimile noastre! Nu a spus chiar El odată: «În mânia Mea, v-am dăruit un rege»? - Dacă un rege poate fi privit ca o dovadă a mâniei lui Dumnezeu, de ce ne-am mai dorit unul? Şi te mai miri că am atras asupra noastră mânia Domnului! Dacă am fi luptat pentru iubirea, şi nu pentru mânia Lui, cu siguranţă am fi avut parte de un alt destin.

10. Din motive cât se poate de juste, se pare că la ora actuală voinţa Domnului este să reducă numărul regilor pe pământ, nu să-l mărească, aşa cum încep să-mi dau seama în inima mea. Noi ne-am dorit cu totul altceva: să adăugăm un rege în plus, de parcă nu ar fi fost destui în Europa! Se pare că în această privinţă intenţiile noastre nu s-au potrivit deloc cu voinţa Domnului. Ce zici, merită să persistăm în această idee contrară voinţei Sale chiar şi aici, în lumea de dincolo, fiind gata să murim de-a pururi de dragul ei? Domnule conte, termină odată cu prostiile astea pământeşti! Este suficient că am murit o dată de dragul lor, pe vremea când ne aflam pe pământ!"

11. Între timp, generalul despre care am vorbit mai devreme (aflat încă în anticamera marii săli a festinului) i se adresează lui Robert, care tocmai intră pe uşă, însoţit de Helena: „Ascultă, povestea acestor spirite mi se pare cât se poate de interesantă! Este absolut fascinant cu ce se pot ocupa acestea în această împărăţie a veşniciei! Mi se pare de necrezut până unde pot împinge prostia! Aceşti inşi se sfădesc la infinit, fiind incapabili să se hotărască dacă merită să accepte ajutorul Domnului sau nu! Nu cred că mai putem găsi un asemenea exemplu de prostie în toată infinitatea! Cât timp mai trebuie să ne manifestăm răbdarea faţă de aceşti idioţi?"

12. Robert: „Dragul meu prieten şi frate, în această lume, singura măsură o reprezintă voinţa Domnului. Priveşte-L cum se amuză în mijlocul copilaşilor Săi, povestindu-le cum are de gând să procedeze cu aceste 30 de suflete. Sesizezi cumva vreo urmă de nerăbdare pe faţa Lui sfântă?" - Generalul: „Absolut deloc! Din întreaga Lui fiinţă emană o detaşare divină, dublată de o graţie blândă care îi luminează întreaga făptură".

13. Robert: „Atunci fă o comparaţie, frate! Atitudinea Lui ne demonstrează măsura propriei noastre iubiri şi răbdări! În viziunea Lui nu există duşmani, fie ei conservatori sau radicali. Toţi sunt copiii Lui, iar El are grijă de ei în egală măsură. Gândeşte-te puţin: dacă un om are mai mulţi copii, din care unii sunt foarte neastâmpăraţi, cum procedează el? Îi mustră şi îi pedepseşte pe cei mai obraznici dintre ei, dar nu le ascunde iubirea lui, care este aceeaşi pentru fiecare în parte. El are grijă de toţi în egală măsură, nu de unii mai mult şi de alţii mai puţin, în funcţie de toanele sale. La urma urmei, ce înseamnă preferinţele politice ale oamenilor de pe pământ în faţa Domnului? Chiar dacă îi pedepseşte pe cei mai răi dintre ei, El nu face astfel decât să îşi dovedească iubirea pe care le-o poartă, căci în acest fel îi ajută să se întoarcă pe calea cea dreaptă. Nu uita că El este păstorul care îşi lasă cele 99 de oi aflate dincolo de ţarc pentru a o căuta pe cea de-a o suta, pe care o găseşte şi o aduce fericit în spinarea Sa, reintegrând-o în marea turmă, aflată în ţarcul iubirii, graţiei şi compasiunii Sale divine.

14. Cu aceeaşi răbdare trebuie să procedăm şi noi cu ceilalţi copii ai Săi, respectiv fraţii noştri. Nu uita că în această lume nu există duşmani sau străini, ci doar copii ai aceluiaşi Tată ceresc! Aici, noi nu mai avem dreptul să spunem: «Tată, pedepseşte Austria, întrucât acţionează împotriva ordinii Tale!», sau «Tată, pedepseşte-i pe unguri, căci ţi-au încălcat poruncile!», ci mai degrabă: «O, Tată! Priveşte-i cu compasiune pe sărmanii oameni care trăiesc pe pământ şi luminează-le minţile - în mare graţia Ta - ajutându-i astfel pe toţi, indiferent din ce partide fac parte!» - La care Domnul ne răspunde: «De ce îmi cereţi acest lucru? Credeţi că voi aveţi o iubire mai mare pentru fraţii şi surorile

voastre decât am Eu, Tatăl şi Creatorul lor?» - în faţa unui astfel de răspuns al iubirii supreme a Tatălui preasfânt este imposibil să mai spui ceva.

15. El ne iubeşte pe toţi în mod egal! De aceea, toţi au dreptul să apeleze la El, fără nici o excepţie. La fel cum soarele străluceşte în mod egal deasupra celor drepţi şi a celor nedrepţi, la fel cum ploaia udă în egală măsură şi fără să facă discriminări buruienile şi florile, la fel acţionează şi graţia Lui! Ea se revarsă în mod egal asupra tuturor, şi nu rareori se întâmplă ca cei mai defavorizaţi să beneficieze în cea mai mare măsură de iubirea, răbdarea şi compasiunea Lui!

16. De aceea, mai exersează-ţi o vreme răbdarea şi vei vedea în scurt timp de ce este capabilă iubirea Domnului! - Te asigur că ea va face miracole în cazul acestor 30 de suflete!"

Capitolul 138

Contele şi franciscanul discută despre conversaţia vocilor. Contele încă mai nutreşte gânduri de îndoială. Un soldat din mulţime Îl cheamă pe Iisus.

1. Întregul grup de afară a ascultat această discuţie. În mod particular contele Bathianyi a sorbit fiecare cuvânt.

2. Uluit, el se adresează franciscanului: „Prietene, ai auzit şi tu aceste cuvinte extrem de liniştitoare? Se pare că nici unul dintre noi nu a avut dreptate. După nerăbdarea şi asprimea primei voci, aceste glasuri angelice au răsunat ca un balsam pe inima mea deprimată! Ei bine, prietene, în faţa unui asemenea Domn Iisus chiar că nu mai am nici o obiecţie! Aşa cum mi L-ai prezentat tu ceva mai devreme, nu mi s-a părut deloc atrăgător".

3. Franciscanul: „Nimeni nu poate oferi mai mult decât are! Cel puţin, eu ţi-am prezentat o viziune sinceră, chiar dacă pe alocuri cam rigidă. Dat fiind întunericul în care trăim, nu este de mirare că argumentele noastre sunt la fel de întunecate. În cele din urmă am avut oricum dreptate să te conving să accepţi ajutorul Domnului Iisus Hristos, în timp ce tu te-ai opus din răsputeri, ba ai mai pus şi acele condiţii hilare! Acum ai auzit însă cu propriile tale urechi cum stau lucrurile, aşa că sper că nu vei mai aduce alte obiecţii.

4. Este absolut normal ca viziunea mea legată de Iisus Hristos, Fiul Celui Preaînalt, să fie limitată, doar nu L-am cunoscut niciodată aşa cum îl cunosc îngerii. Cel puţin, am fost sigur de la bun început că bunul nostru Părinte divin nu este o Fiinţă inflexibilă, aşa cum L-a prezentat Sfântul Ignatius de Loyola. În ceea ce mă priveşte, eu nu am uitat niciodată acel verset din Biblie în care se spune: «Veniţi la Mine, toţi cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar Eu vă voi lua povara de pe umeri şi vă voi lăsa să vă odihniţi!» Din păcate, preoţii catolici au transformat această învăţătură, inversând-o şi spunând că Domnul Iisus nu îi va accepta în împărăţia Lui decât pe cei care muncesc din greu şi care sunt împovăraţi pe pământ, fără să uite să se spovedească preotului. Această alinare în urma confesiunii în biserică i-a adus pe mulţi la disperare, făcându-i să îşi piardă posesiunile, liniştea interioară şi chiar viaţa, dar neaducându-le nici un dram de uşurare sufletească! Personal, am fost întotdeauna de părere că un Părinte excesiv de bun şi de plin de iubire îi va trata cu totul altfel pe cei care muncesc şi care sunt împovăraţi decât a făcut-o biserica romano-catolică - singura care are drept de beatificare! - ai cărei preoţi îşi savurează liniştiţi mesele opulente imediat după ce i-au condamnat pe sărmanii eretici la chinurile eterne ale iadului, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, după care mai au şi tupeul să se considere preoţi ai unei biserici-mamă preaiubitoare!

5. Noi facem deja parte din rândul celor împovăraţi, aşa că avem toate motivele să ne adresăm iubirii supreme pe care o poartă în inima sa Iisus Hristos, rugându-L să ne ofere alinarea pe care ne-a promis-o. Eu unul sunt gata să fac acest pas! Cei care doresc - să mă urmeze, căci nu mai am de gând să mai revin asupra acestei hotărâri!"

6. Contele: „Nu poţi să mai aştepţi puţin? Poate că vom mai primi câteva indicii de la vocea invizibilă legate de felul în care se vor desfăşura lucrurile în continuare... Nu putem da pur şi simplu buzna peste Cel Preaînalt! În pofida întunericului care ne înconjoară de pretutindeni, eşti o fiinţă lucidă şi cu capul pe umeri! Mă tem însă că greşeşti în ceea ce priveşte condiţiile vieţii mistice din această lume, care nu seamănă cu cea de pe pământ. Tu vrei să acţionezi de parcă te-ai afla acasă la părinţii tăi, dar cine poate spune ce înseamnă aici susul şi josul? Cel mai bine ar fi să mai aşteptăm câteva informaţii suplimentare, înainte de a face un pas decisiv.

7. Nici eu nu mă mai împotrivesc de mult ajutorului oferit, pe care îl aştept la fel cum îşi aşteaptă un copil jucăria preferată. Mai mult, îți spun cu toată sinceritatea: dorința mea cea mai arzătoare a devenit acum să îl cunosc personal pe Domnul Iisus Hristos, Dumnezeul întregii eternități, şi să cad la picioarele Lui, cu inima plină de iubire, ba dacă s-ar putea, chiar să mor de dragul Lui! Dar, prietene, să ne grăbim să apucăm toată mâna, când nu ni s-a oferit decât un degețel - asta mi se pare prea mult!

8. Îți reamintesc că, pe pământ, politețea este întâmpinată cu bucurie, fiind considerată un semn de recunoştință şi smerenie, în timp ce îndrăzneala nesimțită este unanim dezaprobată. Ce motive am avea să credem că în această lume a spiritelor lucrurile se desfăşoară altfel, mai ales în prezența Domnului suprem al infinității? De aceea, dragul meu prieten, haide să ne grăbim încet, şi totul va fi în regulă".

9. Franciscanul: „Hm, cred că ai şi tu dreptate o dată în viață. Sunt de acord că ar fi bine să apărem în fața lui Dumnezeu într-o atitudine plină de respect, pe care trebuie să începem să o cultivăm în inimile noastre. De aceea, haide să mai aşteptăm puțin; poate că vom mai auzi câteva cuvinte care să ne aline sufletele".

10. După acest mic discurs, întregul grup rămâne liniştit, ascultând, doar-doar s-o mai auzi ceva, dar tăcerea este desăvârşită.

11. După ce aşteaptă o vreme degeaba, un soldat iese în fața contelui şi îi spune: „Prietene, am fost întotdeauna un ungur autentic şi devotat, care nu s-a temut nici de moarte şi nici de diavol. Mi-am consacrat întreaga viață idealului maghiar. Nici un zeu nu m-ar fi putut convinge vreodată să fac altceva decât îmi servesc patria. Mă tem însă că nivelul nostru de înțelegere a fost extrem de limitat, căci noi nu L-am invocat niciodată pe Dumnezeu, deşi am făcut foarte multe lucruri pentru patria noastră. Am rostit, desigur, diferite rugăciuni, pentru a-i convinge pe ceilalți, dar ne-a lipsit adevărata credință, iubirea față de Dumnezeu şi față de oameni. Altfel spus, inimile noastre au rămas reci...

12. Ştiam că suntem slabi, aşa că am aşteptat un ajutor din afară. Acesta nu a venit însă. Mai mult, adversarul nostru a apelat la ajutorul Rusiei. În cele din urmă, slăbiciunea noastră a devenit evidentă. Nu numai că nu le-am fost de nici un folos semenilor noştri, dar speranțele noastre s-au dovedit nişte simple vise.

13. De aceea, eu cred că nu mai trebuie să ne bazăm pe un ajutor venit din afară. Atunci când ni s-a făcut acea ofertă miraculoasă, ni s-a spus: «Întoarceți-vă către Domnul Iisus Hristos şi veți fi ajutați». Am ascultat interminabilele şi agasantele certuri dintre tine şi franciscan, toate argumentele pro şi contra pe care le-ați adus, dar rezultatul este că ne aflăm exact în aceeaşi situație ca şi la început! De aceea, eu unul sunt dispus să renunț la orice ezitare, trecând chiar acum la acțiune, de unul singur!"

14. Contele: „Dragul meu prieten, nu încetează să mă uimească faptul că, în această lume efemeră a spiritelor, toți foştii radicali tind să devină adepți ai însemnelor negre şi galbene! Mă întreb dacă nu cumva Divinitatea însăşi poartă aceste însemne!!"

15. Simțindu-se provocat, celălalt îl întrerupe: „O, Doamne, spune-mi sincer, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai avut de câştigat promovând această politică agresivă anti-imperială? Singurul nostru câştig a fost moartea prin spânzurare! Mă îndoiesc inclusiv de faptul că acțiunile noastre au fost pe placul Divinității, căci în acest caz nu am fi ajuns în această lume în condiții atât de deplorabile!

16. Ascultă, prietene, cu tot întunericul din jur, simt cum în inima mea începe să se nască lumina. Încep să îmi dau acum seama că omul nu a fost creat de dragul vieții trăite pe pământ, care nu reprezintă altceva decât o viață pregătitoare, ci de dragul împărăției eterne a spiritelor, unde îl aşteaptă fericirea supremă.

17. Dacă ne-am fi supus de la bun început guvernului austriac, suportând presiunile acestuia, permise de Divinitate pentru trezirea spirituală a poporului, ne-am afla astăzi într-o situație mult mai bună. Noi am încălcat însă dorința Divinității şi ne-am dorit să ne guvernăm singuri țara, aşa că ne-am primit răsplata cuvenită. Consider că a fost suficientă prostia de care am dat dovadă pe pământ; nu cred că trebuie să o perpetuăm la infinit, inclusiv în această lume. Eu unul, prefer de o mie de ori să fiu un rezident de rang inferior într-un rai galben şi negru decât un rege radical în acest iad!

18. De acum înainte, singurele culori pe care le voi mai sluji sunt cea a obedienței şi cea a umilinței. De aceea, mă ridic şi strig sus şi tare:

19. Doamne Iisus Hristoase, Dumnezeule preaînalt şi preaplin de iubire, care m-ai mântuit prin sângele Tău sacru, pe care l-ai vărsat pe cruce, ajută-mă pe mine, şi dacă este posibil, ajută-ne pe toți să scăpăm de aceste chinuri nesfârşite! Nu-i mai asculta pe aceşti aristocrați îngâmfați, cărora nu le pasă decât de ei înşişi şi pentru care oamenii obişnuiți nu reprezintă altceva decât o cireada de vite! Ascultă-ne şi pe noi, sărmanii oameni de rând, şi ajută-ne pe toți, prin grația şi compasiunea Ta, să scăpăm din acest iad în care ne aflăm deja de câțiva ani buni!"

Capitolul 139

Trezirea contelui în lumină. În fața ochilor celor de față apare imaginea unor munți semeți şi a unui palat. Instrucțiuni pline de iubire referitoare la ordinea divina în lurnea de dincolo.

1. Speriat şi furios, contele se răsuceşte pe călcâie, încercând să o ia la fugă, dar franciscanul îl prinde cu putere de haină, spunându-i: „Domnule conte, nici un pas mai departe! Cât timp am trăit în Ungaria, ai domnit peste noi ca prim ministru. Acum, a început să se facă lumină! Este evident că Judecătorul etern se apropie! A sosit timpul să răspunzi pentru faptele tale în fața Lui! Înțelegi ce îți spun?"

2. Îngrozit de expresia întipărită pe fața franciscanului şi încă furios din cauza discursului soldatului, contele încearcă să se liniştească, spunând pe un ton calm şi blând: „Bine, nici o problemă! Singurul lucru pe care vă rog este să nu mă ucideți ca pe un criminal! Nu trebuie să mă ții atât de strâns! Voi rămâne şi îmi voi face datoria". - Franciscanul îi răspunde: „Bun, dar cum o să te descurci în fața Judecătorului etern şi cum vei răspunde în fața noastră, a celor care am avut de suferit din cauza acțiunilor tale?"

3. Contele: „Dragă prietene, nu ai auzit mai devreme că dorința Domnului este să îşi reverse grația şi compasiunea asupra noastră? Ce o tot ții una şi bună cu judecata? În fond, ce rost ar avea o confruntare între noi şi Cel Atotputernic care să ne silească să ne mărturisim vinovăția în fața Lui, înainte de a fi condamnați? O, mă tem că eşti încă tributar viziunii romano-catolice, care proiectează asupra Divinității toate slăbiciunile umane. Dumnezeu este bun, iar grația Lui se revarsă asupra tuturor celor care doresc să o primească. La fel, dacă nu doreşte să-şi reverse grația asupra unui spirit, nimic nu îl mai poate salva pe acesta, şi cu atât mai puțin intervenția unui conte maghiar. Nu cred însă că iubitul nostru Părinte divin va ține seama de gunoaiele pe care am încercat noi să le măturăm din curtea noastră, aruncându-le fiecare în curtea celuilalt! Înțelegi ce îți spun, dragul meu Pater Ruffianus?"

4. Franciscanul: „Stai liniştit, domnule conte! Vom vedea noi la sfârşit cine a avut dreptate şi cine nu! Se pare că a apărut o lumină dinspre răsărit. O, ce bine-ar fi dacă s-ar ridica această ceață! Cu siguranță am fi putut vedea ceva în zare, dacă există într-adevăr ceva concret în această lume, care să poată fi văzut".

5. Vorbitorul anterior: „Dragii mei prieteni şi frați, prin minte mi-a trecut un gând bun, pe care doresc să vi-l împărtăşesc! Ascultați-mă, aşadar: nefericirea noastră actuală este similară, şi nici unul dintre noi nu se bucură de vreun avantaj în fața celorlalți. Ce-ar fi dacă am inversa puțin rolurile, unindu-ne într-un sentiment reciproc de prietenie şi de iubire, fără atâtea reproşuri, aşteptând în această stare decizia atotputernicului Dumnezeu? Nu este suficient de rău că ne temem de El aşa cum se teme puiul de găină de un şoim? Credeți că judecata Lui va fi mai blândă, văzând cum reacționăm între noi şi față de El? Să nu uităm că Dumnezeu este absolut liber să decidă orice doreşte, şi nimeni nu-i mai poate schimba vreodată hotărârea, de-a lungul întregii eternități! De aceea, haideți cel puțin să fim prietenoşi unii cu ceilalți, unindu-ne în iubire, astfel încât să putem rezista împreună în caz că Divinitatea nu se va dovedi prea blândă față de noi! - O, dar cerul devine din ce în ce mai luminos şi mai senin, chiar dacă nu putem zări încă vreo stea pe el! Poate că în această lume nici nu există stele...".

6. Contele: „Bine spus, prietene Miklos, prefer de o mie de ori limbajul tău celui al lui Pater Ciprianus, aici de față. Hm, de fapt, cine a văzut vreodată un popă sensibil? Oricum, toate îi sunt

iertate! De acum înainte, nu intenționez să mă mai cert vreodată, nici măcar cu cel mai crunt duşman al meu. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor o viziune corectă şi multă răbdare unii față de ceilalți! Facă-se voia Lui de-a pururi, inclusiv prin noi!"

7. După aceste cuvinte ale contelui, ceața începe să se rarefieze, scoțând la iveală diferite forme de relief.

8. Miklos este primul care ia cuvântul, după o vreme, observând un lanț muntos către apus şi către miazănoapte: O, prieteni, priviți în direcția aceea! Pentru prima dată de când ne aflăm în această lume putem vedea pământul, şi încă sub forma unei regiuni alpine! O, ce măreție au aceşti munți! Cum alină ei tristețea din inima omului şi cum îi amplifică ei credința într-un Dumnezeu atotputernic şi iubirea față de El! Cât de înălțat mă simt dintr-o dată, văzând imaginea acestor munți semeți! Vârful acela, care se înalță amețitor între apus şi miazănoapte, este de-a dreptul copleşitor. Prin comparație cu el, chiar şi cei mai înalți munți de pe pământ par nişte simple coline. Vedeți şi voi, prieteni, aceşti munți masivi?"

9. Ceilalți îi răspund la unison: „Desigur! Distanța până la ei trebuie să fie însă imensă, judecând după culoarea lor cenuşiu-albăstruie. Aproape că ni s-au înțepenit gâturile încercând să privim în sus, către acea culme semeață! Este incredibil ce înălțime poate avea! Lăudat fie Domnul de o mie de ori că ne-a permis să vedem în sfârşit ceva în această lume! O, ce privelişte care îți taie respirația! Nu ne mai saturăm să privim. În schimb, în mod paradoxal, tot ce există în partea de răsărit şi de miazăzi este încă învăluit în ceață! Cât despre soare, dacă există un astfel de astru în această lume, acesta nu a răsărit, căci razele sale nu pot fi văzute nici măcar pe culmile cele mai înalte".

10. Contele: „Şi totuşi, acea culme supremă pare să fie luminată, căci puteți vedea cu toții acele sclipiri roşiatice. Cert este că viziunea acestor munți maiestuoşi are într-adevăr o măreție singulară! Prieteni, ce bine ar fi dacă am avea un ghid cu noi! În acest caz, aş fi primul care m-aş aventura să urc pe acel vârf sublim. Cine ştie, poate că ascensiunea nici măcar nu ar fi atât de grea cum pare de la această distanță. Oricum, nu am avea nimic de pierdut prin comparație cu acest ținut de şes în care ne aflăm la ora actuală. - Ei bine, Pater Ciprianus, ce ai de spus în fața acestei propuneri?"

11. Franciscanul: „Ce-ai vrea să-ți spun? Cât timp am vorbit, nu m-ai ascultat, ba chiar m-ai luat peste picior, considerându-mă un nemernic! De aceea, prefer să păstrez tăcerea şi să vă ascult pe voi, ceilalți. Altminteri, voi face orice veți face voi. Dacă vă veți aventura pe acea culme, cu siguranță nu voi rămâne în spatele vostru. Mă întreb însă dacă nu ne-ar apuca durerea de cap în cazul în care am ajunge pe acele înălțimi, la care amețesc numai uitându-mă! Oare cum ne-am simți privind în jos de acolo?"

12. Miklos: „Mda, cred că ai dreptate! Deşi nu mai avem corpuri fizice grele, fiind mult mai uşori acum, recunosc că nu m-aş aventura vreodată să fac un salt mortal, aruncându-mă de la o înălțime atât de mare. De aceea, eu zic să mai aşteptăm o vreme, poate se va lumina şi mai mult, ieşind la iveală şi alte opțiuni. Intuiția îmi spune că s-ar putea să avem în curând parte de nişte vizitatori. De altfel, dacă simțurile nu mă înşeală, se pare că cineva chiar se apropie deja, venind dinspre răsărit".

13. Contele: „Aşa este! Văd şi eu pe cineva, îmbrăcat cu o robă cu multe falduri! Să fie oare un nou spirit venit de pe pământ, un biet om executat, la fel ca noi?"

14. Franciscanul: „Dacă ar fi un spirit venit de pe pământ, ar fi îmbrăcat în zdrențe, aşa cum suntem noi. Nimeni nu poartă pe pământ robe cu falduri, cel puțin de pe vremea grecilor şi romanilor! Cred mai degrabă că este vorba de un locuitor al acestei lumi. Oricum, să mai aşteptăm puțin, căci în scurt timp vom afla despre cine este vorba şi ce intenții are! Intenționez să îl strig!"

15. Miklos: „Nu cred că trebuie să îl strigi, căci se îndreaptă direct spre noi. Oricum, apariția lui are deja un efect extrem de pozitiv asupra ființei mele. Sunt convins că este un spirit bun! Priviți, cerul se luminează din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropie de noi, fapt absolut uimitor! Priviți către răsărit! În spatele omului, deşi ceața este încă densă, se poate întrezări un palat imens!"

16. Toți îşi întorc fețele în direcția indicată, observând într-adevăr cu uimire palatul. Contele spune: „Vedeți aşadar câtă dreptate am avut mai devreme. Dacă am mai fi făcut câțiva paşi, am fi ajuns la acel palat şi am fi putut cere să fim lăsați să intrăm, pe când aşa, ne aflăm în continuare blocați în acest loc". Franciscanul: „Ce contează câteva minute în plus sau în minus, la scara eternității! Dar mai bine să păstrăm liniştea, căci acel om bun, probabil un rezident al palatului, a

ajuns deja foarte aproape de noi. Bunul simț ne dictează să-i ieşim în întâmpinare, căci este evident că doreşte să stea de vorbă cu noi”.

17. Toată lumea este de acord, aşa că grupul se pune în mişcare. Când întâlnirea se produce, contele ia cuvântul şi spune: „Îngăduie-mi să te întreb, cu tot respectul, încotro te grăbeşti atât de tare? Faci cumva o plimbare de dimineață?”

18. Străinul: „Vă salut, dragii mei prieteni şi frați! De fapt, veneam să mă întâlnesc chiar cu voi. V-am auzit vocile şi m-am grăbit să vă ies în întâmpinare, pentru a vă oferi asistență în caz că aveți nevoie de ceva. Locuiesc în acea casă, pe care o puteți vedea în zare, învăluită în ceață”. Contele: „Eşti cumva proprietarul ei?”

19. Străinul: „Da şi nu, ca să spun aşa. În această lume, proprietatea nu este la fel de clar delimitată ca şi pe pământ. Cum s-ar spune, totul reprezintă o proprietate comună. Această împărăție este cu adevărat democratică. Tot ce îi aparține unuia, le aparține în egală măsură tuturor celor care gândesc şi simt la fel ca el. De aceea, vă puteți bucura şi voi de acea proprietate, fără a mai întreba cui îi aparține ea. Aici domneşte o libertate perfectă, care le stă la dispoziție tuturor, fără discriminare. Tot ceea ce îşi doreşte un spirit se realizează instantaneu”.

20. Contele: „O, ce ordine sublimă! Cam aşa ceva am încercat şi noi să realizăm pe pământ, dar nu ne-a reuşit! Acolo, cei puternici au toate drepturile! Cred totuşi că există şi aici un proprietar de drept, care este stăpânul întregii regiuni...”.

21. Străinul: „Aşa este, şi totuşi nu tocmai! În această lume nu există decât un singur drept, şi anume cel al iubirii cele mai depline. El derivă din iubire şi conduce la ea. Motoul nostru este următorul: «Fă-le celorlalți ce ai dori să-ți facă ei ție!» Acesta este principiul suprem de care încercăm să ținem seama cu toții în această lume, motiv pentru care împărtăşim cu ceilalți tot ce avem, astfel încât să ne putem bucura de aceleaşi drepturi din partea lor. Cred că ați început să vedeți deja mai bine acea casă. De aceea, vă asigur cu toată fermitatea că aveți toate drepturile din lume să vă folosiți de acea casă aşa cum doriți, atât timp cât şi proprietarul ei de drept se poate bucura de aceleaşi drepturi din partea voastră. Sunteți de acord cu aceste principii de viață?”

22. Contele: „Bine, prietene, dar ceea ce ne descrii tu este forma cea mai pură a comunismului, dacă nu cumva chiar forma primordială a creştinismului original! Pe pământ, o asemenea constituție nu ar putea funcționa deocamdată! Indiscutabil, este cea mai bună constituție posibilă pentru orice națiune, cu condiția ca indolența să nu prevaleze în fața bunului simț”.

23. Străinul: „Prietene, aici te înşeli! În această lume un spirit indolent nu se poate amesteca niciodată cu unul înzestrat cu bun simț, pentru simplul motiv că primul nu are aceleaşi dorințe cu cel de-al doilea! În împărăția cerurilor, ceea ce se atrage se adună laolaltă; în schimb principiile care nu se atrag se separă în mod natural. Aşa cum spuneam, principiul suprem în această lume - de care ținem seama cu toții - este că toți se comportă față de frații lor exact aşa cum ar dori ca aceştia să se comporte față de ei; de aceea, un spirit indolent, care nu aşteaptă decât din partea celorlalți să fie tratat aşa cum se cuvine, fără să facă el însuşi nimic pentru ei, se auto-exclude automat din această comunitate. Este imposibil ca el să reziste în această atmosferă, în care toți ceilalți fac tot ce le stă în puteri pentru a le fi utili fraților lor. Neputând să suporte acest tip de «comunism», cum îl numeşti tu, acest spirit va pleca singur, căutându-şi semeni care să corespundă naturii sale. Nu cred că trebuie să-ți mai explic însă care va fi soarta unui asemenea spirit!

24. Văd că reacționați pozitiv la această lege care se aplică în această împărăție în care nu mai există moarte. De aceea, țineți cont de ea şi acționați aşa cum vă dictează propriile interese. În acest fel, veți deveni cetățeni cu drepturi depline ai acestei împărății. De pildă, dacă veți dori să intrați în acea casă, vă veți putea folosi fără probleme de tot ce există în ea, cu condiția să încercați să deveniți la rândul vostru utili celor de acolo, după puterile voastre”.

25. Contele: „Aceste cuvinte vorbesc de la sine, stimatul şi dragul meu prieten! Trebuie să îți mărturisesc că aş fi preferat de o mie de ori să nu exist deloc decât să primesc ceva bun fără a răspunde la rândul meu cu aceeaşi măsură. Toți cei de față gândesc exact la fel, fapt pentru care sunt dispus să depun oricând mărturie! Dragă prietene, pari să te afli în această lume de mult timp şi să îi cunoşti foarte bine legitățile. De aceea, spune-ne cum putem să ne întoarcem către unicul Dumnezeu al cerului şi al pământului, respectiv către Iisus cel crucificat? Unde se află El? Vor avea vreodată şansa ochii noştri păcătoşi să îi privească fața preasfântă?

26. Ceva mai devreme, pe când ne zbăteam încă într-un întuneric deplin, o voce invizibilă ne-a recomandat să ne întoarcem inimile către El, dacă dorim să fim ajutați. La început am crezut că este o simplă iluzie acustică, dar treptat ne-am convins că vocea avea dreptate. Nu ştim însă ce putem face pentru a răspunde aşa cum se cuvine acestei invitații! Cred că cel mai în măsură să ne ajuți eşti chiar tu, de vreme ce pari să cunoşti atât de bine ceea ce se petrece în această lume".

27. Străinul: „Foarte bine, dragii mei prieteni! Aşa cum spuneam, eu mă simt la mine acasă pretutindeni în această regiune. Răspunsul la întrebarea voastră nu este greu de dat: voi v-ați întors deja în bună măsură inimile către Domnul Iisus, căci altminteri v-ar fi fost în continuare imposibil să vedeți ceva. Mai mult de atât nu am ce să vă spun. Continuați să vă raportați la Iisus în inimile voastre, la fel ca şi până acum, iar El vă va ieşi singur în întâmpinare. Mai întâi însă, va trebui să alungați pentru totdeauna din conştiința voastră orice formă de aroganță, de orgoliu, de înşelătorie, orice dorință de răzbunare şi orice pasiune desfrânată față de sexul opus, lăsând tot restul pe seama Domnului Iisus. În acest fel, veți putea trăi de-a pururi la unison cu El, în El şi prin El! Căci bunătatea Lui este infinită".

Capitolul 140

Străinul este interogat în continuare. Un răspuns neaşteptat.

1. Încântat la culme de cuvintele străinului, Miklos spune: „O, scumpul meu prieten, de vreme ce pari să îl cunoşti atât de bine pe Domnul Iisus, căci altminteri nu ai fi vorbit cu o siguranță de sine atât de deplină, te rugăm, oferă-ne o scurtă descriere a Lui şi indică-ne regiunea în care obişnuieşte să sălăşluiască, împreună cu prietenii Lui binecuvântați".

2. Străinul: „Dragi prieteni, în ceea ce priveşte prima voastră întrebare, întâmplarea face să semăn eu însumi foarte bine cu El. Da, Domnul Iisus arată exact la fel ca mine, iar vocea lui sună la fel ca a mea. Practic, cine mă vede pe mine, vede imaginea perfectă a Domnului Iisus! Ce mai, dacă mă priviți cu atenție, puteți spune că ați văzut imaginea leită a Domnului Iisus.

3. În ceea ce priveşte locul în care poate fi găsit, în acest caz răspunsul este ceva mai dificil, căci El este omniprezent. Totuşi, la modul general, vă pot spune că El sălăşluieşte în răsăritul etern, iar din punct de vedere terestru (natural), sediul Lui poate fi localizat în direcția constelației Leului, acolo unde se află soarele central spiritual (într-un plan corespondent, nu fizic), care se suprapune peste soarele central natural numit «Regulus», învăluind cu razele sale întreaga infinitate. M-ați înțeles?"

4. Contele: „Atât cât ne stă în puteri! În ceea ce priveşte sediul Domnului, mi s-a părut că ai fost cam vag. Cât despre asemănarea ta perfectă cu Domnul, aceasta chiar că mi se pare absolut uimitoare. Bănuiesc că în această privință ai exagerat nițel! De aceea, dacă eşti bun, oferă-ne câteva explicații suplimentare!"

5. Străinul: „Ei bine, dragul meu Bathianyi, chiar aşa stau lucrurile! Ce pot să-ți spun mai mult? De altfel, nu este foarte important să înțelegi pe deplin aceste lucruri pentru moment. Nu ai remarcat niciodată că cețurile din această regiune nu se ridică niciodată instantaneu? La fel se petrec lucrurile şi cu răspunsurile la întrebările voastre. Dacă ați primi un răspuns complet, spiritul vostru ar începe să trândăvească, devenind inactiv şi leneş şi încetând să mai caute. În schimb, dacă răspunsul este vag, spiritul devine curios, încercând să îl elucideze. De pildă, când v-am spus cum arată înfățişarea Domnului Iisus, voi ați încetat să mai puneți întrebări legate de aceasta, considerând că v-ați lămurit pe deplin. Dat fiind că ați primit un răspuns foarte clar, spiritul vostru a devenit indolent, încetând să mai fie interesat de noi răspunsuri. Pe de altă parte, neclaritatea celui de-al doilea răspuns a reaprins în voi curiozitatea, forțându-vă să puneți noi întrebări, fapt care vă este foarte benefic. De aceea, nu vă faceți probleme în legătură cu ceea ce nu înțelegeți încă, întrucât la momentul potrivit veți afla cu siguranță tot ceea ce deocamdată vă este neclar!"

6. Contele: „Toate bune şi frumoase, dar întreaga poveste mi se pare cam misterioasă!" - Franciscanul îl întrerupe: „Da, da, mister după mister. Mai bine bucură-te că acest prieten al nostru ne-a oferit aceste indicații minunate şi nu îi mai căuta nod în papură! Pe mine unul nu m-a intrigat deloc cel de-al doilea răspuns al lui. Ascultă, domnule conte, iar te grăbeşti să apuci toată mâna în condițiile în care nu ti se oferă decât un deget! Unde este politețea cu care te lăudai adineauri?"

Contele: „Prietene, iar întinzi coarda! Dacă vrei să trândăveşti din punct de vedere spiritual, păstrându-ţi indolenţa, nu ai decât, dar nu îmi cere să fac acelaşi lucru!”

7. Străinul: „Potoliţi-vă, prieteni! Astfel de pasiuni nu conduc niciodată la nimic bun sau frumos! De acum înainte, lăsaţi iubirea să fie purtătoarea voastră de cuvânt!”

Capitolul 141

Franciscanul vorbeşte despre iubire, atacându-l în treacăt pe conte. Replica aristocratică a contelui. Miclos intervine, încercând să-i împace pe cei doi.

1. Franciscanul: „Ei, ai auzit ce a spus acest nobil prieten al nostru? Lasă iubirea să te ghideze de acum înainte! Sunt doar câteva cuvinte, dar cât de multe spun ele! Da, iubire! Sfântă şi măreaţă iubire! Ea ascunde în sine toate secretele vieţii.

2. Şi noi cunoaştem anumite tipuri de iubire: în primul rând pe cea egoistă faţă de sine şi în al doilea rând pe cea trupească. Amândoi am avut destule aventuri cu care să ne lăudăm în această direcţie. Ce ştim noi însă despre iubirea divină, cea care a fost capabilă, suportând cumplitele dureri ale ţintuirii pe cruce, să ceară iertarea Tatălui ceresc pentru ucigaşii ei? Ei, domnule conte, mă tem că nici unul din noi nu a visat vreodată la o asemenea iubire! Şi totuşi, ea stă la baza întregii vieţi.

3. Tot ce ştim noi este să ne urâm duşmanii şi să îi trimitem în iad, dar să-i binecuvântăm pe cei care ne-au blestemat, să le facem bine celor care ne-au chinuit şi să-i acceptăm cu inima curată pe cei care ne-au persecutat, în această privinţă mai avem încă multe de învăţat, căci inimile noastre nu cunosc deocamdată decât sentimentul răzbunării. Prietene, nu este nici o scofală să îţi condamni fraţii atunci când dispui de putere, sau să-ţi urăşti semenii atunci când au puncte de vedere diferite de ale tale. În schimb, este infinit mai greu să îţi controlezi instinctele josnice şi slăbiciunile omeneşti, cultivând în inima ta doar iubirea cea mai pură şi mai divină, dorindu-le din suflet duşmanilor tăi să fie iertaţi de Cel Preaînalt şi făcând dovada compasiunii şi răbdării faţă de toţi semenii tăi!

4. După cum poţi vedea, stimatul meu prieten, aceasta este iubirea divină şi sacră, misterul suprem al vieţii, la care nici unul din noi nu poate visa încă. Cred că la această iubire se referea noul nostru prieten atunci când ne spunea să ne lăsăm guvernaţi de ea. Dar cum am putea face acest lucru, când noi nu reuşim să ne înţelegem nici măcar între noi mai bine decât o fac câinii şi pisicile? Ca să fiu absolut sincer, domnule conte, lucrul care mă irită cel mai tare la tine este faptul că nu poţi renunţa deloc la acel titlu. Eu unul am renunţat demult la titlul de *Pater* franciscan. Tu de ce nu renunţi la titlul de conte? În fond, dacă erai un simplu frate al meu, nu te-aş fi deranjat nici măcar cu o singură silabă, dacă această titulatură pe care ţi-o arogi în continuare şi care se potriveşte în această lume a spiritelor precum pumnul cu ochiul nu m-ar fi scos din minţi! Pentru propriul tău bine, te implor, renunţă la titlul de conte! Aruncă-l la pământ şi calcă-l în picioare, iar eu îţi promit că nu voi mai scoate niciodată vreun cuvânt ofensator la adresa ta. Mai mult decât atât, îţi promit solemn că îmi voi cere iertare pentru toate insultele pe care ţi le-am adresat până acum. Fă-o măcar de dragul acestui prieten al nostru atât de nobil, din gura căruia am auzit atâtea cuvinte sublime, care ne-au alinat inimile însetate ca un balsam pe rană”.

5. Contele: „Dragul meu Ciprian, «contele» nu se vinde atât de uşor! Până una alta, acest prieten, care pare într-adevăr foarte înţelept, nu mi-a cerut acest lucru. De altfel, chiar dacă mi-ar fi cerut-o, nu pot băga mâna-n foc că l-aş fi ascultat imediat. Căci casa de Bathianyi este una din cele mai nobile şi mai vechi case din Ungaria, mă înţelegi?” Franciscanul: „O, prea bine!” - Contele: „Aşa cum tu eşti cine eşti, şi eu sunt cine sunt! La urma urmei, de ce te deranjează atât de mult dacă sunt conte sau nu? Nu crezi că au existat destui conţi, duci şi prinţi cât se poate de pioşi? Crezi că un conte nu îl poate iubi pe Dumnezeu la fel ca un om obişnuit? După părerea mea, inima unui aristocrat poate fi chiar mai capabilă de iubirea cea mai pură decât cea a unui rândaş! Dumnezeu însuşi nu ar fi atât de perfect dacă ar prefera imperfecţiunea perfecţiunii! De ce crezi că până şi îngerii cei mai perfecţi din cer se numesc «arhi-îngeri» (arhangheli)? Li se mai spune de asemenea «prinţi ai luminii», sau «purtători ai puterii lui Dumnezeu». După cum vezi, Dumnezeu însuşi a creat o anumită ierarhie în rândul primelor spirite create, pe care o respectă cu stricteţe inclusiv în ceea ce priveşte planetele, munţii, mările, plantele şi animalele, astfel încât toată lumea să aibă de profitat de pe urma acestei ordini divine. Şi totuşi, soarele rămâne soare, neputându-se coborî vreo clipă la nivelul unei planete,

la fel cum muntele Chimborasso rămâne Chimborasso şi nu se poate coborî la nivelul unei simple movile. Ca un ultim exemplu, aş zice că există o anumită diferență inclusiv între Amazon şi un pârâiaş oarecare.

6. Sper că nu ai de gând să critici Divinitatea pentru păstrarea acestei ierarhii în rândul naturii! De ce crezi că i-a numit cândva Iehova numai pe Saul, David şi Solomon drept regi ai întregii națiuni evreieşti? Oare ar fi trebuit El să îi numească pe toți evreii regi, aşa cum şi-ar fi dorit probabil în sinea lor? Mai mult, din câte ştiu eu, Dumnezeu a făcut cândva o promisiune, anunțând naşterea unui Mesia din ramura genealogică a lui David, care nu va pieri niciodată. Şi nu s-a născut mai târziu Iisus din Maria, o descendentă a casei regale a lui David, şi din Iosif, care era la rândul lui descendent al aceleiaşi case şi care urma să fie părintele Lui tutelar? Nu ai citit oare - în Cronici cred - că linia genealogică regală a lui Iisus poate fi trasată până la Adam? De ce crezi că aşa s-au petrecut lucrurile? Chiar ți se pare că oamenii seamănă leit între ei, ca rândunicile?

7. Dragă prietene, cum crezi tu că se poate aboli dintr-o dată o ierarhie pe care a stabilit-o însuşi Dumnezeu? Oare nu El a fost Acela care a aranjat astfel lucrurile încât eu să mă nasc din linia succesorală a unor conți? Dacă El a fost de acord cu acest lucru, de ce crezi tu că oamenii pot răsturna după bunul lor plac această ordine? Eu sunt un conte conform voinței divine, aşa că nu pot fi deposedat de acest titlu de drept din cauza unui franciscan gelos!”

8. Franciscanul: „Singurul lucru pe care l-am înțeles din discutabilele argumente pe care mi le-ai adus a fost acela că nimic nu este mai greu pentru un om decât să se umilească şi să renunțe la funcțiile şi la titlurile sale lumeşti. O altă concluzie pe care am tras-o în urma ingenioasei tale dizertații a fost aceea că mai-marilor acestei lumi le este aproape imposibil să devină precum copilaşii cei mici, cei care - în candoarea şi inocența lor - nu percep titlurile pompoase ale lumii exterioare, dar care moştenesc împărăția lui Dumnezeu, aşa cum a anunțat însuşi Domnul. A, tocmai mi-am amintit! Domnul nostru Iisus Hristos i-a spus odată unui tânăr bogat că mai uşor îi este cămilei să treacă prin urechile acului decât unui om bogat (sau nobil de rang înalt, ceea ce este cam acelaşi lucru!) să intre în împărăția lui Dumnezeu.

9. Prietene, ți se pare cumva că sămânța de muştar, cu care Domnul însuşi şi-a comparat împărăția, are ceva în comun cu muntele Chimborasso, sau cu imensul fluviu al Amazonului? Eu aş zice că dimpotrivă, este cea mai mică dintre semințe! Dacă Domnul şi-a comparat împărăția cu un lucru atât de minuscul (o evidentă referire simbolică la umilința pe care ar trebui să o îmbrățişeze omul), eu cred că a făcut acest lucru tocmai pentru a ilustra faptul că un Chimborasso sau un Amazon nu vor putea pătrunde niciodată în micuța sămânță. Tot El a spus că păsările cerului îşi vor face cuibul în ramurile copacului de muştar, după ce acesta va creşte. Crezi cumva că ar fi trebuit să precizeze: «în ramurile copacului de muştar îşi vor face cuibul inclusiv vulturii, acvilele şi bufnițele», indicând astfel că printre păsărele ar trebui să se afle din când în când şi câte-un conte care să fie primit în împărăția cerurilor?

10. O, dragul meu conte, oricâte cuvinte frumoase ai rosti şi oricâte argumente mi-ai aduce, nu vei reuşi niciodată să mă convingi mai mult decât o fac chiar cuvintele lui Hristos: «Ceea ce este mare în fața lumii reprezintă o oroare în fața lui Dumnezeu»! Personal, sunt absolut convins că dacă îi vom întâlni vreodată în împărăția cerurilor pe David sau pe Solomon, aceştia nu ne vor apărea în calitatea lor de regi, la fel cum nu cred că împăratul Carol cel Mare şi-a mai păstrat titlul în această lume, ori sfântul rege Ştefan al Ungariei, sau orice alt conte ori prinț. Dacă au ajuns într-adevăr în împărăția lui Dumnezeu, toți aceştia sunt astăzi simpli frați, plini de iubire unii față de ceilalți şi care nu recunosc decât un singur Dumnezeu, Domn şi Părinte. În schimb, s-ar putea să mai găseşti câțiva aristocrați de-ai tăi în iad, afişându-şi acolo titlurile pompoase! Dacă greşesc cu ceva, îl invit pe nobilul nostru prieten aici de față să mă tragă de mânecă! Personal, nu am dorit decât să îți atrag atenția cât de fals a fost discursul tău! Dacă nu ai nimic împotrivă, îl invit pe distinsul nostru prieten să ne fie arbitru!”

11. Contele: „Perfect. Nu am nici cea mai mică obiecție, deşi, după părerea mea, nu avem nevoie de nici un arbitru, fiind evident că tu ai opinia ta, iar eu pe a mea, şi că acestea sunt ireconciliabile. Eu unul nu doresc să aşez vreun obstacol în calea fericirii tale viitoare. La fel, ai putea să mă laşi şi tu să îmi urmez propria cale. În acest fel, ne vom înțelege de minune, fără să mai apelăm la vreun arbitru din afară”. - Franciscanul: „Of, botezul a fost irosit degeaba pe acest individ! Orice

om trebuie adus pe calea cea dreaptă, chiar şi un Iuda Iscarioteanul, dar cu un nobil ungur este inutil să încerci acest lucru. De aceea, *«requiescat in pace!»„*

12. Miklos, care între timp a conversat cu străinul, spune: „Prieteni, cearta voastră seamănă cu jocul copiilor într-un hambar, care macină grâul cu o moară de jucărie într-o găleată care rămâne veşnic goală.

13. Toate încercările noastre de a ne reforma reciproc sunt inutile din start, căci noi suntem răi până în măduva oaselor. La ce folosesc toate aceste instrucțiuni «înțelepte» pe care ni le dăm unii altora, când noi suntem incapabili să dovedim prin faptele noastre ce înseamnă adevărata bunătate? Cel instruit îi poate spune oricând doreşte instructorului său: «Cum îmi poți vorbi despre ordinea divină tu, care continui să te afli şi să acționezi în dezordine? Dacă vrei să mă convingi de ceea ce spui, atunci începe mai întâi prin a te reforma pe tine; aşteaptă apoi să vin singur la tine, spunându-ți: frate, îmi place sistemul tău, căci am văzut că dă roade, aşa că intenționez să îl aplic şi eu!» - În plus, nouă ne lipseşte complet experiența în această lume nouă, şi practic nu cunoaştem nimic în ceea ce priveşte legitățile care acționează în ea. Cum vreți în aceste condiții să ne instruim corect unii pe ceilalți?

14. Discursul tău, dragul nostru prieten Ciprian, a sunat foarte evanghelic la prima vedere şi ar fi fost cât se poate de potrivit pe pământ. Ce efect a produs însă el asupra fratelui nostru Bathianyi? Exact efectul contrar celui scontat de tine! Practic, un orb a încercat să conducă un alt orb, după cum le spunea pe timpuri Domnul nostru fariseilor!

15. Priviți, în mijlocul nostru se află un lider extrem de experimentat, care cunoaşte această lume şi pe față şi pe dos. Eu cred că ar trebui să ne lăsăm întru totul pe mâna lui, cerându-i să ne conducă pe calea cea dreaptă! Sunt absolut convins că un singur cuvânt al lui va avea efecte infinit mai profunde asupra noastră, care suntem complet orbi, decât dacă am continua să treierăm noi înşine paie goale o jumătate de eternitate!”

16. Contele: „Ei bine, sunt perfect de acord cu această sugestie! Şi sunt dispus să acționez în consecință. Cât despre simpaticul Ciprianus, acesta este un nemernic care m-a ofensat cu *Requiescat-ul* lui. Nu contest faptul că ultimul lui discurs a fost sincer şi pozitiv, dar la urma urmei, cine are dreptul să-mi dea mie lecții? Este el mai bun cu ceva decât mine, fie şi măcar cu un singur fir de păr?

17. O doctrină autentică trebuie să izvorască dintr-o inimă pură, bună şi iluminată, şi să nu conțină accente sarcastice, dacă doreşte să aibă cu adevărat efecte benefice. Chiar dacă este pozitivă în sine, o doctrină care amestecă seriozitatea cu ironia sfârşeşte prin a face mai mult rău decât bine. Dacă doreşte cineva reformarea mea, nu trebuie în nici un caz să mă insulte, ci trebuie să îmi vorbească cu blândețe, într-o manieră frățească. În ceea ce priveşte doctrina amicului Ciprianus, aceasta pişcă la limbă mai ceva ca ardeiul iute! În schimb, sugestia ta mi-a plăcut, frate Miklos. De aceea, sunt absolut de acord să procedăm în conformitate cu ea!”

18. Franciscanul: „Foarte bine. De fapt, chiar asta mi-am dorit cel mai mult, în sinea mea. De aceea, haideți să trecem la fapte. În această direcție, îl invit pe acest prieten drag să ne indice calea cea dreaptă, pe care o vom urma cu toții fără cea mai mică ezitare!”

Capitolul 142

Predica străinului pe tema reproşurilor şi căutării paiului din ochii fratelui tău. Intervenția franciscanului. Indiciile străinului referitoare la ordinea inimi.

1. Străinul: „Dragii mei prieteni, eu nu aştept de la voi o aprobare, ci doar o inimă deschisă şi blândă. În acest fel, totul se va aranja de la sine, iar de acum înainte nu vă va mai lipsi nimic, pentru eternitate. Renunțați la aceste opinii divergente şi nu vă mai acuzați unii pe ceilalți de diferite păcate, căci voi nu aveți dreptul să vă judecați şi să vă condamnați reciproc!

2. De vreme ce păreți cu toții atât de versați în cunoaşterea Scripturilor, ştiți probabil că orice om care îi spune fratelui său: «Prostule» este sortit chinurilor iadului. Atât timp cât cunoaşteți acest lucru, cum se face că vă certați tot timpul, spunându-vă unii altora în fel şi chip? Fiecare dintre voi este plin de păcate şi are destul de măturat în propria sa curte! De aceea, nu vă mai preocupați cu atâta insistență de greşelile fraților voştri, căci nu există oroare mai mare în fața lui Dumnezeu.

3. Eu ştiu foarte bine că pe pământ fraţii obişnuiesc să se lupte între ei din pură aroganţă şi din lăcomia cea mai dezgustătoare. Toată lumea pretinde că este fără pată în faţa fraţilor săi, pe care îi prezintă însă în toate culorile iadului. Îndeosebi cei mai sărmani dintre pământeni sunt criticaţi în fel şi chip de către cei bogaţi şi puternici, pentru simplul motiv că aparţin unei clase inferioare. Dat fiind că cei bogaţi deţin simultan şi puterea, cei săraci sunt nevoiţi să îşi caute un loc de muncă la ei, chiar dacă acest lucru nu le face nici o plăcere. Asta nu îi face neapărat mai buni, iar faptul că depind întru totul de fraţii lor mai puternici îi deprimă, dat fiind că ar prefera să îi domine la rândul lor, nu să se lase călcaţi în picioare de ei. Este destul de trist faptul că între fraţii de pe pământ prevalează astfel de relaţii, deşi cunosc cu toţii cuvântul cel pur al lui Dumnezeu.

4. În această împărăţie a spiritelor lucrurile stau însă cu totul diferit, căci aici nu există sărăcie şi drepturi nobiliare, aşa că ostilităţile terestre nu ar trebui să iasă la suprafaţă. Una din legile fundamentale ale acestei lumi spune că orice spirit care îşi urăşte fraţii, dintr-un motiv sau altul, nu se poate bucura vreodată de graţia lui Dumnezeu! Sufletul său este demonic, plin de aroganţă şi caracterizat de un spirit ireconciliabil. Unica sa dorinţă reală este de a-şi umili fraţii şi de a-i face să sufere, pentru te miri ce injustiţie imaginară pe care i-ar fi făcut-o aceştia.

5. Sfaturile pe care vi le daţi unii altora ar trebui să fie întotdeauna bune şi înţelepte. Dacă la baza lor stau însă instinctul de dominare, dorinţa de a fi mai presus decât celălalt, interesele egoiste şi lăcomia, ele nu folosesc la nimic. Cine doreşte să devină un învăţător pentru fraţii lui trebuie mai întâi să îşi scoată bârna din propriul ochi; abia apoi îi poate spune el unui frate, cu o voce blândă şi plină de iubire: «Dragul meu frate, am remarcat că vederea ta este împiedicată de o aşchie micuţă care ţi-a intrat în ochi. Îngăduie-mi, te rog, să o scot eu, şi te asigur că voi opera cu cea mai mare delicateţe posibilă»». În acest fel, orice sfaturi şi-ar da între ei fraţii, acestea vor avea efecte extrem de puternice. În schimb, dacă un spirit se apucă să împartă în stânga şi în dreapta sfaturi nesolicitate de nimeni, numai din dorinţa de a părea mai bun şi mai înţelept, oricât de inspirate ar fi instrucţiunile sale, ele nu vor avea nici un efect pozitiv, înrăutăţind şi mai mult lucrurile.

6. Din acest punct de vedere, eu mă dovedesc un învăţător înţelept, căci nu vă cer altceva decât ceea ce serveşte cel mai bine interesului vostru. La fel ar trebui să procedaţi şi voi unii cu ceilalţi, caz în care cuvintele voastre vor fi binecuvântate!

7. De pildă, aşa a procedat fratele vostru Miklos, iar cuvintele lui au prins imediat rădăcini în inimile voastre. Dacă Ciprian şi Bathianyi şi-ar fi vorbit în acelaşi fel, întregul grup s-ar afla acum mult mai departe. Din păcate, cei doi au dorit să îşi demonstreze tot timpul propria excelenţă, aducând argumente dintre cele mai evanghelice, motiv pentru care cuvintele lor nu au fost binecuvântate nici o clipă.

8. Renunţaţi chiar acum la orice dorinţă de superioritate. În caz contrar, nu veţi putea deveni vreodată copiii Tatălui unic din ceruri. Ce aţi avea voi de câştigat dacă v-aţi deposeda un frate de o lume întreagă, dar v-aţi distruge în acest fel propriul suflet? Cum v-aţi mai putea salva apoi acest suflet de la ruină?

9. Nu cunoaşteţi cu toţii Rugăciunea Domnului? Nu spune aceasta, printre altele: «Şi ne iartă nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit faţă de noi»? Dacă începeţi însă prin a pune tot felul de condiţii de reconciliere rigide, care practic nu pot fi îndeplinite de opozantul vostru, cum îi mai puteţi cere lui Dumnezeu să vă ierte greşelile?

10. Tot în Scriptură se spune: «Binecuvântaţi-i pe cei care vă blestemă şi faceţi-le bine celor care vă fac rău şi care vă urăsc!» Dacă vă luaţi unii de alţii, cu atâta arţag, ori de câte ori trăiţi o stare de iritare, mă întreb ce le-aţi face duşmanilor voştri, dacă aceştia ar face greşeala să vă cadă în mâini!? De aceea, doresc să insist asupra unui aspect foarte important: nici unul dintre voi nu va intra vreodată în împărăţia lui Dumnezeu dacă nu va striga cu toată sinceritatea, aşa cum a făcut Hristos pe cruce: «Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!»

11. Dacă sunteţi de acord cu această doctrină, atunci puteţi să mă însoţiţi în casa din apropiere. Dacă nu sunteţi de acord, atunci vă puteţi căuta o altă locuinţă, căci în această lume noi respectăm întotdeauna voinţa liberă a fraţilor noştri!"

12. Bathianyi: „Prietene, deşi cuvintele tale sunt mai ascuţite ca săgeţile, ele au calitatea minunată de a nu răni deloc inima, căci adevărul lor este atât de izbitor încât, practic, nici o colectivitate umană nu ar putea rezista fără să le aplice. De aceea, eu unul le accept cu toată recunoştinţa, şi sper că ceilalţi fraţi ai mei vor face acelaşi lucru. De aceea, îi iert acum, din toată

inima şi cu toată sinceritatea, pe toţi duşmanii mei de pe pământ. Îmi dau acum seama că ei nu au acţionat decât dintr-o pornire oarbă de a ne cuceri pe noi, duşmanii lor imaginari. Fie ca şi Domnul să îi ierte, căci în ceea ce mă priveşte nu le mai recunosc nici o greşeală!

13. Îl rog totuşi fierbinte pe Domnul cerului şi al pământului să îi ghideze pe soţia şi pe copiii mei, astfel încât să o apuce pe o cale mai bună decât am făcut-o eu!"

14. Străinul: „Nu te mai preocupa de cele care se întâmplă pe pământ, căci Domnul - care este infinit mai apropiat de tine decât ai putea crede - are grijă şi de cel mai neînsemnat fir de iarbă din creaţia Sa. În ceea ce îi priveşte pe soţia şi pe copiii tăi, aceştia au nevoie de foarte multă umilinţă, fără de care cu greu vor ajunge măcar până acolo unde ai ajuns tu în această lume. Numai prin cultivarea smereniei vor putea recunoaşte ei inconsistenţa bogăţiilor şi titlurilor terestre, ba chiar vor ajunge să le deteste în sinea lor. În acest fel, după ce vor renunţa la trupurile lor fizice, le va fi mult mai uşor să pătrundă în împărăţia luminii. În ceea ce te priveşte, nu te mai preocupa de altceva decât de iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de fraţii tăi. Dacă vei proceda astfel, tot restul îţi va fi dat pe tavă, cu asupra de măsură!"

15. Franciscanul: „Sunt întru totul de acord în privinţa opozantului meu. În ceea ce îi priveşte însă pe acei diavoli lipsiţi de compasiune care trăiesc pe pământ, nu sunt la fel de uşor de convins ca şi prietenul meu Bathianyi. În înţelepciunea Ei infinită, Divinitatea ar trebui să-şi dea seama că nu este deloc uşor de suportat să fii executat pe pământ ca un hoţ sau ca un tâlhar. Eu unul îi cer lui Dumnezeu să pedepsească cu severitate această crimă abominabilă; în caz contrar, inima mea nu îşi va găsi niciodată pacea interioară".

16. Străinul: „Prietene, cei care te-au executat sunt copii ai lui Dumnezeu în egală măsură cu tine. Să luăm însă un alt exemplu: să spunem că te loveşti foarte rău la picior, din greşeală, cu propriile tale mâini. Primul tău reflex este de a-ţi blestema mâinile, din cauza durerii resimţite. Auzindu-te, altcineva te sfătuieşte: «Prietene, cele care ţi-au produs această durere au fost propriile tale mâini. De aceea, răzbună-te pe ele şi taie-le, căci ele nu mai sunt vrednice să facă parte integrantă din trupul tău!» - Ce spui, vei ţine cont de această sugestie?"

17. Franciscanul: „Mă îndoiesc că ar exista un om capabil de o asemenea prostie! În acest fel, nu aş face decât să îmi amplific de zece ori durerea!"

18. Străinul: „Aha, aici doream să te aduc! Dacă ţie nu-ţi convine să-ţi amplifici durerea iniţială tăindu-ţi inclusiv mâinile care ţi-au produs-o, de ce crezi că Divinităţii i-ar conveni să îşi taie propriile membre care le-au făcut rău celorlalte? Cum poţi să-i ceri lui Dumnezeu să procedeze cu propria Lui fiinţă aşa cum tu nu ai proceda niciodată cu a ta? Tu te afli aici integral, bucurându-te de toate membrele tale; în mod similar, Divinitatea reprezintă un organism unitar al tuturor fiinţelor pe care le-a creat, încercând din răsputeri să îşi vindece toate părţile bolnave, pregătindu-le astfel pentru destinaţia lor eternă. Îţi propun însă altceva: dacă Domnul îţi poate vindeca rănile sufleteşti printr-o metodă diferită, miraculoasă, mai eşti dispus să te răzbuni pe duşmanii tăi pământeşti?"

19. Uşor stânjenit, franciscanul îi răspunde străinului: „Desigur că nu! De altfel, îţi declar cu toată sinceritatea că sunt dispus să fac tot ceea ce doreşte Domnul şi Dumnezeul nostru. Singurul lucru pe care mi-l mai doresc este ca Acesta să nu mă judece prea aspru pentru atitudinea mea de până acum, generată de circumstanţele triste binecunoscute".

20. Străinul: „Dacă te afli în pace cu propria ta inimă, Dumnezeu nu mai are ce să îţi reproşeze. Dacă vei fi capabil să le ierţi duşmanilor tăi toate greşelile lor faţă de tine, dar asta cu toată sinceritatea şi din străfundurile inimii tale, atunci toate datoriile tale în faţa lui Dumnezeu vor fi şterse la rândul lor, automat! Te vei putea ruga atunci cu toată seninătatea: «Tată, iartă-mi mie greşelile mele, aşa cum le-am iertat şi eu celor care au greşit faţă de mine!» - Şi te asigur că Tatăl îţi va ierta totul, aşa cum a şi făcut-o deja, cu mult înainte chiar să-i fi cerut acest lucru".

Capitolul 143

Ultimele îndoieli ale franciscanului - ce se întâmplă cu cei care comit păcate de moarte? Răspunsul plin de afecţiune al străinului.
Invitaţia de a intra în casă

1. Franciscanul: „Dragă prietene, îți mulțumesc din suflet pentru aceste instrucțiuni minunate, pe cât de adevărate, pe atât de demne de un Dumnezeu suprem! De aceea, nu cred că există suflet care să nu se simtă alinat ascultându-le. Există totuşi anumite păcate considerate capitale. Bănuiesc că acestea nu pot fi iertate la fel de uşor cum am procedat noi cu duşmanii noştri. Din această categorie fac parte înşelătoriile comise cu bună ştiință, desfrâul, violul, masturbarea, molestarea copiilor (care se produce de multe ori chiar în biserică), şi aşa mai departe. Acestea sunt păcatele cele mai condamnate de Dumnezeu, care atrag inevitabil după sine condamnarea eternă, căci nu pot fi iertate nici măcar în urma confesiunii, întrucât se spune că lasă urme de neşters asupra sufletului. De aceea, mă întreb cum procedează Divinitatea în astfel de cazuri. Sunt şterse inclusiv aceste păcate din marea carte a datoriilor, odată cu cuvintele: «Doamne, iartă-ne nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit față de noi»?”

2. Străinul: „Prietene, dacă eşti de acord cu mine că Divinitatea este infinit mai înțeleaptă decât orice om înțelept de pe pământ, atunci cu siguranță vei înțelege că Ea priveşte slăbiciunile oamenilor cu o compasiune mai mare decât cei mai buni oameni de pe pământ. Ştiu, de pildă, că pe vremea când trăiai pe pământ ai păcătuit foarte mult trupeşte, căci te-ai lăsat tentat de toate ispitele carnale. Dacă ți-ai fi propus cu seriozitate acest lucru, te-ai fi putut lupta cu aceste ispite. Acest lucru ți s-a părut însă prea dificil, iar micile desfătări ale vieții prea atrăgătoare pentru a face abstracție de ele. În înțelepciunea Ei, Divinitatea te-a supravegheat, şi fără ca tu să o ştii, a intervenit, scoțându-te din fundătura senzorială în care ai căzut şi trimițându-te pe câmpul de luptă. Acolo, ai avut prilejul să pui capăt acestei atitudini desfrânate, trezindu-te la realitate. În final, trupul tău a trebuit să-şi primească lecția, pentru a învăța astfel că toate aceste pasiuni nu valorează nimic din punct de vedere spiritual. De aceea, Divinitatea ți-a pedepsit acest trup, eliberându-l de sufletul dinlăuntrul său. În aceste condiții, nu ar mai trebui să te preocupe aceste păcate aşa-zis «capitale», întrucât ele au fost pedepsite demult, găsindu-şi sfârşitul odată cu trupul tău! Tot ce aparține trupului trebuie judecat şi îngropat odată cu acesta.

3. Nu la fel stau lucrurile însă în cazul în care sufletul s-a lăsat pe deplin îngropat în trupul său, identificându-se plenar cu acesta. În acest caz nu se mai poate face nimic, iar el trebuie să suporte destinul trupului său. Din fericire, în cazul tău acest lucru nu a fost necesar, fapt demonstrat chiar de prezența ta în această lume, cât se poate de vie. Dacă te-ai fi identificat pe deplin cu trupul tău, acum ai fi zăcut în mormânt alături de el, plângându-ți destinul”.

4. Franciscanul: „Dar, prietene, ce se întâmplă în acest caz cu sufletele nevoite să împărtăşească soarta trupurilor lor (pe care le-au idolatrizat), după ce acestea se descompun? Ajung cumva în iad?”

5. Străinul: „Nici unui suflet nu îi poate fi răpită vreodată pe deplin întreaga libertate, respectiv conştiința de sine şi capacitatea de introspecție! El va primi întotdeauna exact ceea ce îşi doreşte. Dacă îşi va dori să fie înviat, acest lucru nu îi va fi refuzat. Dacă doreşte însă să se scufunde şi mai jos de mormânt, până în iad, nimeni nu se va opune! Deşi cu tristețe, Dumnezeu îngăduie existența iadului, care este separat de-a pururi de rai. Nu aceeaşi este însă situația sufletului! Acesta nu este niciodată judecat, decât de propria sa atitudine şi de voința sa liberă. Dacă preferă să rătăcească prin iad, în acord cu propria sa natură, el va ajunge în iad, şi noi toți la un loc nu am putea face nimic pentru a îl împiedica. În schimb, dacă îşi doreşte să ajungă în rai, nu putem decât să îl întâmpinăm plini de iubire şi să îl ghidăm pe calea care i se potriveşte cel mai bine. Aşa funcționează ordinea lui Dumnezeu, şi nimeni nu o poate schimba vreodată!”

6. Franciscanul: „Am înțeles! Dar, prietene, ne poți creiona în două vorbe cum arată iadul?”

7. Străinul: „În Scriptură se spune: «Căutați mai întâi de toate împărăția lui Dumnezeu, şi tot restul vă va fi oferit cu asupra de măsură!» De aceea, nu trebuie să te preocupe altceva decât aspectele divine ale creației. Celelalte îți vor deveni apoi de la sine cât se poate de clare, nefiind altceva decât opusul primelor. Haideți aşadar să intrăm împreună în casă, care între timp s-a eliberat complet de ceață! Acolo, lumina de care beneficiați se va amplifica! Aşa să fie!”

Capitolul 144

Splendoarea şi mărimea casei. „Oare Iisus Hristos locuieşte aici!” Noii veniți tânjesc după Domnul. Premoniția lui Miklos

1. Bathianyi şi franciscanul îl însoţesc pe străin de o parte şi de alta, în timp ce Miklos îi urmează, conducând restul grupului.

2. Pe măsură ce se apropie de casă, ei remarcă cu uimire mărimea şi splendoarea ei neasemuită. Nemaiputându-se stăpâni, Bathianyi exclamă: „Prieteni, această casă nu ar fi putut fi construită nici măcar de îngeri sau de cele mai înțelepte spirite din ceruri, ci numai de mâna lui Dumnezeu! Această maiestuozitate, dublată de o perfecţiune estetică desăvârşită, este practic fără egal. Ah, mă simt absolut copleşit! Dacă ea pare atât de sublimă din exterior, mă întreb ce minuni conţine în interior!"

3. Franciscanul: „Ai perfectă dreptate! Scuze, am vrut să spun: «Înălțimea voastră, domnule conte, are dreptate!»„ - Contele: „Prietene, obişnuieşte-te să îmi spui «tu»! De acum înainte, nu mai vreau să aud de vreun titlu de noblețe. Tot ce îmi doresc este să mă consideri fratele tău".

4. Franciscanul: „Foarte frumos, dragă prietene. De când îmi doresc să aud aceste cuvinte! În ceea ce priveşte cuvintele tale anterioare, repet: ai perfectă dreptate! Am văzut cu ochii mei biserica Sfântul Petru din Roma şi cele o mie de camere ale Vaticanului, dar toate aceste comori pământeşti par un fel de cochilie goală prin comparație cu acest palat celest! Chiar şi conform celor mai modeste calcule, înclin să cred că în interiorul lui ar putea intra de cel puțin o sută de ori populația pământului. Mă întreb chiar dacă lungimea lui nu este egală cu infinitul! În ceea ce priveşte înălțimea, cred că luna se află deja pe acoperişul său. Doamne, ce măreție!"

5. Contele se adresează străinului: „Dragă prietene, spune-ne te rog, locuieşte cumva Domnul Iisus Hristos în această reşedință uriaşă? Îți pun această întrebare deoarece mărimea ei mi se pare exagerată chiar şi pentru cei mai binecuvântați dintre îngeri".

6. Străinul îi răspunde: „Aşa este! Îi place să locuiască frecvent în astfel de case, inclusiv în cea de față, în mijlocul copiilor şi prietenilor Lui! Totuşi, în momentul de față nu se află în interior, deşi în clipa în care veți intra, El vă va aştepta deja, gata să vă întâmpine. Va trebui însă să îl şi recunoaşteți!"

7. Contele: „O, Doamne, prietene, dacă L-aş putea vedea pe Hristos măcar o dată, nu aş mai cere nimic de la viață! Desigur, mă refer la adevăratul Hristos, nu la caricatura pe care i-au schițat-o catolicii". - Franciscanul: „La fel şi eu, nu mi-aş dori nici o altă binecuvântare mai mare ca aceasta!"

8. Un alt membru al grupului păşeşte în față, spunând: „O, şi eu mi-aş dori să îl văd pe Hristos măcar o dată! Şi, dacă este posibil, inclusiv pe Sfântul Iosif, care a fost sfântul meu patron! Dacă nu este posibil, nu contează prea mult! Hristos mi-ar fi de ajuns!"

9. Străinul: „Bun! Spune-mi atunci, de ce eşti atât de dornic să îl cunoşti pe Hristos?" Vorbitorul anterior: „Păi, se înțelege de la sine! Orice om îşi doreşte să aibă acces la ceea ce îi place cel mai mult!" Străinul: „Sună frumos, dar de ce îți place atât de mult de Hristos?" Vorbitorul: „Ha, dar e evident! Hristos este Dumnezeu şi ne-a mântuit de iad, fiind Mântuitorul nostru, al tuturor!" Străinul: „Bine, dar ce vei face atunci când îl vei putea vedea pe Hristos?" Vorbitorul: „O, am să strig de bucurie: *«Elian Christus»,* iar dacă nu mi se va îngădui, am să-L îmbrățişez cu ambele brațe în jurul gâtului!"

10. Străinul: „Bun, m-am lămurit că îți place într-adevăr de Iisus Hristos! Mă întreb însă ce se va întâmpla dacă Lui nu îi va plăcea la fel de mult de tine!" Cel întrebat: „O, nu-mi pasă deloc, căci oricum nu mă consider demn de sfințenia Lui!" Străinul: „Dragul meu, întoarce-te înapoi în grupul tău şi fii convins că lui Hristos s-ar putea să îi placă de tine chiar mai mult decât de toți ceilalți la un loc".

11. Iosif se întoarce printre ai lui, iar străinul i se adresează contelui: „Iată un om care a vorbit cu adevărat din inima lui, nu doar din vârful limbii! El este cel mai inocent între voi, şi nu şi-a meritat nici o clipă pedeapsa cu moartea. De aceea, se va bucura de o favoare cu totul specială din partea lui Iisus Hristos! - Dar ne aflăm chiar la intrarea în casă. De aceea, vă propun să nu mai pregetăm şi să pătrundem în interior!"

12. Contele: „Dragul meu prieten, înainte de asta, o ultimă întrebare! Dacă Iisus Hristos ne va apărea înconjurat de un milion de îngeri, cum îl vom putea recunoaşte?" Străinul: „Lasă asta pe seama mea! După cum ți-am explicat, El seamănă perfect cu mine. Dacă vei vedea pe cineva aidoma mie, vei putea să-ți dai seama că este vorba de El". Contele: „Îți mulțumesc că rămâi alături de noi, astfel încât să nu ratăm prezența Domnului fără să ne dăm seama. Ce fericire!"

13. Miklos, din spate: „Prietene, eu cred că suntem cu toții încă foarte orbi. Îți spun, am o premoniție dintre cele mai ciudate!” Franciscanul: „Ce premoniție?” Miklos: „Deocamdată, nu doresc să spun nimic în plus, dar sunt convins că în cel mai scurt timp veți spune şi voi, la fel ca mine: «Doamne, cum am putut fi atât de orbi?» Înțelegeți ce vreau să spun? Suntem orbi ca nişte cârtițe!”

14. Contele: „Dragi prieteni, ne aflăm deja la intrarea în casă, cu care nici măcar soarele, pământul şi luna la un loc nu se pot compara. De îndată ce vom intra în interior, ne vom confrunta cu condiții de viață pe care acum nici măcar nu le bănuim. De vreme ce această intrare este atât de crucială pentru noi, i-aş sugera fratelui Miklos să fie mai specific în ceea ce priveşte intuiția pe care o are, care ne-ar putea fi utilă tuturor. Haide, frate Miklos, fii bun şi împărtăşeşte-ne bănuiala ta!”

15. Miklos: „Ei bine, dragi prieteni, bănuiala mea este cât se poate de particulară, dar nu v-o pot descrie. Mă simt la fel ca cei doi discipoli care se îndreptau către Emaus, deşi Domnul Însuşi se afla în mijlocul lor, fără a fi recunoscut de ei, chit că îi instruia cu înțelepciune în toate privințele. Aş băga mâna-n foc că această bănuială a mea este cât se poate de autentică! Dar, timpul ne-o va dovedi! Mai devreme sau mai târziu, vom afla cu toții care este adevărul!”

16. Contele: „Da, da, vise plăcute în continuare! Eu cred că Domnul Iisus Hristos va pogorî printre noi din cerul Său suprem, în toată gloria Sa nemăsurată, la fel cum a coborât cândva printre evreii cu inimile împietrite. În calitate de Fiu al Omului, îmi dau seama ce vrei să spui, dar gândeşte-te cine este Hristos şi cine suntem noi! Te asigur că aceste fantasme vor dispărea atunci de la sine. Bănuiala ta nu este altceva decât un castel din cărți de joc, aşa cum obişnuiam să construiesc eu însumi pe vremea când eram un tânăr pe pământ. Din păcate, realitatea nu le-a confirmat niciodată. Şi totuşi, recunosc că aş prefera de o mie de ori să ai dreptate, căci mă tem că cu toată condescendența lui față de noi, atunci când va coborî printre noi nu ne va uşura deloc soarta pe care o merităm, oricât de mult ne-am dori noi acest lucru. N-am dreptate?”

17. Miklos: „Într-un fel ai dreptate, dar totuşi nu pot scăpa de această senzație. Inima mea îmi spune că nu greşesc!” Contele: „Doamne sfinte, şi inima mea îmi spune acelaşi lucru, şi încă cu câtă intensitate! Probabil că asta se datorează incertitudinii noastre înainte de intrarea în casă”. Miklos: „Da, s-ar putea să ai dreptate!”

18. Străinul: „Ei bine, ați terminat cu dezbaterile voastre?” Contele: „Prietene, doar ne cunoşti! De aceea, ar fi interesant dacă ne-ai putea lămuri şi în această chestiune. Văd însă că ai pus deja mâna pe clanță. De aceea, probabil că ne vom lămuri în interior”.

19. Străinul: „Într-adevăr, veți avea acolo destule ocazii. Ceea ce contează acum este să intrăm. De aceea, deschide-te, poartă către viața eternă!”

Capitolul 145

Intrarea în casa celestă. Întâlnirea unor vechi cunoştințe. Orbirea contelui, care Îl caută pe Iisus fără să-L găsească. În sfârşit, Îl găseşte!

1. Uşa se deschide instantaneu, iar noii sosiți sunt copleşiți de splendoarea indescriptibilă din interiorul casei, ca să nu mai vorbim de mulțimea uriaşă de spirite care îi întâmpină în anticameră, condusă de general şi de călugărul Thomas, alături de Dismas.

2. Recunoscându-l instantaneu pe General, contele se aruncă plin de bucurie la pieptul acestuia, îi sărută pe obraji şi îi spune cu ardoare: „Te salut de o sută de mii de ori, mult iubitul meu prieten şi frate, care te bucuri deja de o viață infinit mai bună ca a noastră! O, ce fericire să te văd din nou! Sunt convins că Dumnezeu şi-a revărsat deja grația asupra ta, ceea ce mă face să sper că va avea milă şi de mine. Sincer să fiu, eşti ultimul om pe care m-aş fi aşteptat să îl găsesc aici! Cum se face că ai ajuns în această casă şi cu ce te ocupi de fapt aici?”

3. Generalul îi întoarce salutul, spunându-i: „Dragul meu prieten, în această lume nu se poate spune că «facem» ceva, ci doar că ne bucurăm de iubirea şi bunătatea infinită a Domnului nostru Iisus Hristos, pe care Acesta o revarsă continuu şi nelimitat asupra noastră. Dacă această binecuvântare continuă nu ar fi dublată - din fericire - şi de o diversitate la fel de infinită a lucrurilor, probabil că am fi ajuns să strigăm şi noi, la fel ca Iov: «O, Tată, Tată, mai redu puțin intensitatea binecuvântării Tale!» Dar nu doresc să insist asupra acestui lucru, căci te vei convinge personal de el în cel mai scurt timp. Dacă doreşti un indiciu referitor la înțelepciunea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu, nu ai decât să

admiri splendoarea neasemuită a acestei anticamere, şi îţi vei da seama într-o mică măsură cât de măreț este Iisus Hristos, singurul Domn al cerului şi al pământului".

4. Contele: „Ce ştii despre El? Ai avut cumva şansa de a-L privi în faţă pe Cel Preaînalt? A fost El deja în această casă, sau abia urmează să sosească? Şi dacă da, de unde va veni? Şi cum îl vom putea recunoaşte? Îţi spun: simt că îl iubesc deja atât de mult încât toate aceste splendori la un loc mi s-ar părea o simplă cochilie goală fără prezenţa Lui vie. Te implor, spune-mi, unde este El? - O, Doamne, numai când mă gândesc că îmi voi putea vedea Creatorul!"

5. Generalul de-abia reuşeşte să îşi înfrâneze un zâmbet, auzind acest potop de întrebări, după care îi răspunde contelui: „Prietene, mie mi se pare că nu vezi pădurea din cauza copacilor! Spune-mi: cum ţi-L imaginezi tu pe Domnul Iisus. La sfârşit, îţi voi spune şi eu ceva care te va surprinde".

6. Contele: „Ei bine, mi-L imaginez într-o glorie de nedescris, înconjurat de discipolii Lui şi de nenumărate legiuni de îngeri. Căci Scriptura spune că la a doua venire, El se va întoarce plutind pe norii strălucitori ai cerului, din care vor emana miliarde de trăsnete. Cam aşa mi-L imaginez eu pe Domnul Iisus Hristos! Acum, împlineşte-ţi şi tu promisiunea".

7. Generalul: „Frate, mă tem că ai o părere fundamental greşită despre Domnul Iisus! Aşa cum spuneam mai devreme, nu vezi pădurea din cauza copacilor. Şi totuşi, fratele nostru aici de faţă ţi-a dat mai devreme toate indiciile după care îl vei putea recunoaşte pe Domnul. Mai mult decât atât, ţi-a spus că Acesta va sosi instantaneu cu voi în această casă. Priveşte aşadar în jur şi caută-L pe Acela care seamănă perfect cu El, ca două picături de apă. Dacă vei vedea pe cineva care îi seamănă leit, consideră că Acela este Domnul! Îţi spun: Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos se află acum printre noi, la fel cum s-a aflat pe vremea când a păşit pe pământ. Este un om la fel ca şi noi, neînconjurat de vreo lumină, aşa cum ţi-L imaginezi tu!"

8. Contele: „Hm, acelaşi lucru ni l-a spus şi prietenul nostru pe care îl iubim atât de mult! Îmi va lua însă ceva timp ca să îi trec în revistă pe toţi cei de faţă... Pe de altă parte, holul este imens, iar lumina este foarte puternică, iar cei prezenţi sunt aliniaţi ca la armată. Acest lucru îmi va uşura mult căutarea. Deci, în primul rând nu găsesc nici o asemănare. Nici printre ceilalţi nu văd vreo asemănare, deşi îi pot vedea pe toţi de parcă m-aş afla lângă ei. Da, nu văd nici un frate geamăn al mult iubitului nostru prieten. Constat însă că în spatele acestui grup de oameni se află un alt grup, aşa că cer permisiunea să îi examinez şi pe aceştia".

9. Generalul: „Nu ai decât, căci în această lume domneşte o libertate perfectă". Contele se îndreaptă aşadar către grupul din spate, însoţit de nobilul său prieten, pe care continuă să nu îl recunoască. Când cei doi se apropie, întregul grup se prăbuşeşte cu faţa la pământ, exclamând cu ardoare: „Slavă Ţie, Dumnezeu atotputernic!"

10. Speriat de această turnură a evenimentelor, contele îi spune însoţitorului său: „Asta-i culmea! Tocmai mă pregăteam să îi compar cu tine, când toată lumea s-a prosternat cu feţele la pământ, strigând în gura mare: «Slavă Ţie!» - nu ştiu nici eu cui! Oare se referă la unul din noi doi, sau şi-a făcut Iisus apariţia, iar eu tot nu reuşesc să îl văd?" - Străinul: „Aşteaptă puţin. Grupul se va ridica imediat de la sol, aşa că îţi vei putea continua investigaţiile".

11. La un semn secret al Domnului, întregul grup se ridică. Remarcând că este alcătuit numai din femei, contele spune: „Dragă prietene, din câte ştiu eu, Iisus Hristos a fost cât se poate de bărbat pe vremea când a păşit pe pământ; de aceea, nu mă aştept să se fi transformat într-o femeie în această împărăţie eternă a lui Dumnezeu! Se pare că nu am deloc succes cu demersul meu. Singurul lucru care mă nedumereşte este de ce ţi s-au adresat mai devreme strigându-ţi: «Slavă Ţie!» - însoţitorul: „Du-te şi întreabă-le singur!"

12. Contele încearcă să avanseze, dar grupul de femei îi strigă vehement: „Nu te apropia, căci nu dorim să avem nimic de-a face cu tine, păcătosule, în această casă a lui Dumnezeu!"

13. Contele face într-adevăr un pas înapoi, după care se adresează grupului de femei (care nu se află nici ele în această casă de prea mult timp): „Aveţi grijă să nu vă pângăriţi robele papale dacă - Doamne fereşte! - vi le atingem noi! O, mironosiţe afurisite! Nu cred că sunteţi cu ceva mai sfinte decât mine şi decât prietenul meu, aici de faţă! - Prietene, haide să mergem mai departe, căci nu avem ce discuta cu aceste creaturi! Cunosc foarte bine această aroganţă tipic iezuită, pe care o consider o anatemă!"

14. Însoţitorul: „Hei, amice, nu o lua şi tu chiar atât de în serios! În această lume, nimic nou şi bun nu se naşte fără foarte multă răbdare! Aceste suflete nu sunt încă pe deplin organizate şi nu au atins starea de coeziune, dar nici nu mai au mult!”

15. Contele: „Da, da, dar nici să ne respingă ca pe nişte criminali! Asta mi se pare cam exagerat! Oricum, dacă zici tu, aşa să fie! Măcar dacă mi-aş putea îndeplini misiunea! În mod paradoxal, nimic altceva nu mă mai interesează, decât un singur lucru: să îl găsesc pe Iisus. Toate aceste frumuseţi celeste mi se par nişte simple imagini lipsite de suflet atât timp cât El nu se află de faţă. Să fii tu însuţi un spirit şi să nu îl poţi vedea pe Spiritul perfect al lui Dumnezeu mi se pare absolut intolerabil, căci El este totul în toate. Prietene, dacă ştii cumva unde se află, te rog, arată-mi-L, ca să îl pot zări măcar de departe!”

16. Însoţitorul: „Dragul meu prieten şi frate, Mi-ar fi cam greu să ţi-L arăt pe Iisus de la distanţă, căci cine nu îl poate vedea de aproape, nu îl poate vedea nici de departe. Trebuie să îţi doreşti foarte tare să îl descoperi singur şi să îl priveşti de aproape, iar dorinţa îţi va fi îndeplinită”.

17. Contele: „Nobilul meu prieten, acest lucru ar fi într-adevăr de dorit, dar nu sunt convins că aş putea suporta să mă aflu în imediata apropiere a sfinţeniei Sale. Se spune că nici chiar cei mai mari dintre îngeri nu pot suporta apropierea Lui. În aceste condiţii, cum crezi că aş putea-o suporta eu?” - Ghidul său: „Prietene, dacă Domnul Iisus Hristos ar sta în faţa ta ca un simplu om, la fel ca şi mine, crezi că ai mai suferi de aceeaşi timiditate, altminteri lăudabilă?” Contele: „Păi, nu cred! În acest caz, mi-ar fi într-adevăr mult mai uşor să-i suport prezenţa sfântă! Chiar şi aşa însă, nu aş uita nici o clipă cine este El şi cine sunt eu. El este totalitatea infinită, iar eu nu reprezint nimic în faţa Lui! Şi totuşi, recunosc că mi-ar fi mult mai uşor decât dacă mi-ar apărea în toată splendoarea Lui celestă”.

18. Ghidul: „Perfect! Ce-ai zice în acest caz dacă Eu însumi aş fi Domnul Iisus Hristos, deşi, din anumite motive, nu am dorit până acum să Mă revelez decât ţie? Mă întreb ce faţă ai face dacă ai afla acest lucru?”

19. Contele. „Ascultă, prietene, acesta ar fi un test prea greu pentru un suflet atât de mărunt ca al meu! Mă tem, prea-nobilul meu prieten, că dacă tu ai fi chiar Domnul nostru, aş fi nevoit să rămân mut pentru tot restul vieţii mele! De aceea, te implor, spune-mi sincer: eşti sau nu eşti una cu El, ca să mă pot prăbuşi astfel la picioarele tale, copleşit de adoraţie!”

20. Ghidul: „Da, prietene, Eu sunt una cu El! Dacă ţi se pare prea greu de crezut, întreabă-le pe aceste femei, iar ele îţi vor confirma acest lucru! Iubirea pe care Mi-o porţi M-a atras către tine, făcându-Mă să Mă revelez mai întâi ţie, în acest fel!”

Capitolul 146

Momentul de glorie al contelui. „Tu eşti El!?” Un tribut sublim. Domnul vorbeşte despre relaţia dintre Tatăl ceresc şi copiii Săi.

1. Complet răvăşit, parţial din cauza fricii şi parţial din cauza extazului pe care îl simte, dar şi temându-se să nu se înşele, contele aproape că leşină în urma declaraţiei Mele. Abia după o vreme considerabilă, timp în care în interiorul lui se dă o luptă a învierii, în urma căreia spiritul lui rupe toate cătuşele în care fusese prins până atunci, scoţând la iveală întreaga splendoare a sufletului său, îndrăzneşte el să rostească aceste cuvinte, zguduit de emoţie:

2. „Aşadar, Tu eşti El!? Tu!? Tu eşti Domnul etern care guvernează întreaga creaţie, îmbrăţişat de întregul spaţiu şi de întregul timp, Cel care îşi contemplă minunile pe care le-a creat din profunzimile insondabile ale sălaşului Său sfânt? - O, Doamne, Dumnezeule! Iar eu, care nu sunt decât un vierme mizerabil, o biată particulă de praf, mă aflu acum în faţa Ta, a Creatorului sfânt al tuturor acestor opere sublime, modelate până la ultima de mâna Ta divină! - Mă aflu în faţa Dumnezeului meu, a Creatorului meu, a Părintelui meu ceresc, a Mântuitorului Iisus! O, ceruri, susţineţi-mă! O, eoni beatifici, ajutaţi-mă să percep în mod conştient acest moment de glorie! O sărmană creatură se află pentru prima oară în viaţa ei în faţa Creatorului său! Şi - o, cât de greu îmi vine încă să cred acest lucru - Dumnezeu i s-a revelat ca şi cum ar fi un simplu om, ghidat de o iubire supremă, şi îi vorbeşte personal, plin de condescendenţă, cu blândeţe şi compasiune, aşa cum numai un frate ideal le-ar vorbi fraţilor săi!

3. O, oameni care rătăciți în iluziile voastre pe acel pământ amăgitor, fără să știți încotro să vă întoarceți, veniți aici în inimile voastre şi învățați să îl cunoaşteți pe Iisus Dumnezeul, Mântuitorul nostru sublim, în acest fel, vă va fi infinit mai uşor să vă descurcați cu planurile voastre de viață.

4. Adevărata recunoaştere a lui Dumnezeu vă va arăta cât de uşor este să stai alături de Domnul Dumnezeu, într-o beatitudine care depăşeşte orice imaginație! Nu vă mai certaţi între voi precum câinii cu pisicile, din tot felul de motive lumeşti neînsemnate, şi faceți eforturi pentru a-L recunoaşte pe Dumnezeu şi pentru a vă scălda în iubirea Lui! Iubiți-vă la rândul vostru unii pe ceilalți, la fel ca frații, copii ai aceluiaşi Tată unic, a cărui iubire şi blândețe depăşesc orice imaginație! În acest fel, inimile voastre se vor umple cu un extaz pe care întreaga lume nu vi-l va putea oferi!

5. O, Doamne, ce fericire să mă aflu alături de Tine. Cât de departe mi se par acum nefericitele întâmplări de pe pământ! În sfârşit, pot exclama şi eu: «Veniți la mine, milioane de oameni, prieteni şi duşmani deopotrivă, iar eu vă voi îmbrățişa pe toți cu aceeaşi iubire frățească!»

6. După aceste cuvinte, contele cade în genunchi în fața Mea, îşi împreunează palmele şi spune: „O, Mântuitorule Iisus, Dumnezeu atotputernic şi bun! Îngăduie-mi să Te ador de-a pururi, să Te slăvesc şi să mă închin Ție pentru totdeauna! Abia acum înțeleg pe deplin cum poate fi atinsă beatitudinea eternă prin adorarea Ta. De aceea, nu-mi mai doresc nimic altceva decât ca fiecare părticică din ființa mea să Te iubească şi să îți mulțumească pentru toată grația pe care ai revărsat-o de-a lungul timpului asupra mea, inclusiv pentru cea care - de dragul trezirii mele spirituale - a luat forma unor încercări dificile. Abia acum încep să-mi dau seama că toate aceste încercări nu au avut alt scop decât revenirea mea acasă, lângă inima Ta, fiind aşadar derivate din iubirea Ta supremă față de mine!

7. O, Tată preasfânt, am fost într-adevăr un fiu rătăcitor, care Ți-a întors spatele şi Te-a duşmănit. Dar acum Te-am regăsit în sfârşit, Tată preabun! Primeşte-mă în împărăția Ta ca cel mai mic şi mai neînsemnat dintre locuitorii ei, şi arată-le inclusiv celorlalți fii rătăcitori ai Tăi aceeaşi grație supremă pe care mi-ai arătat-o mie! Dacă voința Ta doreşte acest lucru, ghidează familia mea rămasă pe pământ şi fă-o să îşi piardă mai degrabă toate bunurile pământeşti decât să se rătăcească prea tare de inima Ta, uitând în cele din urmă complet de Tine!”

8. Eu: „Ridică-te, dragul Meu frate, şi încearcă să nu faci valuri prea mari! După cum vezi, Eu nu M-am schimbat deloc după ce M-ai recunoscut. De acum înainte, vom acționa de-a pururi împreună, iubindu-ne şi ajutându-ne ca frații!

9. Eu sunt într-adevăr Dumnezeu, Ființa primordială, plină de înțelepciune, de autoritate şi de putere, iar tu nu eşti decât o creatură aflată în puterea Mea, dar spiritul tău este una cu Mine. De aceea, relația dinte noi va rămâne de-a pururi cea dintre un părinte şi copilul lui, sau cea dintre doi frați. Căci tu eşti pentru Mine un fiu, dacă ne raportăm la sufletul tău, adică la ființa ta exterioară, dar eşti simultan şi un frate, dacă ne raportăm la spiritul tău divin! Sufletul tău s-a născut din lumina primordială a înțelepciunii Mele, fiind doar o umbră ştearsă a acestei lumini primordiale. De aceea, el nu poate apărea în fața Mea, care sunt iubirea perfectă, decât ca un fiu. În schimb, spiritul tău, care nu reprezintă altceva decât iubirea Mea manifestată în tine, şi deci propriul Meu Spirit, îmi este implicit frate geamăn! De aceea, nu mai fii atât de copleşit! Haide, ridică-te de jos şi vino cu Mine la ceilalți frați ai noştri!”

10. Contele se lasă convins cu greu să se ridice de jos, după care spune: „O, Tată, cât de mare este bunătatea Ta infinită! - O, ce bine ar fi dacă limba mea Te-ar putea slăvi aşa cum meriți! Din păcate, în fața splendorii şi măreției Tale infinite ea nu poate decât să rămână mută!”

11. Eu: „Bucură-te, frate, şi termină cu laudele astea deşarte! Eu nu am nevoie de cuvinte! Inima ta este cel mai frumos imn de slavă pentru Mine, căci numai în ea îmi găsesc Eu plăcerea! Toate celelalte sunt simple ritualuri religioase exterioare, care nu fac decât să Mă obosească! Haide, ridică-te şi însoțeşte-Mă la ceilalți frați ai noştri!”

Capitolul 147

Remuşcările lui Bathianyi. Domnul vorbeşte despre necesitatea ca omul să se maturizeze pentru a-L putea recunoaşte pe Dumnezeu. Franciscanul, care este încă orb, primeşte câteva indicii aspre de la Miklos.

1. Încă amețit de iubirea şi devoțiunea pe care le simte față de Mine, contele spune: „O, Doamne, îți e mai uşor Ție - care eşti atotputernic - să spui «Ridică-te şi vino», decât mie - sărmanului păcătos - să Te ascult şi să mă ridic în fața Ta, Domnul infinității! O, Doamne, când mă gândesc că eu nu însemn absolut nimic în fața Ta, care eşti totul în toate, nu ştiu cum aş putea să Te însoțesc, stând alături de Tine! Pur şi simplu, acest gând este prea copleşitor pentru mine, un biet spirit creat de Tine! Te implor, îngăduie-mi să mă adun puțin, căci prezența Ta sfântă mă amețeşte literalmente”.

2. Eu: „Frate dragă, începi să Mă cam plictiseşti cu discursurile tale despre puterea şi înțelepciunea Mea infinită! Ascultă, naivul Meu frate. În calitatea Mea de Dumnezeu, Eu trebuie să fiu Cel care sunt, pentru ca voi, creaturile Mele, să puteți exista la rândul vostru, căci Eu vă dau vouă viață, iar voi sunteți opera Mea. Dacă tot îmi repetați la infinit că voi nu însemnați nimic, nu faceți altceva decât să Mă minimizați pe Mine, Creatorul vostru! Sper că nu asta îți doreşti!?”

3. Contele: „În veci pururi! Din punctul Tău de vedere, eu sunt într-adevăr o ființă foarte importantă! Doar pentru mine însumi nu însemn nimic! Oricum, m-am ridicat de jos, căci cuvintele Tale m-au întărit”. După care contele se îndreaptă către Mine cu curaj, spunându-Mi: „Doamne, Tată, Dumnezeule, Iisuse! Sunt acum complet vindecat prin iubirea şi grația Ta, iar teama mea excesivă în fața Ta a dispărut complet, fiind înlocuită pentru totdeauna de o iubire infinită pentru Tine, care țâşneşte din fiecare fibră a inimii mele. Treptat, sunt convins că şi această emoție se va linişti, fără să scadă însă în intensitate. Tot ce doresc acum este să Te îmbrățişez cu toată forța mea vitală, topindu-mă complet în această iubire indescriptibilă față de Tine! Doamne, îngăduie-mi să Te îmbrățişez, oricât de puțin, şi să Te strâng la pieptul meu, care arde de iubire față de Tine!”

4. Eu: „Dragul Meu frate, în acest moment nu ai putea suporta o îmbrățişare atât de strânsă, căci spiritul tău nu îți controlează încă perfect sufletul. Când spiritul tău se va organiza perfect, topindu-se în această iubire față de Mine, Mă vei putea îmbrățişa fără nici o teamă. La fel ca şi tine, şi Eu sunt un om, dar sunt un om perfect, în care sălăşluieşte întreaga măreție a Divinității, pe care spiritul tău nu este încă pregătit să o suporte. Dacă M-aş lăsa acum îmbrățişat de tine, spiritul tău şi-ar rupe instantaneu toate lanțurile şi ar fuziona definitiv cu Mine, dispărând din manifestare, căci Eu sunt temelia şi fundamentul lui. Dacă va reuşi să îşi rupă însă singur aceste lanțuri, umplându-se gradat de iubire față de Mine, atunci Mă vei putea îmbrățişa fără nici o problemă, şi fără teama de a fi anihilat*.

5. Haide mai bine să ne grăbim către frații noştri, pentru ca şi ei să se poată înălța până la nivelul recunoaşterii tale! Curiozitatea lor a fost trezită în cea mai mare măsură, căci ei nu ştiu dacă ai reuşit să îl găseşti sau nu pe Domnul Iisus. Singurul care are o intuiție profundă în această direcție este Miklos, în timp ce franciscanul se ciondăneşte în permanență cu el. De aceea, trebuie să ne grăbim, ca să punem odată stop gurii cam slobode a franciscanului”.

6. Contele: „O, Doamne, bunătate şi blândețe eternă, nu îmi doresc nimic altceva decât să Te însoțesc! Acest călugăr are o natură mai degrabă bună, dacă putem vorbi de bunătate în afara Ta! Din păcate, concepția lui referitoare la relația dintre Dumnezeu şi creaturile sale este aproape imposibil de digerat, aşa cum nu poți digera o bucată de piele fiartă în apă. De aceea, Te rog, Doamne, lasă-l o vreme pe acest individ să se izbească cu capul de zidul către care ținteşte, ca să spun aşa, doar-doar s-o trezi!” - Eu: „Foarte bine! Acum haide să nu mai vorbim despre acest subiect, căci ne-am apropiat foarte mult de ei!”

7. Însoțit de conte, Mă îndrept aşadar către grupul cu pricina. Fără să mai aştepte să ajungem lângă el, franciscanul se grăbeşte să țipe de departe la conte: „Ei bine, dragul meu conte, ce rezultate ai obținut în urma căutării tale? L-ai găsit pe Domnul vieții şi al morții pe undeva? Din câte îmi dau seama, nu prea ai reuşit să îl găseşti pe ilustrul frate geamăn al nobilului nostru prieten, căci văd că nu v-ați întors decât voi doi”.

8. Contele: „Prietene, nu mai am nevoie de nici o căutare, căci noi doi ne suntem suficienți unul altuia şi nu mai avem nevoie de un al treilea! Înțelegi ce vreau să-ți spun, domnule Indolent?” - În acest moment, Miklos intervine şi îl trage de mânecă pe franciscan: „Cipri, tot nu-ți dai seama ce se întâmplă? Of, tu nu o să remarci piatra unghiulară nici când ai să dai cu nasul de ea!” - Franciscanul: „Piatră? Ce piatră? Unde vezi vreo piatră pe aici?” - Miklos: „Mi se pare că amicul nostru, contele, s-a exprimat destul de limpede în acest sens, dar tu continui să nu vezi pădurea din cauza copacilor!”

9. Franciscanul: „Fii mai explicit. Ce anume mi-a spus contele atât de limpede? Tot ce mi-a spus este că el şi celălalt amic al nostru îşi sunt suficienţi unul altuia pentru vecie, fără să mai aibă nevoie de un al treilea. Ce ţi se pare atât de extraordinar în această afirmaţie? Cel de-al Treilea, Preaînaltul, va tolera probabil o vreme această prietenie, căci nici unul dintre noi nu este încă suficient de demn din punct de vedere moral să îl poată privi în faţă pe Dumnezeu. Cât timp ai un prieten alături, care te ajută să cunoşti calea ce duce către Dumnezeu, ai toate motivele să spui: «Noi doi ne suntem suficienţi unul altuia, şi nu mai avem nevoie de un al treilea». Desigur, situaţia este doar temporară, căci ar fi extrem de trist să nu îl putem cunoaşte niciodată pe Dumnezeu”.

10. Miklos: „Prietene, mai rar am văzut un asemenea cap-pătrat! Din păcate, nu îţi mai pot da nici o indicaţie suplimentară, căci o voce secretă din inima mea m-a avertizat să nu fac acest lucru. Pe pământ există încă nenumărate astfel de capete pătrate, dar chiar şi ele pot fi vindecate mult mai uşor decât tine, chit că se află încă în trup de carne, în timp ce tu ai ajuns deja de o bună bucată de vreme în împărăţia lui Dumnezeu. Deşi nu mai am voie să-ţi dau indicii explicite, îţi voi spune totuşi o mică parabolă, în speranţa că îţi voi deschide astfel ochii. Ascultă, a existat cândva pe pământ un prinţ foarte puternic. Dornic să îşi cunoască personal supuşii, obişnuia să se deghizeze de multe ori, îmbrăcându-se la fel ca ei, ba chiar îi vizita în casele lor, în special pe cei bogaţi, care aveau datoria să se îngrijească de cei săraci. Cei care respectau această îndatorire se bucurau în continuare de favorurile prinţului, dar vai celor pe care îi descoperea că nu şi-o îndeplineau! Ei bine, eu cred că Domnul cerului şi al pământului procedează exact în acest fel, desigur, nu pentru a-Şi testa supuşii, căci El îi cunoaşte deja, ci mai degrabă pentru a le da ocazia de a se testa singuri, oferindu-le această şansă din iubirea şi înţelepciunea Lui. Mă văd însă nevoit să adaug: vai celor care se dovedesc încăpăţânaţi şi orbi, din cauza orbirii în care se complac, încercându-i astfel răbdarea la infinit! - Ei, ai înţeles ceva din această metaforă?”

11. Franciscanul: „Am înţeles-o perfect, dar nu pricep ce vrei să spui cu ea? Doar nu vrei să îmi spui acum că trebuie să-l consider pe nobilul nostru prieten ca fiind una cu Domnul cerului şi al pământului, într-o ipostază deghizată a sa? Sau poate altcineva dintre cei de faţă? Ce zici de cel a cărui pălărie străluceşte ca soarele? Din păcate, pe acela îl cunosc de pe pământ, aşa că nu poate fi el Domnul! Probabil că a ajuns la această strălucire a capului în această lume, căci în lumea exterioară nimic nu mi s-a părut mai puţin strălucitor decât mintea lui! Deci, spune-mi: sub ce deghizare se ascunde Domnul, ca să mă pot duce, căzând la picioarele Lui!”

12. Miklos: „Prietene, deja ţi-am spus prea multe, aşa că nu voi mai scoate nici un cuvânt. Iată, acolo se află contele şi marele nostru Prieten! Du-te la ei şi întreabă-i sub ce deghizare se ascunde Domnul! Oricum, m-am convins pentru totdeauna de un lucru: pe pământ nu există persoană mai încăpăţânată decât un preot, iar în lumea spiritelor, orbirea sa este atât de mare încât nu L-ar putea recunoaşte pe Domnul nici dacă ar da nas în nas cu El! Cine au fost cei mai orbi oameni din Ierusalim, în vremea când Domnul a păşit pe pământ? În mod evident, preoţii! Şi cine crezi că sunt inclusiv la ora actuală oamenii cei mai puţin înclinaţi să primească adevărul de pe pământ? Îţi răspund eu: tot preoţii, în special cei catolici, din rândul cărora faci parte şi tu. Acum ţi-am spus deja prea multe. Sper ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii şi să te ajute să vezi! Haide, du-te la cei doi!”

(* - Despre acest aspect vezi mai pe larg „Casa Domnului” Vol.1, de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 148

Franciscanul cade pradă din nou îndoielilor la vederea lui Robert Blum.

1. Franciscanul se îndreaptă către Mine, care sunt însoţit de general şi de conte. Tocmai când este pe punctul de a-Mi pune întrebarea: „Cine eşti de fapt tu, prietene?”, de noi se apropie (la chemarea Mea secretă, desigur) Robert Blum, care îmi spune: „Doamne, pâinea, vinul şi veşmintele sunt pregătite!”

2. Eu: „Foarte bine, dragul Meu Robert (după care adaug, deliberat) Blum! În această casă, tu eşti stăpânul, alături de Domnul suprem, iar iubirea ta imensă faţă de El îţi dă dreptul deplin să faci orice doreşti în această casă, inclusiv să acţionezi aşa cum doreşti în ceea ce îi priveşte pe oaspeţii tăi!”

3. Când franciscanul - care şi-a părăsit funcția religioasă nu dintr-o iubire sinceră față de Evanghelie, ci doar de dragul libertății sale - îl vede în „carne şi oase” pe ilustrul Robert Blum, el îşi loveşte palmele, exclamând: „Pentru numele lui Dumnezeu! Iisuse, Maria şi Iosif, şi voi, ceilalți îngeri şi sfinți ai lui Dumnezeu, nu mă părăsiți! Auzi, în casa cui am intrat!! În casa celui mai mare eretic care a trăit pe pământ! O, Doamne! Asta înseamnă automat că mă aflu în iad! Şi ăştia pretind că aici s-ar afla Iisus! O, diavol afurisit! Belzebut ce eşti! Credeai aşadar că ai pus în sfârşit mâna pe mine?! Stai liniştit însă, demon fără scrupule, căci Sfânta Fecioară ți-a demascat prezența la timp, astfel încât voi şti să mă smulg eu din ghearele tale! Slavă cerului că m-am închinat tot timpul Celei Binecuvântate, astfel încât să mă protejeze de tentațiile diavolului, fie ele temporare sau eterne! O, prieteni demonici, inclusiv tu, Miklos, încornoratule! Ce zici, mai ai de gând să mi-L indici pe Hristos în mijlocul acestei companii diabolice? O, şef al tartorilor, câtă osteneală trebuie să-ți fi dat ca să mă atragi în acest iad! Din fericire, binecuvântata Fecioară a pus cruce planurilor tale malefice. Chiar crezi că un diavol poate da gata cu una cu două un franciscan!?”

4. Eu: „Prietene, te asigur că această casă nu aparține unui eretic, şi încă şi mai puțin unui diavol. Acest lucru ți-l spun chiar Eu, Domnul etern al cerului şi al pământului! Poți fi convins că în iad nu există spirite libere, care se deplasează aşa cum doresc în lumina celestă. Dacă această frăție sublimă ți se pare prea suspicioasă, nu ai decât să părăseşti această casă. Uşa îți este deschisă, iar dincolo de ea se află o regiune imensă, prin care vei putea rătăci atât cât vei dori. Pe noi nu ne deranjează nici dacă vei pleca, nici dacă vei rămâne. Infinitatea este suficient de spațioasă în toate direcțiile pentru a putea cuprinde inclusiv spirite de teapa ta! Aşadar, ține-ți gura, sau pleacă! În ceea ce te priveşte, frate Blum, du-te în camera alăturată şi cheamă-i şi pe ceilalți! Pune cât mai multă pâine şi cât mai mult vin pe această mare masă rotundă, pentru ca acest orb lipsit de minte să vadă cum sunt tratați în această casă pretinşii diavoli, şi în ce fel sunt arşi ei în cazanul cu smoală!”

5. Robert se grăbeşte să îmi îndeplinească porunca. Imediat, toți patriarhii, profeții şi apostolii - care pot fi identificați după anumite semne distincte - se grăbesc să iasă la vedere, fiind recunoscuți instantaneu de către toți cei de față. Alături de ei apar inclusiv mamele primordiale ale pământului, printre care Eva şi Maria, alături de Iosif şi de toate celelalte persoane menționate în Evanghelii. Aceştia sunt însoțiți şi de noii veniți în această lume: Robert, Messenhauser, Jellinek, Becher, Niklas, Bardo şi toți ceilalți. În sfârşit, apar şi cele 24 de dansatoare, conduse de soția lui Robert. Acestea aduc cu ele numeroase pâini şi pocale cu vin, aşezând aceste întăritoare ale vieții pe masa din apropiere. Toate aceste spirite elevate sunt înconjurate de nimburi luminoase, care aproape că orbesc ochii recent deschişi ai franciscanului.

6. După ce masa este aranjată, Mă adresez celor 29 de nou-veniți: „Veniți la Mine, prieteni şi frați! Vino şi tu, Miklos, pe care franciscanul a avut tupeul să te numească diavol! Voi veți fi primii care veți mânca din pâinea vieții şi care veți bea din vinul recunoaşterii! Spuneți-i apoi franciscanului, al cărui stomac este gol de atât de multă vreme, cum vi se pare acest tratament «infernal»!”

7. Miklos, care a început să Mă recunoască în sinea lui cu mult timp înainte, vine imediat la Mine, se apleacă în fața Mea cu multă umilință şi îmi spune: „O, Doamne, pot exclama şi eu, în sfârşit, din toată inima: «Dumnezeul meu, nu sunt demn de intrarea Ta sub acoperişul meu, căci sunt prea păcătos! - Este suficient însă ca Tu să spui un singur cuvânt sfânt, şi tot ce se află în mine şi în jurul meu va deveni pur!» Da, aceasta este adevărata pâine din ceruri, adevăratul Tău corp, dincolo de orice amăgire, o, Doamne! Oricine mănâncă din această pâine va trăi de-a pururi, căci ea conține în sine viața eternă! Ca să nu mai vorbim ce savoare are!! Iar acest vin, care curge direct din inima Ta, este adevăratul Tău sânge, care spală toate păcatele comise vreodată pe pământ. De aceea, îndrăznesc să mă bucur de el, la fel ca şi de pâinea cea sfântă. - Doamne, ce aromă şi ce buchet! Nici un muritor din lumea exterioară nu ar putea înțelege vreodată acest lucru! Fraților, mâncați şi beți, şi convingeți-vă singuri că fiecare picătură de vin conține în sine întregul cer!”

8. Cu toții îl ascultă, mâncând şi bând după pofta inimii, şi nici unul dintre ei nu găseşte cuvinte îndeajuns de potrivite pentru a descrie sublima savoare a alimentelor dătătoare de viață.

Capitolul 149

Franciscanul continuă să se cramponeze cu rigiditate de doctrina sa catolică. Miklos îl vindeca punându-i o serie de întrebări dificile. În sfârşit, gheaţa acestui suflet împietrit se topeşte.

Uimirea sa beatifică în faţa adevărurilor celeste.

1. După o perioadă în care toţi cei de faţă nu încetează să se minuneze, contele îi spune franciscanului: „Prietene, dacă aşa se desfăşoară lucrurile în iadul tău imaginar, îţi spun sincer că prefer de o mie de ori să rămân aici, împreună cu fratele Miklos şi cu toţi ceilalţi. Chiar şi acele spirite de ambele sexe din acest infern mi se par absolut fermecătoare. Nu văd nici o dificultate în a rămâne în această companie diabolică, acum şi de-a pururi! Hm, prietene, ce ai de zis?”

2. Franciscanul îi răspunde pe un ton amar: „De-a lungul eternităţii, multe spirite au pierit din cauza acestei dulceţe a infernului, şi această soartă vă aşteaptă pe toţi! Şi eu sunt mort de foame şi de sete, dar la fel ca şi Toma Necredinciosul, prefer să nu cred într-un asemenea tratament regal până când nu voi avea dovezi palpabile că aceste lucruri sunt bune. În continuare, rămân la părerea mea că Domnul Dumnezeu nu poate trăi în compania unor eretici de talia lui Robert Blum!”

3. Miklos: „Prietene, haide împreună cu mine la acea fereastră, căci doresc să-ţi arăt ceva”. - Franciscanul: „Ce anume?” - Miklos: „Vei vedea!” - Franciscanul: „Bine, să mergem! Sper că nu intenţionezi însă să mă amăgeşti din nou...!”

4. Cei doi se îndreaptă către fereastră. Miklos îi arată franciscanului un mare oraş, de talia Budapestei, care se vede undeva la mare distanţă, şi îi spune: „Prietene, Domnul, cel pe care, în imensa ta prostie, îl confunzi cu şeful tuturor tartorilor, îţi spune prin intermediul meu: «Iată, te eliberez din acest iad! Acolo se află Budapesta. Nu ai decât să te duci acolo, sau oriunde altundeva doreşti, pentru a-ţi construi un cer mai bun decât aici! Poţi pleca liniştit prin această fereastră, căci aici ferestrele nu au geamuri de sticlă!»„ Franciscanul îi răspunde: „Prefer să mai aştept puţin!” - Miklos: „La ce bun? Dacă aici este iadul, ce te mai reţine în acest loc?”

5. Franciscanul: „Doresc să aflu dacă, înainte de execuţie, Robert Blum s-a întors către unica biserică autentică şi capabilă să confere beatitudinea. Dacă da, s-ar putea ca ceea ce se întâmplă aici să fie în ordine, excepţie făcând absenţa constantă a Sfintei Treimi. Dacă însă nu s-a întors, aşa cum bănuiesc eu, atunci ne aflăm în plină iluzie infernală! Înainte ca sufletele să fie admise pe deplin în iad, acesta are grijă să le pregătească în acest scop. Aici, toate lucrurile par să fie ca în rai: Hristos, Maria şi Sfântul Iosif, toţi sfinţii apostoli, toţi marii părinţi, patriarhii şi profeţii din vechime - toţi sunt prezenţi, precum şi multe alte aspecte sfinte. Totuşi, dacă Blum şi ceilalţi tovarăşi ai săi au rămas aceiaşi eretici, înseamnă că totul este doar o înscenare a iadului, aşa că va trebui să plec de urgenţă din acest loc. Prietene, dacă biserica romano-catolică nu este acceptată ca fiind singura capabilă să confere beatitudinea şi dacă papa nu este considerat adevăratul reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, care deţine cheile raiului şi iadului în mâinile sale sfinte, atunci Hristos nu poate fi Hristos, şi toate religiile de pe pământ devin o simplă fantezie inutilă. Acesta este adevărul curat, aşa că trebuie să mă păzesc ca de foc de tot ce ar putea fi infernal în această lume. Căci adevărata biserică este unica stâncă pe care iadul nu o va putea clinti vreodată din loc”.

6. Miklos: „Bun, bun, bun! Cunosc şi eu la fel de bine ca şi tine toate aceste aberaţii catolice. De aceea, mi-ar fi cât se poate de uşor să te strivesc cu argumentele mele, dar mă voi limita să îţi pun doar câteva întrebări. Te avertizez însă că va trebui să-mi răspunzi la fiecare dintre ele. În caz contrar, nu vei face decât să îmi demonstrezi o dată în plus că papalitatea nu a fost întemeiată de Iisus Hristos. Iată care sunt aceste întrebări:

7. Când a instituit Hristos sacrificiul misei, ţinut la mare stimă de biserica actuală, deşi el corespunde perfect obiceiurilor păgâne romane din vechime? Îţi cer să îmi răspunzi la această întrebare raportându-te strict la Sfânta Scriptură!”

8. Franciscanul rămâne perplex, ca viţelul la poarta nouă, complet incapabil să dea vreun răspuns.

9. Miklos continuă: „De vreme ce eşti incapabil să îmi dai un răspuns, îţi voi pune o altă întrebare, ceva mai uşoară decât prima: cu ce ocazie a introdus Hristos sacramentele veşmintelor preoţeşti extrem de luxoase, robele din mătase, ciorapii roşii, bijuteriile, costisitorul baston al păstorului (din câte ştiu eu, chiar le-a interzis ucenicilor Săi să poarte astfel de ornamente), tiara

papală sau bonetele cardinalilor, la fel de scumpe? Aştept un răspuns de la tine! Văd că taci din nou! Bine, îţi voi pune o întrebare şi mai uşoară:

10. Când a dispus Domnul Iisus Hristos, a cărui dorinţă intimă a fost aceea de a crea o biserică vie între credincioşi, construcţia unor temple din cărămizi şi mortar, care există astăzi cu milioanele pe pământ? Şi când a dispus El introducerea ornamentelor păgâne, a altarelor sacrosancte, a statuilor făcătoare de minuni, a cristelniţei cu apă sfinţită şi cu apă de botez? Oare nu obişnuiau apostolii să boteze cu apă complet naturală, aşa cum a creat-o Dumnezeu? La fel, istoria nu pomeneşte nimic de folosirea vreunui sfânt mir (ulei)! Când a instituit Domnul toată orgia de clopote, orgi şi imnuri, toate ritualurile exterioare ale misei şi sfintelor recviemuri? Când a afirmat El că îşi doreşte instituirea unor funcţii religioase, precum cele de capelani, preoţi, decani, vicari, ecleziaşti, episcopi şi cardinali, plătindu-i apoi cu sume grase? Din câte ştiu eu, El le-a interzis apostolilor să poarte până şi acele coşuri pentru ofrande! - Haide, aştept măcar un singur răspuns de la tine! Vorbeşte odată! Până acum, nu te putea opri nimeni din vorbărie! Cum se face că ai devenit dintr-o dată mut? Se pare că nu ai nici un argument în favoarea mult-adoratei tale biserici catolice, de vreme ce preferi să păstrezi tăcerea!”

11. În sfârşit, franciscanul spune, cu o voce neconvingătoare: „Aş putea să-ţi dau multe răspunsuri, dar atunci când vorbeşti cu un eretic este mai bine să păstrezi tăcerea!” Miklos: „Sunt de acord, mai ales dacă nu ai nimic de spus în favoarea ideilor tale fixe! Spune-mi cel puţin când a dispus Hristos instituirea formulei de respingere a unei secte creştine eretice şi de convertire la biserica catolică? Sau a marelui dezmăţ al indulgenţelor, ori a rozariilor, ca să nu mai vorbim de sărbătoarea numită *pontiunkula?* Când a dispus El instituirea Inchiziţiei romane sau spaniole, sau crearea ordinelor ecleziastice? Haide, răspunde-mi! - Văd că eşti la fel de mut ca şi un mormânt! Cum se face? Bine, haide să-ţi pun o întrebare şi mai uşoară:

12. Spune-mi, unde se spune în *Actele apostolilor* că apostolul Petru ar fi fondat papalitatea romană? Din câte ştiu eu, în perioada finală a vieţii sale, acest apostol se afla în Babilon, scriind o epistolă către credincioşii din Ierusalim. Petru a văzut Roma la fel cum l-am văzut eu pe împăratul Chinei! Cine ştie însă, poate că tu deţii anumite informaţii secrete! În acest caz, dezvăluie-mi-le! - Văd că iar nu zici nimic! Probabil că nu-ţi trece nici un argument prin minte! Grozavă apărare i-ai pregătit papalităţii!

13. Măcar atât cred că ai putea să-mi spui: când i-au conferit Hristos sau Petru titlul de «Sfânt Părinte» papei şi când au introdus ei obiceiul «sărutării inelului papal»? Din câte ştiu eu, Hristos a interzis în mod explicit ca cineva să fie numit sfânt sau bun, cu excepţia lui Dumnezeu! Mai mult, nimeni nu ar trebui să-i spună unui străin «părinte», căci acest statut îi este rezervat exclusiv lui Dumnezeu, toţi ceilalţi fiind fraţi şi surori între ei! Dar cine ştie, poate că Iisus Hristos a continuat să adauge de-a lungul timpului noi obiceiuri, pe măsură ce îi mai veneau idei, chit că pe vremea când a păşit pe pământ le-a spus explicit celor din Ierusalim: «Cerul şi pământul vor trece, dar cuvântul Meu va rămâne de-a pururi!»

14. Da, prietene, văd că preferi să păstrezi în continuare tăcerea, iar faţa ta arată că te simţi stânjenit. Acest lucru nu este însă suficient. Trebuie să faci ceva în această direcţie. Ţi-aş mai putea aduce o mie de alte argumente asemănătoare, dar la ce bun? Văd că nu poţi răspunde nici măcar la cele mai uşoare dintre ele! De aceea, cel mai bine ar fi ori să renunţi la papa al tău, să te întorci cu fruntea plecată la Domnul şi să-ţi mărturiseşti deschis prostia în faţa Lui, ori să pleci de aici, îndreptându-te către Budapesta sau în orice altă direcţie preferi!”

15. În sfârşit, franciscanul ia cuvântul: „Prietene, întrebările tale uimitoare mi-au cam schimbat viziunea, lucru pentru care îţi mulţumesc! De aceea, intenţionez să te urmez la Cel Preaînalt!”

16. Miklos: „Deci, nu preferi să pleci la Budapesta?” - Franciscanul: „Nu, vai! Oraşele lumii exterioare nu mai au demult nimic sfânt în ele! Ce ar putea face un spirit într-un astfel de loc?” - Miklos: „Nu spune prostii! Cum ar putea influenţa vreodată un spirit un muritor de rând? Cert este că dacă ai fi ales varianta cu lumea exterioară, nu ai fi avut nici o şansă să devii mai bun, ci doar mai rău, căci acolo strugurii sunt sufocaţi complet de mărăcini şi scaieţi”.

17. Franciscanul: „Dar, spune-mi, de vreme ce constat că eşti infinit mai înţelept decât mine, chiar este acel oraş Budapesta reală, capitala Ungariei? Mie unul, nu prea îmi vine să cred. Bănuiala mea este că avem de-a face mai degrabă cu o iluzie decât cu o realitate”. - Miklos: „Deocamdată, nu

te mai preocupa de această chestiune. La momentul potrivit, vei afla dacă ceea ce vezi este real sau nu. Haide acum să mergem la Domnul, pentru a-ți putea mărturisi imensa prostie în fața Lui. Te asigur că celelalte lucruri se vor lămuri apoi de la sine".

18. Franciscanul: „Nu crezi însă că ar fi mai înțelept să apelăm mai întâi la Sfânta Fecioară Maria, cu atât mai mult cu cât este prezentă chiar la acea masă?" - Miklos: „Mă întreb de ce n-am apela în acest caz direct la Adam şi la Eva, sau la toți patriarhii şi profeții? Contele la cine a apelat? Din câte ştiu eu, a apelat direct la Domnul, şi asta fără să mai ezite atât! Şi iată unde a ajuns acum: la dreapta Domnului! Ce să înțeleg, că doreşti să ajungi chiar mai aproape de Domnul decât el? Uită-te inclusiv la Robert Blum, căruia Domnul i-a dăruit această reşedință splendidă, pentru eternitate. Bănuiesc că şi el a apelat direct la Domnul, iar acum se bucură de binecuvântarea supremă! Ce altceva doreşti mai mult?"

19. Franciscanul: „Ai perfectă dreptate. Din păcate, sunt atâtea prostii de care ne-am agățat cu toții în timpul vieții noastre exterioare, încât este foarte greu să renunți dintr-o dată la ele. Cu puțină răbdare, probabil că toate aceste lucruri se vor aranja. De aceea, haide să mergem la Domnul, apelând la El cu toată sinceritatea. Din fericire, nu mă aştept să mă trateze cu severitatea specifică bisericii catolice!"

20. Miklos: „Acesta este ultimul lucru pentru care mi-aş face probleme! Gândeşte-te că prin comparație cu Domnul, eu însumi sunt un naiv stupid şi un om cu inima rea! Şi totuşi, nici măcar eu nu am avut inima să dau cu tine de pământ din cauza prostiei tale, preferând să te tratez amical, ca pe un frate! Cu atât mai mult te poți aştepta la acest lucru din partea Domnului, a cărui natură este iubirea cea mai pură! Desigur, El are şi o latură severă, pe care şi-o manifestă atunci când are de-a face cu aroganța umană, cu răutatea, invidia şi orgoliul oamenilor, dar mai ales cu cei care îşi tratează semenii ca pe nişte gunoaie. În ceea ce ne priveşte însă pe noi, cei care am fost întotdeauna atenți cu semenii noştri, blândețea Lui este fără egal! De aceea, haide să mergem la El cu inima uşoară!"

21. Cei doi se apropie de Mine. Fac la rândul Meu câțiva paşi în întâmpinarea lor, spunându-i lui Miklos: „Ei bine, să înțeleg că fratele Ciprian nu a luat-o la sănătoasa, după ce a vorbit cu tine? Acest lucru îmi face o mare plăcere! Haideți, veniți! - Există încă foarte multă pâine şi suficient vin pe masă; mâncați şi beți după pofta inimii! În final, vă voi lua la o plimbare prin această casă imensă, care este ca un muzeu, şi vă asigur că veți face cu toții ochii mari de uimire! - Dar până atunci, grăbiți-vă să vă întăriți ființa mâncând din pâinea vieții şi bând din vinul celest!"

22. Cei doi se aşează cu timiditate la masă. Trezindu-se chiar în fața Mea, franciscanul de-abia îndrăzneşte să se atingă de ceva.

23. Atunci, maica Maria îi zâmbeşte şi îi spune: „Prietene Ciprian, de ce eşti atât de sfios? Mănâncă şi bea! Crezi că în lumea noastră suntem la fel de snobi cum sunt regii pe acel pământ sinistru? Nici vorbă! Aici suntem cu toții ca nişte copilaşi: ne iubim cu inimile curate Sfântul Părinte şi ne arătăm plini de bunătate unii față de ceilalți! De aceea, nu te teme, dragul meu Ciprian!"

24. Ciprian aproape că leşină, din respect față de Maria, dar Miklos îi spune: „Nu te prosti, dragă frate, şi fă ce ți-au spus Domnul şi mult-iubita fecioară Maria!" Franciscanul: „Ție îți este uşor să vorbeşti, căci nu ai fost educat să nutreşti sentimente de devoțiune față de sfinți. Chiar şi când trăiam pe pământ, eu eram suficient de sensibil ca să plâng din cauza morții unei muşte; nu-i de mirare că acum trec printr-o veritabilă furtună emoțională".

25. Eu: „Nu-ți face probleme. Aşa se petrec întotdeauna lucrurile la început. Cu timpul, vei deveni mai îndrăzneț". Franciscanul: „O, Doamne, compasiunea Ta nesfârşită ar putea face o inimă să explodeze de iubire față de Tine!" Eu: „Bine, acum mănâncă şi bea! Uite-l pe Miklos, care nu se mai opreşte din mâncat şi din băut! - Robert, mai adu nişte pâine şi vin! Văd că lui Miklos îi place tratația noastră".

Capitolul 150

Franciscanul începe să mănânce, mulțumindu-i cu ardoare Domnului. Adevărata împărăție celestă. Se produc noi miracole.

Compania celor Binecuvântați ajunge în salonul principal.

„O Doamne, mare e slava Ta!"

1. Robert se grăbeşte să mai aducă pâine şi vin. Franciscanul se apleacă şi se serveşte cu cele două alimente ale vieţii. Încă de la prima înghiţitură de pâine, el se simte transfigurat de aromele care îi explodează în gură. Când gustă însă şi din vin, acesta îl copleşeşte de tot. Unicul cuvânt pe care îl mai poate rosti este un „aaah" prelungit!

2. Auzind exclamaţia, Miklos îl întreabă: „Ei, frate, ce mai ai de spus în legătură cu această hrană iluzorie şi infernală? Mi se pare că nu-ţi displace chiar atât de mult această salată cu sulf!"

3. Franciscanul îi răspunde zâmbind: „Dragul meu frate, patru lucruri sunt esenţiale pentru existenţa umană: mai întâi de toate, trebuie să fii creat, adică să te naşti. Urmează apoi prostia, care îl face pe om să se ataşeze de lumea exterioară. Al treilea aspect este moartea, care, deşi eliberează sufletul de învelişul său greu, nu îl eliberează şi de prostia în care s-a complăcut atâta vreme. În sfârşit, al patrulea aspect se referă la trezirea lui spirituală; nu te poţi trezi însă faţă de înţelepciune dacă nu treci mai întâi prin faza prostiei, inclusiv în această lume a spiritelor. Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine!

4. Ştii şi tu foarte bine cât de aberantă a fost dogma pe care am învăţat-o pe pământ şi cât de adânc s-a implantat aceasta în subconştientul nostru! Cum aş fi putut obţine eu adevărata înţelepciune în condiţiile în care singura doctrină la care am avut acces a fost aceasta? Imediat după moarte, noi ne-am trezit în această lume, la fel de ignoranţi ca nişte vite! Cu siguranţă, am fi rămas în această ignoranţă de-a lungul întregii eternităţi dacă Domnul, Dumnezeul şi Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire nu ne-ar fi luat în grija Lui atotputernică. De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Lui sfânt! - Dar, priveşte: fratele Robert Blum tocmai a adus o nouă carafă cu vin şi o bucată întreagă din această pâine minunată a vieţii, pe care a pus-o pe masă în faţa noastră!"

5. Miklos: „Într-adevăr, este un adevărat festin al bunătăţii! Mănâncă şi bea, frate! Eu unul m-am îndestulat suficient şi simt că am mâncat pentru o întreagă eternitate". - Franciscanul: „Şi eu mă simt la fel, dar ce crezi că va spune Domnul dacă i-am oferi Lui pâinea?"

6. Maica Maria: „Faceţi acest lucru fără nici o ezitare, căci îi va face mare plăcere!" - Franciscanul: „Dacă Fecioara binecuvântată este de acord, atunci cred că putem face acest lucru fără nici un fel de probleme. Domnul vorbeşte cu contele, dar nu contează. Ia tu vinul, iar eu voi lua pâinea, şi haide să-i facem o surpriză!"

7. Cei doi iau vinul şi pâinea, pe care Mi le aduc Mie. Franciscanul Mi se adresează cu toată umilinţa: „Doamne, când Te-ai aflat pe pământ, ai spus odată: «Adevăr vă spun: nu voi mai bea din acest vin până în ziua când vom putea bea un vin nou, în împărăţia Tatălui Meu». Doamne, iată, am ajuns cu toţii în această împărăţie. De aceea, fii atât de bun şi savurează acest vin nou, făcut în împărăţia ta, pentru liniştea noastră!"

8. Eu: „Îmi face mare plăcere să văd că v-aţi amintit de Mine, aducându-Mi să mănânc şi să beau, aşa cum se gândesc copiii la Tatăl lor! De bună seamă, M-aş fi putut servi şi singur, dar nu M-aş fi bucurat la fel de mult de dulceaţa acestor alimente ca în acest caz, când ele Mi-au fost aduse de copilaşii Mei dragi. De aceea, daţi-Mi pâinea şi vinul, şi vă veţi convinge că şi Eu mănânc şi beau din ele!" După care Mă servesc din pâinea şi din vinul aduse de cei doi, dând mai departe ceea ce rămâne celor din jur, care le primesc cu bucurie din mâna Mea, încărcându-se astfel cu şi mai multă putere şi strălucire.

9. Încântat la culme, franciscanul îmi spune: „Doamne, Dumnezeule şi Părinte preasfânt! Dacă un înger mi-ar fi spus pe pământ cum se petrec lucrurile în împărăţia Ta, nu l-aş fi crezut! Deşi atât de luminoasă şi de încântătoare, atmosfera de aici nu are nimic de-a face cu acea sfinţenie hieratică în care cred romano-catolicii. Fiul lui Dumnezeu nu are faţa aceea severă, de inchizitor, la care se aşteaptă aceştia! Tatăl ceresc este de faţă, dar nu are o expresie inexorabilă! Aici, totul mi se pare incredibil de natural, şi toată lumea este plină de compasiune şi de prietenie! Tu însuţi, deşi eşti Fiinţa divină supremă, Te plimbi printre noi şi Te comporţi cât se poate de natural, de parcă ai fi unul dintre ai noştri! Cine te priveşte doar cu ochi exteriori nu-şi poate da seama în ce măsură Te deosebeşti de noi! Vorbeşti şi te exprimi exact la fel ca noi, şi întreaga Ta fiinţă debordează de modestie!

10. Cum să nu se îndoiască un nou venit de autenticitatea acestei lumi, când prejudecăţile cu care vine aici sunt atât de mari, chit că lumina glorioasă care ne înconjoară pe toţi şi frumuseţea maiestuoasă a celor binecuvântaţi, cu înfăţişări angelice, îi strigă în faţă: «Aceasta este adevărata împărăţie a lui Dumnezeu!» Acum, că lumina spiritului a început să se trezească în mine, îmi dau

seama că împărăția Ta nici nu ar fi putut arăta în alt fel, căci nimic nu este mai natural ca Tu, Tatăl nostru ceresc şi Domnul suprem al cerului şi al pământului, să Te plimbi printre noi, copilaşii Tăi, îmbrăcat în aceste haine simple şi având grijă de noi! Trebuie să îți mărturisesc că atunci când am ajuns aici nu puteam să înțeleg anumite aspecte descrise în Evanghelie, unde se spune în mod insistent că Fiul Tatălui ceresc stă la dreapta Acestuia, înconjurat de o lumină pururi inaccesibilă. Mai există şi un pasaj în care se spune: «Mă voi întoarce pe norii cerului, învăluit în slavă, şi îi voi judeca pe morți şi pe vii!» Şi cât de misterioase sunt revelațiile lui Ioan (n.n. Apocalipsa)! În această lume nu există însă nimic din toate acestea, ba chiar dimpotrivă! De aceea, cred că putem fi scuzați într-o oarecare măsură dacă la început am privit acest veritabil paradis celest ca vițeii la poarta nouă.

11. Abia acum îmi dau seama că numai un astfel de paradis le poate asigura plenar spiritelor care intră în el adevărata libertate şi fericire eternă. O, slăvit fii de-a pururi pentru acest lucru, Dumnezeule şi Tată preasfânt şi preaplin de iubire".

12. Eu: „În clipa de față, dragul Meu Ciprian, lucrurile par într-adevăr extrem de simpliste în această lume, şi nimeni nu poate observa vreun lux inutil în acest peisaj. Pe de altă parte, nu trebuie să crezi că slava cerurilor Mele se limitează la ceea ce vezi aici! Aşteaptă puțin şi nu te vei mai sătura de miracole!

13. Ne vom îndrepta acum cu toții în marele salon alăturat, iar apoi vom vizita mai departe această casă-muzeu, unde veți vedea minuni care vă vor tăia respirația. Nici chiar acestea nu trebuie considerate însă limita cerurilor Mele, ci doar un fel de preludiu la ceea ce va urma!

14. În ceea ce Mă priveşte, Eu voi rămâne de-a pururi Cel care sunt! Chiar şi atunci când întreaga realitate din jurul vostru se va modifica, devenind din ce în ce mai strălucitoare şi mai luminoasă, Eu voi continua să rămân neschimbat şi imuabil în mijlocul lucrărilor Mele, a căror măreție sublimă nu va putea fi cuprinsă niciodată în totalitate de cineva. Haideți acum să ne ridicăm şi să mergem în salonul alăturat!"

15. Miile de oaspeți se ridică de la masă şi o iau înainte, urmați de patriarhi şi de apostoli. Maria, Iosif şi apostolul Ioan conduc grupul, iar alături de Mine se află contele, franciscanul, Miklos şi generalul, urmați de Thomas şi de Dismas. În spatele nostru vin Robert cu soția lui Helena, Becher, Jellinek, Bruno, Bardo, Niklas şi cele 24 de balerine, care duc cu ele şi câteva pâini şi carafe cu vin.

16. Când ajungem în sfârşit în marele salon, care este atât de imens încât grupul alcătuit din câteva mii de oameni abia dacă se mai vede, franciscanul aproape că leşină de uimire, spunând:

17. „O, Doamne, este prea mult pentru un biet spirit sărman! Ce mărime, ce înălțime şi ce splendoare! Este imposibil, Doamne, ca acesta să fie doar un preambul al cerurilor Tale! Acesta este însuşi raiul şi nu cred că poate exista ceva mai sublim decât ceea ce văd acum în fața ochilor! Tavanul este acoperit cu stele şi pe el pot fi văzute cele mai sublime constelații! Pe pereți pot fi văzuți soarele şi norii! Iar galeriile atât de minunat țesute seamănă cu nişte culmi muntoase maiestuoase în lumina răsăritului. - O, ce măreție! Ce splendoare! Este prea mult pentru un biet spirit! - O, Doamne, mare e slava Ta!!!"

Capitolul 151

Vizitarea casei-muzeu. Marele cimitir. Mesajul de pe piatra funerara. „Doamne, revelează-mi tu ce a vrut să spună mesajul"

1. Eu: „Ei bine, dragul Meu prieten, dacă ți se pare că acesta este raiul cel mai perfect, deşi nu avem în față decât o lume a spiritelor ceva mai bună decât cea pe care tocmai am părăsit-o, în care adevăratul rai abia începe să îşi facă simțită prezența în spiritul omului, astfel încât acesta să poată renaşte a doua oară, ca un spirit pur, Mă întreb ce vei spune atunci când vei pătrunde în adevăratul rai, cel născut din splendoarea propriului tău spirit!

2. Îți repet: acesta este doar un preambul la intrarea în adevărata împărăție a cerurilor. Voi nu i-ați putea vedea, supraviețuind, nici măcar pe aceşti părinți primordiali, aceşti profeți şi apostoli, împreună cu maica Mea Maria, dacă i-ați percepe în adevărata lor formă celestă. Dar deocamdată nu-ți bate capul cu astfel de lucruri care te depăşesc, căci de aceea Mă aflu Eu însumi alături de voi, pentru a vă conduce personal, pas cu pas, în adevăratul rai. Şi cine ar putea cunoaşte mai bine decât Mine calea cea mai scurtă şi mai sigură care conduce acolo?"

3. Franciscanul: „Da, Doamne! Să înțeleg că Robert Blum nu a ajuns încă în raiul cel mai înalt?” - Eu: „Nu, nu încă! Această casă s-a născut într-adevăr din inima lui, şi pare perfectă în sine, atât cât puteți voi percepe la ora actuală. Există însă în ea nenumărate camere şi saloane pe care el însuşi nu le cunoaşte încă, aşa cum nu le cunoaşteți nici voi. Cu răbdarea cuvenită, veți ajunge însă într-o etapă în care toate aceste minuni vă vor fi revelate.

4. Până atunci, haideți să ne îndreptăm către acel mare portal, prin care vom intra în marele muzeu, unde ochii voştri se vor deschide şi mai mult”.

5. Franciscanul: „Şi ce vom vedea acolo?” - Eu: „Te vei lămuri în curând! Iată, o parte dintre oaspeți au pătruns deja în marele muzeu. Auzi strigătele lor de uimire? Vom ajunge şi noi în cel mai scurt timp acolo. Până una alta, priveşte cu atenție portalul, care are o lățime şi o înălțime considerabilă, şi vei vedea deja anumite lucruri care te vor uimi. Spune-Mi: ce vezi?”

6. Franciscanul face eforturi să privească prin marele portal, deşi ne aflăm încă la o distanță destul de mare de acesta, şi îmi răspunde: „Doamne, mi se pare ciudat; nu văd nimic altceva decât un imens cimitir care conține nenumărate monumente; hm, chiar că este un muzeu ieşit din comun! Cu cât ne apropiem mai mult de portal, cu atât mai clară îmi devine imaginea acestui cimitir nesfârşit. - Constat de asemenea că mulți dintre amicii noştri se îngrămădesc în jurul monumentelor, dar urechile mele nu aud exclamații de bucurie, ci mai degrabă de oroare. Doamne, se pare că acest muzeu nu este tocmai amuzant!”

7. Eu: „O, nu te teme! Adevăr îți spun: vă veți amuza şi vă veți minuna aşa cum nu ați făcut-o vreodată! Priveşte, tocmai am trecut de marele portal. Ce vezi acum?”

8. Franciscanul: „Doamne, formele au devenit acum mai clare. Ce imagine formează acum prietenii noştri! Parcă ar fi o turmă de miei duşi pentru prima oară la păscut, pe o pajişte sublimă. Nu par să se oprească din behăit. Trebuie să privesc neapărat mai de aproape o asemenea piatră funerară”.

9. Franciscanul se apropie de unul din mausoleele funerare şi remarcă o inscripție sublimă pe o tăbliță ovală de culoare neagră, încearcă să descifreze ce scrie pe ea, dar nu reuşeşte, căci literele îi sunt necunoscute. De aceea, Mă roagă cu smerenie să îi citesc ce scrie în epitaf.

10. Dar Eu îi spun: „Prietene, ne-ar lua o eternitate ca să descifrăm toate epitafurile din acest muzeu. Ar fi ca şi cum am încerca să calculăm câte plante viitoare se vor putea naşte dintr-un singur bob de grâu. Dacă vrei să înțelegi infinitatea, nu trebuie să începi niciodată de la un obiect individual, oricare ar fi acesta, ci trebuie să te raportezi exclusiv la tine însuți. Atunci când vei ajunge să îți cunoşti şi să îți înțelegi adevărata natură personală, vei putea înțelege tot restul. În schimb, atât timp cât nu te cunoşti pe tine însuți, nu ai cum să înțelegi corect restul creației. Dacă ochii sunt orbi, cum poate obține omul lumina pentru a şti unde se află şi ce anume îl înconjoară? În schimb, dacă ochiul vede limpede, el percepe cu claritate tot ce există în interiorul şi în exteriorul omului. La fel se petrec lucrurile şi în cazul omului spiritual.

11. Fiind forma exterioară substanțială a omului, sufletul nu dispune de o lumină în sine şi nu poate cunoaşte decât acea lumină care ajunge la el din exterior, de la alte ființe care au ajuns deja să posede o lumină interioară. De aceea, cunoaşterea lui nu poate fi decât parțială. El nu poate recunoaşte decât acele părți ale lumii sale psihice care intră sub incidența acestei lumini exterioare. Dacă această lumină se focalizează asupra unui alt obiect, el uită instantaneu de obiectul de dinainte, care nu mai este acum luminat. În fața privirii sale apare acum un alt univers, scăldat în fanta îngustă de lumină la care are acces şi pe care îl poate recunoaşte numai atât timp cât va rămâne scăldat în acest fascicul de lumină. După ce fasciculul de lumină continuă să se mute asupra unui alt univers sau obiect, el uită şi de acest al doilea aspect pe care l-a cunoscut (la fel cum s-au petrecut lucrurile şi în cazul primului). După cum vezi, sufletul poate rămâne în această stare o eternitate, cunoscând parțial diferite aspecte ale creației, dar rămânând practic în aceeaşi stare de cunoaştere în care s-a aflat la început.

12. Cu totul altceva se petrece însă atunci când spiritul viu îşi face pentru prima dată apariția în interiorul sufletului, iluminându-l complet, din interior. Această lumină este eternă şi nu dispare niciodată, iluminând şi alimentând simultan toate părțile sufletului, astfel încât acesta ajunge să înflorească plenar. Atunci când se petrece acest fenomen sublim, sufletul nu mai simte nevoia să cunoască diferite aspecte individuale ale creației, căci el capătă acces la o cunoaştere omniscientă, simultană, a tuturor aspectelor din interiorul său. De aceea, omul născut a doua oară, din punct de

vedere spiritual, nu mai simte nevoia să Mă întrebe: «Doamne, ce este cutare sau cutare lucru?» Aşa cum spuneam, el capătă un acces simultan la toate profunzimile insondabile ale înțelepciunii Mele divine.

13. Ca să înțelegi şi mai bine acest adevăr profund, îți voi citi totuşi ce scrie pe această placă funerară. Te asigur însă că după ce vei afla ce scrie pe ea, îmi vei pune o mie de alte întrebări. Ascultă, deci:

14. «Repausul este la fel ca moartea - inactiv. Şi totuşi, acest repaus nu înseamnă relaxare, ci doar o inhibare a mişcării. Dacă vei înlătura pârghiile care acționează în sensul inhibiției, repausul se va transforma automat în mişcare! Pe de altă parte, nici mişcarea nu este altceva decât o căutare veşnică a stării de repaus. Când ea descoperă punctul de echilibru şi se transformă în relaxare, aceasta din urmă devine o aspirație continuă către starea de mişcare. De îndată ce noile pârghii inhibitorii sunt înlăturate, repausul se transformă din nou în mişcare. Altfel spus, mişcarea înseamnă repaus; repausul nu înseamnă un repaus adevărat, iar mişcarea nu este o mişcare autentică. Cum s-ar spune, nu există nici mişcare, nici repaus, căci fiecare tinde către cealaltă extremă, anulându-se totodată reciproc, fie prin afirmarea de sine, fie prin negarea celeilalte. - O, lume care te odihneşti sub această piatră funerară, în realitate tu nu te odihneşti, ci aspiri către mişcare, datorită poverii păcatelor tale. Ceea ce faci tu este să te maturizezi în vederea vieții care va urma. Nu faci altceva decât să încerci să scapi de actualele blocaje, care îți inhibă deocamdată mişcarea. Când vei scăpa de ele, te vei arunca din nou, cu nesaț, în vârtejul lumii exterioare, căutând acolo ceea ce acum ai deja. Când o viață este curmată, o alta îi ia locul. Cel care se bucură de viață aspiră însă către odihnă, iar cel care are parte de odihnă nu îşi doreşte altceva decât viața! - Doamne, izvor primordial al adevăratei vieți, dăruieşte-le Tu adevărata odihnă celor care se odihnesc, şi îndrumă-i pe calea cea bună pe cei care se află în mişcare!»

15. Spune-Mi, ai înțeles ce doreşte să spună această inscripție?" - Franciscanul: „Doamne, dacă mi-ai fi citit în japoneză acest mesaj, cred că l-aş fi înțeles mai clar! Ce altceva aş putea să-Ți spun? De aceea, Te rog, lămureşte-mi Tu ce au vrut să spună aceste cuvinte!"

Capitolul 152

Cum pot fi salvați prizonierii materiei?
Recomandările franciscanului.

1. Eu: „Crede-Mă, poți înțelege singur acest mesaj, dacă te raportezi la propria ta viață, în care ai cunoscut în egală măsură repausul şi mişcarea! Cunoşti foarte bine ce înseamnă plimbarea şi oprirea, statul în picioare, şezând sau culcat. Ce obişnuiai să simți atunci când mergeai foarte mult, devenind din ce în ce mai obosit? - Îți doreai să te odihneşti o vreme. Asta înseamnă să te afli în mişcare şi să cauți starea de repaus, sau de odihnă. De îndată însă ce te simțeai perfect odihnit şi vedeai pretutindeni în jur exuberanța vieții, cum ar fi să zicem o turmă de miei care se zbenguiau sau nişte păsărele zburând vesele de pe o creangă pe alta, ce simțeai? Nu îți doreai din toată inima să te dai jos din pat şi să iei la rândul tău parte la acest minunat spectacol al vieții? - Ba da!

2. Aşa cum îți poți da seama din această inscripție, repausul şi mişcarea nu sunt altceva decât nevoi alternative ale existenței şi ale vieții, orice formă ar lua acestea. - Toate ființele care se află sub povara judecății se trezesc fie într-un repaus neîntrerupt, fie într-o mişcare perpetuă. Numai cei care cunosc adevărata libertate a vieții se pot bucura simultan de odihnă şi de mişcare, care le stau în egală măsură la dispoziție. De aceea, cererea de la sfârşit: «Doamne, izvor primordial al adevăratei vieți, dăruieşte-le Tu adevărata odihnă celor care se odihnesc, şi îndrumă-i pe calea cea bună pe cei care se află în mişcare!», nu vrea să spună altceva decât: «Doamne, dăruieşte-ne nouă adevărata libertate de a ne bucura deopotrivă de odihnă şi de mişcare». Altfel spus (ca să înțelegi şi mai limpede): «Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de răul (povara) judecății». - Spune-Mi: acum ai înțeles mai clar?"

3. Franciscanul: „Da, Doamne şi Tată, acum am înțeles mult mai bine. Dar cine sunt cei care se odihnesc sub această placă funerară şi pentru care a fost pusă inscripția? Cine sunt cei care tânjesc în acest caz după mântuire?"

4. Eu: „Ascultă! Sub aceste pietre funerare se odihnesc toate spiritele captive încă în închisoarea materiei, iar această piatră funerară a fost aşezată deasupra lor pentru a le reaminti constant de înțelepciunea şi de atotputerea Mea dumnezeiască primordială, cea care a stabilit necesitatea judecății asupra întregii materii.

5. Sufletul tău a ieşit şi el cândva dintr-un asemenea mormânt, fiind introdus într-un trup din carne şi oase, adică într-un alt fel de mormânt. Acest corp a fost modelat de un altul, mai uşor şi mai luminos, capabil să susțină viața naturală, care l-a construit după chipul şi asemănarea sa. Văzându-şi lucrarea terminată, el a simțit o mare plăcere, identificându-se cu noua sa formă (adică cu trupul cel mort alcătuit din carne şi oase) până la uitarea completă de sine.

6. La fel ca orice alt obiect material, trupul din carne este mort în sine. Dacă sufletul se identifică cu acesta, cum ar putea scăpa el de povara judecății, de vreme ce întreaga materie trebuie - prin forța necesității - să fie supusă judecății inexorabile? Eu am introdus cândva un spirit viu în orice suflet, iar acesta din urmă are datoria să se identifice cu spiritul, nu cu trupul său. Dacă sufletul uită de sine şi se identifică în întregime cu trupul său, cum ar putea spiritul să devină vreodată adevăratul stăpân al casei sale?

7. Îți voi răspunde Eu: în acest caz, spiritul nu numai că nu se va trezi la viață, dar va fi înmormântat el însuşi în interiorul materiei! Exact acest gen de spirite se află sub aceste pietre funerare, într-un număr foarte mare. Fiecare mormânt ascunde un astfel de spirit, iar cel de față prezintă pe placa sa funerară cuvintele sărmanului spirit îngropat aici. Deşi se află sub restricție, acest spirit geme şi se plânge, aspirând către eliberarea lui din acest mormânt. - Spune-Mi, aşadar, ce crezi că trebuie să facem noi pentru a ajuta aceste spirite să se elibereze?"

8. Franciscanul: „Doamne, nici un om care dispune de o scânteie cât de mică de iubire în inima sa nu-Ți poate da decât un singur răspuns: haide să facem tot ce ne stă în puteri pentru a elibera aceste spirite! Haide să le ajutăm în toate felurile posibile, astfel încât să poată ieşi din aceste morminte. Haide să dizolvăm complet materia, folosindu-ne de un elixir alchimic, eliberând astfel complet toate spiritele ținute captive în interiorul ei!

9. Inima mea nu mai este capabilă să le acuze de vreun păcat, chiar dacă oamenii din lumea exterioară sunt covârşiți de răutate şi de pasiunile lor materiale. Este suficient să priveşti condițiile în care se zbat, sărăcia lor involuntară, adeseori lipsa completă de educație morală, datorată de multe ori chiar sărăciei economice în care sunt menținuți cu forța şi care conduce la rândul ei la împietrirea inimilor lor... Cum să condamni în aceste condiții bietele suflete expuse tuturor dorințelor, şi implicit disperării, întrucât nu îşi pot îndeplini majoritatea acestor dorințe? Repet, în cazul lor nu putem vorbi de o educație morală sau spirituală. - Nimeni nu face nimic pentru educarea spirituală a acestor suflete sărmane, cu excepția slujbelor de duminică, ținute şi acestea în latină, la care bieții de ei iau adeseori parte cu mâinile şi picioarele înghețate din cauza frigului de afară.

10. Cine poate învinovăți aceste suflete dacă ajung să devină rele din toate punctele de vedere, încălcând toate legile şi chiar negându-L pe Dumnezeu, date fiind aceste circumstanţe şi multe altele, pe care nu le-am pomenit? Eu unul nu am de gând să fac aşa ceva! De aceea, eu cred că oamenii ar trebui ajutați în mod real, la început fizic, iar apoi şi spiritual, iar situația de pe pământ ar arăta în scurt timp cu totul altfel.

11. Aşa cum arată la ora actuală, pământul apare ca un iad perfect pentru aceşti bieți oameni. Ar fi suficient să reinstaurezi măcar pe sfert paradisul terestru, şi ai să vezi că oamenii îl vor recunoaşte din nou pe Dumnezeu! Aşa cum înțeleg eu lucrurile, degeaba îi pui să studieze moralitatea cea mai înaltă atât timp cât ei se află în iad. De aceea, Te implor: haide să îi ajutăm în toate privințele, astfel încât să poată ieşi din mormintele lor, cel puțin cei care îşi doresc cu adevărat acest lucru! De acum înainte, îmi propun ca aceasta să îmi devină unica menire în viață".

Capitolul 153

Câteva indicii importante referitoare la viață.
Satan a fost cel care a creat materia şi toate sufletele umane.
Planul de mântuire al lui Dumnezeu.

1. Eu: „Dragă prietene, ai o inimă bună, căci ți-ai manifestat imediat simpatia pentru frații tăi. Din nefericire, acest atribut lipseşte aproape cu desăvârşire din inimile celor mai mulți dintre tovarăşii tăi întru credință de pe pământ. În ceea ce priveşte însă cunoaşterea spirituală, Mă tem că aici mai ai foarte multe de învățat.

2. Ți se pare cumva că Mi-am luat vreodată mâna de pe umanitatea acelei planete, sau că inima ta este mai plină de iubire pentru semenii tăi decât este a Mea, ori că nu fac nimic în folosul celor care trăiesc la ora actuală pe pământ? Crede-Mă: inima ta este bună, dar oarbă! Tu te repezi să mângâi un şoim, convins că este un porumbel blând! Ştii cumva cum s-au născut majoritatea oamenilor de pe pământ şi cum trebuie ghidați ei astfel încât să devină în timp spirite libere, trecând prin toate etapele procesului de mântuire? Deşi nu ai înțeles niciodată acest lucru, te repezi acum să Mă mustri cu blândețe, ca şi cum ar fi vina Mea că umanitatea trece printr-o suferință atât de mare, pe care şi-a creat-o cu mâna ei! Mă tem că, în această privință, inima ta dă încă dovadă de un mare orgoliu, fiind complet lipsită de înțelepciune!

3. Ai privit vreodată, pe vremea când trăiai pe pământ, cum se confecționează obiectele din metal şi din sticlă? Atunci când contempli metalul înroşit care spumegă în furnal, şuierând şi fumegând, nu ți-ai putea imagina nici o clipă cât de inert devine el în stare de răcire. Pentru a-l face să renunțe la această stare de inerție şi indiferență inițială, el trebuie mai întâi trecut prin puterea alchimică a focului, proces care se dovedeşte întotdeauna foarte dureros pentru el, dar fără de care nu şi-ar putea schimba niciodată forma! Tu deplângi acest proces absolut necesar, dar ce mai zici în finalul lui, când vezi metalul şlefuit şi strălucitor, în noua sa formă, utilă pentru om? Dintr-o dată, regretele de dinainte îți dispar complet din inimă şi începi să lauzi intelectul omului care a putut concepe astfel de obiecte utile din metal, sau veritabile opere de artă confecționate din sticlă!

4. La fel se petrec lucrurile şi în cazul educației omului. Dacă acesta este bolnav sau schilod, orb, surd, mut ori chiar lepros, un medic priceput va face tot ce-i va sta în puteri pentru a restabili armonia ansamblului. Dacă însă procesul de vindecare presupune folosirea unor metode mai severe şi mai dureroase, cum sunt cele chirurgicale, ce ar trebui să facă medicul? Să le evite, cu prețul morții pacientului său, numai pentru a-l feri pe acesta de povara durerii?

5. **Dacă ai urechi de auzit, atunci ascultă ce îți spun: la începuturile creației, Satan a fost modelat ca un spirit uman. Tocmai când ar fi trebuit însă, în urma unei porunci divine, să îşi recunoască şi să îşi accepte libertatea spirituală, el s-a revoltat, a încălcat porunca divină şi l-a negat astfel pe Dumnezeu, căzând din grație. Din păcate, el a atras odată cu propria sa cădere şi multitudinea de spirite cărora le-a dat naştere, la fel ca şi Adam, şi al căror părinte a rămas pentru totdeauna. În acest fel, el şi-a îndepărtat copiii de Mine, propriul lui Creator. Aşa s-a născut creația materială cu toate universurile ei, care reprezintă în sine o judecată esențială. În ceea ce îl priveşte pe Satan, el poate rămâne încă o vreme îndelungată ceea ce este, dar am decis să îi iau copiii şi să îi readuc pe calea cea dreaptă, mergând, desigur, pe drumul cel lung al materiei. Toți aceşti germeni ai vieții s-au născut din natura agregată a sufletului lui: unii s-au născut din părul lui, alții din capul, din gâtul, din limba, din dinții, din pieptul, din organele lui interne, din pielea, mâinile şi picioarele sale. De aceea, pentru a ajunge la adevărata desăvârşire, oamenii trebuie să fie ghidați şi tratați în funcție de acea parte din Satan din care s-au născut.***

6. Ştiind aceste lucruri, crezi că mai poate cineva să-Mi spună: «Doamne, de ce nu îi ajuți pe cei sărmani, lăsându-i să se lamenteze şi să piară?» - Ascultă, Eu nu las pe nimeni să piară, nici măcar pe Satan şi pe diavolii lui virtuali. Dar nici nu pot să-i las să facă tot ce doresc în orbirea lor, care se opune ordinii Mele, de care depinde menținerea întregii creații. Dimpotrivă, sunt nevoit să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-i determina - fără a le încălca liberul arbitru - să se apropie de adevăratul lor țel spiritual, stabilit de Mine încă de la începuturile eternității.

7. Crezi cumva că sub aceste pietre funerare se ascund - sub povara judecății - bieții proletari nevoiți să păcătuiască din cauza sărăciei în care sunt ținuți cu forța? Nici vorbă! Toate spiritele aflate în aceste morminte au linii genealogice ancestrale, aparținând claselor privilegiate, şi au fost educate în multe domenii de activitate. Ele s-au folosit însă de cunoaşterea şi de avuția lor pentru a încerca să se înalțe şi mai sus, cultivând exclusiv încăpățânarea, duşmănia, răutatea, alienarea, dorința de a-şi ține semenii într-o stare de dominație, ostilitatea, maliția, invidia, senzualitatea, etc. În acest fel, ele

nu au făcut altceva decât să îşi materializeze şi mai mult sufletele - aşa că acum sunt blocate în mormintele judecății pe care şi le-au pregătit singure!

8. Iată, dacă priveşti cu atenție mormântul din fața noastră, vei vedea o deschizătură; priveşte în interiorul ei şi spune-Mi ce vezi acolo! Voi continua apoi să-ți explic cum stau lucrurile”.

(* - Vezi şi „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul”, n.r.)

Capitolul 154

Secretele ascunse în interiorul mormântului. Vindecarea în lumea de dincolo. Canalul grației divine.

1. Franciscanul priveşte prin deschizătură, băgându-şi adânc capul în ea. La început nu vede altceva decât o gaură neagră, dar treptat aceasta se lărgeşte, devenind din ce în ce mai luminoasă şi permițându-i să vadă ce se întâmplă în interior.

2. După ce priveşte o vreme, îmi spune: „O, Doamne, uimitoare lucruri îmi e dat să văd! Mă aflu în camera unui savant! Într-un colț se află o bibliotecă imensă, înțesată de volume prăfuite, iar într-un alt colț se află un pat pe care stă întinsă o femeie complet goală, aflată într-o poziție nu tocmai decentă. Savantul, care are o înfățişare deloc frumoasă, se îndreaptă acum către pat, spunând: «Coiba, haide să ne bucurăm de plăcerea supremă a vieții, căci nu putem vorbi cu adevărat de viață dacă nu ne bucurăm aşa cum se cuvine de ea!» începe să se dezbrace, după care - o, ce animal! - nu, nu pot să-Ți descriu ce se întâmplă! Doamne, oare nu i-aş putea trimite o ploaie rece, ca să mai răcoresc focul acestui bătrân libidinos? Şi eu care credeam că voi întâlni în interiorul mormântului un cadavru! Ce să zic?! Se pare că ne aflăm într-un muzeu al porcilor!”

3. Eu: „Detaşează-te! Lasă-l să facă ce vrea! În caz contrar, l-ai face să se mânie foarte tare, aşa că i-ai provoca mai mult rău decât bine! Astfel de animale cu fețe de oameni sunt foarte înclinate către mânie şi nu este deloc recomandabil să le tulburi poftele. De altfel, te asigur că după ce va termina cu satisfacerea lor, propria lui natură umană îi va arăta ce a semănat, silindu-l să culeagă roadele comportamentului său degradant. Aşteaptă puțin! Bucuria pe care o simte acum se va sfârşi în scurt timp, după care vei asista la cu totul alte sentimente. Priveşte!” - Aproape imediat, franciscanul spune: „O, ce destin implacabil! Desfătarea lascivă a savantului şi a grăsanei lui amante a fost înlocuită de gemete şi de durere. Amândoi blestemă şi se zvârcolesc ca viermii, strigând de durere. Ce imagine dezgustătoare! Doamne, dacă nu aş avea de-a face cu doi porci la fel de mizerabili, aproape că Te-aş ruga să ai milă de ei, curmându-le suferința. În cazul de față, pur şi simplu nu pot face însă aşa ceva! Cei doi merită să afle pe pielea lor care sunt consecințele viciului!”

4. Miklos: „Prietene, lasă-mă şi pe mine să văd!” - Franciscanul: „Chiar te rog!” - Miklos priveşte şi el prin deschizătură, spunând: „Ah, ce imagine şocantă! Este într-adevăr teribil! O, Doamne, aceste suflete par să sufere cumplit. Nu am putea face nimic pentru ele?”

5. Eu: „Deocamdată, nu! Pentru a ajuta astfel de suflete osificate, trebuie să te comporți lipsit de delicatețe, căci simpla tragere de mânecă nu are nici un efect asupra acestor spirite materialiste. Eu unul am multă răbdare față de astfel de suflete indolente, dar când toate avertismentele Mele blânde se dovedesc în zadar, sunt nevoit să le trimit altele, mai severe. Abia după ce simt plenar durerea devin ele ceva mai receptive, întorcându-se către interior şi căutând acolo principii şi un mod de viață ceva mai înalte. De aceea, le vom lăsa o vreme să se bucure de această durere, care nu reprezintă altceva decât consecința desfătărilor lor anterioare!”

6. Miklos: „Dar, Doamne, mi-e imposibil să mai privesc! Țipetele lor sunt înfiorătoare, şi văd că au început să îşi sfâşie carnea de pe ei, de disperare. Aoleu, şi ce blesteme cumplite proferează. Imaginea este într-adevăr teribilă! Doamne, astfel de imagini se ascund sub toate mormintele din această sală!?”

7. Eu: „Unele sunt chiar mai teribile decât cele pe care le vedeți în cazul de față, dar există şi altele mult mai blânde. Cât timp s-au aflat pe pământ, nici unuia din aceste suflete nu i-a lipsit pe deplin lumina spirituală. Dat fiind însă că nu au folosit această lumină spirituală pentru a-şi trezi inimile, ci doar pentru a-şi alimenta orgoliul, simțurile depravate şi furia interioară, ele sunt nevoite să stea o vreme în acest muzeu, pentru a fi complet transformate prin focul alchimic. Dacă o operație delicată nu are efect asupra unui bolnav, el trebuie tratat printr-o operație mai severă, în caz contrar,

el nu ar putea fi vindecat (mântuit) vreodată. Să mergem însă mai departe şi să trecem la un alt mormânt!"

8. Contele Bathianyi intervine şi el: „Doamne, Tată preasfânt şi preabun, în cazul de faţă avem de-a face cu un mausoleu foarte bogat decorat, pe care se află următoarea inscripţie misterioasă:

9. «Dumnezeu, libertate, beatitudine! Om, câine ţinut în lanţ, suferinţă, moarte! Omul, acest animal parazit care trăieşte în veşmântul sfinţeniei lui Dumnezeu, ar trebui să-L iubească pe Cel Preaînalt la fel cum iubeşte puricele trupul uman! Lui Dumnezeu nu-i place însă această senzaţie, aşa că nu încetează să ucidă paraziţii umani. Ce om cunoaşte iubirea puricelui faţă de trupul său? Cu cât trupul său este invadat mai mult de purici, cu atât mai mare este iubirea acestora faţă de el. Dar omul măreţ şi înţelept nu este încântat de această iubire, aşa că face tot ce îi stă în puteri pentru a scăpa de paraziţi! Exact la fel procedează şi Divinitatea! Ea nu suportă iubirea paraziţilor umani şi încearcă tot timpul să scape de ei şi de iubirea lor umană. Dacă iubirea paraziţilor umani reprezintă o asemenea oroare pentru Ea, Ea nu ar fi trebuit să îi creeze pe aceştia de la bun început! Deşi paraziţii au o mărime microscopică prin comparaţie cu măreţia infinită a lui Dumnezeu, ei sunt totuşi înzestraţi cu o mare sensibilitate, percepând dureros respingerea lor de către sfinţenia divină, direct proporţional cu omnipotenţa copleşitoare a lui Dumnezeu, care poate face orice doreşte cu sărmana creatură numită om! De aceea, preamărită Divinitate, fie-Ţi milă de paraziţii pe care i-ai creat, anihilându-i pentru totdeauna!»

10. Ce epitaf curios şi pervers! Mă întreb sincer cui poate să-i aparţină acest mormânt".

11. Eu: „Dragul Meu Ludwig, îţi pot satisface fără probleme această curiozitate. Du-te şi caută în partea laterală a mausoleului, unde vei găsi o deschizătură similară cu cea de dinainte. Priveşte în interiorul ei şi vei afla ceea ce te interesează!" - Contele Ludwig Bathianyi face ce i-am spus, după care exclamă uimit la culme de ceea ce vede: „O, n-am mai văzut aşa ceva! Mă aflu în faţa unei maimuţe păroase şi jegoase, împodobită însă cu pene de păun, care se plimbă de-a lungul unui hol, ducându-şi adeseori mâna la nas şi la sprâncene, pe care şi le freacă cu o mină oarecum filozofică. Nu departe de ea se află alte şapte sau opt maimuţe, probabil de sex femeiesc, care se hârjonesc pe un pat, şoptindu-şi ceva la ureche. Maimuţa cea mare spune acum, cu o voce cavernoasă: „Da, da, ruşii nu se vor înţelege niciodată cu turcii. Boemienii îi ţin deja sub călcâi. După ei vor urma englezii şi francezii, care le vor arăta ruşilor cât de departe este Siberia de Europa! Iar draga mea Austrie va sfârşi prin a deveni covorul de sub picioarele tuturor, fiind nevoită să danseze în ritmul impus de celelalte naţiuni. Ha, ha, ha, lucrurile se desfăşoară exact aşa cum le-am planificat! Germani nenorociţi, slavi idioţi, maimuţe latine şi boi unguri! Englezii, francezii şi turcii vă vor călca în picioare! Aşa vă trebuie, căci aţi făcut tot ce v-a stat în puteri pentru a vă atrage acest destin! O, proşti incurabili! Când aţi avut posibilitatea, nu aţi reuşit să ajungeţi la un consens parlamentar. Acum veţi fi nevoiţi să vă uniţi, sub povara sărăciei şi a disperării! Vă binemeritaţi destinul, netoţi latini, slavi, germani şi unguri! Ha, ha, ha! Acum, lucrurile acestea nu mă mai privesc, căci nimeni nu mai ţine cont de părerea mea, dar asta nu mă împiedică să mă bucur de faptul că lucrurile se petrec exact aşa cum le-am anticipat pe vremea când mă aflam în lumea exterioară!"

12. Contele continuă: „Ah, Doamne, Tată preasfânt şi preabun, sper că lucrurile în lumea exterioară nu se petrec aşa cum le descrie această maimuţă! Spune-ne, are dreptate sau nu?" - Eu: „Orice este posibil în lumea exterioară, în funcţie de comportamentul oamenilor - dacă aceştia merg pe căile trasate de Mine sau preferă să aibă încredere în judecata lor. Dar mai bine ascultă mai departe ce spune această maimuţă!"

13. Contele este numai ochi şi urechi. După ce îşi clăteşte gâtul, maimuţa continuă: „Dar unde a dispărut atâta vreme Malla a mea? A, uite-o că vine! Probabil că aduce cu ea veşti din lumea exterioară, ca de obicei!" (Malla intră în cameră) – „Te salut! Ei, ce se mai aude din lumea exterioară?"

14. Malla, care nu diferă nici ea prea mult de o maimuţă, spune: „Greu de spus, dragul meu Mallwit; confuzia domneşte pretutindeni, căci nimeni nu mai ştie cum să amestece mirodeniile supei! Parlamentarii austrieci îşi pun la cale scăparea în cazul în care se va dovedi că au pus prea multă sare în supă, încurcând toate borcanele. Nu asta doreai să auzi, dragul meu Mallwit?"- Mallwit râde fericit.

15. Malla continuă: „Cei bogaţi urmează să plătească taxe foarte mari, aşa că încep deja să se agite. Clerul nu mai încetează să asalteze guvernul cu cererile sale, iar oamenii de la ţară nici nu doresc să audă de o mărire a impozitelor. Artiştii şi meseriaşii sunt cuprinşi de disperare. Armata

doreşte bani, dar aceştia nu vin de nicăieri. Ah, ce amuzant! Papa continuă să sufere de boala sa venerică şi a chemat doctori din Napoli, din Spania şi din Austria, dar nici unul nu reuşeşte să îl vindece. Se pare că o să dea ortul popii! Ha, ha, ha!"

16. Maimuța Mallwit: „Perfect! Totul se desfăşoară conform planului! - Cu papa însă nu-i de glumă! Ce uşor le-ar fi fost oamenilor în 1848 dacă ar fi încercat să se înțeleagă unii cu alții. Ca de obicei însă, au preferat să îşi scoată reciproc ochii! De aceea, îşi merită destinul! - Acum, adu-mi ceva de mâncare, căci sunt lihnit, la fel ca şi fiicele noastre de pe canapea".

17. Contele continuă: „Acum, maimuța Malla se îndreaptă către Mallwit! Mă întreb ce or avea în meniu! Ah, ține în mână un coş, în care se află - n-o să credeți niciodată - nişte părți intime feminine pe jumătate fierte, presărate cu alte câteva, masculine! Mallwit se aruncă cu nesaț asupra coşului cu mâncare, luându-şi bucățile cele mai suculente şi lăsându-le doar pe cele mai mici. Malla şi fiicele ei consumă apoi organele masculine! Ah, să-nnebuneşti! Şi cu câtă lăcomie înghit totul! - «Slavă cerului, spune Mallwit, am mâncat pe săturate! Stridiile au fost de cea mai bună calitate! Mici melcii marinați nu sunt răi, dar stomacul meu este prea delicat pentru ei. Acum, poți să ieşi din nou, ca să te mai amuzi puțin!»"

18. Malla: „Dragă Mallwit, nu cred că este prea recomandabil, căci bântuie prin zonă tot felul de animale de pradă, ca şi cum s-ar fi descătuşat întregul iad. Nu-i văd bine pe cei care le vor cădea în gheare! De aceea, prefer să rămân acasă. Nu-i bine să te-aventurezi în exterior atunci când iadul pleacă la vânătoare!" Mallwit: „Vai nouă, vai nouă! Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că lumea exterioară are de ce să se bucure, căci va fi scăldată din nou în sânge! - Simt însă un miros neplăcut care vine din acea gură de ventilație. Du-te, te rog, şi vezi ce se întâmplă". - Malla: „Ei, ce-ai vrea să se întâmple? Este doar un mic vânticel venit din iad! Of, ar trebui să astupăm cumva acea gaură!" - După care, Malla se duce şi îndeasă nişte zdrențe murdare în gaura cu pricina, încercând în zadar să o astupe.

19. Contele continuă: „Doamne, ce-ar fi dacă le-am spune câteva cuvinte prin acea gaură?"

20. Eu: „Este încă prea devreme pentru aceste suflete decăzute! Deocamdată, teama lor de vânătoarea imaginară a iadului este cel mai bun remediu pentru ele. Nu te lăsa amăgit de aparenta lor invocare a lui Dumnezeu, şi nici de aşa-zisa lor corectitudine politică. Îți poți da cu uşurință seama ce fel de spirite sunt acestea văzând cu ce preferă să se hrănească. Cât despre lipsa lor de umanism, aceasta rezultă explicit din forma pe care o au. De aceea, tot ce putem face în etapa actuală este să le lăsăm să se maturizeze, căci în clipa de față se află în stadiul de fructe necoapte.

21. Deşi, la prima vedere pare deprimant, vă asigur că acest muzeu reprezintă un act de grație excepțională din partea Mea, întrucât le permite acestor suflete complet distruse să revină la viață şi la lumină, la fel ca plantele ținute într-o seră. Toată această colecție de artă, care se bucură de o grație cu totul specială din partea Mea, îşi are propriii ei paznici şi ghizi, care dispun de înțelepciunea necesară pentru a ajuta aceste suflete să iasă la liman la momentul potrivit, căci sunt nişte grădinari foarte buni. De aceea, puteți fi siguri că plantele care li s-au dat în grijă vor ajunge la maturitate şi vor da roade coapte, atunci când le va veni vremea.

22. De aceea, vă propun să părăsim acum acest loc şi să ne îndreptăm către acel mare mausoleu artistic, în spatele căruia s-au adunat deja majoritatea celorlalți oaspeți ai noştri. Acolo veți înțelege şi mai bine de ce am numit acest loc muzeul casei lui Robert Blum şi de ce este situat el sub acoperişul casei acestuia.

23. Pe vremea când M-am aflat pe pământ, le-am spus odată fraților Mei: «Mai am încă multe să vă spun, dar la ora actuală nu le-ați putea înțelege. Când va sosi însă duhul adevărului, acesta vă va conduce către întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu, ascunsă de ochii lumii exterioare!» - La fel se petrec lucrurile şi în cazul de fată. V-am explicat anumite lucruri, dar nu vi le pot arăta chiar pe toate. Când va sosi însă duhul adevărului, acesta vă va trezi pe deplin spiritul, iar voi veți înțelege toate lucrurile care vi se par încă nelămurite şi inexplicabile. Haideți mai bine să ne grăbim către locul în care s-au adunat ceilalți frați ai noştri şi în care o mare lumină se va aprinde în sufletele voastre! Nu uitați că marii vulturi se adună întotdeauna în jurul marilor cadavre".

Capitolul 155

Marele mausoleu in formă de piramidă. Cuvintele vii şi dătătoare de viața ale Domnului referitoare la spirit, suflet şi corp.

Adevărata înviere a trupului

1. Ajungem acolo în câteva momente. Ceilalți oaspeți, conduşi de apostoli şi de patriarhii din vechime, ne fac loc cu multă deferentă. Ne îndreptăm către imensul mausoleu, care seamănă cu una din marile piramide ale Egiptului.

2. În vârful monumentului se află o sferă aurie uriaşă. Fiecare din treptele piramidei este încercuită de un inel auriu, pe care sunt gravate tot felul de inscripții. Piramida are o singură intrare, în partea de nord, care permite accesul în interior. La câțiva metri sub intrare, de o parte şi de alta a acesteia, există două cărări laterale, iar ceva mai în spate, o scară care conduce în interiorul monumentului, dar şi o alta care conduce către partea de sus a acestuia. Deşi piramida pare să fie construită din pietre grele, opace, prin care lumina nu poate penetra în interiorul giganticei construcții, numeroasele camere din care este alcătuită aceasta sunt suficient de bine luminate pentru a putea vedea ce se petrece în ele.

3. Franciscanul Ciprian, curios la culme, Mă întreabă: „O, Doamne, Tată preabun, ce înseamnă această construcție? Cu siguranță, o piramidă atât de impunătoare trebuie să aibă o semnificație pe măsură!” - Eu îi răspund: „Dragul Meu prieten, ai puțină răbdare, căci nici un pădurar nu poate doborî un copac de dimensiunea acestuia dintr-o singură lovitură de secure! Cândva, a existat într-adevăr pe pământ un rege păgân pe nume Alexandru, care a desfăcut celebrul nod gordian cu o singură lovitură de spadă. În această lume noi nu obişnuim însă să desfacem nodurile în această manieră barbară, căci ne aflăm în împărăția pură a spiritelor, în care numai timpul şi răbdarea rezolvă lucrurile în maniera corectă! De aceea, ai puțintică răbdare, dragul Meu prieten Ciprian!”

4. Franciscanul se simte complet satisfăcut de răspunsul Meu, spunându-Mi: „Ai perfectă dreptate, dragă Tată! Ne aflăm aici în plină eternitate, aşa că dispunem de suficient timp pentru a desface orice nod dorim. De altfel, ce rost ar avea să aflăm toate profunzimile înțelepciunii divine dintr-o singură lovitură, iar apoi să ne plictisim de moarte, o întreagă eternitate!” - Contele îi dă replica: „Prietene, am impresia că iar o iei pe panta sarcasmelor! Eu te avertizez: ai grijă, căci pământul pe care păşeşti este sfânt! De aceea, renunță la aceste ironii”.

5. Eu: „Nu vă mai certați! În linii mari ai dreptate, frate Ludwig, dar nici observațiile lui Ciprian nu sunt întru totul lipsite de miez. De altfel, avem treburi mult mai importante de rezolvat în cazul de față. Mai bine trimite-l pe amicul tău Ciprian la Robert, cu rugămintea să vină până la Mine, împreună cu soția sa! Căci rolul său în rezolvarea acestei enigme este fundamental”.

6. Ciprian se înclină până la pământ în fața Mea şi se grăbeşte să îl cheme pe Robert. Acesta vine imediat, însoțit de Helena, şi Mă întreabă care este voința Mea.

7. Îi spun: „Dragul Meu prieten, frate şi fiu, Robert! După cum vezi, acest muzeu face parte integrantă din casa ta. De aceea, doresc să îi acorzi un loc special în inima ta. Ai făcut deja foarte multe lucruri până acum şi ai obținut realizări impresionante, făcându-Mă să fiu foarte mulțumit de tine. Spiritul tău se află în armonie cu marea Mea ordine divină, dar sunt momente când îi lipseşte încă fermitatea, lucru firesc de altfel, căci trupul tău nu s-a descompus încă definitiv. Locul în care ne aflăm este prilejul ideal pentru ca sufletul tău să capete o fermitate desăvârşită. Mai întâi trebuie să înțelegi însă anumite lucruri!

8. Ascultă, corpul oricărui om este un veritabil furnal în care se confruntă milioane de pasiuni infernale, a căror combinație îi dau o anumită formă, supusă judecății. Cred că ai auzit vorbindu-se nu o dată despre învierea morților şi a celor vii, precum şi despre învierea trupului, ca să nu mai vorbim de aşa-numita Zi a Judecății de Apoi, în care toți cei aflați în morminte vor fi înviați de Mine, fie la viața eternă, fie la moartea eternă, în funcție de faptele lor.

9. Ascultă: acesta este locul ideal în care îți pot revela aceste secrete, în conformitate cu natura şi constituția ta, iar apoi, prin tine, inclusiv celor care au venit în această lume a spiritelor în numele aceleiaşi cauze, căutându-şi adăpost în casa ta, dat fiind că încă din perioada când au trăit pe pământ s-au aflat mai mult sau mai puțin în sfera ta de influență, prin gândurile, atitudinile, cuvintele şi dorințele lor, şi implicit prin faptele lor.

10. Tu eşti primul din acest lot pe care l-am primit în această casă, asumându-Mi personal progresul tău viitor. De aceea, tu eşti şi primul care trebuie să treacă prin această încercare, astfel încât lecția astfel învățată să poată fi înțeleasă de toți ceilalți.

11. Aşa cum îți spuneam mai devreme, sufletul tău nu are încă o consistență suficient de fermă. Cum poate fi obținută însă această consistență? Îți răspund Eu. Voi, ceilalți, ciuliți la rândul vostru urechile, căci este important!

12. Dat fiind că Eu, în calitatea Mea de Domn al vieții eterne, cu formă şi asemănare umană, v-am precedat în toate, punând bazele unei căi drepte şi indestructibile, voi trebuie să Mă urmați mergând pe aceasta, căci este singura voastră şansă să dobândiți viața eternă!

13. Aşa cum ştiți, Eu nu M-am înălțat doar în sufletul şi în spiritul Meu, ci şi trupeşte. Acest lucru este foarte important de înțeles, căci sufletul şi Spiritul Meu divin primordial nu mai aveau nevoie de vreo înviere, dat fiind că Dumnezeu nu poate muri vreodată. Aşa cum Eu M-am ridicat fizic din mormânt, ca un cuceritor etern asupra morții, la fel trebuie să procedați şi voi. Nici un spirit nu Mă poate vedea pe Mine, Dumnezeul perfect şi viu, supraviețuind acestei încercări, dacă nu este înviat şi purificat, şi dacă nu şi-a transcens trupul fizic. Acesta se află însă sub povara judecății, care trebuie mai întâi îndepărtată; în caz contrar, trupul nu va putea asigura niciodată consistența necesară sufletului.

14. Toate aceste morminte poartă în ele chiar trupurile voastre, izolate de milioanele de elemente constituente aflate sub povara judecății, din care au fost alcătuite. În realitate, ființele pe care le-ați descoperit sub mormintele anterioare nu erau decât manifestări ale diverselor dorințe, pofte şi pasiuni pe care le-ați găzduit de-a lungul timpului în trupul vostru, ca particule supuse judecății din care era alcătuit acesta. Toate aceste manifestări trebuie acum purificate, astfel încât agregatul alcătuit din ele să poată deveni o temelie fermă şi vie a sufletelor voastre.

15. Aşa cum Eu Mi-am trezit trupul prin propria Mea autoritate şi putere personală, la fel trebuie să procedați şi voi. De aceea, trebuie să vă asumați cu toții această sarcină extrem de importantă, prin puterea spiritului Meu cu care sunteți învestiți, pentru a aduce aceste dorințe inferioare pe care le-ați nutrit la perfecțiune. Căci nimeni nu poate fi cu adevărat copilul Meu dacă nu este la fel de perfect ca şi Mine şi dacă nu este capabil să facă tot ce pot face Eu!

16. Robert, văd că ai făcut ochii mari cât cepele, întrebându-Mă în inima ta: «Doamne, ce vrei să spui cu asta, şi cum voi putea realiza eu o sarcină atât de măreață?» - Ai puțină răbdare, şi vei afla în cel mai scurt timp cum!”

Capitolul 156

Explicații referitoare la marele monument în formă de piramidă. Călătoria în lumea din adâncuri. Purgatoriul, raiul şi paradisul.

1. Îmi continui astfel discursul: „Vezi această piramidă din fața noastră? Ea reprezintă inima trupului tău! Aşa cum inima reprezintă purtătoarea tuturor germenilor buni şi răi, la fel, acest monument în formă de piramidă reprezintă esența tuturor impulsurilor care au acționat vreodată în interiorul trupului tău, pe vremea când erai o creatură naturală (în carne şi oase). Haide, intră în interiorul piramidei împreună cu soția ta şi contemplă toate manifestările care îți apar în față, în profunzimile ei, pe tavan şi pe pereți.

2. După ce veți contempla toate aceste manifestări, întoarce-te şi povesteşte-le şi celorlalți cu ce te-ai confruntat, după care te voi învăța ce trebuie să faci în continuare. Important este să nu cedezi vreunui impuls întâlnit în cale! Dacă te cuprinde vreo nostalgie sau vreo poftă din cauza celor văzute în interiorul piramidei, priveşte-o pe Helena a ta, iar ea va şti să te ferească de ispită!

3. Haide, începe-ți cu curaj şi cu fruntea sus călătoria în lumea din adâncuri, căci grația şi iubirea Mea te vor însoți în permanență! Nu uita că însuşi sufletul Meu a fost nevoit să coboare în lumea subterană înainte de a învia din morți, eliberând toate impulsurile care mai tânjeau acolo să fie eliberate din trupul Meu”.

4. Închinându-se adânc în fața Mea, Robert îşi începe imediat călătoria.

5. Franciscanul nu se poate abține şi Mă întreabă dacă nu i-ar putea însoți pe cei doi, dar Eu îi spun: „Dragul Meu, când te vei mai maturiza, vei putea face acelaşi lucru, chiar dacă nu exact în

aceeaşi manieră ca şi Robert, căci natura ta este diferită de a lui. Metoda pare identică, dar nu este. Ea depinde în principal de impresia predominantă pe care i-a imprimat-o sufletul trupului său. De aceea, aşteaptă cu răbdare întoarcerea lui Robert, care ne va povesti ce s-a întâmplat în adâncuri! În acest fel, vei înțelege într-o oarecare măsură cum va fi propria ta coborâre în lumea din adâncuri”.

6. Franciscanul: „Doamne, trebuie oare să înțelegem că lumea din adâncuri este un fel de anticameră a iadului, un fel de purgatoriu, ca să spun aşa?” Eu: „Da, ceva de genul acesta, dar complet diferit de imaginea pe care o are biserica romano-catolică despre el”.

7. Franciscanul: „În acest caz, trebuie să înțeleg că nimeni nu poate ajunge direct în rai, aşa cum se spune?” - Eu: „Lucrurile nu sunt atât de uşoare cum par, dragul Meu. Dacă Eu însumi am fost nevoit să cobor în lumea din adâncuri, deşi sunt Domnul vieții, este evident că fiecare din copilaşii Mei trebuie să facă acelaşi lucru! Nu uita că un fruct trebuie să fie copt înainte de a putea fi consumat! Copiii ignoranți şi lipsiți de minte cred că o cireaşă este coaptă dacă s-a înroşit puțin, dar un grădinar cu experiență ştie mult mai bine care este adevărata culoare a fructelor coapte. După cum îți poți da seama din această parabolă, nimeni nu poate ajunge direct în rai, ceea ce nu înseamnă că paradisul spiritual în care vă aflați la ora actuală nu este cât se poate de real. Adu-ți aminte ce i-am spus tâlharului de pe cruce care şi-a manifestat credința în Mine: «Chiar astăzi te vei afla împreună cu Mine în paradis!» - Dar îți propun să păstrăm tăcerea, căci Robert este pe punctul de a se întoarce”.

8. După aceste cuvinte, franciscanul doreşte să mai adauge ceva, dar generalul, aflat chiar lângă el, împreună cu Dismas şi cu Thomas cel transfigurat, se grăbeşte să-şi pună palma lată deasupra gurii acestuia, spunându-i scurt: „Domnul, Dumnezeul şi Părintele nostru ne-a poruncit să păstrăm tăcerea, ceea ce înseamnă că trebuie să ne ținem gura! Ai înțeles?”

9. Eu: „Hei, lasă-l în pace, prietene Mathia! În cazul de față, nu putem vorbi de o lege divină! Dacă Ciprian doreşte să vorbească, ar trebui să-l lăsăm să o facă!” - Franciscanul: „Nici vorbă! Nu mai doresc să spun nimic, deşi ceva mai devreme mă cam mânca limba! Iată, Robert tocmai se întoarce din interiorul piramidei, aşa că aştept cu nerăbdarea unui copil povestea pe care ne-o va spune. Din câte remarc, fața lui nu are tocmai o expresie de fericire, ca să nu mai vorbim de cea a tovarăşei sale de viață! Se pare că toată povestea nu prea le-a picat bine. Dar acum, tăcere!”

Capitolul 157

Povestea lui Robert despre călătoria în lumea din adâncuri. Inscripțiile sfinte de pe treptele piramidei. O doctrină foarte importantă: cea a mântuirii. Efectul ei asupra lui Robert.

1. Chiar în acest moment, Robert se îndreaptă către Mine, însoțit de soția lui, şi îmi spune: „O, Doamne, Tată preasfânt şi preabun al tuturor oamenilor şi îngerilor! Ceea ce am văzut acolo a fost îngrozitor, absolut îngrozitor! Dacă interiorul acestei piramide ar fi fost doar de zece ori mai mare decât grajdurile egeene, ar fi fost uşor de curățat. Din păcate, acest cufăr cu păcate depăşeşte de câteva milioane de ori grajdurile egeene, mai ales la baza piramidei! Mă tem că toate acele gunoaie nu ar putea fi curățate nici dacă am lăsa toate râurile de pe pământ să treacă prin interiorul piramidei. În regiunea superioară a acesteia apar mii de imagini deşucheate care s-au derulat într-adevăr în viața mea pe pământ. Camerele de jos sunt pline însă cu asemenea dejecții indescriptibile încât nici chiar eu nu mi-aş fi imaginat vreodată ce s-a ascuns atâta vreme în mine! Ca să nu mai vorbim de mirosul pestilențial! O, vai mie, cine mă va putea ajuta vreodată să curăț acest grajd mizerabil?”

2. Eu: „Dragul Meu prieten Robert! Nici o sarcină nu este imposibilă dacă dispui de instrumentele corecte pentru a o duce la bun sfârşit. Ce-i drept, avem cu toții nevoie de răbdare şi de o viziune corectă asupra lucrurilor. Gândeşte-te cât de vastă este marea creație şi cum a înflorit ea de la o sămânță minusculă până la stadiul de față, ca să nu mai vorbim de ceea ce va urma. Totul a început de la o sumă de particule infinitezimale, organice şi anorganice, din care s-a dezvoltat în timp această ordine fenomenală. Gândeşte-te apoi la coordonarea, susținerea şi ghidarea necesare pentru ca ea să evolueze corect către scopul ei suprem. Şi totuşi, acest imens edificiu al creației se află astăzi într-o ordine superbă, nici un atom neputând scăpa de destinul care îi este prestabilit! Prin comparație, grajdurile tale egeene nu au cum să fie mai greu de curățat. Aşa cum îți spuneam însă, avem cu toții nevoie de foarte multă răbdare şi de o viziune corectă!

3. Ca să înţelegi mai bine în ce constă această viziune, du-te la treptele exterioare ale piramidei, înconjurate de acele inele aurii, şi citeşte cu voce tare ce scrie pe ele! În acest fel, vei afla tot ce ai de făcut în continuare”.

4. Robert se duce şi începe prin a citi inscripţia din cercul care înconjoară prima treaptă, care spune: „Veniţi la Mine, voi, toţi cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar eu vă voi uşura povara!” - Apoi continuă: „Nu cultivaţi decât iubirea! Adevăr vă spun: chiar dacă numărul păcatelor voastre ar fi la fel de mare ca şi cel al firelor de nisip de pe fundul mării, sau ca cel al firelor de iarbă de pe pământ, iubirea le va putea mătura cu uşurinţă pe toate. Şi chiar dacă ruşinea voastră în faţa lui Dumnezeu ar fi ca sângele ţapului ispăşitor, ea tot va fi albită de iubire, devenind la fel de curată ca şi lâna cea mai pură!”

5. După care continuă, citind inscripţia de pe cea de a doua treaptă: „Iubirea este viaţa, legea, ordinea, puterea, autoritatea, blândeţea, umilinţa, răbdarea - şi deci esenţa oricărei înţelepciuni! Înţelepciunea nu poate rezolva orice, căci ea nu are acces decât la o anumită cale şi nu tolerează nimic necurat. Pentru iubire orice este însă posibil, căci ea îmbrăţişează chiar şi cele mai depravate lucruri cu aceeaşi căldură ca şi pe cele pure. Iubirea poate rezolva orice problemă, pe când înţelepciunea nu se poate ocupa decât de lucrurile deja purificate de iubire”.

6. După care Robert citeşte inscripţia de pe cea de-a treia treaptă: «Întreabă-ţi inima cât de mult poate iubi; dacă îl poate iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, fără nici o altă motivaţie decât iubirea însăşi! - Întreabă-ţi inima dacă îşi poate iubi fratele, de dragul lui Dumnezeu, mai mult decât pe sine! - Întreabă-ţi inima dacă este capabilă de iubirea cea mai pură! - Dacă îl poate iubi pe Dumnezeu numai pentru că El este Dumnezeu, şi dacă îşi poate iubi fratele la fel de mult ca pe Dumnezeu, de dragul iubirii pure pentru Dumnezeu! Dacă inima ta este capabilă de toate aceste lucruri, atunci procesul de putrezire a trupului tău va lua sfârşit, şi tu vei putea sta în faţa lui Dumnezeu, a Domnului, Tatălui şi Fratelui tău, ca un spirit perfect!»

7. Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a patra treaptă: «Dumnezeu este în sine iubirea cea mai pură, primordială şi eternă, iar focul Său este viaţa şi înţelepciunea divină. Iubirea se naşte aşadar din Dumnezeu, fiind, la fel ca şi Acesta, viaţa şi lumina tuturor fiinţelor. Scânteile născute din furnalul iubirii pure a lui Dumnezeu sunt copiii Acestuia, originea lor fiind însăşi inima lui Dumnezeu! Şi tu eşti o asemenea scânteie! Aprinde focul iubirii din inima ta şi îl vei putea vedea în ea pe Dumnezeu!»

8. Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a cincea treaptă: «Cuvântul din inima lui Dumnezeu reprezintă atotputerea iubirii lui Dumnezeu; de aceea, cuvântul este totuna cu Fiul etern al lui Dumnezeu. În sine, Dumnezeu reprezintă cuvântul desăvârşit, generat de focul iubirii. - Şi tu eşti un cuvânt al lui Dumnezeu, generat de aceeaşi inimă divină! Conştientizează acest lucru şi devino din nou un cuvânt perfect al lui Dumnezeu! Umple-ţi inima cu iubirea divină, devenind astfel un fiu al lui Dumnezeu, şi implicit una cu El! Nu poţi ajunge însă la Dumnezeu decât prin Tatăl, a cărui esenţă este iubirea şi cuvântul divin, fiind neschimbată pentru eternitate!»

9. Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a şasea treaptă: «Hristos este singurul Intermediar între Dumnezeu şi natura omului. Prin moartea trupului Său şi prin vărsarea sângelui Său, El a pavat calea către înviere şi către întoarcerea la Dumnezeu a oricărui trup, care reprezintă păcatul primordial al lui Satan! Hristos este în sine iubirea esenţială a lui Dumnezeu, şi deci esenţa cuvântului care s-a făcut trup; implicit, El este trupul oricărui trup şi sângele oricărui sânge. Acest trup a preluat în mod voluntar asupra lui întregul păcat al lumii, purificându-l în faţa lui Dumnezeu prin sângele Său sfânt. - Participă şi tu la această mare operă de mântuire în faţa lui Dumnezeu prin trupul şi sângele lui Hristos, şi astfel te vei putea prezenta pur în faţa lui Dumnezeu. Căci nici o fiinţă şi nici un obiect nu se pot purifica prin ele însele, ci numai prin meritele lui Hristos, care reprezintă graţia şi compasiunea supremă a lui Dumnezeu. Singur, tu nu poţi face nimic, dar Hristos poate face orice!»

10. Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a şaptea treaptă: «Locuinţa ta pământească este plină de gunoaie? Cine o poate curăţa? Cine este singurul care are această autoritate şi această putere? Ascultă: Hristos este una cu Tatăl de la începuturile eternităţii. În Hristos se află întreaga plenitudine a Divinităţii în aspectul Ei trupesc (imanent). Această plenitudine este totuna cu Tatăl sau cu iubirea divină cea mai pură. Apropie-te de El prin iubirea ta, iar El îţi va curăţa şi îţi va trezi trupul, la fel cum a procedat cu trupul lui Hristos, pe care l-a purtat în sine».

11. Robert continuă, citind inscripția de pe cea de-a opta treaptă: «Ești şocat de multitudinea de spirite rele care ți-au guvernat trupul şi sângele pe pământ, întrebând, la fel ca Pavel: *'Cine mă va mântui de trupul meu şi cine mă va elibera din cătuşele morții?'* Ascultă: Hristos a fost ucis, dar s-a ridicat din morți şi trăieşte ca Domn al eternității! Dacă El ar fi rămas prizonier al morții, moartea ta ar fi fost eternă, dar întrucât El s-a ridicat din morți, după cum poți vedea tu însuți, a devenit imposibil ca cineva să rămână de-a pururi în mormânt. - Aşa cum moartea a prevalat asupra oricărui trup datorită şarpelui, viața a ajuns să prevaleze asupra tuturor trupurilor umane de pe pământ datorită Omului-Dumnezeu. S-a născut astfel o nouă judecată, care nu mai ține cont de cea veche, a cărei esență centrală era moartea şi pe care a anihilat-o prin învierea Celui Unic. Esența acestei noi judecăți este tot moartea, dar nu moartea care conduce la moarte, ci moartea care conduce la viață! - Dăruieşte-te iubirii prin iubirea ta, astfel încât această nouă judecată a trupului tău să devină o viață nouă, prin opera Celui Unic. Te afli acum chiar lângă izvor; bea aşadar din plenitudinea apei vii!»

12. Robert continuă, citind inscripția de pe cea de-a noua treaptă: «În sine, desfrâul nu înseamnă altceva decât iubire egoistă de sine! Cine se simte atras într-o asemenea măsură de iubirea față de o femeie încât uită de cea datorată lui Dumnezeu şi aproapelui său, care devine pentru el o povară, nu face altceva decât să se iubească pe sine, reflectându-se în natura femeii! De aceea, ai grijă să nu cazi în această capcană, lăsându-te atras - dincolo de măsura justă - de formele atrăgătoare ale unei femei. În caz contrar, vei cădea sub incidența slăbiciunii ei, în loc să o înalți tu pe ea prin puterea ta, până la nivelul tău, astfel încât să devină una cu tine! Iubeşte femeia la fel cum îți iubeşti un membru al corpului, astfel încât aceasta să devină una cu tine! Dar mai presus de orice, iubeşte-L pe Dumnezeu, căci numai această iubire te poate ajuta să te naşti a doua oară, ca cetățean liber al cerului Său cel mai pur, pentru totdeauna, împreună cu soția ta (care a devenit una cu tine!)

13. Robert continuă, citind inscripția de pe cea de-a zecea treaptă: «Caută, caută, caută, şi învață să fii smerit, astfel încât să nu devii îngâmfat atunci când vei atinge starea de măreție spirituală! - Ia exemplu de la blândețea, delicatețea şi bunătatea Domnului! El este Domnul eternității; tot ce conține spațiul infinit este propria Sa lucrare. Puterea Lui este atât de mare încât la cea mai mică respirație a gurii Sale, toate lucrările din spațiul infinit s-ar scufunda înapoi în nimicnicia din care au ieşit. Cu toate acestea, El stă în mijlocul copilaşilor Lui, modest şi smerit, ca şi cum ar fi cel mai neînsemnat dintre ei. El îi iubeşte pe toți şi veghează asupra lor ca şi cum nu ar mai avea în grijă nici o altă ființă din spațiul infinit, deşi acesta este plin cu nenumărate ființe de o puritate absolută, pline de înțelepciune şi de iubire! - De aceea, caută, caută, caută, şi urmăreşte să rămâi întotdeauna cel mai mic între toți!»

14. Ajuns la această ultimă treaptă, Robert se simte atât de copleşit de iubire față de Mine încât începe să plângă în hohote. După ce se uită o vreme când la Mine, când la ultima inscripție, iar din când în când şi la soția lui, el spune cu un lung oftat: „O, inscripție sfântă! Cât de simple sunt cuvintele tale, complet lipsite de orice prefăcătorie, dar inscripționate în aurul cel mai pur - şi la fel de adevărate ca şi Cel ale cărui degete atotputernice te-au înscris pe această tăbliță din aur. - O, Doamne! Abia acum pot spune că încep să înțeleg ce înseamnă adevărata iubire față de Tine. Simultan, îmi dau seama că până acum Te-am iubit incorect! Dar, dintr-o dată, lucrurile s-au schimbat ca prin minune! Inima mea nu mai cunoaşte alt Domn decât pe Tine - viața mea! - Iubire eternă şi invincibilă! Nu mă mai pot raporta la Tine decât prin iubire, mai multă iubire, şi mai multă iubire! O, Tată şi Doamne Dumnezeul meu, Iisuse!!

15. Atunci când mi-ai dat-o pe frumoasa Helena de soție, inima mea a simțit mai degrabă un fel de recunoştință interioară decât o iubire reală față de Tine. În infatuarea mea, am considerat că am dobândit perfecțiunea pentru simplul motiv că Ți-am ascultat câteva porunci, făcând dovada unei oarecare obediențe. O, cât de departe eram încă de adevăratul meu țel! Cât de mult îmi lipsea discernământul, de vreme ce nu-mi dădeam seama în ce măsură trebuie să Te iubesc pe Tine mai mult decât pe Helena. Dar acum totul s-a schimbat! Acum nu Te mai iubesc decât pe Tine, iar din această iubire a mea s-a născut o viață nouă! O, Tată, o, Doamne Iisuse, unica iubire a vieții mele!”

Capitolul 158

**Iubirea arzătoare a lui Robert față de Dumnezeu.
Discursul sublim al Helenei. Timiditatea ei față de Cel Preaînalt.**

Răspunsul ardent al Domnului.

1. După aceste cuvinte, Robert se aruncă practic din vârful piramidei, uitând chiar şi de frumoasa lui soție, şi aleargă către Mine, cu intenția de a se arunca la picioarele Mele şi de a-şi scoate inima din piept, pentru a Mi-o dărui. Eu îi reamintesc însă că a uitat de soția sa, Helena.

2. Emoționat, Robert îmi spune: „O, Doamne, Părinte Iisuse, cine îşi mai poate aduce aminte în prezenta Ta de altcineva decât de Tine? O iubesc pe Helena - frumoasa şi pioasa mea soție - la fel cum îmi iubesc orice alt membru al corpului meu spiritual, dar de acum înainte Tu reprezinți totul pentru mine - Dumnezeul meu, Domnul meu, Părintele meu! Ce ar însemna o lume întreagă, plină cu Helene, fără Tine? Absolut nimic! Dacă aş şti că acest lucru îți face plăcere, aş putea fi la fel de fericit fără Helena. De vreme însă ce aceasta este dorința Ta, mă voi duce să o aduc şi pe ea, conştient că reprezintă un dar primit din mâna Ta, fapt care îmi produce o bucurie infinită”.

3. Eu: „Într-adevăr, du-te şi adu-o! Căci ea ne priveşte cu tristețe, convinsă că te-a ofensat fără să vrea, de vreme ce ai părăsit-o atât de brusc!”

4. Robert se grăbeşte înapoi la Helena, căreia îi spune: „Vino, vino, scumpa mea soție. Iartă-mă dacă am uitat de tine pentru o scurtă clipă, dar acest lucru s-a datorat exclusiv iubirii mele excesive față de Domnul vieții. Totul este însă în regulă! Haide, vino cu mine la Domnul şi bucură-te!”

5. Helena: „Inima mea se închină cu iubire şi recunoştință față de Domnul şi față de tine, fericită că v-ați amintit din nou de mine! Într-adevăr, am fost puţin tulburată, convinsă că am greşit cu ceva. Acum m-am liniştit însă, căci îmi dau seama că ai fost atras de singura iubire cu adevărat pură şi autentică, care te-a îndepărtat pentru o clipă de mine, atrăgându-te în schimb către Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt! Haide, du-mă şi pe mine la El, căci El a rămas în continuare unicul Domn al inimii mele, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Haide să ne unim inimile în fața Celui care le-a umplut pentru prima dată cu iubirea Lui, astfel încât, atunci când trupul tău va fi purificat prin învierea în focul iubirii lui Dumnezeu, trupul meu să fie la rândul lui purificat, permițându-ne astfel să fim fericiți împreună ca o singură inimă, ca o singură minte, ca o singură iubire şi ca o singură ființă şi viață binecuvântată, în fața Lui”.

6. Robert aproape că se topeşte de iubire în timp ce o aduce pe Helena la Mine. Când cei doi ajung în fața Mea, ea are intenția să se prăbuşească la picioarele Mele, dar Eu o împiedic să facă acest lucru şi îi spun: „Hei, hei, scumpa Mea Helena, să înțeleg că nu Mă mai iubeşti la fel ca ceva mai devreme? Priveşte-Mă: Eu unul nu M-am schimbat deloc, căci sunt şi voi rămâne de-a pururi Acelaşi!” - Helena îmi răspunde cu un oftat: „Din punct de vedere exterior ai rămas întotdeauna neschimbat, dar inima mea te percepe acum într-o lumină nouă, infinit mai măreață şi mai sfântă! Inima mea tremură în fața măreției şi sfințeniei Tale, căci Tu eşti într-adevăr unicul Dumnezeu!”

7. Eu: „Bine, draga Mea Helena, dar acest lucru îl ştiai şi înainte, şi nu-Mi amintesc să fi avut asemenea inhibiții pioase. M-ai sărutat chiar cu întreaga ardoare a inimii tale! Aminteşte-ți şi nu te mai dovedi atât de schimbătoare, la fel cum şi Eu rămân imuabil de-a pururi, credincios propriului Meu Sine! În acest fel, această teamă absolut inutilă față de slava Divinității Mele nu va fi necesară vreodată!”

8. Helena: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun! Din păcate, acest lucru nu mai este posibil, căci atunci când un spirit Te întâlneşte pentru prima oară, sfințenia Ta are un aspect predominant uman, astfel încât inima sărmanului păcătos să poată suporta oarecum prezența Ta divină. Prin efectul de multiplicare care se produce însă datorită evenimentelor miraculoase din preajma Ta, începe să iasă la iveală enorma diferență între Tine, o, Doamne, şi sărmana creatură care a reuşit în timp şi cu ajutorul sistemului creat de Tine să evolueze liber. Mă tem că acest lucru pune capăt relației inițiale cu Tine, care semăna oarecum cu cea dintre doi oameni. La ora actuală, Divinitatea Ta străluceşte plenar în fața noastră, nedeghizată, în toată slava Ei! De aceea, este imposibil să nu fim cuprinşi de o anumită inhibiție sfântă.

9. Încă de când am intrat în primele două camere din imensa locuință a lui Robert am fost cuprinsă de uimire, minunându-mă neîncetat şi slăvindu-Te pentru imensa Ta bunătate, iubire şi înțelepciune. Mai târziu însă, când iubirea Ta ne-a escortat către acest muzeu în care natura carnală a lui Robert ne-a fost prezentată prin corespondențe şi imagini, nu am încetat să fim uimiți de tot ce se petrece, dar mai ales de semnificația sublimă a inscripțiilor de pe trepte, aşa că nu este de mirare că

simțim cu toții o stare de adorație şi venerație infinită față de Tine, o, Doamne, care nu mai lasă loc primei mele atitudini - oarecum naivă - de devoțiune în fața Ta!”

10. Eu: „Ca să fiu sincer, scuzele tale mi se par mai degrabă nişte pretexte! Eu ştiu cel mai bine ce simțiți cu toții acum, dar ştiu la fel de bine că stă scris: «De aceea, fiți perfecți, aşa cum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect!» - Cum ar putea ajunge la perfecțiune un copil care se teme de Tatăl lui mai rău decât se teme un iepure de un leu!?”

Capitolul 159

Parabola artistului şi a ucenicilor săi. Sfaturile blânde ale Domnului o ajută pe Helena să îşi regăsească iubirea miresei celeste.

1. Continui: „Ca să înțelegi mai bine, îți voi spune o parabolă. Vom vedea apoi ce impact a avut aceasta asupra ta:

2. A fost odată pe pământ un mare maestru al picturii, ale cărui picturi erau atât de perfecte încât nu le lipsea decât viața pentru a reda impecabil adevărul realității prezentate. Capodoperele maestrului i-au atras acestuia numeroşi admiratori veniți din toate părțile lumii. Printre aceştia se numărau şi câțiva ucenici care doreau să îşi perfecționeze propria artă. Acest lucru i-a făcut maestrului o mare plăcere, şi el nu a precupețit nici un efort pentru a ajuta aceste tinere talente.

3. Printre discipolii săi se numărau câțiva înzestrați cu un mare talent natural, dar care, din cauza respectului uriaş pe care i-l l purtau maestrului lor, aproape că nu îndrăzneau să ia vreodată pensula în mână, convinşi că orice efort ar face, ei nu se vor putea apropia vreodată de perfecțiunea acestuia. - În schimb, cei mai puțin talentați dintre ei se gândeau astfel: «Ştim foarte bine că arta maestrului nostru este inegalabilă şi că noi nu suntem demni nici măcar să îi aducem apa de care are nevoie pentru picturile sale; dar nu suntem dispuşi să renunțăm complet la pictură din cauza acestui respect al nostru. Dimpotrivă, vom face tot ce ne stă în puteri pentru a-i fi devotați şi pentru a învăța de la el tot ce este posibil. Cu siguranță, acest lucru îi va face o plăcere mai mare decât dacă am rămâne simpli admiratori siderați ai operelor sale. De fapt, aceasta este cea mai mare laudă pe care i-o putem aduce: nu doar să îi admirăm fără rezerve operele, ci şi să încercăm să devenim la fel de buni ca el, chiar dacă ştim din start că nu vom reuşi niciodată acest lucru». - După cum îți poți da seama, draga Mea Helena, discipolii căzuți pradă unei devoțiuni exagerate nu vor învăța aproape nimic de la maestrul lor, în timp ce cei care îşi vor cultiva pe lângă acest respect şi dorința de a învăța cât mai multe de la el, vor ajunge cu siguranță nişte artişti competenți, mai mari sau mai mici, în funcție şi de talentul lor nativ.

4. Spune-Mi: pe care din aceste două tipuri de discipoli crezi că îi va prefera maestrul - pe cei excesiv de devotați lui sau pe cei aparent mai puțin devotați, dar care îi vor perpetua mai departe arta, deopotrivă în spațiu şi în timp?

5. De fapt, pe cine ai prefera tu însăți: pe cineva atât de copleşit de frumusețea ta încât nu va avea niciodată curajul să îți mărturisească iubirea lui, sau pe cineva care se va simți atât de inspirat de această frumusețe încât îşi va aduna curajul să îți mărturisească iubirea sa? Spune-Mi, ce crezi în această privință?”

6. Helena: „O, Doamne, în mod evident, l-aş alege pe cel de-al doilea! Gata, capitulez, căci îmi dau seama de greşeala pe care am făcut-o!”

7. Eu: „În acest caz, ce ai de gând în ceea ce Mă priveşte? Intenționezi să devii la fel de prietenoasă față de Mine, aşa cum erai la scurt timp după salvarea ta din capcana morții spirituale?”

8. Helena de-abia îndrăzneşte să-Mi răspundă: „Hm, mda... Ar trebui, desigur, d-d-dar... hm, of, dacă nu ai fi atât de sfânt! Când mă gândesc că Tu eşti atotputernicul Dumnezeu, etern, preasfânt şi omniscient, iar eu nu sunt decât o scânteie minusculă născută din Tine, mă cuprinde un respect atât de mare față de Tine, iar privirea Ta sfântă mă copleşeşte atât de deplin încât simt că mă prăbuşesc într-un abis insondabil în fața Ta!

9. Tu ai într-adevăr înfățişarea unui miel inocent şi bunătatea unei mame atunci când este îmbrățişată de copilaşul ei, dar din ochii Tăi ies uneori fulgere, trăsnete şi tunete, absolut necesare pentru a-i trezi pe oameni. În astfel de clipe mă gândesc: Atotputernicul arată într-adevăr ca un om,

dar natura Lui este complet diferită! De pildă, nu-i arde niciodată de glume! Ştiu că îi iubeşte la nesfârşit pe cei dragi, dar nu la fel se comportă cu cei care îi încalcă ordinea divină!

10. Astfel de gânduri pătrund neinvitate în inima mea, aşa că nu-i de mirare că sunt cuprinsă atunci de un respect infinit față de Tine. M-aş hazarda chiar să afirm că deşi eşti însuşi Dumnezeu cel omniscient, Tu nu poți înțelege ce simte o creatură slabă atunci când se trezeşte în fața Ta. Pentru Tine este amuzant să Te afli în mijlocul miliardelor de ființe create de Tine, iubindu-le după bunul plac al sentimentelor Tale divine, dar noi, sărmanele creaturi, nu putem să-Ți răspundem la aceste sentimente fără un anumit fior ascuns, plin de respect.

11. Dacă ar fi după mine, aş prefera de o mie de ori să Te iubesc fără rezerve până la moarte, după cum se spune, dar... Există întotdeauna acest *dar!"*

12. Eu: „Măi, măi, cum ai mai dat-o la întors! Cred că de acum înainte va trebui să te iau consilierul Meu!! Ascultă, micuța mea laşă, dacă Eu aş fi incapabil să simt ceea ce simte o creatură a Mea, Mă întreb de unde s-ar naşte aceste sentimente din inima ei? Cine este cel care le-a implantat acolo? Crezi că Eu v-am creat doar pe jumătate, aşa că nu prea ştiu ce se întâmplă în inimile voastre? Mă tem că iar a ieşit la suprafață înțelepciunea ta vieneză!

13. Ascultă, la ce-ar folosi un Dumnezeu slab? Prin însăşi natura Lui, El trebuie să fie atotputernic şi înțelept mai presus de orice, căci în caz contrar ar fi pierit de mult, şi odată cu El şi voi! - Ei, ce mai ai de spus acum? Te îngrozesc la fel de mult ca mai înainte, sau ți-a mai trecut teama?"

14. Helena îmi zâmbeşte cu tandrețe, iar după o vreme îmi spune: „O, Tată ceresc infinit de bun! Eşti atât de convingător, încât în fața argumentelor Tale chiar şi cea mai speriată inimă trebuie să renunțe la teama sa! De acum înainte, Te voi iubi din nou mai presus de orice, fără nici un fel de rezervă!!"

15. Eu: „Bine, atunci vino la pieptul Meu şi abandonează-ți inima în fața Mea!" - Helena se aruncă fără nici o ezitare la pieptul Meu, acoperindu-l cu lacrimi de fericire, cu oftaturi şi cu sărutări.

Capitolul 160

Părintele Ciprian se simte ofensat de furtuna sentimentelor Helenei. O mustrare severă la adresa infatuării preoților.

1. După ce asistă o lungă perioadă la manifestarea de iubire a Helenei la pieptul Meu, părintele Ciprian se apropie de noi şi spune: „Mi se pare că această femeie vrea să pună cu totul stăpânire pe Tine! Nouă, celorlalți, nu ne mai rămâne nimic? Această soție a lui Robert este în mod clar îndrăgostită de Tine, Doamne, şi asta până peste cap. Sunt convins însă că şi alte suflete feminine din grupul nostru Te iubesc la fel de mult ca şi ea, chiar dacă nu fac atâta caz de sentimentele lor. Ştiu că Tu eşti Domnul, aşa că nu mi-aş permite niciodată să îți dau sfaturi, dar povestea asta mi se pare ciudată, căci această femeie aproape că te-a înghițit complet cu sărutările ei! Nu am văzut în viața mea o obrăznicie atât de mare! Mă tem chiar să nu ia foc de atâta iubire!"

2. Eu: „Nu cred că te-ar deranja prea tare! Constat chiar că inima ta mai cultivă încă sentimente de mânie. Ai grijă însă, căci cel care se simte ofensat de Mine nu va avea parte de o soartă prea fericită! Te avertizez: cine nu Mă va iubi la fel de mult ca Helena, aici de față, va avea un loc penibil în împărăția Mea!

3. Dacă M-ai iubi la fel de mult ca acest suflet feminin, iubirea sa nu ți s-ar părea atât de exagerată. Ea ți se pare un ghimpe în ochi numai datorită sărăciei iubirii tale față de Mine. În ceea ce Mă priveşte, îți spun: iubirea ei, atât de sufocantă, nu Mă deranjează absolut deloc, în schimb, observațiile tale nesărate au cam început să Mă plictisească!

4. Dacă maica Maria şi alte spirite feminine pline de slavă nu îşi manifestă iubirea lăuntrică aşa cum o face Helena, acest lucru se datorează exclusiv faptului că se află de mult timp în Paradis, ca ființe celeste, dar te asigur că iubirea lor interioară este la fel de intensă ca şi cea pe care Helena o manifestă în exterior! Acum ştii destule! De aceea, du-te înapoi în grupul din care ai plecat, lăsând-o pe Helena să îşi exprime liberă iubirea arzătoare pe care o simte pentru Mine de atâta timp!"

5. Franciscanul mai întârzie puțin şi îmi spune: „Doamne, sunt nevoit să plec chiar dacă şi inima mea simte aceeaşi iubire arzătoare față de Tine?"

6. Eu: „În această lume, singura măsură care decide apropierea unui spirit de Mine este iubirea sinceră! Dacă dispui de această iubire, complet dezinteresată şi necondiţionată, atunci eşti deja intim legat de Mine şi nimic nu ne-ar putea apropia mai mult. Cu cât în inima ta există însă mai multe scântei de iubire egoistă de sine, cu atât mai departe vei fi nevoit să stai faţă de Mine.

7. Ascultă, episcopii catolici ţin chiar acum diferite conclavuri pe întregul pământ, în care îşi pun la cale afacerile, cum ar fi cele financiare, legate de pământuri şi de concesiuni, urmărind să înlănţuie şi mai puternic natura umană. Singurele scopuri pe care le urmăresc sunt interesele lor egoiste. De aceea, ei se îndepărtează din ce în ce mai tare de Mine, iar întrunirile şi conclavurile lor nu vor da roade. Îţi atrag aşadar din nou atenţia: cei care se pun pe ei înşişi în faţa Mea vor fi întotdeauna ultimii în împărăţia Mea, dacă vor avea acces în ea!

8. Cine pretinde că Mă iubeşte, dar nutreşte sentimente de gelozie atunci când îmi arăt iubirea faţă de ceilalţi nu îmi este prieten şi nu se dovedeşte demn de iubirea Mea! - Cine spune: «Numai prin cutare metodă de căinţă îţi poţi asigura iubirea lui Dumnezeu şi un loc în Paradis» este un mincinos şi va ajunge direct în iad, la fel ca toţi cei de teapa lui! Căci Eu sunt Domnul şi iubesc pe oricine vreau Eu, îmi revărs graţia asupra cui vreau Eu şi confer beatitudinea oricui doresc Eu! Pe Mine nu Mă interesează statutul social şi falşii profeţi pe care plezneşte osânza, dar care încearcă în permanenţă să menţină umanitatea slabă în lanţurile sclaviei. Vai celor care îndrăznesc să se folosească de iubirea Mea faţă de umanitate, ca şi cum ar avea vreun drept să facă acest lucru! Te asigur că drepturile lor vor fi în scurt timp anihilate cu toată severitatea!

9. Ascultă, prietene Ciprian, aşa cum episcopii catolici îşi ţin chiar acum conciliile lor cu scopul de a-şi amplifica puterea pe care o au din vechime şi de a-şi spori averile şi privilegiile, fără să le pese nici un pic de prosperitatea popoarelor pe care le păstoresc, - la fel şi tu ai în tine ceva din acest spirit catolic, care te face să o invidiezi şi să tulburi iubirea scumpei Mele fiice faţă de Mine. Deocamdată nu intenţionez să-ţi interzic pe faţă să rămâi alături de Mine, întrucât ai trecut de anumite teste ale iubirii purificate faţă de Mine. De aceea, dacă poţi să rămâi, rămâi! Dar dacă invidia şi mânia nu-ţi permit acest lucru, atunci mai bine pleacă!"

10. Auzind aceste cuvinte, faţa franciscanului se lungeşte de un cot, iar el îşi spune în sinea lui: „Nu mi-aş fi imaginat niciodată că poate fi atât de sever! Doamne Dumnezeule, ce se va alege de mine dacă mă va arunca afară din această împărăţie? Ca de obicei, are perfectă dreptate: sunt preot, şi ca în cazul oricărui preot, nu există nici măcar un singur fir de păr bun care îmi creşte pe cap! Ce se va întâmpla însă dacă îmi va cere să plec? Din fericire, mi-a spus că pot să rămân dacă doresc cu adevărat acest lucru, dar mă întreb: pot eu oare să mă feresc de invidie şi de mânie? Este trist, dar trebuie să recunosc că nu pot! Această situaţie trebuie însă să se schimbe! - Domnul ne-a spus odată că trupurile şi sufletele oamenilor s-au născut din Satan, arhanghelul căzut şi supus judecăţii, mai precis dintr-una din părţile trupului acestui Prinţ al minciunii. Cu siguranţă, eu m-am născut din coarnele sale, căci în inima mea continuă să apară numai impulsuri rele! Mă tem că vor mai ieşi la iveală şi alte manifestări, direct din inima plină de răutate a lui Satan, care nu este capabilă de altceva decât de invidie, maliţie, dorinţă de dominare, aroganţă şi alte asemenea drăcovenii. O, Doamne, Te implor, alungă-l din mine pe Satan!"

11. Eu: „Bine, poţi să rămâi împreună cu Ludwig şi cu prietenul său! De asemenea, îţi recomand să asculţi şi sfaturile lui Thomas şi ale prietenului său Dismas, iar ei te vor ajuta să elimini din sufletul tău reziduurile rămase de la Satan".

12. Ciprian face ce i-am spus, cu faţa strălucind de fericire. Între timp, Eu îl chem la Mine pe Robert.

Capitolul 161

Transformarea miraculoasă a criptelor sufletului. Robert primeşte un nume celest. Îngerul Sahariel – liderul grupului.

1. După ce Robert se întoarce în grabă la Mine, plin de iubire şi fericit datorită graţiei pe care i-am arătat-o Helenei sale, pietrele funerare dispar subit, fiind înlocuite de lumini puternice, asemănătoare unor sori. Aceste sfere luminoase încep să se înalţe, plutind prin atmosferă într-o

succesiune sublimă, până când ajung să se fixeze pe tavan, unde alcătuiesc o galaxie alcătuită din stele extrem de strălucitoare.

2. După câteva minute de stupoare, în care toți cei de față se minunează la culme de cele văzute, din cer coboară în jos un spirit strălucitor. El se aşează chiar în locul în care a fost situată mai înainte marea piramidă şi ține în mâna dreaptă o robă albastră cu falduri, de culoarea cerului senin, țesută cu stele care lucesc orbitor.

3. Toți cei de față sunt atât de şocați de această apariție sublimă încât aproape că nu mai îndrăznesc să respire. Chiar şi Robert stă în fața Mea înlemnit, incapabil să mai spună ceva. Singură Helena, deşi este şi ea la fel de uimită de ceea ce se petrece, îndrăzneşte să Mă întrebe care este semnificația acestui fenomen.

4. Eu îi răspund: „Ascultă, fiica Mea, toate aceste fenomene s-au născut din trupul lui Robert! Îngerul care a apărut a transmutat fostele impulsuri negative, țesând din ele o robă pe care i-a adus-o lui Robert şi pe care o putem considera un veşmânt celest. Având în vedere că ai contribuit tu însăți decisiv la acest proces prin imensa putere a iubirii tale, care a ajutat la dizolvarea şi la purificarea trupului lui Robert, poți să te duci la înger şi să-l conduci aici, pentru a-i înmâna roba soțului tău şi pentru a-l îmbrăca cu ea! Căci acesta este adevăratul veşmânt al vieții eterne!”

5. Transfigurată de cuvintele mele, Helena să grăbeşte să ajungă la îngerul de lumină, pe care îl roagă să vină la Mine. Îngerul acceptă şi cei doi se întorc împreună. Ajuns în fața Mea, îngerul se închină până la pământ, după care îi dă haina lui Robert cu un gest foarte prietenos. Robert aproape că leşină din cauza iubirii şi devoțiunii pe care le simte. În clipa în care îngerul îi dă roba, aceasta îl îmbracă instantaneu.

6. Când îl văd îmbrăcat cu acest veşmânt al nemuririi, îl întreb: „Ei, prietene şi frate Robert-Uraniel, cum îți place acest veşmânt şi ce părere ai de această transformare?” - Robert-Uraniel: „Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Încă de pe vremea când trăiam pe pământ am sesizat că în viața omului sunt momente în care puritatea pe care o simte este atât de mare încât limba lui devine incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, ba chiar şi mintea lui se linişteşte complet. Chiar dacă doreşte să spună ceva, el nu reuşeşte să găsească vreun cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce simte. Acest lucru este cu atât mai valabil aici, în împărăția spiritelor, în care miracolele se țin lanț! De aceea, o, Doamne, iartă-mă dacă nu îmi găsesc cuvintele, căci această muțenie a mea derivă din marea iubire pe care ți-o port şi din fericirea pe care o simt. Acest eveniment sublim s-a petrecut prea brusc şi încă nu mi-am revenit din şoc. Dacă îmi vei îngădui câteva momente de relaxare, cu siguranță îmi voi reveni şi voi putea spune câteva cuvinte în legătură cu ceea ce s-a petrecut”.

7. Eu: „Foarte bine! În acest caz, du-te împreună cu acest înger, care îți va prezenta acest muzeu într-o altă lumină. Când ai terminat, întoarce-te aici şi povesteşte-le celorlalți ce ai văzut şi ce ai auzit. Ca să poți face față acestui demers, va trebui să te deplasezi însă cu o viteză spirituală, aşa cum obişnuiesc îngerii. Ai auzit adeseori pe pământ expresia «cu viteza gândului». (Mă întorc apoi către înger): Sahariel, ți-l prezint pe fratele tău Uraniel! Condu-l prin lumea miraculoasă a sufletului lui şi arată-i primul lui pământ, din care te-ai născut tu însuți! Aşa să fie!”

8. Sahariel îi spune lui Robert-Uraniel: „Vino, frate! Contemplă, învață şi închină-te în fața înțelepciunii Tatălui ceresc!” - Cei doi se ridică instantaneu şi dispar din fața celor prezenți (a grupului de spirite care au sosit împreună cu Robert în lumea spiritelor).

Capitolul 162

Helena conversează cu Domnul. Locuitorii iadului

1. Helena priveşte şi ea în jur, dar cum nu mai reuşeşte să-l vadă pe Robert, Mă întreabă în şoaptă unde o fi dispărut acesta, împreună cu îngerul.

2. La rândul Meu, o întreb cu mare blândețe dacă se teme cumva că Robert-Uraniel a dispărut de tot. Îmi răspunde: „O, Tată preasfânt! Cum aş putea crede aşa ceva, când Mă aflu la pieptul Tău sfânt? Unde ar fi putut dispărea Robert fără ca Tu să îl poți supraveghea? Mici un spirit care se află în bătaia ochilor Tăi nu s-ar putea pierde vreodată, fiind întotdeauna atras înapoi de iubirea față de Tine! Nu, mă gândeam la minunile pe care le contemplă Robert la ora actuală, la marile miracole create de

înțelepciunea, atotputerea şi măreția Ta, şi la toate lucrurile minunate pe care ni le va putea împărtăşi!"

3. Eu: „Aşa este. Între timp, ți-aş putea povesti câteva miracole chiar mai mari decât cele la care va asista Robert. Mă întreb dacă le vei crede...".

4. Helena: „O, Tată preaiubit, sunt convinsă că miracolele Tale sunt infinit mai mari decât cele pe care le pot face toți îngerii din cerurile Tale! Mă tem însă că dacă îmi vei relata anumite aspecte din istoria Divinității Tale, vor mai trece trilioane de ani până când voi putea înțelege ce îmi spui, deşi trebuie să recunosc că aş fi cât se poate de interesată să aud aceste lucruri din gura Creatorului universal.

5. Cel mai mult m-ar interesa să aflu acele lucruri pe care le-ai discutat cu discipolii Tăi după înălțarea Ta la cer, sau despre cele la care se referea sfântul evanghelist Ioan atunci când spunea: «Mai sunt încă foarte multe lucruri care ar putea fi spuse, dar care nu au putut fi înregistrate în scris, căci în oricâte tratate ar fi descrise ele, nimeni nu le-ar putea înțelege!» Am rămas extrem de nesatisfăcută atunci când am citit aceste rânduri ale apostolului Ioan. Sunt convinsă că le-ai revelat aspecte extrem de memorabile discipolilor Tăi dragi!"

6. Eu: „Foarte bine, draga Mea Helena! Pe de altă parte, trebuie să recunosc că aceste lucruri erau într-adevăr atât de profunde încât nu le-ai putea înțelege nici chiar în această lume a spiritelor. Nu va trece însă mult şi le vei putea vedea cu ochii tăi, căci ele sunt înregistrate în marea Mea bibliotecă celestă. Când vei căpăta acces la această bibliotecă, vei putea citi o Evanghelie completă, care îți va descrie tot ce s-a întâmplat în timpul prezenței Mele pe pământ, în toate detaliile! Deocamdată, pune-Mi alte întrebări!"

7. Helena: „O, Tată scump, povesteşte-mi ceva despre căderea lui Lucifer! Acesta a fost unul din multele lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată pe deplin pe vremea când am trăit pe pământ". - Eu: „Iubita Mea, Mă tem că nici această poveste nu ar putea fi digerată prea uşor de inima ta, întrucât este prea tristă. Haide, alege altceva!"

8. Helena: „O, Tată preasfânt, ce poți să-mi spui în acest caz despre iad, despre care clericii de pe pământ au mult mai multe de spus decât despre rai? Cine ajunge de fapt în iad? Există într-adevăr un astfel de loc, sau nu? Asemenea întrebări mi se par îndreptățite, căci eu însămi am fost o creatură destul de rea în lumea exterioară, atât de rea cât poate ajunge o poamă stricată vieneză! Papa cu tot clerul lui m-ar fi condamnat de o mie de ori pentru păcatele mele, fără nici o milă! Şi totuşi, în pofida răutății mele, mă aflu acum alături de Tine, într-o stare de preafericire! La fel şi ceilalți care se află acum în compania Ta sfântă, bucurându-se de viața eternă! Mulți dintre papistaşii de pe pământ i-ar fi condamnat fără nici un fel de scrupul, spunând: «Nici vorbă! Aceşti oameni sunt prea răi chiar şi pentru iad!» Şi totuşi, şi ei se află aici, în sfânta sfintelor, lăudându-Ți în inimile lor bunătatea infinită, înțelepciunea, autoritatea şi puterea! În aceste condiții, mă întreb sincer cât de rele trebuie să fie sufletele care ajung într-adevăr în iad, dacă există într-adevăr un astfel de loc!"

9. Eu: „Scumpa Mea Helena, întrebarea ta nu este deloc lipsită de miez, iar răspunsul la ea va fi unul cât se poate de interesant. Decât să lungim însă prea mult vorba, mai bine îți voi prezenta un suflet malefic, care nu mai are mult până când va ajunge în iad, ba chiar în iadul cel mai de jos. Văzând cum acționează acest om, vei înțelege perfect ce fel de spirite ajung în iad. Căci trebuie să-ți spun că există într-adevăr un iad, şi încă divizat în trei planuri, din care cel mai de jos este şi cel mai rău*. În acest fel, vei înțelege mult mai clar cine şi în ce condiții ajunge în iad. Sufletul malefic despre care ți-am vorbit va ajunge aici în cel mai scurt timp, dar nu trebuie să te temi!"

Capitolul 163

Îi trimit pe Petru şi te Pavel cu misiunea de a-l aduce la Mine pe beduinul-şef Cado. Încercarea meritorie, dar inutilă, a lui Petru de a câştiga acest spirit teribil de partea Mea

1. Îi chem la Mine pe Petru şi pe Pavel, cărora le spun: „Duceți-vă şi aduceți-mi-1 pe Cado, care a ajuns în această lume acum 40 de zile terestre. Pe de o parte, aceasta este chiar dorința lui, iar pe de altă parte, doresc să le alung din minte acestor noi frați ai noştri chiar şi cea mai mică suspiciune că Eu aş putea fi un tiran fără milă, dincolo de toată iubirea Mea. Haideți, grăbiți-vă să-l aduceți la Mine!"

2. Cei doi dispar subit şi reapar instantaneu, însoțiți de Cado. Văzând chipurile noi care au apărut subit în fața lui (singurii pe care îi vede sunt cei doi apostoli), acesta se dă un pas înapoi şi urlă: „Pe toți diavolii, ce fel de animale cu fețe de oameni mai sunt şi acestea? O, cerşetori blestemați, o să mă aduceți la sapă de lemn!”

3. Pavel îi spune: „Nu am venit să-ți cerem de pomană, căci nu avem nevoie de aşa ceva, cu atât mai mult cu cât toate comorile pământului şi ale cerului se află deja la dispoziție noastră. Avem, ce-i drept anumite probleme de rezolvat cu tine, dar acestea sunt mai degrabă în beneficiul tău decât nostru. De altfel, ți-ar folosi mai mult chiar decât toate comorii pământului la un loc. Această misiune constă în a încerca sa te salvăm de la iad şi de la moartea eternă, dacă va fi posibil. Pe pământ ai fost un diavol perfect într-o formă umană, aşa că aparții deja de drept infernului. În această lume a spiritelor, te afli doar la o mică aruncătură de băț de iadul cel mai de jos; de fapt, te afli deja în interiorul acestuia, în acord cu vibrația care te caracterizează. Dacă doreşti însă acest lucru, noi avem puterea de a te salva din acest iad. Tot ce trebuie să faci în acest scop este să ne urmezi şi să faci tot ce te vom învăța noi”.

4. Cado: „Ce!? Ce tot pălăvrăgiți acolo? Vreți să spuneți că am murit, că nu mă mai aflu pe pământ, în posesia tuturor averilor mele, a aurului şi argintului meu? O, tâlharilor, ce fericiți ați fi să puneți mâna pe câteva monede de aur din cuferele mele, fiind dispuşi în acest scop chiar să inventați un rai - chit că acesta nu există - şi un iad, de care, chipurile, urmează să mă salvați şi care nu reprezintă decât o invenție a preoților ipocriți! Haide, valea, dacă nu doriți să-mi chem servitorii, alungându-vă ca pe nişte câini! Auzi-i pe aceşti borfaşi! Sunt în stare să te salveze de iad şi să te ducă drept în rai, numai să-ți ia banii! Luați-vă tălpăşița până când nu vă scot eu raiul şi iadul pe nas!”

5. Pavel: „Prietene, astfel de vorbe goale nu ne pot tulbura în nici un fel, iar de speriat nu ne sperie nimeni. De aceea, îți spunem: «Dacă nu ne vei urma în mod voluntar, vei avea de-a face cu puterea noastră!» Poți fi convins că servitorii tăi nu-ți mai pot fi de nici un folos în această lume. Apropo, ştim foarte bine cum ți-ai adunat bogățiile pe pământ: ai înfometat mii de oameni, care depindeau sută la sută de bunăvoința ta, în timp ce castelul tău era apărat de câini feroce, care îi atacau şi îi muşcau pe trecătorii inofensivi până când apăreau servitorii tăi, eliberându-i din colții fiarelor în schimbul unor recompense frumuşele. Mulți te-au dat în judecată, dar fără nici un succes, căci judecătorii erau cumpărați de tine. Ți-am putea povesti multe despre furturile pe care le-ai comis, dar toate aceste orori inumane îți vor trece prin fața ochilor la momentul potrivit, şi vom vedea atunci în ce măsură te revoltă ele, trezind în sufletul tău o dorință sinceră de căință, sau nu. În caz afirmativ, vei fi salvat; în caz contrar, vei ajunge direct în iadul cel mai de jos. Iar acum, vino cu noi de bunăvoie, dacă nu doreşti să folosim forța în acest scop!”

6. Cado urlă din toți bojocii: „Câinilor! Doriți să folosiți forța, silindu-mă să fac ceea ce eu nu vreau? Vedem noi imediat care pe care! Hei, slugilor, dați fuga încoace!” - Scrâşnind groaznic din dinți, el aşteaptă sosirea servitorilor săi, dar nimeni nu apare, şi nu se aude nici un lătrat de câini. Însuşi castelul său, pe care a continuat să îl vadă până acum, considerându-l în continuare proprietatea sa imaginară, la fel cum a fost pe pământ, începe să se dizolve treptat, la fel ca florile de gheață de pe un geam atunci când începe să bată un vânt cald.

7. Văzând ce se întâmplă, Cado exclamă: „Am fost trădat! Câini mizerabili, m-ați înşelat! O, plecați de la mine, javrelor! Pe toți diavolii, nu am de gând să vă urmez! Nu sunteți decât doi magicieni care au aruncat asupra mea cu o vrajă! Dispăreți din ochii mei, câini veniți din infern!!”

8. După acest şuvoi de insulte, Cado se trezeşte în fața Mea, a Helenei şi a celorlalți oaspeți, dar continuă să nu îi vadă decât pe Petru şi pe Pavel. Helena se sperie, căci spiritul infernal străluceşte de-a binelea din cauza mâniei sale, scoțând aburi pe gură. O întăresc discret, ca să poată observa întregul spectacol într-o stare de calm. - În continuare, îi fac un semn lui Petru să inițieze procesul de conversie, lăsându-l pe Cado să perceapă pentru câteva momente diferite regiuni paradisiace.

9. Petru îi adresează cuvinte de o mare înțelepciune şi blândețe, spunându-i: „Prietene Cado, fii rezonabil! Sunt convins că experiența te-a învățat până acum că orice proprietate terestră este iluzorie şi efemeră, bogatul împărtăşind în final aceeaşi soartă ca şi cel sărac. Orice trup trebuie să moară şi numai spiritul interior poate rămâne indestructibil! Ascultă-mă: tu ai murit din punct de vedere fizic, dar viața ta continuă, datorită sufletului tău, în interiorul căruia se află un spirit divin. De aceea, nu te mai crampona de ceea ce a murit pentru totdeauna. Mai bine mărturiseşte-ți marea vinovăție lumească, iar noi ne vom ruga pentru tine şi te vom primi în lumea noastră, a vieții autentice

şi eterne, în care nu-ţi va mai lipsi niciodată nimic. Priveşte acolo, către răsărit! Acele pământuri şi palate minunate sunt ale noastre, şi te-ai putea bucura şi tu de ele! Mai întâi trebuie să îţi mărturiseşti însă greşelile, pentru a le putea lua asupra noastră!"

10. Cado aruncă o privire fugară peisajelor minunate care îi apar în faţa ochilor, după care spune cu dispreţ: „Ştim cu toţii cum sunt prinşi şobolanii şi şoarecii în capcană. Proştii plătesc taxă dublă pentru a intra la teatru dacă un magician le arată nişte peisaje iluzorii. Eu nu mă număr însă printre aceşti proşti, aşa că nu mă voi grăbi să înghit cârligul! Tâlharilor, chiar credeţi că o să cad pe spate văzând scamatoriile voastre? Ştiu foarte bine cine sunteţi, şi cu atât mai mult cine sunt eu. Acum mă aflu în afara corpului fizic, aşa că sunt mult mai liber, şi pot face orice doresc. Nu voi accepta însă niciodată drept ghid un evreu bătut în cap! Înţelegi ce îţi spun, maimuţă fără minte? Ce o tot ţii cu datoriile mele terestre? Dacă eşti într-adevăr atât de înţelept şi de atotputernic cum te pretinzi, ar trebui să le cunoşti şi fără să ţi le mai spun eu! De aceea, nu ai decât să mi le ştergi automat, dacă chiar ai puterea de a face acest lucru! - La urma urmei, ce crime atât de mari am comis? Eu te-am întrebat de crimele comise de tine? Haide, şterge-o, dacă nu vrei să-ţi prezint adevăratul diavol care zace în mine! În fond, te-a chemat cineva? Cado, teroarea stepelor armene, în nici un caz nu a făcut-o! Cado este un domn atotputernic, şi întregul pământ se cutremură atunci când îi aude numele! Cât despre Iehova al tău, acesta nu este decât un cerşetor şi un nenorocit în tot ce a făcut! Crezi cumva că nu am auzit destule despre el şi despre marioneta lui, Iisus, cel crucificat, de care şi-au bătut joc evreii cum au vrut? O, Cado le ştie pe toate, inclusiv doctrina acestui Iisus, şi asta mai bine decât tine, care ar fi trebuit să devii stânca pe care şi-a clădit el biserica, pentru totdeauna. Până la urmă, stânca s-a dovedit doar o bucată de unt topit, din care nu a mai rămas nimic decât un nume gol şi câteva statui din lemn, icoane şi false relicve! Ştiu foarte bine cine eşti! Eşti Petru, iar tovarăşul tău este Pavel sau Saul (cred că al doilea nume este cel real), care este o idee mai inteligent decât tine. Spune-mi mai bine ce s-a ales de stăpânul tău în această lume a spiritelor! Tot ocupat a rămas cu judecarea viilor şi a morţilor? De fapt, este la fel de prost ca voi doi?"

11. Petru: „El este chiar Cel care ne-a trimis la tine, pentru a te salva de la damnarea eternă!" - Cado: „Şi de ce nu a venit personal? Te pomeneşti că a răcit tot judecându-i pe alţii! O fi prins vreo gripă, care l-a împiedicat să iasă din casă, trimiţându-vă în schimb pe voi, ca să mă încălziţi cu respiraţia voastră puternică! Dar Cado nu este un miel, la fel ca Mesia evreilor, pe care aceştia l-au onorat ţintuindu-l de cruce! O, proştilor! Chiar credeţi că mă voi lăsa dus de nas, ca un evreu flămând? În această privinţă, vă înşelaţi complet, dragii mei mieluşei! Cado este un leu, nu un miel al lui Dumnezeu! Înţelegeţi ce vă spun? - Transmiteţi-i stăpânului vostru respectele mele şi spuneţi-i că regret că atât timp cât a trăit pe pământ nu a fost un Cado, ci doar o banală oaie!"

12. Petru: „Prietene, această cale nu te va duce nicăieri. Ea conduce drept în iad, acolo unde te vei «bucura» de chinurile eterne pe care ţi le-a pregătit propriul tău suflet, căci eşti putred până la ultima fibră a fiinţei tale lăuntrice! Ca să înţelegi mai bine cine este Iisus cel crucificat, îţi voi spune eu, unul din cei mai devotaţi martori ai Săi, că El este însuşi Dumnezeu cel Unic, Domnul şi Stăpânul etern al creaţiei, sfânt mai presus de orice! El este singurul care te poate mântui, şi tot El te poate lăsa să cazi pentru eternitate. - Priveşte încă odată către răsărit, acolo unde se află Raiul deschis, care te aşteaptă, iar apoi priveşte către miazănoapte, unde te aşteaptă iadul feroce, cu fălcile larg deschise, gata să te înghită pentru totdeauna! Ce cale alegi? Nu Dumnezeu te va judeca, şi nici vreun înger sau noi doi. Tu vei fi singurul tău judecător!"

13. Cado: „Deci raiul se află în direcţia aceea, iar iadul - cu tot romantismul său - în direcţia opusă! Grozav! Şi cât costă tot acest spectacol regizat de voi?! Sunt mai convins ca oricând că nu sunteţi altceva decât doi magicieni experimentaţi! Spuneţi-mi, iadul de care vorbiţi este iadul vechilor evrei, al catolicilor, al grecilor, turcilor sau indienilor? - Că doar n-o fi persan!?"

14. Petru: „Cado, Cado! Eşti plin de sarcasme şi îţi baţi joc de compasiunea şi de bunătatea nesfârşită a Domnului! După cum poţi vedea, noi suntem prietenoşi, gata să îţi facem orice serviciu pe care îl permite ordinea lui Dumnezeu. Nu te-am ofensat în nici un fel cu vreun cuvânt greu. Nu am făcut decât să îţi arătăm în ce poziţie te afli în faţa justiţiei primordiale a lui Dumnezeu, dar tu te-ai aruncat asupra noastră cu ferocitatea unui tigru! De ce te comporţi astfel, prietene? De ce nu ne tratezi cu blândeţe, aşa cum procedăm noi, deşi dispunem de întreaga putere cu care ne-a înzestrat Dumnezeu? Dacă ai proceda astfel, ne-am putea înţelege mult mai bine. Crede-mă că te cunosc foarte bine şi ştiu cât de mare este disperarea ta interioară, născută din iubirea egoistă din inima ta! De unul

singur, nu vei fi niciodată capabil să te ajuți. Dacă îți vei mărturisi însă greşelile în fața noastră, deschizându-ți astfel inima, ne vei permite practic să facem ordine în interiorul acesteia. În schimb, dacă vei prefera să îți închizi pentru totdeauna inima în fața noastră, excrementele malefice din ea se vor solidifica şi nu vei mai putea fi salvat de la moartea eternă! Cado, gândeşte-te la aceste cuvinte salutare, născute din iubire şi din prietenie!"

15. Cado: „Pe viitor scuteşte-mă de prietenia ta şi nu mă mai plictisi cu iubirea ta penibilă! Nu ai auzit până acum că cei născuți din leagăn ca să conducă sunt obişnuiți cu ordinele şi nu pot suporta obediența? Nu vei obține niciodată ceva de la mine decât dacă vei accepta să mergi tu însuți pe calea grației şi mărinimiei mele, nicidecum sfătuindu-mă ce şi cum să fac! Un rege autentic nu se lasă niciodată sfătuit, dacă doreşte să se impună în fața supuşilor săi. Tot ce ştie el este să îşi exprime voința!"

Capitolul 164

Răutatea lui Cado i-a afectat întreaga ființă, ca un cancer. Domnul vorbeşte despre pedeapsa divină.

1. Petru ia din nou cuvântul: „Bine, dar nu ai fost nici un rege în timpul vieții tale pământeşti! Ce-ți veni cu cei născuți din leagăn ca să conducă? La urma urmei, nu ai fost decât un biet căpitan beduin, ba chiar şi această funcție nu ai deținut-o decât în ultimul tău an de viață. Înainte ai fost un simplu oier şi un complice al celorlalți tâlhari la drumul mare cu care te-ai înhăitat. Abia după ce te-ai însurat din interes cu fata căpitanului ai fost ridicat la acest rang de şef. Pe scurt, ai fost nevoit să asculți de alții în cea mai mare parte a vieții pe care ai trăit-o pe pământ şi nu ai putut să-ți conduci semenii (respectiv pe ceilalți tâlhari de aceeaşi speță cu tine) decât în anii din urmă. Din câte putem deduce, nu ai fost deloc «născut pentru a conduce», aşa cum pretinzi!"

2. Cado: „Nu contează! Ce doresc şi ce nu doresc eu e treaba mea, şi nici dacă ați fi zei nu mi-ați putea schimba atitudinea, decât dacă mi-ați înlocui inima şi voința cu altele noi. Chiar credeți că mă tem de iad? Vă înşelați foarte tare! Cel mai uşor lucru din lume este ca un măgar nătâng să te teamă de Dumnezeu cel atotputernic; dar să-i opui rezistență şi să îi pui la încercare înțelepciunea, făcând-o de ruşine, asta numai un spirit puternic poate face, care nu se teme nici de cel mai cumplit iad! De aceea, nu aveți decât să mă aruncați în cazanul cu smoală şi vă voi da acelaşi răspuns, oricât de cumplite ar fi durerile prin care voi trece! - La urma urmei, ce-i datorez eu Creatorului meu? Nu mă simt obligat decât pentru acele lucruri pe care le-am cerut personal de la cineva, şi nu-mi amintesc să-i fi cerut Creatorului să mă creeze. În fond, a făcut după cum l-a tăiat capul! Dacă a fost capabil să dea naştere unei creaturi de teapa mea, acest lucru ar fi suficient pentru a-i face de ruşine mult lăudata înțelepciune supremă, ca să nu mai vorbesc de atotputerea lui. Ce ar trebui să fac acum, să mă schimb de dragul lui, pentru ca el să-şi mențină creația aşa cum doreşte? Pe scurt, nu veți obține nimic de la mine, oricum m-ați lua! De aceea, mai bine luați-vă tălpăşița!"

3. În acest moment, Cado se înnegreşte complet, iar înfățişarea lui devine extrem de urâtă, provocându-i Helenei un adevărat şoc. Ochi îi strălucesc în cap ca doi tăciuni aprinşi, şi este chiar pe punctul de a-i ataca pe cei doi discipoli ai Mei; dar Petru îi spune: „Îți repet, în numele lui Iisus Hristos, controlează-te, dacă nu doreşti să ai parte de mânia lui Dumnezeu pentru că ai ridicat un deget asupra noastră!"

4. Cado tremură de furie, cu organele interne strălucind din cauza mâniei, deşi în exterior este complet gol. Imaginea pe care o oferă este hidoasă, deşi nu ne poate vedea pe nici unul dintre noi.

5. O întreb din nou pe Helena: „Spune-Mi, iubita Mea fiică, ce ai de spus în legătură cu acest suflet? Crezi că am făcut tot ce Mi-a stat în puteri pentru a-l salva? Văd că îți spui «da» în inima ta nobilă, şi ai perfectă dreptate! Am aplicat toate metodele blânde pe care le cunoaşte iubirea, dar fără nici un rezultat! Aş putea spune că am dus o bună bucată de vreme acest spirit pe brațele Mele, căci i-am desemnat îngeri puternici pentru a-l da pe brazdă. Din păcate, voința lui, care este şi trebuie să rămână perfect liberă, a fost mai puternică decât cea a purtătorilor iubirii Mele. El nu a făcut altceva decât să-i scuipe în față cu dispreț. Nu i-a lipsit niciodată cunoaşterea, căci cunoaşte fiecare silabă din Sfânta Scriptură, ba chiar a avut puterea (pe vremea când trăia pe pământ) de a comunica cu lumea spiritelor. Mă cunoaşte pe Mine şi Divinitatea Mea, dar acest lucru nu îl împiedică să Mă

dispreţuiască. Orice tron care nu îi aparţine lui i se pare o oroare, la fel ca oricare lege pe care nu a dat-o el însuşi, căci nu îşi recunoaşte decât propria voinţă, privindu-i pe toţi ceilalţi ca pe nişte criminali. Spune-Mi, ce altceva ar mai putea face iubirea Mea pentru o astfel de creatură?"

6. Helena: „O, Tată preasfânt, preabun şi preaplin de iubire! Astfel de fiinţe nu merită graţia Ta, ci doar o pedeapsă bine-cuvenită, care să le facă să se târască singure către crucea umilinţei".

7. Eu: „Toate bune, dacă o astfel de pedeapsă venită din partea Mea nu ar echivala cu o judecată! Oricum, chiar dacă priveşti astfel lucrurile, considerând că Eu sunt cel care judecă umanitatea din cauza marii ei răutăţi, pedeapsa Mea nu poate fi privită altfel decât ca o consecinţă naturală a răutăţii sale, la fel ca în cazul celui care se loveşte singur, experimentând o durere ascuţită ca rezultat al acţiunii sale. Orice pedeapsă trimisă de Mine trebuie privită în această lumină, căci numai astfel poate fi păstrată nealterată libertatea deplină a sufletelor şi a spiritelor.

8. La fel se petrec lucrurile şi în cazul de faţă: pedeapsa cuvenită acestui spirit de o răutate extremă nu poate fi alta decât cea pe care şi-o dă singur prin propria sa voinţă profund malefică, produs monstruos al iubirii sale de sine. Abia după ce va obosi de această durere autoindusă şi după ce furia i se va mai domoli ne vom putea apropia din nou de el, mergând însă pe căi ocolite. El se scufundă practic singur în iadul cel mai de jos, fără a fi însă condamnat de Mine personal, ci doar datorită propriei sale dorinţe, căci acest iad este creat de el însuşi, prin propria sa iubire egoistă de sine! Toate sufletele experimentează exact ceea ce generează iubirea lor şi nimeni nu are dreptul să le priveze de aceste experienţe!"

9. Helena: „Dar, Doamne, iubire pură şi perfectă, mai presus de orice! Dacă acest spirit se încăpăţânează să facă ceea ce doreşte iubirea lui egoistă de sine, preferând să sufere o eternitate cele mai atroce dureri decât să îşi plece voinţa obtuză în faţa voinţei Tale atât de blânde, ce se va alege de el? Oare nu i-ar fi mai benefică o judecată propriu-zisă? Cu timpul, poate că spiritul astfel pedepsit va avea mustrări de conştiinţă, aşa cum se întâmplă de multe ori în lumea exterioară, transformându-şi viciul anterior într-o virtute.

10. Să luăm un exemplu: să spunem că o prostituată este încarcerată într-o mănăstire, fiind silită să asculte de regulile stricte ale acesteia. Cu siguranţă, pentru o pasăre de noapte, aşa cum a fost până acum, aceasta ar fi o judecată severă. Mai devreme sau mai târziu, ea va reflecta însă asupra regulilor pe care este nevoită să le aplice, le va înţelege sensul şi va sfârşi prin a se adapta sistemului, fiind chiar fericită că a primit această pedeapsă. În timp, ea se transformă, devenind şi rămânând până la moarte o persoană corect educată! Mă gândesc că la fel s-ar putea derula lucrurile şi în cazul celor ca şi Cado".

11. Eu: „Te asigur, draga Mea Helena, că am aplicat deja această metodă în cazul acestui spirit timp de mai mulţi ani. Din păcate, nu am obţinut nici cel mai mic rezultat. Practic, singura soluţie care ne-a mai rămas este aceea de a-l lăsa singur. Dacă îşi doreşte atât de mult iadul, trebuie să îl lăsăm să se bucure de el până nu mai poate. Dacă cineva îşi doreşte ceva cu adevărat rău, nu este nici o injustiţie în a-l lăsa să se bucure de obiectul dorinţei sale. Dacă el îşi doreşte să aibă parte de iad, aşa să fie! Eu nu voi trage niciodată de păr pe cineva în rai, împotriva voinţei sale. Dacă lucrurile se vor dovedi prea dure pentru el în iad, nu are decât să îşi croiască drum pentru a ieşi din el. În schimb, dacă se va distra de minune acolo, preferând întunericul etern luminii atotcuceritoare, nu are decât să se bucure de ceea ce îi face plăcere! Eşti de acord cu Mine?"

12. Helena: „Doamne, Tată preabun! Sunt de acord, fără nici o rezervă! Nu mai am nici cea mai mică simpatie pentru acest maimuţoi complet insensibil. Mă întreb însă ce se va întâmpla cu el în continuare?" - Eu: „Vei vedea în cel mai scurt timp. Le voi face imediat un semn celor doi apostoli, spunându-le să îl elibereze şi să îl lase să facă ce doreşte, dar numai în sfera vitală care îi este caracteristică. Vei vedea apoi ce se va întâmpla cu acest spirit".

13. Le fac celor doi semnul respectiv, după care Petru îi spune lui Cado: „Dat fiind că ne-ai convins pe deplin de inutilitatea demersurilor noastre de a te atrage de partea raiului, te lăsăm liber, să faci după cum doreşti! Căci exact acest lucru îl doreşte şi Domnul nostru Iehova-Savaot! De acum înainte Dumnezeu nu îţi va mai trimite vreun mesager. Noi am fost ultimii!" - După care, cei doi devin invizibili pentru Cado, deşi el a rămas la fel de vizibil pentru toţi cei prezenţi, care îi pot auzi cuvintele, şi chiar gândurile.

Capitolul 165

Cado intră în sauna infernală. Puterea de neclintit a voinței Domnului.

1. Trezindu-se singur, Cado îşi spune: „Slavă iadului că am scăpat de cei doi ticăloşi! Hei, dar văd o serie de cunoştințe, inclusiv câțiva tovarăşi de arme, ba chiar şi pe căpitan! Se pare că va fi o reuniune pe cinste! (După ce toți se recunosc unii pe ceilalți): Arată cu toții exact cum erau în lumea exterioară!"

2. Când mulțimea celorlalte spirite se apropie, fostul căpitan se repede la Cado, pe care îl apucă de gât, urlând la el: „Ah, javră mizerabilă! Ai ajuns în sfârşit în lumea noastră, aşa că va trebui să plăteşti pentru felul în care ai luat-o de soție pe fiica mea de sorginte regească! Aşteaptă puțin, tâlharule, şi vei plăti pentru această umilință într-o saună infernală pe care nu o vei uita curând! Am suferit de multe dureri în această lume, am ars în flăcările iadului, dar nimic nu m-a durut atât de tare ca atunci când am aflat că un oier oarecare a luat-o de soție pe distinsa mea fiică. O, câine, te asigur că vei fi pedepsit aşa cum nici un diavol din iad nu a visat încă!"

3. Ludwig Bathianyi li se adresează lui Dismas, părintelui Thomas şi generalului: „Hm, frumoasă primire! Căpitanul de rang regal pare un spirit puternic, căci văd că bietul Cado nu poate scăpa din ghearele sale. Iată, acum intervin şi ceilalți tovarăşi ai lui, aruncându-se asupra sa! Doamne, priveliştea nu este deloc amuzantă! Văd că îl leagă cu nişte benzi arzătoare, ca nişte păianjeni care îşi țes pânza în jurul muştelor pe care le prind. Cado a început să fumege şi strigă disperat după ajutor. O, Doamne, ce şoc! Priviți cum îl împing şi cum îl rostogolesc de colo-colo, îndreptându-l către acel tron care pare alcătuit dintr-un metal incandescent. Mă întreb cum se vor sfârşi toate acestea! Să fie aceea sauna infernală pe care i-au promis-o? O, Doamne, te implor, iartă-mi păcatele mele! Priveliştea e prea mult pentru mine! Văd că îl aşează într-adevăr pe acel tron, din care au început să iasă flăcări. Mai mult, îl leagă cu noi lanțuri, la fel de încinse ca şi tronul. - O, ce țipete sfâşietoare scoate acest tembel care până mai acum câteva momente nu îşi mai încăpea în piele de atâta aroganță! Doamne, Te implor, întăreşte-mă şi lasă-mă să mă duc să-l ajut... Ceilalți aduc acum nişte sulițe, la fel de incandescente, cu care îl înțeapă din toate direcțiile! Din rănile sale deschise curge un fel de lavă topită! Doamne, Te implor, dă-mi puterea de a-l elibera pe acest biet diavol, care suferă atât de intens!"

4. Eu: „Detaşează-te şi bucură-te că între ei şi noi mai există încă această punte de legătură, în caz contrar, chinurile lor ar fi infinit mai teribile! - Aşteaptă puțin! În scurt timp, lucrurile vor lua o turnură nouă, căci durerea excesivă îi va da lui Cado un control perfect asupra lanțurilor sale, astfel încât vei putea asista la actul al doilea al acestei drame".

5. Bathianyi: „Doamne, acest prim act îmi este mai mult decât suficient, şi cred că acelaşi lucru este valabil şi în cazul celorlalți aici de față. Nici Helena nu pare să mai suporte multă vreme acest spectacol dezgustător!" - Într-adevăr, Helena spune, complet zguduită: „Priveliştea depăşeşte orice imaginație!"

6. Eu: „Dragii Mei copilaşi, este important să asistați la acest spectacol, de dragul purificării voastre complete. Orice înger trebuie să ştie cum este alcătuit iadul şi ce se întâmplă în el*, respectiv să cunoască ce fructe generează iubirea egoistă de sine. Nu trebuie să credeți că îngădui acest spectacol degradant dintr-un fel de mânie sau dintr-un spirit de răzbunare. Aceste sentimente sunt foarte departe de inima Mea părintească! Trebuie să înțelegeți însă că orice sămânță dă anumite roade şi orice faptă are anumite consecințe, aşa cum orice cauză are un efect precis, datorită ordinii eterne născute din ființa Mea, fără de care nici măcar un atom nu ar fi putut fi creat, ca să nu mai vorbim de susținerea actualei creații. Spiritul de față a încălcat într-o asemenea măsură această ordine divină încât s-a pregătit singur pentru aceste consecințe. Dacă dorim să păstrăm această ordine divină, noi nu mai putem face nimic pentru el, până când această creatură nefericită nu va comite alte acțiuni, ținând cont de consecințele dureroase ale celor de dinainte, care vor atrage apoi alte consecințe, mai bune sau mai rele, în funcție de natura lor!

7. Cine seamănă semințe bune va culege fructe bune, la fel ca semințele pe care le-a semănat. În schimb, dacă cineva semăna semințe de mere pădurețe în loc de semințe de grâu, va culege mere pădurețe, nu grâu.

8. Unii ar putea spune: «Toate bune, Doamne, dar nu ar fi trebuit de la bun început să îți creezi ordinea între asemenea polarități extreme!» - «Foarte bine, le răspund Eu, dar îi întreb la rândul

Meu: Este intensitatea luminii solare o greşeală a ordinii Mele dacă un om bolnav cu capul priveşte soarele ore în şir, sfârşind prin a orbi complet? Este focul de vină că arde tot ce atinge, putând fi folosit inclusiv în scopuri distructive, nu doar pentru a găti şi pentru a încălzi? Este greutatea unui munte prea excesivă, viteza trăsnetului prea mare, răceala gheții prea insuportabilă şi masa oceanului prea enormă? Cum ar putea exista această lume fără aceste elemente? Dacă focul nu ar fi înzestrat cu o căldură atât de intensă, ar mai putea topi el metalele dure? Invers, dacă metalele ar fi moi din start, la ce ar mai putea fi folosite ele? Dacă întregul pământ ar fi la fel de moale ca untul, ce creatură înzestrată cu greutate ar mai putea sta pe el? Dacă soarele nu ar dispune de lumina sa intensă, ar mai putea asigura el căldura absolut necesară şi lumina dătătoare de viață de care au nevoie planetele situate la milioane de kilometri depărtare?»

9. Cârcotaşii de dinainte ar putea spune însă: «Bine, am înțeles că aceste extreme trebuie să existe, dar chiar trebuia înzestrat omul cu o sensibilitate atât de extremă în fața durerii?» - Şi de această dată, răspunsul este cât se poate de limpede: «Imaginați-vă o umanitate lipsită de sensibilitatea în fața durerii, dar înzestrată cu o cunoaştere desăvârşită şi cu o voință liberă. Cine ar mai asculta în acest caz de legile universului? Cine nu simte durerea intensă nu poate simți nici plăcerea. Pe de altă parte, dacă nu ar simți decât senzații de plăcere, oamenii s-ar mutila singuri în cel mai scurt timp, tăindu-şi accidental membrele numai de dragul plăcerii pe care o caută!»

10. Dacă acest Cado, care acum urlă de durere, ar fi insensibil la această senzație, sufletul lui ar fi iremediabil pierdut. Aşa cum stau însă lucrurile, el va continua să ne sfideze o vreme, dar când durerea îl va copleşi, va fi dispus să accepte ordinea noastră, mergând pe calea cea bună.

11. Din aceste cuvinte ale Mele vă puteți da seama că orice capacitate umană, la fel ca şi calitățile animalelor, sunt perfect calculate în interiorul ordinii Mele. Pentru a deveni perfect, aşa cum este capabil, omului nu trebuie să-i lipsească nimic. În acest caz, cred că sunteți de acord cu Mine că dacă omul îşi doreşte ceva cu toată ardoarea, fiind dispus să plătească orice preț pentru a obține lucrul dorit, nimeni nu îi face vreo nedreptate lăsându-l să se bucure de el, inclusiv dacă ceea ce îşi doreşte este iadul cel mai desăvârşit! - Iar acum, fiți atenți la ceea ce va urma. Draga Mea Helena, descrie tu cu voce tare ceea ce vezi!”

12. Helena: „O, Doamne, totul devine încă şi mai şocant! Ce fericit eşti tu, Robert-Uraniel, că nu asişti la acest spectacol la fel ca noi, căci te-ai cutremura de oroare!” - Eu: „Nu te mai gândi la Robert, căci el asistă la această scenă dintr-o altă poziție, care îi permite să vadă totul mult mai clar! În împărăția spiritelor distanța nu poate diminua în nici un fel claritatea percepției. În această lume, apropierea şi îndepărtarea sunt percepute numai în funcție de inima omului. Cu cât două spirite se iubesc mai mult, cu atât mai apropiate sunt ele unul de celălalt, iar cu cât iubirea lor este mai mică, cu atât mai mare este distanța care le separă, înțelegi? Haide, continuă să ne descrii cu curaj scena care se desfăşoară în față!”

13. Helena priveşte cu resemnare scena din fața ei, înțelegând că aceasta se desfăşoară într-o armonie perfectă cu ordinea eternă a creației agregate.

Capitolul 166

Cado se eliberează şi se răzbună. Căpitanul cedează. Planul infernal al lui Satan.

1. Franciscanul Ciprian, împreună cu baronul Bathianyi, se apropie mai mult de Mine, ațintindu-şi privirile asupra teribilei scene. După o vreme, franciscanul începe să vorbească neîntrebat, după cum îi e felul: „O, cumplit spectacol!” Chinuit de torturile la care este supus, Cado îşi rupe lanțurile, ca şi cum ar mătura o simplă pânză de păianjen. El îşi atacă torționarii ca un tigru, sfârtecând tot ce îi iese în cale! Particulele rezultate din trupurile duşmanilor săi se tânguie şi cad pe pământul încins, zvârcolindu-se ca inelele unui şarpe tăiat! Cado face zob tronul incandescent, distruge sulițele, după care îşi atacă fostul căpitan, care trece într-o postură defensivă, strigând terorizat la Cado cel furibund:

2. „Nu mă atinge, javră jegoasă, dacă nu doreşti să afli până unde poate ajunge răzbunarea mea! Să nu crezi că sunt singur şi neputincios în fața ta. Este suficient să mă atingi cu un singur deget şi te vei trezi înconjurat de milioane de spirite care mă slujesc, care te vor chinui atât de rău încât sauna de dinainte ți se va părea un balsam răcoritor! Am remarcat totuşi că dispui de o oarecare

putere; de aceea, dacă preferi o alianță cu mine împotriva unui alt prinț duşman, sunt dispus să îți iert insultele pe care mi le-ai adus pe pământ. Vei deveni astfel consilierul meu cel mai intim şi te vei putea bucura de prestigiul meu în calitatea de ginere pe care o ai".

3. Cado dă oarecum înapoi, dar continuă să strige furios: „Otreapă ce eşti! Dacă îmi faci acum această ofertă de pace, când ți-ai dat seama cât de mare este puterea mea, mă întreb de ce nu mi-ai făcut-o şi ceva mai devreme, când te-am întâmpinat atât de amical? Ai fi avut atunci în mine un prieten devotat, cu ajutorul căruia ai fi putut zgudui întreaga creație din temelii. Acum m-ai transformat într-un duşman aşa cum nu îți vei găsi altul în întregul iad. Ai crezut că mă poți anihila, dar te-ai înşelat foarte tare. De îndată ce te-am învins, te-ai grăbit să îmi faci oferte de pace, dar Cado nu mai crede în cuvintele tale, aşa că îți va înapoia împrumutul oferit cu o dobândă de o mie de ori mai mare!"

4. Cado se îndreaptă amenințător către căpitan, dar acesta se trage speriat înapoi, strigându-i: „Maimuțoi orb! Nu ai fi avut niciodată această putere cu care te lauzi dacă nu ți-aş fi transferat-o eu. În această lume, marile spirite nu pot fi purificate decât printr-o suferință atroce, transformându-se astfel în eroi iluştri. În acest fel, se poate spune că ți-am făcut un serviciu prietenesc, chiar dacă ți-am aplicat o terapie de soc, trezindu-ți astfel o dorință imensă de răzbunare. Ți-am făcut acest serviciu exclusiv în numele fostei noastre prietenii, pentru a-ți permite să dobândeşti într-un timp foarte scurt o putere uriaşă, fără de care nici un spirit nu ar putea rezista în această împărăție. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, nu ai decât să încerci să faci ceva împotriva mea, şi te vei convinge că nu eşti nici pe departe cel mai puternic spirit din această lume!"

5. Cado devine încă şi mai indecis. După ce priveşte o vreme în jur, spune: „Of, cap-pătrat, dacă aşa stau lucrurile în această lume, de ce nu mi-ai spus de la bun început? Bine, te voi crede pe cuvânt, căci nu am uitat că îmi eşti socru. Ai grijă însă să nu mă mai amăgeşti din nou, căci te voi face să-ți plăteşti scump greşeala! - Spune-mi mai bine care este numele acestui loc. Există pe aici castele şi caravane pe care le-am putea jefui? Bănuiesc că nu are vreun rost să ne ocupăm în această lume cu alte lucruri decât cu cele cu care suntem obişnuiți din viața terestră".

6. Ciprian continuă să povestească ce vede: „Frumos plan şi-au mai făcut aceşti doi diavoli. Numai în iadul cel mai de jos te poți gândi la aşa ceva". - Căpitanul se gândeşte o vreme, după care răspunde: „Prietene, pe pământ ne-am limitat să prindem muşte. De când am ajuns însă aici, ne-am transformat în nişte lei puternici şi ne-am schimbat planurile. Aşa cum ştii, bătrâna Divinitate şi-a exercitat tirania opresivă asupra întregii creații, pe care a înlănțuit-o apoi şi mai puternic prin întruparea sa. Noi, spiritele primordiale ale acestei împărății a puterii nelimitate am descoperit prin inteligența noastră care sunt punctele slabe ale acestei Divinități bătrâne. De aceea, intenționăm ca într-un viitor apropiat să o detronăm, tratând-o la fel cum ai făcut tu ceva mai devreme cu torționarii tăi, după care vom anihila fosta creație şi o vom înlocui cu o alta, complet liberă! Ce zici de acest plan?"

7. Cado ridică din umeri şi spune: „Planul ar fi demn de noi, dar mă îndoiesc că va avea vreodată succes, căci bătrâna şi teribila Divinitate este atotputernică şi vede tot ce se întâmplă cu o acuratețe impecabilă, chiar dacă noi considerăm că este oarbă. De aceea, nu cred că acest plan ar putea avea vreo finalitate fericită pentru noi".

8. Căpitanul: „O, în această lume nu eşti decât un nou-venit, care nu cunoaşte prea multe şi este încă foarte limitat. Concepția ta în legătură cu Divinitatea este încă foarte pământeană. Numai oamenii de pe pământ mai cred că Divinitatea este omniscientă şi omnipotentă. Tu încă îți imaginezi o Ființă supremă nedivizată şi atotputernică, a cărei voință ar fi suficientă pentru a crea miriade de noi lumi. Într-adevăr, ea poate şi chiar face acest lucru, căci nimic nu îi produce o satisfacție mai mare, dar noi ştim foarte bine unde o va conduce pe Divinitate această înclinație a sa. Ascultă, prietene, bătrâna Divinitate a ajuns în timp foarte slăbită, fiind astăzi mai neputincioasă ca un copil. Unicul scop care i-a mai rămas este să îşi mențină vechea creație cu orice preț. Nu ai observat niciodată pe pământ că bătrâna Divinitate a pierdut de mult hățurile din mâini? Pomii înfloresc, dar nu dau roade; pământul este din ce în ce mai populat cu oameni, dar aceştia nu mai reuşesc să îşi susțină existența, murind de foame ca muştele. La fel se petrec lucrurile în întreaga creație, fără ca cineva să bănuiască ce se întâmplă. Noi cunoaştem însă foarte bine slăbiciunea din ce în ce mai accentuată de care suferă Divinitatea şi ştim că nu mai are mult până când va da ortul popii, cu tot cu creația sa actuală. De aceea, ne-am propus să îi grăbim acest sfârşit".

Capitolul 167

Confruntarea infernală a lui Cado. Odiosul plan de mântuire (a se citi: lovitură de stat) propus de căpitan. Se deschide gaura iadului.

l. Ciprian continuă să descrie ce se întâmplă. Cado scutură din nou din cap, după care spune: „Prietene, planurile tale sunt deşarte! Oricât de mare ar fi duşmănia mea faţă de bătrâna Divinitate, aceasta nu are la bază slăbiciunea ei, ci dimpotrivă, imensa ei putere. Stă în puterea liberului meu arbitru să rămân în această lume a tuturor chinurilor sau să mă întorc şi să mă bucur de toate bucuriile vieţii celeste. Şi totuşi, prefer de o mie de ori să rămân aici, tocmai pentru că sunt pe deplin conştient de imensa putere a Divinităţii. Dacă aceasta ar fi ceva mai slabă, m-aş alătura ei şi aş apăra-o împotriva tuturor duşmanilor ei. Dat fiind însă că este atotputernică şi imposibil de cucerit, prefer să o sfidez şi să rămân duşmanul ei cel mai aprig. Ştiu că această duşmănie este o prostie crasă şi că Divinitatea m-ar putea anihila chiar în acest moment dacă ar dori, dar atât timp cât voi dispune de un liber arbitru, nu voi face altceva decât să mă opun ei, numai pentru a-i demonstra că oricât de mare ar fi puterea şi înţelepciunea ei, pe mine nu mă poate controla nimeni împotriva voinţei mele libere. Ce satisfacţie mai mare poate avea un erou decât să înfrunte imensa măreţie a Divinităţii, deşi nu este decât un atom în creaţia acesteia, ştiind că nimeni nu i se poate împotrivi!? De aceea, voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a-i testa aşa-zisa slăbiciune, dar mai ales imensa putere. Cu cât voi descoperi că este mai puternică, cu atât mai neînduplecat voi deveni eu. Aceasta este intenţia mea, demnă de un adevărat erou! După părerea mea, planul tău de a detrona bătrâna Divinitate este absurd şi penibil, căci ea reprezintă din toate punctele de vedere o Fiinţă supremă! De aceea, renunţă la planul tău şi urmează-l pe al meu. Vei experimenta astfel fiorul suprem, dovedindu-ţi astfel singur că în pofida puterii tale egale cu zero, te poţi opune cu succes atotputerii divine”.

2. Căpitanul: „Maimuţoi prost! Chiar crezi că eşti capabil să faci ceva de unul singur? Te asigur că te afli sub povara judecăţii şi nu vei fi niciodată capabil de un act de voinţă personală. Te consideri capabil să te opui Divinităţii, dar nu faci decât ceea ce aşteaptă ea de la tine, nicidecum ceva cu adevărat personal! Atât timp cât o creatură este supusă poruncilor divine, ea nu poate fi considerată liberă, ci încătuşată de o putere superioară ei. Atâta vreme cât Divinitatea ne va limita acţiunile, silindu-ne să operăm în cadrul ordinii ei prestabilite, nu vom fi altceva decât nişte sclavi mizerabili. Noi nu vom putea vorbi niciodată de o libertate absolută până când nu ne vom scutura de jugul pe care ni-l impune Divinitatea. În schimb, dacă vom demonstra că ne putem opune ei, silind-o să suporte întreaga umilinţă aferentă, vom face astfel dovada slăbiciunii sale, deschizând astfel poarta pentru o schimbare de proporţii. De aceea, avem datoria să îi testăm punctele slabe, iar apoi să o atacăm şi să o anihilăm complet, prin puterea noastră superioară”.

3. Franciscanul îşi spune în sinea sa: „Ce ticălos! Ce idei îi pot trece prin minte! Înainte credeam că datorită chinurilor pe care sunt nevoite să le suporte, spiritele infernale ajung să se căiască pentru greşelile lor, chiar dacă nu mai au nici o speranţă de mântuire. Se pare că m-am înşelat şi de această dată. Aceste spirite îşi doresc cu adevărat aceste chinuri, numai pentru a te sfida pe Tine, Doamne. Singura lor plăcere reală este încăpăţânarea lor fără limite. În acest caz, dacă aş fi în locul Tău, Doamne, le-aş da satisfacţie cu vârf şi îndesat! O, ticăloşilor, vă asigur că această cupă a plăcerii voastre va fi umplută cu fiere, ca să vă ajungă pentru o întreagă eternitate!”

4. Eu: „Dragul Meu Ciprian, trebuie să priveşti acest spectacol cu toată detaşarea, în caz contrar, îţi vei umple inima chiar cu vibraţiile pe care le cultivă cele două spirite infernale din faţa ta. Ameninţările, dorinţa de răzbunare şi războiul nu sunt altceva decât nişte atribute ale iadului, aşa cum poţi vedea în cazul de faţă. Priveşte cum din peştera fumegândă aflată nu departe de cei doi încep să iasă un mare număr de dragoni, care îi înconjoară pe cei doi tâlhari, salutându-i cu căldură şi lăudându-le atitudinea infernală. Ei înşişi încep să capete o formă din ce în ce mai asemănătoare dragonilor, ceea ce înseamnă că de acum înainte aparţin pe deplin iadului, care s-a dezvoltat plenar în interiorul lor.

5. Îţi spun: aceste spirite nu vor avea parte de nici o milă. Fiecare blasfemie pe care o rostesc se va transforma într-o piatră grea, care va apăsa pe creştetele lor, făcându-i să înţeleagă cât de puternică este Divinitatea căreia i se opun şi cât de stupide sunt planurile lor împotriva Mea! -

Dumnezeu este iubire pură, dar din aceasta se naşte înţelepciunea, ordinea şi atotputerea. De aceea, acesta este singurul scenariu posibil în cazul spiritelor de acest fel, pentru ca ele să poată continua să existe şi să nu piară de tot!

6. Pentru aceste spirite, adevăratele chinuri infernale abia urmează să înceapă. Poţi vedea deja spiritele demonilor torţionari care au fost respinse mai devreme de Cado şi care se adună din nou, dar de această dată nu într-o formă umană, ci de şerpi. Priveşte cu atenţie şi vei vedea circul de care vor avea parte. Helena, tu nu ar trebui să te uiţi mai departe, căci spectacolul va deveni puţin prea malefic pentru tine! Ceilalţi puteţi privi însă! Haide, Ciprian, continuă să ne descrii ceea ce vezi!"

Capitolul 168

Puterile întunericului. Răutatea infernală şi luciditatea celestă.

1. Franciscanul se apropie puţin de cei doi, pentru a vedea mai bine scena, dar Eu îi spun: „Ciprian, nu te apropia prea tare de locul ororilor, dacă nu doreşti să te încarci cu aceste impresii malefice. Haide, vino înapoi, căci poţi vedea foarte bine ce se întâmplă inclusiv din vechiul tău loc".

2. Ciprian se întoarce, apoi spune: „O, Doamne, îţi mulţumesc din inimă pentru mustrarea Ta părintească, fără de care aş fi putut fi influenţat de vibraţia iadului, fapt care ar fi avut consecinţe incalculabile pentru mine. Scena este în plină desfăşurare, iar peisajul capătă o înfăţişare de-a dreptul sinistră! O, fulgere şi trăsnete! Este cumplit! În peretele stâncos al munţilor din spate se deschide o gaură neagră, din care iese un fum gros, ca de pucioasă! Aud de asemenea un vuiet teribil, ca al unei furtuni aflată la mare distanţă. O, totul tinde să devină un film de groază! Deasupra fumului negru care înconjoară întregul munte observ doi îngeri de lumină. Mă întreb ce o fi cu ei?"

3. Eu: „Priveşte mai bine şi îi vei recunoaşte!" - Ciprian se uită cu atenţie şi îi recunoaşte într-adevăr pe Sahariel şi pe Robert-Uraniel. Este pe punctul de a le rosti numele, dar îi interzic să facă acest lucru, ca să o cruţ pe Helena, a cărei inimă este încă prea fragilă pentru a suporta şocul de a-şi vedea soţul într-un asemenea loc periculos. - Ciprian înţelege semnul Meu şi păstrează tăcerea. În schimb, Helena, care continuă să stea cu faţa lipită de pieptul Meu, îl întreabă dacă i-a recunoscut pe cei doi îngeri. - Ciprian îi dă un răspuns evaziv: „I-am recunoscut, dar nu mai am timp să le spun numele. Ai răbdare, căci în scurt timp cei doi vor ajunge aici!" - Helena continuă să îşi ascundă faţa la pieptul Meu, ca să nu vadă scenele odioase care se petrec în iad. Un vuiet puternic anunţă intenţiile iadului de a le pregăti noilor veniţi o primire excesiv de dură.

4. Ciprian, care nu se simte deloc confortabil auzind vuietul ca de tunet, îmi spune: „Doamne, Tată preasfânt şi preabun! - Ce se va alege de aceşti doi nenorociţi? Chiar şi solul pe care ne aflăm noi începe să se cutremure! Ce să mai spun de acea gaură neagră şi ameninţătoare, din care ies flăcări şi fum! Trăsnetele lovesc muntele, din care se rostogolesc la vale stânci puternice. Scena devine insuportabilă, deşi grupul infernal pare să se simtă foarte bine la intrarea în teribila grotă, ca şi cum nu ar observa nimic din ceea ce se petrece. - Te implor, Doamne, spune-ne, unde vor conduce toate aceste preparative? Deocamdată, eu nu observ altceva decât că flăcările şi fumul care ies din grotă tind să devină din ce în ce mai groase, la fel ca şi norii ce înconjoară muntele, ale căror trăsnete se intensifică. Constat de asemenea că îngerii de deasupra nu par deloc tulburaţi, nebăgând nici ei de seamă toate aceste preparative teribile. Nici chiar tunetele furtunii nu par să ajungă la urechile lor".

5. Eu: „Dragul Meu prieten, iadul nu este niciodată atât de periculos ca atunci când pare liniştit din exterior, dar spumegă în interiorul său, aşa cum se întâmplă acum. Atunci când iadul se limitează să îşi rumege în interior furia, raiul nu intervine în nici un fel, dar dacă - încurajat de această aparentă libertate - el îndrăzneşte să îşi proiecteze furia în exterior, raiul este nevoit să intervină, administrând antidotul corect, ale cărui efecte sunt cunoscute dinainte. - Te rog să remarci cum iadul îşi va reînnoi în scurt timp străvechea intenţie de a-Mi provoca Mie căderea, pe care acum şi-o ascunde sub aparenţa acestei linişti exterioare amăgitoare. Dacă vei privi peste umărul stâng, vei vedea pământul şi vei constata imediat cum iadul încearcă să se infiltreze din nou în sufletele oamenilor, îndeosebi ale conducătorilor acestora, încercând să arunce întreaga planetă într-un război general atot-distrugător. Chiar dacă va obţine anumite rezultate parţiale, vei vedea cum toate intrigile sale vor fi mai devreme sau mai târziu anihilate prin puterea noastră. - De aceea, continuă să priveşti această erupţie infernală şi consecinţele ei, şi vei înţelege că tot ce se petrece în această lume a

spiritelor are un echivalent pe pământ. - Uite, forfota începe să se întețească, tinzând să se transforme într-o revoltă. Flăcările care ies din grotă devin tot mai puternice, iar fumul tot mai negru! Grupul adunat în fața peşterii devine din ce în ce mai numeros şi se pune în mişcare, îndreptându-se către noi. Spectacolul va începe în cel mai scurt timp!”

Capitolul 169

Furtuna infernală se dezlănțuie. Spiritele păcii de deasupra. Repercusiunile dramatice pe care sunt nevoite să le suporte spiritele întunericului.

1. Ciprian nu îşi mai poate dezlipi privirile de la ceea ce se întâmplă. În ceea ce Mă priveşte, le fac un semn servitorilor Mei, care ştiu ce au de făcut.

2. După o vreme, Ciprian spune timid: „Doamne, s-ar putea să fim nevoiți să ne retragem, căci iadul pare să-şi fi eliberat toți prizonierii ținuți captivi de mii de ani, cu scopul de a pune mâna pe Tine şi pe întregul rai. Aceştia şi-au reunit forțele şi nu par să îşi dorească altceva decât să ne arunce pe toți în captivitatea din care tocmai au ieşit. Văd că mărşăluiesc cu îndârjire, apropiindu-se de noi! Şi ce forme au! Unele sunt de-a dreptul amuzante, dar altele sunt absolut îngrozitoare! Unii se umflă ca nişte baloane, pentru a se dezumfla apoi, revenind la forma lor de maimuță! Constat de asemenea că sunt înzestrați şi cu arme: sulițe, spade, lănci şi puşti de toate felurile! Se pare că îşi doresc un război adevărat, dar mă întreb împotriva cui? Doar nu a noastră? Mă întreb dacă ne pot vedea, căci constat că se îndreaptă direct către noi!”

3. Eu: „Desigur că se îndreaptă către noi. Unica dorință a iadului este să ne declare război de-a pururi! Nu ne pot vedea, dar bănuiesc că ne aflăm aici, căci percep un fel de lumină în direcția noastră, respectiv în direcția amiezii spirituale. În realitate, nu fac decât să se îndepărteze de noi, căci pentru aceste spirite, înainte înseamnă de fapt înapoi, şi invers. De aceea, îi vom lăsa să mărşăluiască cât vor, ştiind dinainte unde pot ajunge cu acest marş al lor.

4. Mai devreme sau mai târziu îşi vor da seama că nu ajung nicăieri, fapt care le va amplifica furia interioară, aşa că se vor sfâşia reciproc ca nişte fiare sălbatice. Fii te rog atent la ceea ce fac acum!”

5. Ciprian priveşte concentrat. Miklos şi baronul exclamă simultan: „Doamne, mare este răbdarea şi detaşarea Ta, dacă poți privi acest spectacol într-o asemenea stare de abandonare de sine! Dacă ar fi după noi, i-am întâmpina cu mult mai multă fermitate. Ce nesimțire, nu doar să încerce să se lupte cu Tine, dar chiar să Te anihileze! Cu greu ne-am putea imagina ceva mai infernal! Însuşi gândul ni se pare demn de pedeapsa eternă!”

6. Eu: „Dragii Mei copilaşi! Urmăriți să evitați orice stare de mânie, oricât de firavă vi s-ar părea! Rețineți ce vă spun: mânia, în orice ipostază s-ar manifesta, derivă direct din iad şi nu are nimic de-a face cu natura pură a copiilor Mei cereşti, aşa cum sunteți voi. Nu lăsați nici o manifestare să vă enerveze, indiferent cât de malefică vi s-ar părea, căci mânia ființelor celeste nu ar face decât să dea apă la moară mâniei iadului, amplificând-o şi trezind în ea nevoia de reciprocitate. În acest fel, ea nu poate decât să dea naştere la noi confruntări. - Mai bine gândiți-vă la aceste spirite cu compasiune, căci numai în acest fel ar putea pătrunde vreodată o rază de lumină în acea grotă. Nu uitați că întregul iad este alcătuit exclusiv din ființe care se transformă în diavoli în parte datorită răutății lor, dar în parte şi datorită renumelui pe care îl capătă datorită acestei răutăți, făcându-le să se îmbete de orgoliu şi să uite complet de îndatoririle lor spirituale. În realitate, ele sunt extrem de nefericite şi nu fac decât să-şi amplifice această stare la infinit. Singurii care le putem ajuta suntem noi, care dispunem de întreaga putere a cerului, dar pentru asta trebuie să facem tot ce ne stă în puteri.

7. Această luptă continuă împotriva noastră dă un oarecare sens vieții lor monotone, apărându-le astfel de disoluția finală. Ori de câte ori fac astfel de încercări respingătoare de a ne distruge, rezultatul final al zbaterii lor le reaminteşte că - de fapt - nu pot face nimic împotriva lui Dumnezeu, în timp, o parte din aceste spirite vor deveni astfel mai puțin prezumțioase, renunțând să mai ia parte pe viitor la astfel de demersuri. Putem vorbi deja în astfel de cazuri de un progres real în viața acestor oi rătăcite. În continuare, avem la dispoziție destule mijloace prin care le putem ghida către o viață din ce în ce mai iluminată, fără a le afecta în nici un fel liberul arbitru, care reprezintă

însăşi viaţa lor spirituală. Cred că vă daţi seama însă că aceşti copaci nu pot fi doborâţi cu o singură lovitură de secure".

8. Miklos: „Foarte adevărat, Doamne! Acum suntem pe deplin lămuriţi şi, ca întotdeauna, tot ce spui Tu se dovedeşte plin de înţelepciune! Constat însă că deasupra imensului munte se adună mai multe spirite de lumină. Lângă cei doi îngeri aflaţi pe culmea cea mai înaltă a muntelui au apărut acum alţii, cu o înfăţişare extrem de fermă şi de eroică. O, dar priveşte deasupra, pe cer, unde s-au adunat hoarde imense de îngeri care plutesc într-o ordine desăvârşită, veghind cu atenţie asupra armatei infernale. Se pare că şi aceasta i-a observat, căci văd că îşi ridică feţele în sus, trimiţându-şi artileria către ei".

9. Ciprian: „Ai perfectă dreptate, frate Miklos! Am văzut un fel de rachetă ridicându-se din rândurile hoardelor infernale, dar aceasta nu a ajuns nici măcar la o optime din înălţimea muntelui. Văd de asemenea mai mulţi demoni încercând să se caţere pe stâncile cenuşii, dar fără cine ştie ce succes! Se prăbuşesc de fiecare dată şi nu prea le mai vine apoi să încerce din nou, deşi cei de jos îşi bat joc de ei şi îi ameninţă. O, aventura tinde să capete proporţii dramatice: un întreg grup de diavoli s-a prăbuşit de pe o stâncă abruptă, fiind silit totuşi de tovarăşii săi să îşi reia ascensiunea. Demonii protestează, spunând că este imposibil, dar sunt ameninţaţi cu suliţe ascuţite. Ce privelişte sinistră!"

10. Eu: „Fiţi atenţi, căci petrecerea abia începe! Îi propun lui Miklos să continue comentarea scenei care se desfăşoară sub ochii noştri, căci spiritul lui este mai focalizat. Renunţă însă la exclamaţiile de uimire! Aşa să fie!"

11. Miklos: „Doamne şi Tată! Deşi sunt un biet păcătos, îţi mulţumesc că mi-ai permis să îi iau locul fratelui Ciprian, căci scena care se desfăşoară în faţa noastră l-ar da gata chiar şi pe cel mai obiectiv comentator. Mă tem însă că nici eu nu mă voi descurca mai bine decât el. Inutilitatea acestor demersuri ale iadului este absolut evidentă, producând efecte devastatoare nu doar asupra sărmanelor spirite infernale, ci chiar asupra observatorilor detaşaţi. De aceea, Te implor să mă întăreşti, căci altfel cred că voi ceda chiar de la următoarea propoziţie a descrierii mele. În acest fel, voi putea continua, în numele Tău sfânt, să îmi continui raportul.

12. Iată, o stâncă de mari dimensiuni se prăbuşeşte chiar acum asupra întregii hoarde care era împinsă în sus de cei de dedesubt, îngropând sub ea o mare parte dintre ei. Din spatele peretelui prăbuşit începe să curgă o lavă fierbinte, care spumegă şi şuieră, acoperind încă şi mai mulţi luptători ai infernului. O, îi văd acum pe Cado, care are faţa complet desfigurată, şi pe căpitanul său. Cei doi se sfătuiesc ce să facă în continuare, căci nici un demon nu mai pare înclinat să încerce inutil să îşi continue ascensiunea. Cei mai puternici dintre ei îi împing în faţă pe cei mai slabi, cu o mare energie, dar nimeni nu mai este dispus să asculte de altcineva, fiecare încercând să scape pe cont propriu de lavă. Ce de blesteme şi ce vaiete cumplite se aud! Acum, lava arzătoare începe să curgă inclusiv din alte crevase ale muntelui, căzând în jos mai ceva ca Niagara şi topind totul în cale, în timp ce gloata demonilor o ia la fugă, înjurând şi blestemând din toţi rărunchii.

13. Cado şi căpitanul său se îndreaptă şi ei rapid către noi, ocolind o colină de mari dimensiuni, aflată la stânga. Cado îşi critică superiorul pentru planul absurd şi imbecil de a încerca să învingă Divinitatea atotputernică. Îl întreabă ironic dacă sesizează pe undeva victoria cu ochii săi stupizi de crocodil! - Dacă este capabil să oprească fluviul de foc şi pucioasă care se revarsă asupra capetelor lor şi dacă este dispus să îi salveze pe cei îngropaţi de pietre. Căpitanul o ţine însă una şi bună, pretinzând că acestea sunt simple accidente şi că focul va fi stins în cel mai scut timp.

14. Auzind aceste aberaţii, Cado râde dispreţuitor şi îi spune: «Idiotule! Priveşte în sus, la acea erupţie de mari proporţii care riscă să înghită în curând întreaga colină pe care ne aflăm. Vei asista în cel mai scurt timp la dezlănţuirea plenară a mâniei lui Dumnezeu. Priveşte acum grota, în care se află probabil palatul tău regal: aceasta s-a umplut deja cu metal incandescent, la suprafaţa căruia înoată disperaţi o grămadă din vitejii tăi luptători! Nu au însă nici o şansă, aşa că vor sfârşi în curând în te miri ce crevasă a muntelui. Halal victorie! - Mă îndoiesc sincer că îţi va mai arde curând să încerci vreo cruciadă împotriva Divinităţii! Vai de mine, potopul de foc a ajuns deja la poalele dealului nostru! Dacă nu ne vom retrage chiar acum, mă tem că va trebui să ne înscriem şi noi la şcoala de înot divin!» - În faţa pericolului de moarte, căpitanul dă semne că se trezeşte la realitate, urlând din toţi bojocii: «Hei, haide să ne retragem în direcţia aceea, către asfinţit, către care cei mai viteji luptători ai noştri au pornit deja. Să grăbim pasul, altminteri suntem pierduţi!»

15. Cado: «Demnă atitudine, n-am ce zice, să ne luăm tălpăşiţa ca nişte laşi! O, ce idiot am fost! Am avut parte de acea şansă de la Dumnezeu, pe care mi-au prezentat-o cei doi mesageri atât de oneşti ai Divinităţii, şi i-am dat cu piciorul! Acum îmi dau seama unde m-a condus acest orgoliu nebunesc, dar nu mai are cine să mă salveze!» - Căpitanul ţipă la el: «Fugi sau vei pieri! Căci potopul care ne inundă este teribil şi îi va îngropa pentru totdeauna pe toţi cei pe care îi va prinde! Eu unul am plecat!» - După aceste cuvinte, căpitanul o ia la vale, alergând cât îl ţin puterile.

16. Cado rămâne însă pe loc, strigând în urma lui: «Fugi, Satană! Oricum nu ai vreo şansă să scapi de atotputernica Divinitate, aşa cum nu am nici eu! Ne merităm amândoi soarta, aşa că nu avem cum să scăpăm de ea, căci braţul lung al lui Dumnezeu şi mânia sa ajung până la capătul infinităţii!»„

Capitolul 170

Armata infernală este învinsă. Supravieţuitorul Cado dă semne de îmbunătăţire a caracterului. Spiritul său îşi doreşte să se schimbe, dar trupul său este încă slab.

1. Miklos continuă: „Cado tremură din toate încheieturile, în timp ce îşi priveşte căpitanul fugind, lava se apropie văzând cu ochii de călcâiele acestuia. Scânteile aprinse îi ard pielea, iar Cado îl priveşte îngrozit, simţind parcă durerile căpitanului pe propria sa piele.

2. Potopul de foc îl ajunge pe căpitan, în timp ce Cado strigă: «Doamne, Dumnezeule, îl înghite de viu, şi nu există nici un suflet care să-l ajute! Vitejii luptători pe care se baza sunt deja îngropaţi sub lavă. Eu însumi mă aflu în vârful acestui deal pe jumătate înghiţit de lavă. O singură cărăruie îngustă a mai rămas, care duce către răsărit, suficientă însă pentru a-mi salva pielea. Dacă aş fugi să-l salvez pe căpitan, mi-aş pune inutil în pericol viaţa, aşa că mai bine rămân, îl las pe Dumnezeu să-i decidă soarta, căci nimeni altcineva nu mai poate face nimic pentru el. Cât de intensă trebuie să fie căldura acestei mări de foc! De-abia reuşesc să rezist eu aici, deşi mă aflu la o oarecare distanţă de ea.

3. Doamne, Dumnezeule, destinul care mă aşteaptă pentru eternitate este durerea cea mai ascuţită! Deci la acest lucru se referea acel concept de iad, al cărui vierme se spune că nu moare niciodată şi al cărui foc teribil nu se stinge nicicând! O, Divinitate teribilă, ai milă de acest copil al iadului, care îşi recunoaşte cel puţin imensa răutate şi ororile pe care le-a comis, căindu-se amarnic pentru fiecare dintre ele! - După acest tur al iadului pe care l-am făcut, vederea acestei puteri divine a pedepsei mi-a răpit orice speranţă şi orice orgoliu. Îmi dau seama acum că nu sunt decât o insectă uşor de prins, gata să fie strivită oricând de imensa, dar justa furie a justiţiei divine»

4. Miklos continuă: „Acum, Cado se prăbuşeşte la pământ, aşteptând să fie cuprins de flăcări. Se mai zvârcoleşte încă, dar nu se mai ridică de la sol. Cu excepţia lui Cado, potopul de foc i-a înghiţit pe toţi cei care au îndrăznit să ridice armele împotriva noastră. Un singur lucru mă intrigă: faptul că atotputernicii îngeri-soldaţi care veghează pe cer nu dau semne că ar dori să plece. Nici grota nu şi-a pierdut cu totul aspectul ameninţător, deşi s-a umplut pe jumătate cu lava de foc”.

5. Eu: „Bătălia nu s-a încheiat încă, iar Cado nu este complet pierdut. Fii atent la ce va urma! Abia atunci te vei lămuri ce se petrece”.

6. Miklos se concentrează din nou asupra scenei de pe deal, în care Cado zace la pământ ca mort. Miklos continuă să comenteze: „Se pare că teribilul potop nu va ajunge la Cado, care începe să se ridice încet, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu această furtună a mâniei divine. El observă că nivelul mării de foc nu mai creşte şi că ea s-a stabilizat, acoperind o întindere vastă.

7. Acest lucru îl face pe Cado să prindă curaj. El îşi spune în sinea lui: «Ce prostie şi pe maimuţoii ăştia, să pornească la luptă împotriva atotputernicei Divinităţi! Las' că nici cu mine nu mi-e ruşine, să-i alung pe cei doi mesageri luminoşi care s-au oferit să mă salveze de la căderea eternă! Oare unde or fi cei doi? Sunt înconjurat de pretutindeni de întuneric. Singurele licăriri de lumină care se mai reflectă asupra existenţei mele blestemate sunt cele care provin de la marea de foc care exprimă mânia lui Dumnezeu. Doar foarte departe, către răsărit, văd o lumină blândă, mult mai tolerabilă decât cea a mării de foc. Ce-ar fi să mă îndrept în acea direcţie? Cu siguranţă, nu mă voi confrunta cu vreun pericol mai mare decât cel de faţă, când mă aflu chiar în mijlocul iadului cel mai de jos!»

8. Cado se ridică în picioare şi încearcă să se îndrepte către noi, dar picioarele nu îl ajută să avanseze deloc. Practic, se mişcă pe loc. - Mă întreb ce anume îl mai reține acolo, deşi şi-a manifestat clar intenția de a avansa către lumină...”.

9. Eu: „Cauza este cât se poate de simplă: cu toate bunele lor intenții, astfel de spirite păstrează încă o inimă plină cu dejecții, ale căror emanații fetide ajung în camera voinței, silind-o pe aceasta să se retragă, chiar dacă o mică părticică din ea, cea mai bună, dar mult prea slabă încă, doreşte să avanseze către progres şi transformare spirituală. La fel se petrec lucrurile cu mulți oameni de pe pământ: ei ştiu ce este bine şi doresc să acționeze la unison cu el, dar trupul lor se împotriveşte voinței lor mult prea slabe. În acest fel, voința le slăbeşte şi mai mult, şi ei rămân pe loc, ca şi cum ar avea rădăcini, în pofida aspirației lor către perfecțiune. Spiritul lor îşi doreşte sincer perfecțiunea, dar trupul lor se împotriveşte! Cado reprezintă un exemplu viu al spiritului care nu poate face nimic fără Mine, dar căruia totul îi devine posibil dacă apelează la Mine!”

Capitolul 171

Schimbarea scenei. Spiritele infernale ale tentației. Cado invocă ajutorul şi grația lui Dumnezeu.

1. Eu: „Continuați să priviți, iar tu, Miklos, continuă să comentezi scena, căci nu toți cei de față pot privi direct ce se petrece, dar nici unul dintre ei nu trebuie să rămână în ignoranță”.

2. Miklos îşi reia imediat comentariul: „Ah, scena devine de-a dreptul tragicomică! Din marea de foc, care continuă să vuiască furibundă, apar acum nişte forme care plutesc la suprafața ei. Dacă le priveşti din față, par aproape grațioase, dar din spate se poate vedea că nu sunt decât nişte schelete pe jumătate putrezite. Marea de foc nu pare să le afecteze deloc; dimpotrivă, cu cât căldura este mai intensă, cu atât mai bine par să se simtă! Trăsnetele trec prin ele la fel ca apa printr-o sită, fără să le deranjeze în vreun fel! Hm, ciudată poveste! - Văd că se multiplică la infinit, alcătuind un fel de horă. Unul din grupurile cele mai atrăgătoare se apropie cu paşi repezi de Cado, care le priveşte cu atenție, dar fără prea mult entuziasm, deşi pare la fel de uimit ca mine de aceste grupuri care dansează. Unul dintre ele execută mişcări dintre cele mai grațioase la baza dealului, părând să-l bine-dispună pe Cado, care le zâmbeşte fermecat. Menționez că el nu le poate vedea din spate.

3. În continuare, un cuplu de dansatoare cu panglici roşii îl înconjoară pe Cado, făcându-i semn cu mâna să li se alăture pe covorul de dans (alcătuit în continuare din flăcări). Cado se scuză însă, spunând: «Tălpile mele nu ar putea suporta această podea de foc, aşa că prefer să rămân unde mă aflu. Dacă preferați să stați acolo unde sunteți, nu aveți decât! Eu nu am nevoie de astfel de plăceri arzătoare!» - Două dintre dansatoare se apropie şi mai mult, încercând să-l farmece. El le porunceşte însă să nu se mai apropie de el, dacă nu doresc să-l oblige să folosească forța. Dansatoarele nu par însă deloc influențate de amenințările sale, executându-şi în continuare mişcările cu aceeaşi grație capabilă să-ți ia mințile. Foarte ciudat! Cel mai uimitor este faptul că în pofida mişcărilor lor grațioase şi amăgitoare, ele nu-şi schimbă deloc poziția, arătându-i lui Cado exclusiv fața lor, nu şi spatele. Una din dansatoare încearcă acum să îl prindă în mreje cu ajutorul panglicii sale, de care se foloseşte ca de un lasou.

4. Cado se dă înapoi câțiva paşi, ia o piatră în mână şi o aruncă drept în pieptul frumoasei, strigând cu o voce de tunet: «Păşeşte înapoi, bestie infernală! Dacă Satan, stăpânul tău, nu dispune de tehnici de seducție ceva mai atrăgătoare pentru a convinge un sărman diavol să se întoarcă în iad, nu are decât să renunțe! Ce crede acest cap-pătrat încornorat care nu are nimic altceva în minte decât să-L provoace pe Dumnezeu, că o pasăre de talia mea poate fi prinsă cu câteva rămurele, ca un pițigoi? În acest caz, se înşeală. Un vultur nu se va lăsa niciodată prins cu câteva rămurele! Spuneți-i stăpânului vostru idiot acest lucru!»

5. Cea de-a doua dansatoare îi spune: «Dar, dragă prietene, te înşeli întru totul în privința marii noastre prințese, Minerva! Ascultă: ea îți cunoaşte foarte bine spiritul măreț şi doreşte să-ți confere o mică satisfacție, scop în care ne-a trimis pe noi, care nu suntem decât nişte duhuri, să te distrăm, după care îți va ieşi chiar ea în întâmpinare, cu toată strălucirea şi atotputerea ei, răsplătindu-te cu toate onorurile pe care le meriți! La urma urmei, tu eşti singurul care a rămas pe sol ferm în mijlocul acestei mări de foc trimisă împotriva laşilor luptători ai prințesei. Haide, recunoaşte grația pe

care o revarsă asupra ta atotputernica prințesă a infinitului, care ne-a trimis pe noi ca să-ți slăvim puterea fenomenală».

6. Cado: «Să fie oare mărita voastră prințesă chiar mai idioată decât voi, vrăjitoare ale infernului ce sunteți?» - Efemera făptură: «Ce fel de întrebare este aceasta? Sublima Minerva este însăşi zeița înțelepciunii, la şcoala căreia au învățat inclusiv zeii Apollo şi Zeus!» - Cado: «O, nu ştiam că poveştile acestea din vechime încă mai au succes în această lume! Să înțeleg că şi voi sunteți un fel de zeițe?» - Făptura: «Desigur. Cea asupra căreia ai aruncat piatra este glorioasa Eufrosina, zeița bunei dispoziții. Acum, sărmana suferă cumplit, dar suportă cu stoicism această durere, în marea ei iubire față de tine!»

7. Cado: „Hm, nu mai e nevoie să continui! Am aflat destule, şi pot să-ți spun că o disprețuiesc pe Minerva în cel mai înalt grad, aşa că nu am nici o intenție să accept vreo onoare din partea ei. Spune-i, te rog, că sunt un duşman declarat al evreului Jes-ja[1], Iisus, după cum i se mai spune, şi un opozant pe față al doctrinei sale, în anumite privințe. Chiar şi aşa, aş prefera de o mie de ori să îi slujesc acestui profet evreu pe care îl disprețuiesc, decât să accept vreo onoare de la ea! Iar acum şterge-ți-o, frumoaselor, şi aveți grijă să nu vă încingeți de tot dănțuind pe acea podea de foc!” - Făptura: „Aşteaptă puțin! Chiar dacă noi nu te-am putut îmblânzi, ai s-o cunoşti cu siguranță pe Minerva, dar nu vei mai fi onorat de ea nici măcar cu o privire!” - Cado: „Excelent! Îmi place mai ales ultima parte! M-ați înțeles?”

[1] N. Tr. Joc de cuvinte, de la Yes - „da” în limba engleză, şi Ja - „da” în limba germană.

8. Miklos continuă: „Acum, făpturile se retrag, făcând în continuare paşi de dans, împreună cu celelalte grupuri. Gata, au dispărut complet, dar marea de foc tinde să devină din nou agitată. Valurile de la suprafața ei sunt din ce în ce mai mari şi mai strălucitoare. Puținele dansatoare care au mai rămas sunt prinse de vârtej, care le atrage în dezordine către grotă, unde sunt înghițite de un abis înspăimântător. Starea de şoc este totală, şi nu se mai aud decât strigătele lor de durere.

9. Fața lui Cado pare împăcată, iar el îşi spune: «Fie ca Divinitatea să îşi reverse grația asupra acestor creaturi; iar dacă profetul Iisus le poate fi de vreun folos, dat fiind că se spune că este preferatul Divinității, atunci îl rog şi pe El să îşi reverse grația asupra lor! Căci aceste chinuri sunt mai mult decât poate suporta o ființă vie, indiferent dacă este întrupată, sau doar un suflet ori un spirit! Cât despre prea-înțeleapta Minerva, nu cred că le-a apreciat foarte tare serviciile, date fiind țipetele îngrozite din final. - O, Divinitate atotputernică, deşi sunt conştient că nu merit decât pedeapsa Ta, Te implor, tempereazā-Ți mânia justă şi revarsă-Ți compasiunea asupra mea! Această pedeapsă eternă a unor greşeli temporale - oricât de gravă ar fi natura lor - mi se pare excesivă şi disproporționată, îngăduie-ne mai degrabă să pierim şi vom fi de-a pururi satisfăcuți, căci totul pare minunat pentru cel care nu există deloc. - Am avut într-adevăr intenția să Te sfidez, Dumnezeule atotputernic, dar asta înainte să gust din durerea extremă şi din chinurile iadului. Acum, după ce am avut parte de o introducere la chinurile eterne ale iadului, Te asigur că mi-am pierdut orice dorință de a-mi manifesta neascultarea față de Tine. Nu sunt un laş, dar ce-i prea mult e prea mult! Chiar şi aşa, îți mulțumesc, atotputernică Divinitate, că nu mi-ai permis să mă înec, sărman diavol ce sunt, în acea mare de foc. Doamne, ce imagine cutremurătoare! Ce dureri insuportabile trebuie să simtă cei care se află şi acum scufundați în adâncurile ei!»

10. Cado se linişteşte, ba chiar începe să plângă. Oftează amar şi se lamentează, strigând: «O, creatură mizerabilă, sărmană jucărie în mâinile unor puteri mai presus de tine! Ce altă soartă poți avea tu, decât cumplita disperare născută din sentimentul neputinței! Pământul a fost special conceput pentru a te transforma într-un diavol, date fiind tentațiile sale. În final, corpul fizic îți este răpit, iar acum te afli aici, ca un demon real, lipsit de orice putere, blestemat de Divinitatea inflexibilă, la porțile iadului şi ale chinurilor sale eterne! Nefiind altceva decât un biet diavol, nimeni nu îți poate veni în ajutor, aducându-ți o rază de speranță că vei fi mântuită! - Unde or fi acum cei doi prieteni care au dorit să mă conducă în Paradis? Când i-am respins, eram orb, dar acum am început să văd. De ce ați venit să mă salvați de căderea în abis atunci când nu vedeam, şi nu veniți acum, când văd? Dar degeaba mă lamentez, căci aceste plânsete ale unui biet suflet damnat pe vecie nu pot ajunge vreodată

la urechea divină. Destinul celui condamnat este disperarea eternă. Vai mie! Iar acesta este doar începutul... Cine ştie ce va mai urma!»

Sfârşitul volumului 2

Cuprins